

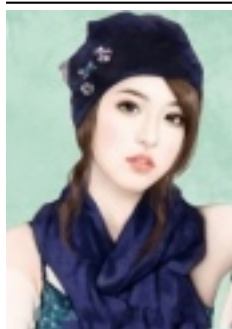
Mê Hoặc Vương Tử Đáng Yêu

Contents

Mê Hoặc Vương Tử Đáng Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	11
5. Chương 5	13
6. Chương 6	15
7. Chương 7	18
8. Chương 8	22
9. Chương 9	25
10. Chương 10	29
11. Chương 11	33
12. Chương 12	36
13. Chương 13	39
14. Chương 14	42
15. Chương 15	45
16. Chương 16	48
17. Chương 17	51
18. Chương 18	54
19. Chương 19	57
20. Chương 20	60
21. Chương 21	63
22. Chương 22	66
23. Chương 23	68
24. Chương 24	71
25. Chương 25	73
26. Chương 26	76
27. Chương 27	79
28. Chương 28	82
29. Chương 29	85
30. Chương 30	87
31. Chương 31	89
32. Chương 32	93
33. Chương 33	96
34. Chương 34	98
35. Chương 35	101
36. Chương 36	103
37. Chương 37	106
38. Chương 38	108
39. Chương 39	111
40. Chương 40	114
41. Chương 41	117

42. Chương 42	120
43. Chương 43	123
44. Chương 44	125
45. Chương 45	128
46. Chương 46	131
47. Chương 47	134
48. Chương 48	138
49. Chương 49	140
50. Chương 50	143
51. Chương 51	146
52. Chương 52	149
53. Chương 53	153
54. Chương 54	156
55. Chương 55	162
56. Chương 56	166

Mê Hoặc Vương Tử Đáng Yêu



Giới thiệu

Cô chỉ vì muốn trả thù những người thân bên cạnh mình đã từng vứt bỏ mình làm cho cô cảm thấy

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-hoac-vuong-tu-dang-yeu>

1. Chương 1

Lừa dối Một đôi mắt to, đen nhánh nhìn qua khe cửa, nhìn người phụ nữ đứng ở trên cầu thang, trong mắt hiện lên một tia nhẹ thân thiết.

Người phụ nữ trên cầu thang ngơ ngác nhìn đơn ly hôn trong tay, gắng đầu đưa mắt nhìn người đàn ông chỉ bỏ lại một câu làm cho cô lập tức bị đuổi ra ngoài, rất nhanh sau đó ôm lấy một cô gái xinh đẹp cùng một đứa trẻ cũng xinh đẹp không kém, cô xoay người đi, khóe mắt không không chế được chảy xuống một giọt nước mắt.

Đây là tình yêu mà cô đã dùng tất cả để đổi lấy? Nhìn vào tờ đơn ly hôn? Thật là nực cười!

Cô như cũ vẫn nhớ về những lời thề non hẹn biển, năm đó cô là thiên kim của một nhà giàu có, là viên minh châu trong tay cha, là một cô công chúa được người người hâm mộ.

Nhưng trong suy nghĩ, cô luôn cảm thấy giống một con chim hoàng yến bị nhốt trong lồng, cô không có thời thơ ấu vui vẻ của đám trẻ con bình thường, trong ký ức của cô cha luôn an bài tất cả cho mình, ngay cả việc cô kết giao bạn bè như thế nào đều phải được sự đồng ý của ông, có lẽ ông cảm thấy cô rất yếu đuối, sợ cô bị thương tổn, mọi thứ hành động của cô đều được ông kiểm soát trong tầm mắt.

Sau này lên đại học hai cha con cô kiên trì đợi đầu hơn một tháng ông mới chấp thuận cho cô ở trong kí túc xá của trường!

Lục Thành, cũng là trong khoảng thời gian đó mà quen biết, khi đó cô sau khi tan học đi ngang qua một trận bóng rổ, lúc đó hấn vừa mới chơi xong, tóc ẩm ướt bết vào trán, sắc mặt mặc dù không thể nào nhìn rõ nhưng vẫn là đỡ không được bộ dạng tỏa sáng đẹp trai của hấn, làm cho tình cảm chưa bao giờ xuất hiện qua trong lòng cô khẽ thức tỉnh!

Sau đó cô liền nhìn thấy hấn đi về hướng của mình, e thẹn cúi đầu, cô biết hấn đi tới bên này nhất định không phải là tìm mình, dù sao cô cũng không nhận ra hấn, dù cho cô rất xinh đẹp, nhưng cô không hề biết rằng sau sự kiện bóng rổ đặc biệt đó, tim cô đã đập lệch đi một nhịp.

Mà sự thực là mọi người đều đoán trật lất, hấn thế nhưng thực sự là đi tới trước mặt cô, dùng ánh mắt phức tạp nhìn cô thật lâu mới ôn nhu nói với cô, hi vọng có thể cùng cô gặp gỡ, làm cho tim cô đập nhần hơn, mặt cũng đỏ hơn, ngẩng đầu ngay lập tức nhìn thấy ánh sáng hấn ôn nhu nhìn mình, môi tình đầu cô, rất nhần hai má càng thêm đỏ sẫm, ngay cả trên cái cổ trắng nõn một mảnh đỏ ửng cũng chậm rãi bò lên.

Sau khi hai người gặp gỡ cô mới biết được hấn là một bán học sinh bình thường vừa làm vừa học, gia cảnh mặc dù không tốt nhưng hấn học rất giỏi, con người cũng rất thông minh, đối xử với cô cũng rất tốt.

Năm thứ hai đại học, hấn nói sau khi tốt nghiệp sẽ ngay lập tức phong cô làm lão bà của mình, khi đó cô bởi vì một câu dỗ ngon dỗ ngọt của hấn mà vui vẻ cả ngày, hấn nói tốt nghiệp xong sẽ lấy cô làm vợ đó, cho nên... cô vui đến nỗi cả đêm không thể nào chợp mắt.

Sau khi cô lấy được bằng tốt nghiệp, đè nén hưng phấn trong lòng, đem tin tức mình muốn kết hôn nói cho người thân duy nhất của cô, ngây thơ cho rằng cha sẽ giống như mình, đơn giản là vì cô rất hài lòng với hấn, nghĩ rằng cha sẽ kiên quyết phản đối.

Tuổi trẻ, cô ngây ngốc cho rằng không có gì quan trọng hơn tình yêu, cho nên chờ lúc cha không để ý, rời nhà trốn đi.

Cô tìm được Lục Thành lúc hấn đang ở trong một căn nhà bé nhỏ thuê được, đang rất buồn vì không tìm được việc.

Khi hấn nhìn thấy cô đem theo hành lý xuất hiện ở trước mặt, nhú mày thật chặt, bình tĩnh nhìn cô trong mắt là tia thật sâu không đồng ý, cô cho là hấn đang lo lắng cho mình cho nên về mặt mới khó coi như vậy.

Nhưng đến ngày hôm nay, cô hiểu khi đó mình đã quá ngốc nghếch.

Quãng thời gian ở cùng Lục Thành đó, cô thấy hấn bởi vì công việc trái ngành, lại không được thủ trưởng coi trọng mà cả ngày than thở.

Cô muốn giúp hấn, lại phát hiện mình cái gì cũng không làm được!

Ngay cả việc mỗi ngày cơm nước đều là hấn sau một ngày làm việc về nhà làm, cô dường như cục nợ của hấn, hấn vốn đã rất vất vả rồi.

Trong lúc nhất thời phát giác mình là như vậy, không xứng với hấn, trong lòng cô tràn đầy thất vọng cùng buồn chán.

Lúc cô chán nản như vậy, hấn lại nói cho cô biết kia không phải là do cô sai, cô có được một người cha yêu thương thấu hiểu mình, cô có được một gia thế làm người khác hâm mộ, cho nên cô cần phải làm chính là một công chúa được thương yêu, không phải theo hấn chịu khổ!

Hấn đưa cô về nhà, làm cho cô chờ hấn, hấn nói rằng hấn sẽ làm việc cho tốt để có được sự chấp nhận của cha cô, rằng không hi vọng cô mỗi ngày theo hấn chịu khổ.

Cô nghe hấn trở về nhà, Vân cha thấy cô về nhà, cũng không nói gì thêm coi như không có chuyện cô rời nhà trốn đi, mà về đến nhà cô lại bắt đầu bận rộn, khắp nơi tìm tư liệu tìm dự án, mỗi ngày quần quít lấy cha đòi ông dạy cách kinh doanh, Vân cha cho rằng con gái là vì tình gây thương tích mới trở về nhà, bây giờ đem tất cả tinh lực đặt ở việc học kinh doanh, tự nhiên nhạc thấy kỳ thành, mỗi ngày dốc lòng dạy dỗ, còn tìm chuyên gia rút tiền vào việc dạy dỗ cho con gái.

Có tiền trước tiên cô kích động tìm được Lục Thành, dùng danh nghĩa cha vợ giúp con rể lập nghiệp, hần cố gắng chăm chỉ xây dựng công ty tới năm thứ ba rồi cuộc cũng được báo đáp, lúc công ty của họ đưa ra thị trường, nói mãi, nói mãi, rồi cuộc cô cũng được đi vào cung điện hôn nhân cùng Lục Thành.

Sau lễ cưới một năm họ nghênh đón kết tinh của tình yêu giữa hai người, là một bé gái xinh đẹp đáng yêu phi thường, nhưng cô phát hiện hần như thế nào cũng không giống như người cha yêu con gái, cô vẫn cho là hần vừa lo cho công ty lại lo cho vợ mệt chết đi cho nên mới không chú ý tới đứa nhỏ, năm thứ hai sau khi cưới dưới sự trợ giúp của Vân cha cuối cùng công ty cũng rất phát triển, qui mô không nhỏ.

Tối hôm qua, trong ngày kỷ niệm 5 năm kết hôn, cô cho là mình sẽ vẫn được sống hạnh phúc như vậy, hần lại lợi dụng lúc cô say rượu dụ dỗ cô kí vào đơn ly hôn, triệt để đập tan một giấc mơ đẹp của cô!

Thì ra hần không yêu cô!

Mà cô chỉ là vật thay thế cho người ta, làm ấm lòng khi hần thất tình.

Hần nói với cô rằng khi đó hần đi tới chỗ cô chỉ là vì hần nhất thời tức giận người bạn gái đã cùng hần yêu đương lâu như vậy rồi bỏ hần.

Tháng thứ hai sau khi họ kết hôn, người phụ nữ hần yêu đã trở về, về bên cạnh hần.

Hần nói, khi đó hần đã nghĩ tới ly hôn, nhưng chung quy hần không chống lại được dụ hoặc của tiền tài và quyền lực, tiếp tục lừa dối cô!

Khi hần biết cô mang thai, hần thật có ý niệm bảo cô bỏ đứa bé kia đi!

Nhưng khi hần nhìn thấy, biết cô mang thai làm cha vợ mình hài lòng, hần lại dùng được cái ý niệm phá thai đó, hần thấy chính mình thì chưa đủ có được công ty của nhà kia, hần muốn lợi dụng đứa bé này giúp hần mang đến nhiều lợi ích hơn.

Hần nói, hần chưa từng đem hài tử của bọn họ xem là con mình!

Hần nói hần có một con riêng!

Mà con gái của bọn họ cũng chỉ thành đá kê chân cho sự nghiệp của hần.

Vân Vi Nhi nhìn cánh cửa đóng chặt, nước mắt ừng giọt từng giọt theo hai má chảy xuống, vẻ mặt yếu đuối trên mặt nói không nên lời, bây giờ cô mới biết được trên thế giới này người yêu cô nhất, vĩnh viễn sẽ không bao giờ vứt bỏ cô chỉ có cha thôi, cái ý nguyện đem đồ tốt nhất trên thế giới đều đưa cho đàn ông của mình chỉ là thân tình!

Không phải tình yêu!

Lúc này cánh cửa biệt thự chậm rãi bị đẩy ra, một lão nhân hơn 50tuổi vẻ mặt lửa giận uy nghiêm đi đến.

Lão nhân đang đi tới, liền nhìn thấy con gái từ trên cầu thang chạy vội xuống, nhào vào lòng mình khóc lớn, trên người lửa giận dần dần lắng xuống vì lòng yêu thương.

Chính là đứa con gái duy nhất của ông, ông yêu thương cô nhất, làm sao ông để cho cô khổ sở chứ? Lão nhân vỗ nhẹ vai con gái nhẹ giọng an ủi, khóe mắt liếc thấy nửa cái đầu nhỏ lộ ra trên cầu thang, một ánh mắt tràn đầy yêu thương.

Ông tin người đàn ông kia sẽ phải hối hận, hần bỏ người phụ nữ duy nhất toàn tâm toàn ý với hần trên thế giới này, bỏ con gái xuất sắc của ông, hần sẽ phải trả giá thật nhiều vì tất cả những gì hần đã làm hôm nay!

Lão nhân hiền lành vẫy vẫy tay với cái đầu nhỏ lộ ra bên trên.

Chủ nhân đầu nhỏ nhìn thấy ông ngoại yêu quý, chậm rãi từ cầu thang đi xuống, đôi mắt to hiện lên một tia ánh sáng không phù hợp với tuổi tác của cô bé.

Thì ra có một tiểu cô nương đáng yêu được giấu ở trên lầu!

Chỉ thấy nước mắt cùng ủy khuất lúng liếng trong đôi mắt đen to tràn đầy của cô bé, chiếc mũi xinh xắn tinh xảo, cái miệng nhỏ nhắn hơi bĩu ra, bộ dạng đáng yêu cùng ánh mắt ủy khuất làm cho người ta đau lòng.

Tiểu cô nương nhìn lão nhân, lại vẫn như cũ nhìn người phụ nữ trốn ở trong lòng lão nhân khóc, nhẹ nhàng gọi “Mẹ!”

, chạy xuống cầu thang gấp ghềnh ôm lấy chân lão nhân, cũng nhịn không được nữa ở trong hốc mắt nước mắt vòng quanh gọi “Ô ô... Ông ngoại, ba ba đi rồi, ba ba khi dễ mẹ!

Ba ba không thích cục cưng, không yêu cục cưng mà thích thằng nhóc kia, cục cưng hận ba ba Người phụ nữ cúi đầu nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đang khóc đỏ bừng của con gái, ngồi xổm người xuống vuốt đầu nhỏ của cô bé trong lòng tràn đầy đau lòng, nhẹ nhàng ôm con gái im lặng khóc rống, là do cô không biết nhìn người, là do cô ngây thơ, mềm yếu, hại con gái còn nhỏ tuổi đã không có ba!

2. Chương 2

Nước Anh Cao ốc Vân thị Trong phòng làm việc yên tĩnh gió thổi qua có thể nghe thấy, ánh nắng rơi ngoài cửa sổ chiếu vào, ôn nhu bao vây trên người trẻ tuổi đứng ở trước cửa sổ sát đất, hai con mắt nhìn phương xa, mơ màng như vậy, phẳng phất có chút thiên thần!

Dáng người cao gầy, bóng vai có vẻ hơi gầy yếu, bóng lưng cô đơn, làm cho người khác nhìn thấy không khỏi vì cô mà yêu thương, dưới ánh mặt trời cô hư vô như vậy, tựa như tùy thời gian mà có theo ánh nắng biến mất.

Cũng không biết cô đang nhớ nhung điều gì, một mảnh nồng đậm bi thương vòng quanh bên người, làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông!

“Cục cưng, biết hôm nay đã xảy ra chuyện gì không?”

Trong một thư phòng đơn giản mang phong cách cổ điển, một vị lão nhân ngồi ở trên sofa hai con mắt nồng đậm yêu thương nhìn cô gái đứng ở trước mặt, khỏe mắt đỏ bừng, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

L nhân nhìn cô gái trước mặt vô cùng vui mừng, còn nhỏ tuổi cũng đã học xong đại học, từ khi sinh ra đến bây giờ cũng chỉ mềm yếu khóc một lần, chưa từng thấy qua cô rơi thêm bất cứ giọt nước mắt nào!

Cô ngẩng đầu nhìn lão nhân trên sofa, mắt đỏ hồng cảm môi gập đầu, nước mắt trong hốc mắt cô lăn qua lăn lại, lại quật cường không muốn cho chúng chảy ra ngoài.

Lão nhân kéo cô, ôm cô ngồi ở trên chân của mình, nhẹ nhàng sờ sờ đầu nhỏ của cô giọng điệu ôn nhu nói: “Cục cưng, có nghĩ tới sau này mình muốn làm cái gì hay không?”

Cô mờ mịt nhìn lão nhân lắc đầu, cô không hiểu lão nhân vừa mới còn đang hỏi mình biết chuyện gì không, làm sao đột nhiên lại hỏi sau này mình muốn làm cái gì.

Lão nhân nhìn thấy cô mờ mịt lắc đầu, nhéo cái mũi nhỏ của cô hỏi: “Người khác lấy đi vật thuộc về cháu, thằng nhóc kia cướp đi ba ba, còn phòng ở cháu cùng mẹ vẫn ở nữa, bây giờ cũng bị người khác lấy đi, vậy cháu có muốn lấy về hay không? Những việc đó sau này đều có thể làm được.”

Nghe lão nhân giải thích, cô không có một chút do dự kiên định gập đầu, cô ghét tên đã cướp đi tình yêu thương của ba ba, nhưng cô không muốn đoạt lại ba ba, cô ghét ba ba, rất ghét!

Nàng muốn lấy lại phòng ở cô đã sống nhiều năm như vậy, cô muốn lấy lại tất cả những thuộc về của cô, cho dù không thể lấy lại cũng phải phá hủy chúng để cho người khác cũng không thể có được!

Nhìn thấy cháu gái kiên định gập đầu, lão nhân trong mắt hiện lên ánh sáng, khỏe miệng một đợt nhàn nhạt tươi cười... Vân Tịch Dạ cau mày thật sâu, nhìn ra ngoài cửa sổ xa xôi ánh mắt phức tạp, trầm mặc không nói.

Đi Anh mười mấy năm, cô đã học xong từ rất lâu rồi, hiện tại cô phải đi về, phải đối mặt với người làm cho cô kiên trì thay đổi cả cuộc đời mình, cô muốn lấy lại tất cả những gì thuộc về của cô muốn cho người kia hối hận vì tất cả những gì hắn đã làm!

“Cộc..

Cộc..

Cộc...”

Tiếng đập cửa cắt ngang hồi ức của Vân Tịch Dạ, thu hồi mạch suy nghĩ đang có, Vân Tịch Dạ chậm rãi xoay người lại, thần nhiên nói: “Mời vào.”

Khi Vân Tịch Dạ xoay người ra, người vừa gõ cửa chỉ thấy một bộ quần áo công sở cắt may phù hợp, che giấu vóc người của cô, mắt hồ ly hẹp dài không có bất kỳ tình tứ gì có chỉ là điềm đạm, đôi môi chặt mím độ dày vừa phải làm cho người ta đoán không ra cô đang suy nghĩ gì, lông mày dài nhỏ mặc dù không đậm, nhưng này anh khí giữa trán lại làm cho cô thoát nhìn càng giống một tên con trai, thứ duy nhất làm nên vẻ nữ tính của cô chính là chiếc mũi xinh xắn tinh xảo kia, không giống đàn ông tục tằn như vậy.

Lý Kính đẩy cửa đi vào nhìn thấy Vân Tịch Dạ trong mắt bình thường, che giấu tâm tình đau buồn giống như khi anh mới gặp, không cần phải nói cô cũng biết cô ấy vừa nhớ tới điều gì, trong lòng một tia đau lòng xẹt qua, không nói gì nữa, dễ dàng cười cười nói: “Vân tổng, hợp đồng bên Mỹ kia chiều tối hôm nay có thể ký.

Bên Trung Quốc tất cả tiến triển thuận lợi, đây là vé máy bay ngày mai về nước của cô.”

“Uhm, việc ký hợp đồng anh xử lý là được rồi.”

Nhìn thấy người đi vào là Lý Kính, đau buồn trong mắt Vân Tịch Dạ chậm rãi tan đi, đi tới trước bàn làm việc ngồi xuống nhàn nhạt đáp, tựa lưng vào ghế ngồi nhắm mắt dưỡng thần, cũng một mặt không muốn làm cho người khác nhìn thấy chính mình yếu đuối Lý Kính là quản gia của Vân Tịch Dạ, lão quản gia này năm nay mới 32 tuổi, người rất trầm ổn, lúc 10 tuổi Vân Tịch Dạ ông ngoại cô Vân Hoành Vi, đưa anh đến Anh quốc chăm sóc cho Vân Tịch Dạ, 10 năm qua anh vẫn là trợ lý kiêm quản gia của Vân Tịch Dạ Lý Kính theo Vân Tịch Dạ 10 năm này, chức vụ của anh là một trợ lý quản gia, anh càng giống một người cha, lại là một người cha không biết làm gương!

“Xử lý xong công việc bên này, anh về nước cũng sớm một chút đi, tôi nghĩ Lý gia gia hẳn là hận chết tôi!

Tốt nhất lại mang vóc dáng như cũ về có lẽ tôi sẽ không phải chết quá thảm.”

Vân Tịch Dạ nhìn Lý Kính tâm tình không tồi trêu chọc nói.

Lý Kính 30 hơn tuổi, trợ lý của tổng giám đốc kiêm phó tổng của hơn năm mươi xí nghiệp lớn ở Anh quốc!

Trong nhà số lượng kim cương Vương lão ngũ cùng không phải quá ít!

Lại ngang nhiên tuyên bố chỉ cần nói chuyện về trẻ em mới sinh!

Tuyệt đối không muốn bàn chuyện hôn nhân tận thế, làm tổn thương thiên kim các nhà danh gia vọng tộc giàu có ở Anh quốc.

Lý lão gia càng tức giận, giậm chân mắng to: nghịch tử, tên này bình thường ghét nhất người khác hỏi hấn kiểu như lúc nào thì kết hôn, chính xác là một người sùng bái độc thân chủ nghĩa.

Lý Kính bị Vân Tịch Dạ trêu chọc trong lòng một trận chua xót khổ sở, anh nhìn cô từ một tiểu cô nương quật cường, từng bước một lột xác thành thiếu nữ bây giờ trầm ổn cơ trí.

Đầu tiên từ thân phận của một người cha, lại không biết từ lúc nào đã biến thành yêu say đắm cùng cay đắng!

Lý Kính biết rõ trong lòng Vân Tịch Dạ hẳn vĩnh viễn chỉ tồn tại giống như một người cha, đây là một loại yêu không thể nói ra miệng, bởi vậy hẳn đem tình yêu vĩnh viễn không kết trái này, chôn chỗ sâu nhất dưới đáy lòng bất luận không cho kẻ nào đụng chạm.

Lý Kính rũ mắt xuống che đi sự chua xót đau khổ của mình, một tay cho vào trong túi quần, một tay buông lỏng cà vạt một chút trên áo sơ mi cởi ra hai cúc, lộ ra lồng ngực cường tráng, ưu nhã tiêu sái đến trước sofa ngồi xuống.

Thân thể biếng nhác tựa lưng trên sô pha, tay phải nâng đầu híp hai con mắt đào hoa lại, hai chân gác lên nhau, tay trái đặt ở trên đùi nhẹ nhàng đánh.

Lý Kính rất tuần tú, thuộc về loại đàn ông có sức quyến rũ tuần lãng đặc biệt, không giống minh tinh thần tượng của bọn nhóc bây giờ.

Lý Kính tạo cho người ta cảm giác đầu tiên chính là vô cùng an toàn, Lý Kính ngồi ở chỗ kia lộ ra xương quai xanh tinh xảo, lồng ngực rắn chắc làm cho người ta mơ màng, thoát nhìn Lý Kính phong lưu như vậy nhưng không mất đi sự tôn quý!

Chính là một nam nhân cực độ tuần mỹ, hơn nữa trên người hần tản ra ý tứ của một nam nhân trưởng thành, bây giờ lại một bộ nhàn nhã biếng nhác.

Nếu như lúc này không phải là đang ở trong phòng làm việc mà là bên ngoài, Vân Tịch Dạ tin rằng bộ dạng này của hần nhất định sẽ khuynh đảo không ít thiếu nữ cùng thiếu phụ!

Lý Kính vừa ngửa đầu mở mắt thấy Vân Tịch Dạ, hai mắt chớp liên tục, quyến rũ nhưng không mất vẻ xinh đẹp cười nói: “Con người khi còn sống là phải hưởng thụ, ngàn vạn đừng tự chui đầu vào rọ!

nữ nhân chưa kết hôn coi cô là trời dựa dẫm mọi chuyện, vô cùng ngọt ngào, nhưng sau khi kết hôn kia lập tức không phải nữ nhân nữa, đó là sư tử! Cô dám lên núi nó sẽ ăn thịt cô, không hỏi cũng không xét tình cảm.”

Nói tới đây Lý Kính dừng một chút, tiếp tục nói: “Đương nhiên, cô nhất định sẽ nói làm một nam nhân tốt khi kết hôn thì không nên ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!

Thế nhưng, đó là điều kiện tiên quyết người nữ nhân mình yêu mới có thể làm được!

Giống tôi hiện tại căn bản cũng không thích nữ nhân nào cả, mọi người ép tôi kết hôn, đây không phải là hại tôi thì chính là hại người phụ nữ đó!”

Vân Tịch Dạ nghe Lý Kính cao đàm khoát luận vẫn chưa lên tiếng phản bác, chỉ là bất đắc dĩ nhìn hần liếc mắt một cái, than nhẹ một tiếng nói: “Chẳng lẽ nhiều phụ nữ như vậy, không có một người nào có thể làm cho người động tâm? Chú à, ngài không còn nhỏ tuổi!

Đừng làm cho người ta cả ngày lo lắng cho người!

Lý gia gia lớn tuổi muốn ẵm cháu đích tôn rồi, người hiểu?”

“Cô cũng đâu còn nhỏ!

Sao không tìm gặp đàn ông rồi mang người ta về nhà, làm cho Vân lão gia vui vẻ chứ? Chẳng lẽ...”

Lý Kính cũng không muốn cùng Vân Tịch Dạ thảo luận vấn đề này, bởi vì mỗi lần đề cập chuyện này mà nhìn thấy cô, ngay lập tức hần hận không thể lập tức kết hôn cùng cô, Lý Kính toàn thân nói không nên lời quay đầu đi.

“Chẳng lẽ, là do tôi? Nga, cô là vô cùng không đáng yêu!

Nói nhiều như vậy thì ra là cô thích người ta a!

Nếu thích người ta thì phải nói ra chứ!

Nếu không người ta làm sao biết cô thích người ta!”

Lý Kính khoa trương mở to hai mắt, đặt ở trên đùi tay trái nhích lên che mặt, che khuất nửa khuôn mặt tuần tú ra vẻ e thẹn, đầu ngón tay khẽ run chỉ vào Vân Tịch Dạ, nhắm mắt oán trách.

Nhìn cái nhắm mắt của Lý Kính, Vân Tịch Dạ một phen rét run, khinh bỉ xem xét, tay kia vung lên che mặt, không nói gì, suýt nữa buột miệng.”

Chú Kính, vẻ mặt này không thích hợp với người vĩ đại của ngài!

Càng không thích hợp với nhàn khí chất của ngài.”

Cô cũng biết Lý Kính không muốn người khác nói nhiều về việc hôn nhân của hắn, hôm nay có thể cùng mình nói nhiều như vậy mà không giận mặt đã là rất khó rồi, cô cũng không nói thêm nữa, cầm lấy vé máy bay trên bàn, đi tới sofa một tay vỗ vai Lý Kính, một tay xoa xoa mi tâm hơi nhịu, vô cùng bất đắc dĩ nói: “Được rồi bên này giao cho anh, tôi đi đây, buổi tối không về đâu, tận lực rồi về nước sớm một chút, tôi rất cần anh!”

Đương nhiên chủ yếu vẫn là, Lý gia gia thực sự rất nhớ anh!”

Nói xong, Vân Tịch Dạ thu tay cho vào túi áo đi ra.

Lý Kính nhìn Vân Tịch Dạ đi ra, neho đôi mắt lại che giấu sự không muốn ở trong mắt mình, phiền muộn cùng phức tạp trong lòng không lời nào nói được, cũng chỉ có thể hóa một tiếng thở dài, hắn biết, sau lần về nước này hắn sẽ vĩnh viễn mất đi khả năng có được cô, bởi vì, trong nước có một tên ngốc cũng yêu cô như hắn, người ta đang chờ cô!

Mà tên tiểu tử kia Vân lão gia đã nhận là cháu rể tương lai, chỉ là có lẽ cô đã sớm quên mất tên nhóc mỗi ngày bám riết lấy cô, nói muốn làm chồng cô mất

3. Chương 3

Rời khỏi công ty Vân Tịch Dạ mở xe thể thao ra, đi tới “Dạ Vũ”.

“Dạ Vũ”

là một nhà hàng đêm Vân Tịch Dạ mở ở Anh quốc, bên ngoài nó chỉ là một nhà hàng đêm, nhưng thực chất giữa mười năm gần đây nó là tổng bộ của tổ chức sát thủ ‘Thiên sứ’.

Cái tên này làm cho những tên nhà giàu phong lưu nghe thấy đã sợ mất mật, ‘Thiên sứ’ là tổ chức mà Vân Tịch Dạ gia nhập khi 10 tuổi, năm ấy lần đầu tiên cô giết người.

Đó là một buổi đêm yên tĩnh, Vân Tịch Dạ học xong một ngày, có chút mệt mỏi lại nhàn nhã trên đường đi về nhà, đột nhiên nghe được âm thanh từ một góc truyền tới tiếng một người con gái kêu gào nhức mả, cùng tiếng đánh của trận quyền cước rơi trên thân thể phát ra, lại chẳng thấy tiếng kêu cứu, là cái gì làm cho người chịu đòn không kêu lên vậy? Chẳng lẽ đã chết rồi? Hiểu kỳ nhất thời, Vân Tịch Dạ kéo thân thể mệt mỏi đi tới khúc quanh đó, nhờ đèn đường mờ mờ đã nhìn thấy, trong góc một người con gái mới lớn gọi cảm, vẻ mặt vặn vẹo, cùng một tên con trai vẻ mặt anh tuấn lại hung ác, mà tên con trai kia đang ở đối mặt, lui ở trong góc, quyền đấm cước đá một trận vào bụng cô gái, dường như nơi đó có kẻ thù của hắn vậy, một người con gái khác cũng một bên nhức mả, một bên dùng giày cao gót hơn mười cm kia của mình đá người ta, trong tay cầm túi xách, cũng là một nhẹ một nặng chút chút rơi trên người của cô gái.

Cô gái ở trong góc ôm thân thể thống hận trừng mắt nhìn tên đó, chung thủy không kêu một tiếng.

Tên con trai cùng cô gái xinh đẹp quyền đấm cước đá, dưới bộ quần áo màu trắng của cô gái chậm rãi chảy ra máu tươi đỏ sẫm, Âm tựa như cô ấy không có phát hiện ra, như trước rúc trong góc nhìn nam tử, trong ánh mắt kia có hận, có hờn, mà nhiều hơn là phần nộ cùng bất lực.

Đứng ở nơi đó nửa ngày, Vân Tịch Dạ- cũng giống cô gái xinh đẹp kia trong miệng không ngừng chửi bậy, cũng đại khái hiểu chuyện gì xảy ra lúc này.

Thì ra cô gái trong vũng máu là bạn gái trước của tên kia, cô yêu tên này, lại còn có con với hắn, cô cho là bọn họ sau này sẽ kết hôn, không nghĩ rằng nam tử này không định kết hôn cùng cô, hôm nay trên đường về nhà, cô vô tình hữu ý gặp được bạn trai mình cùng nữ nhân khác anh anh em em, nhất thời tức giận bước lên mắng cô gái xinh đẹp kia mấy câu.

Không ngờ nam tử che chở cho cô gái xinh đẹp đó mà không để ý phong độ, càng ngày càng mạnh tay đánh cô, bây giờ có lẽ trực tiếp đánh chết cô thì mọi chuyện mới dừng lại.

Từng trải qua nỗi khổ giống như cô gái đó, đầu tiên cô bắt lực, chỉ có thể nhìn người ta tiêu sái xoay người biến mất.

Nhưng nam tử này hiển nhiên không phải là người đàn ông đầu tiên may mắn đó!

Đó là lần đầu tiên đến Anh quốc học tập mà cô chân chính giết người!

Cô gái kia sau khi được cứu thì đi theo Vân Tịch Dạ, sau này thì có ‘Thiên sứ’.

‘Thiên sứ’ chỉ có ba người đứng đầu, 3 thiên sứ sát thủ Tuyệt thiên sứ là tiểu cô nương Trung Quốc lúc 8 tuổi được Vân Tịch Dạ nhặt về, hiện tại 18 tuổi, sát thủ thứ nhất của ‘Thiên sứ’, trong sáng, xinh đẹp.

Tà thiên sứ, lúc Vân Tịch Dạ 10 tuổi, Lý Kính mang đến Trung Quốc một thằng nhóc, hiện tại 22 tuổi, sát thủ thứ hai của ‘Thiên sứ’, một người đàn ông yêu nghiệt mà tà ác.

Hương thiên sứ, cũng chính là người nằm đó trong vũng máu, nhỏ nhắn xinh xắn mà quật cường, thiên kim tiểu thư một gia tộc ở Anh quốc, lại bởi vì nam nhân vô tình lúc trước mà bị đuổi ra khỏi nhà, hiện tại 28 tuổi, sát thủ thứ ba của ‘Thiên sứ’, xinh đẹp quyến rũ, là một cô gái bình thường nhưng lại như rắn độc. ‘Thiên sứ’ ở Anh quốc là các phụ lòng hán trong lòng vô pháp thoát khỏi ác ma.

Đi vào nhà hàng, Vân Tịch Dạ đi tới trước quầy bar ngồi xuống, không lâu người phục vụ cũng rất tự nhiên đưa lên một ly whisky, Vân Tịch Dạ cầm lấy cái ly lắc lắc ở trong tay nhưng chưa uống, mà là nhắm mắt lại hưởng thụ sự ấm ỉ trong nhà hàng.

“Hi..

Soái ca, cần phục vụ đặc biệt không?”

Đột nhiên một cái tay nhỏ bé mềm mại không xương đặt lên vai, bên người một âm thanh mềm yếu mà dụ hoặc vang lên, mỗi người đàn ông nghe được trong lòng nhất định kích động, nghe thanh âm chính là một loại hưởng thụ!

Nghe được thanh âm Vân Tịch Dạ nhẹ nhàng mà cong khóe miệng, mở mắt ra để ly rượu lên khẽ nhấp một cái, mới nhìn nửa thân thể quyến rũ đã tựa ở trên người mình của cô gái.

Có chút buồn cười lại có chút bất đắc dĩ kéo cánh tay nhỏ bé của cô gái xuống nhẹ nhàng bỏ ra, thành lập một bộ dạng chán ghét phẩy phẩy trên vai như phủi bụi bẩn, nhàn nhạt thấp giọng nói: “Rất cảm tạ tiểu thư ưu ái, Nhưng... Ta thực sự chỉ thích đàn ông...”

Cô gái cũng không ngại động tác của Vân Tịch Dạ, tự nhiên ngồi xuống ở Vân Tịch Dạ bên người, Vân Tịch Dạ chẳng thèm mở mắt, cô gái gọi một ly coctail nói: “Thực sự là không hiểu cô, nếu không thích phụ nữ, luôn luôn trang điểm trung tính như thế để làm chi, một bộ dạng tai họa, khiến người ta phạm tội!”

Không biết con gái bây giờ thích nhất loại trang nồn này, khuôn mặt nhỏ nhắn mang chút yêu khí sao.

Haiz...Đáng tiếc, nếu được phục vụ cô một đêm!

Nhất định nhận được là từng xấp từng xấp tiền mặt.”

Cô gái nói xong không nhịn được than thở cùng lắc đầu.

“Được rồi, ta thừa nhận là ta sai, ta tại sao lại đem một cô bé xinh đẹp lương thiện, thay đổi thành người phụ nữ thực dụng như vậy?”

Vân Tịch Dạ có chút ưỡ ỏi, có chút ảo não nhìn từ trên xuống dưới cô gái bên người, ngữ điệu vô tội, vẻ mặt bất đắc dĩ như vậy đều là đáng yêu.

Bỗng nhiên Vân Tịch Dạ đứng dậy, nhìn cô gái hai tay để ở trước ngực, hai tròng mắt thâm tình nhìn cô kích động há miệng, nửa ngày sau nhìn thấy hai tròng mắt cô nàng bắt đầu mơ màng, mới chậm rãi nói: “Được!

Ta quyết định!”

“Hương thân yêu, ta...

Ta...

Ta ngày mai cùng Tuyết về nước trước, bên này giao cho cô, ta tin cô.”

Nói xong nhanh chóng buông tay nữ tử ra, vỗ vai nữ tử tiếp theo ném ánh mắt ‘Ta rất xem trọng cô’, rồi dường như không có việc gì ngồi xuống uống chút rượu, dường như người vừa thân thiết với nữ tử ấy không phải cô, chỉ là ảo giác của nữ tử.

Nữ tử nhìn hai tay bị Vân Tịch Dạ bỏ lại, nháy nháy hai tròng mắt mơ màng, ngẩng đầu nhìn Vân Tịch Dạ trước mắt dường như không có việc đó uống rượu, nhớ tới thâm tình trong ánh mắt Vân Tịch Dạ vừa nhìn mình, làm cho trong lòng mình tràn đầy chờ mong, trong khoảng thời gian ngắn vẫn chưa hồi phục được tinh thần.

Nửa ngày sau nữ tử dường như nhận thấy được chính mình bị lừa dối, nhảy dựng lên, một tay chống nạnh, một tay giữ tai Vân Tịch Dạ, hoàn toàn không để ý hình tượng xinh đẹp của mình chửi ầm lên.”

Nha đầu thối, người lừa dối ta!

Lãng phí cảm tình của ta, người..

Người..

Người phải bồi thường phí tổn thất tinh thần của ta, phí tâm linh bị thương, phí tình cảm, còn...”

“Được rồi Hương”

nhìn thấy Hương rất cuộc khôi phục bình thường, Vân Tịch Dạ đề tiện cất ngang một đồng bồi thường của Hương, kéo cánh tay đáng làm loạn ở tai mình xuống, chuyển sang chủ đề chính.

“Ông ngoại ta muốn tổ chức đại thọ 70, ngày mai ta cùng Tuyết muốn về nước sớm, bên này liền giao cho một mình người chiếu cố, trong khoảng thời gian này người có thể hơi vất vả!”

Chờ mấy việc kia giải quyết xong Tuyết sẽ quay lại giúp người, thời gian sẽ không lâu lắm.”

Vân Tịch Dạ ấn Hương ngồi xuống, ở trong tay phục vụ một lần nữa đón lấy một ly rượu coctail, đưa tới tay Hương nói.

Bọn họ vài người cùng nhau cuộc sống nhiều năm như vậy, cô ở trước mặt Hương hoàn toàn là tháo mặt nạ, đại khái cũng là bởi vì cô và mẹ cũng trải qua tình trạng y hệt như vậy, vì vậy chính mình rất muốn bảo vệ Hương, muốn Hương hài lòng.

Hương tiếp nhận uống rượu, nghe Vân Tịch Dạ nói xong, mở miệng: “Lần này về nước là bắt đầu sao? Nếu bên này không bận ta cũng đi giúp người.”

Từ năm đó Vân Tịch Dạ cứu cô, cô vẫn đem Tịch Dạ coi là muối muối của mình, nhiều năm như vậy Vân Tịch Dạ chưa từng ở trước mặt bọn họ giấu giếm quá khứ của mình, bọn họ đều biết rõ quá khứ Vân Tịch Dạ, hiểu rõ Tịch Dạ nhiều năm như vậy trong lòng vẫn không thể tháo gỡ.

Vân Tịch Dạ nhẹ nhàng lắc lắc đầu, ngón tay vô ý nhẹ nhàng cọ xát ngoài ly rượu, thản nhiên nói: “Không cần!”

người cứ ở chỗ này, bên kia ta tự mình có thể, xử lý xong ta sẽ rất nhanh trở lại, ta về nước cũng không lâu lắm đâu.

Được rồi, ta chính là đến chào người, ta đi đây.”

Để ly rượu xuống đứng lên, Vân Tịch Dạ nhìn Hương trong lòng một trận đau nhói, ở nơi này hỗn tạp không có người đơn thuần, Hương đã 28 tuổi!

Một nữ nhân xinh đẹp nhất thời kì sẽ là quá khứ, mà nữ tử thủy chung đáng thương này không thể lại tin tình yêu, có lúc cô cũng suy nghĩ là có phải vì theo cô, nhìn cô và mẹ cô đau khổ như thế, làm cho cô ấy càng không tin vào tình yêu.

“Hương, người năm nay đã không nhỏ, tìm người thích hợp gả đi, đừng vì quá khứ mà phá hủy cả đời của mình, mấy năm nay người giúp ta xử lý ‘Thiên sứ’ vất vả rồi.”

Ở trong mắt người khác cô có lẽ là một người máu lạnh, nhưng đối với người bạn này cuộc sống cùng nhau nhiều năm như vậy, cô lại thật lòng quan tâm bọn họ, hi vọng mỗi một người bọn họ đều có thể hạnh phúc

4. Chương 4

Sân bay quốc tế Trung Quốc “Thế nào, chuẩn bị xong chưa? Đi ra khỏi đây người sẽ lấy lại tất cả những gì thuộc về người.”

Một nữ tử tóc dài quá thắt lưng, vóc người a na nhiều vẻ, kéo một ‘Thiếu niên’ tuần mỹ xuất hiện ở sân bay.

Nữ tử xinh đẹp trong mắt hoa đào lại là một mảnh sương lạnh, chiếc mũi xinh xắn nghịch ngợm không nói nên lời, môi hơi mỏng chặt mím, khóe miệng nhẹ nhàng cong lên, làm cho một loại cảm giác máu lạnh vô tình, trên người tản ra hàn khí nồng đậm.

Đây là một thiếu nữ xinh đẹp mà băng lạnh – Tuyết ‘Thiếu niên’ hình như chưa tỉnh ngủ hai mắt tựa như híp lại, như mèo biếng nhác toàn thân tản mát ra hơi thở cao quý, lạnh lùng mà xa cách, làm cho người ta không dám tới gần.

‘Thiếu niên’ chính là Vân Tịch Dạ.

Tuần nam mỹ nữ xuất hiện, bình thường tần suất mọi người quay đầu lại nhìn thường rất cao!

Nhưng sự xuất hiện của họ lại là một ngoại lệ, người đi qua bên người họ, luôn luôn vội vã mà qua, dường như đối với tuần nam mỹ nữ cũng giống như sói nguy hiểm, làm cho người ta không dám dừng.

Bỏ kính râm ra, Vân Tịch Dạ cũng không trả lời Tuyết ngay, ngẩng đầu nhìn nơi đón máy bay.

Thật xa đã nhìn thấy một người cao hơn mét tám, màu da rám nắng, trong đôi mắt xé thỉnh thoảng hiện lên một tia tà khí, thanh tú mà không mất đi khí chất nam tử, ở giữa một đồng thiếu nữ ve vãn.

Nhìn thấy hình ảnh như vậy, Vân Tịch Dạ trên mặt lộ vẻ than nhẹ một tiếng, mang theo Tuyết đi đến hướng nam tử.

“Tôi thời gian này sẽ ở đây chuẩn bị cho cuộc chiến, tôi sẽ lấy lại tất cả thuộc về tôi, tôi sẽ làm cho bọn họ hối hận vì năm đó đã làm thương tổn cùng hào đoạt chúng tôi.”

Đúng vậy, là ‘Hào đoạt’ bọn họ không ngừng cướp đi tài sản của mẹ con cô, càng cướp đi thời thơ ấu của cô, làm tổn thương một vị mẫu thân lương thiện trên thế giới này, làm cho người phụ nữ đơn thuần đó phải trải qua trò đùa khó coi và khôi hài nhất thế gian.

Tuyết nhìn Vân Tịch Dạ, hai tròng mắt băng lạnh nhiễm một chút ấm áp, cô 6 tuổi đã đi theo Vân Tịch Dạ 8 tuổi, ở bãi rác, người khác đều không muốn tới gần, khi đó bởi vì đã lâu chưa được ăn, lại mắc mưa mà phát sốt, cơn sốt thì mãi không dứt, lúc nằm trên mặt đất bẩn thỉu cô hiểu rõ, lại bị Vân Tịch Dạ lớn hơn hai tuổi một đường ôm trở về Vân gia đang ở cử hành hôn lễ, Tịch Dạ khi đó vì chăm sóc cho Tuyết bị sốt cao, mà hôn lễ của mẹ cũng không thể tham dự, làm cho mẹ Tịch Dạ hiểu lầm rằng cô không thích bà tái hôn.

Khi đó Tịch Dạ giúp cô xoa thân thể sốt cao, nói vĩnh viễn sẽ chăm sóc cô, mà nhiều năm như vậy cô ấy cũng làm được, cho nên cô vô cùng tin tưởng Tịch Dạ, mỗi một câu cô ấy nói qua đều tin tưởng thật sâu, nguyện ý vì cô ấy mà trả giá tất cả.

Nam tử đang bị hai đứa con gái bám riết lấy, hình như đột nhiên cảm thấy Tuyết ở rất xa cũng đã thở ra hơi thở lạnh như băng, thân thể run lên, thoát khỏi một đồng thiếu nữ, đi tới trước mặt Vân Tịch Dạ, tươi cười xán lạn liếc trộm sắc mặt không thân thiện, tượng cái làm sai sự tiểu hài tử bàn nhức đầu “Ách...

Dạ, các người tới rồi, cái kia..

Ta..

Ta nghĩ người các còn một lúc mới đến được, vì thế..

Vì thế....”

“A!

Tuyết nửa năm không gặp mà xinh đẹp quá!

Thiếu chút nữa nhận không ra.”

Tà vươn tay tính toán sờ Tuyết đầu lại bị xóa sạch, bọn họ cùng nhau cuộc sống nhiều năm, đều biết Dạ sẽ không tính toán với họ việc nhỏ, mọi người cùng nhau cuộc sống tựa như huynh đệ tỷ muội, nhưng Tuyết không ng với Dạ, việc gì cũng vô cùng tích cực, tuyệt đối không muốn Dạ chịu một chút ủy khuất.

Vì thế hẳn mới có thể cảm giác được Tuyết làm cho người ta run rẩy bởi khí lạnh.

“Làm trò, muốn tán gái phiền phức người cũng nên chú ý thời gian, Dạ ngồi máy bay lâu như vậy, bây giờ mệt chết đi, Dạ ở trên máy bay cũng không ăn gì cả, đầu tiên dẫn chúng ta đi ăn một chút gì đó.”

Tuyết đem ba lô của hai người ném cho Tà, liếc hẳn một cái rồi kéo Vân Tịch Dạ đi ra ngoài, Tà nhận ba lô rồi bực bội đi theo hai cô.

Vân Tịch Dạ lên xe liền nhắm mắt lại tựa lưng vào ghế, ngồi nghỉ ngơi, nghe Tà báo cáo.

”

Công ty Lục Thành mặc dù phát triển không tồi, nhưng luôn luôn chịu áp lực của Vân lão tiên sinh, thị trường thành phố N, An lão tiên sinh cũng một mực giúp Vân lão tiên sinh.”

Nói chính sự, Tà vẻ mặt nghiêm túc nếu không hẳn sẽ bị hai người xử đẹp.

“Ừ”

Vân Tịch Dạ nhàn nhạt trả lời, ý bảo Tà tiếp tục, đối với tình huống như vậy cô vẫn biết, lấy sự thấu hiểu về ông ngoại dù cho không trực tiếp đi tới trả thù Lục Thành, nhưng cũng sẽ không làm cho hắn dễ chịu quá mức.

Hiểu ý Vân Tịch Dạ, Tà nói tiếp “Thế lực đen tối trong nước, ta nửa năm cố gắng, trên cơ bản tiến triển thuận lợi.

Có hai đại bang phái là không thể đụng tới, một là thủ hạ của An lão tiên sinh ‘An khải đường’.

Hai là ‘Thủ hộ’ nghe nói rất thần bí, thành lập hơn mười năm trước tới nay chưa từng có động tĩnh gì lớn.

An lão gia cùng bọn họ từng có một thời gian tiếp xúc, ta mới liên hệ với bọn họ nhờ bọn họ can thiệp một chút, chỉ cần chúng ta làm việc không ảnh hưởng đến ích lợi của họ, họ bắt quá sẽ chiều cổ.”

Vân Tịch Dạ nhàn nhạt gật gật đầu, cho Tà một ánh mắt tán thưởng, “Không tồi, rất tốt, chúng ta vừa mới về nước căn cơ bất ổn, có thể không dùng hết sức vẫn là b động thật là tốt, nếu không đến lúc đó sẽ rất phiền phức!

An lão gia mấy năm nay giúp chúng ta không ít, hôm khác ta sẽ đích thân đến cảm tạ!

Tiếp tục.”

Nhận được ánh mắt tán thưởng của Dạ, Tà cũng không có kiêu ngạo, nhìn bút trong tay nhẹ nhàng nhún mày, tiếp tục nói: “Con trai của Lục Thành, Lục Tử Hạo cũng chính là anh trai hơn cô một tuổi, hiện tại học ở ” học viện quý tộc Hoa Ung “, trong tài liệu hẳn căn bản là một đại công tử.”

Nghe đến đó Vân Tịch Dạ cũng nhún nhún mày, lấy hiểu biết với Lục Thành, tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ nếu con trai của mình không học vấn, không nghề nghiệp.”

Nguyên nhân?”

Nhìn thấy Dạ nhú mày, Tà lật lật tài liệu vừa mới có được không bao lâu trong tay, cũng có chút nghi hoặc, lần thứ hai nói: “Chúng ta vừa điều tra được, người còn có một em gái kém người 3 tuổi, nói cách khác năm Lục Thành cùng mẹ của người ly hôn, nữ nhân kia đã mang thai lần thứ hai, em gái này của người tên là Lục Tử Lộ, năm nay 17 tuổi, mới vừa tiến vào ‘học viện quý tộc Hoa Ưng’, Lục Thành rất thương yêu cô bé này, nghe nói khoảng thời gian trước, Lục Thành từ nước Mỹ trở về với một chiếc xe thể thao hơn hai trăm vạn USD, là quà sinh nhật cho Lục Tử Lộ.”

Cô là con gái hần, hần không thích cô, vậy mà hần lại đi bồi dưỡng Lục Tử Lộ thành người nối nghiệp? Trong lòng Vân Tịch Dạ đau nhói từng đợt, thì ra hần không phải là chỉ thích con trai không thích con gái, hần chỉ là không thích cô mà thôi, nhận thức này làm cho cô càng kiên định muốn phá hủy họ.

“Đúng vậy, một năm gần đây Lục Thành tham dự các đại tiệc của giới doanh nhân đều mang theo Lục Tử Lộ, một ít dạ tiệc có tính quyết định của công ty cũng đem Tử Lộ đi.”

Tà thấy sắc mặt Vân Tịch Dạ càng ngày càng kém thì không nói thêm nữa.

Không phải đã không còn hy vọng gì rồi sao? Vì sao lúc biết hần không phải là không thích con gái mà chỉ không thích mình lại còn đau lòng? Cố gắng bình phục tâm tình của mình.”

Được rồi, Tà an bài giúp ta và người tiến vào ‘Hoa Ưng’, giúp ta ở thành phố N tìm nhà ở.”

“Được”

Tà gập laptop lại, trả lời.

Vân Tịch Dạ ăn cơm xong, còn chưa kịp nghỉ ngơi Lý quản gia liền gọi điện thoại tới, đành phải từ bỏ ý niệm tìm khách sạn nghỉ ngơi, gọi taxi trở về Vân gia.

5. Chương 5

Bên ngoài biệt thự nhà họ Vân xuất hiện một chiếc Lamborghini, xe còn chưa dừng hẳn, liền thấy trong biệt thự một vị lão nhân cùng một đồng người hầu đi ra, người bên trong xe bắt đầu dī thở dài, đành phải xuống xe, đem chìa khóa ném cho một người hầu, đón nhận lão nhân “Lý gia gia, không cần thiết phải khoa trương như vậy đâu!”

Cùng lắm cháu chỉ ăn một bữa cơm, muốn là ở bên ngoài nghỉ ngơi, sợ rằng cũng chẳng được yên với mọi người.”

Đỡ tay của lão nhân một đường đi vào Vân trạch.

“Ha ha...”

Người già chuyện gì đều phải chuẩn bị từ sớm, từ sau khi tiểu thư tái hôn cô mới trở lại, cũng chẳng chịu về nước, ông ngoại cùng mẹ cô thế nhưng rất nhớ cô đó.

Ông ngoại cô ở trong thư phòng, cô vào đi, ta đi pha trà cho hai người.”

Lý quản gia cười ha ha vỗ tay Vân Tịch Dạ, trong mắt là yêu thương vô tận.

“Vâng, nhưng Lý gia gia một chút cũng không già nha, ông ngoại vẫn là thích uống trà như vậy, làm phiền Lý gia gia.”

Mặc dù lúc nhỏ chỉ cùng Lý quản gia chung sống hơn một năm, nhưng khi đó bởi vì biến cố của gia đình mọi người đều rất thương yêu cô, vì thế cô đối Lý quản gia vẫn rất tôn kính. Nhẹ nhàng gõ cửa thư phòng, bên trong truyền đến một thanh âm đạo hoàng mà uy nghiêm, Vân Tịch Dạ đẩy cửa phòng ra, tiến vào lập tức nhìn thấy, một vị tóc trắng như tuyết đang ngồi trước bàn đọc sách, lão nhân có chút mệt mỏi, ông đang phê duyệt văn kiện.

“Ông.”

Thư phòng giống như năm đó không có bao nhiêu biến động, mà người sử dụng nó đã không còn ở tuổi trẻ, cho dù có thiên ngôn vạn ngữ, một phút kia đã nhìn thấy đầu lão nhân đầy tóc bạc mọi thứ cũng chỉ hóa thành hai chữ này.

Vì hai mẹ con cô lão nhân đã phải trả giá rất nhiều.

Khi ông 40 tuổi thì bà ngoại đã qua đời, nhưng vì để cho mẹ cô vui vẻ sinh sống, ông ngoại vẫn không tái hôn.

Hiện tại ông đã bảy mươi, đáng lẽ phải được ngồi trong vườn hoa, cháu chắt vây quanh bên người vui vẻ cười, làm một lão nhân được yêu thương, mà không phải tiếp tục trên thương trường đối người gạt mình.

“Ừ, đã về rồi sao.”

Về mặt lão nhân cũng không có gì dao động, ngẩng đầu nhàn nhạt đáp.

Kỳ thực lúc Vân Tịch Dạ gọi một tiếng ” ông ”, thân thể già nua của lão nhân khẽ run lên, không tỉ mỉ quan sát thì sẽ không phát hiện được.

Đây là cháu gái ông thương yêu nhất, từ nhỏ đến lớn vẫn không làm cho ông phải lo lắng, rất hiểu tâm ý của ông, hành động của cô ở Anh quốc ông đều biết hết, cũng vì cô mà kiêu ngạo, vì cô mà tự hào.

Thân thể ông khẽ run, Vân Tịch Dạ cũng không giấu giếm ở phía sau cửa liễn nhìn chăm chăm vào ông, nhìn thấy sự già cả của ông, Vân Tịch Dạ trong lòng chua xót khổ sở, ông ngoại cho cô rất nhiều, cha cô không thích cô khi cha mẹ ly hôn, cha cũng không thuộc tên của cô, chỉ có mỗi mẹ và ông ngoại gọi biệt danh cục cưng.

Là năm ấy sau khi ông ngoại mang hai mẹ con cô về Vân gia, ông ngoại mới đặt tên cho cô là Vân Tịch Dạ, dạy cô gọi ông là ông nội, ông đã coi cô là cháu đích tông Ngay cả lúc mẹ tái hôn, ông cũng yêu cầu cha dựng ký giấy cam đoan sau này họ sinh hạ đứa nhỏ, không được tranh đoạt tài sản Vân gia với cô, mới yên tâm đồng ý cho con gái tái giá.

Vân Tịch Dạ đi tới phía sau lão nhân, từ phía sau nhẹ nhàng tựa ở trên vai lão nhân, nước mắt quật cường lại không ngừng rơi xuống “Ông nội, bây giờ cháu đã trở về, ông không cần vất vả như vậy, cháu chăm sóc cho ông, cũng sẽ chăm sóc cho mẹ, sẽ không để cho mẹ phải chịu ủy khuất, lần này trở về cháu sẽ lấy lại những thứ của cháu.”

Nghe được Vân Tịch Dạ nói, lão nhân vỗ vỗ tay nhỏ bé của Vân Tịch Dạ, thở dài một tiếng gạt đầu, tràn đầy vui mừng nói “Cục cưng trưởng thành rồi, ông nội rất vui.”

“Cháu nhiều năm như vậy không về nước, có phải giận ông vì năm đó đồng ý cho mẹ cháu tái giá không?Haiz...

Mẹ cháu năm đó còn trẻ, liễn như vậy thủ tiết rất đáng thương, cha dựng là yêu mẹ của cháu thật, ông không đem con gái của mình đưa vào hố lửa đâu.”

Lão nhân đứng lên kéo Vân Tịch Dạ ngồi trên sofa, trên người tỏa ra một mảnh hơi thở hiền lành.

“Ông, cháu chưa từng tức giận ông, cháu hiểu rõ ông vì mẹ con cháu làm tất cả, tin cháu, cháu yêu hai người rất nhiều.”

Đúng vậy, cô hiểu, năm đó tại sao ông đồng ý cho mẹ tái giá!

Dù cho năm đó ông không để cho mẹ tái giá, cô cũng nhất định sẽ giúp mẹ tìm một người có thể dựa vào cả đời.

Lúc này Lý quản gia gõ cửa tiến vào, bưng khay trà đặt ở trên bàn bắt đầu rót trà.”

Lão gia, tôi vừa gọi điện thoại cho tiểu thư, bảo tiểu thư buổi tối mang Kiều tiên sinh cùng tiểu thiếu gia tới dùng cơm.”

Vừa nói Lý quản gia vừa đặt ly trà ngon vào tay Vân lão gia, lại đưa cho Vân Tịch Dạ một ch Vân lão gia tử nâng chén trà lên nhẹ uống một ngụm, gạt đầu nhìn Vân Tịch Dạ hỏi: “Ừ, cháu có nói cho mẹ cháu biết hôm nay cháu về nước không, nó rất nhớ cháu đấy.”

Vân Tịch Dạ nhận ly trà từ trong tay Lý quản gia, nhấp một ngụm, hương thơm ngan ngát nồng đậm tràn ngập toàn bộ khoang miệng, hương thơm quanh quẩn trong miệng, thanh quản ngọt ngào, đặt ly trà cực phẩm Long Tỉnh xuống, Vân Tịch Dạ xoa xoa huyệt thái dương, mặc dù nước trà nâng cao tinh thần nhưng vẫn là không che giấu được mệt mỏi thật sâu trong ánh mắt cô, cô cười nói với Vân lão gia: “Cháu không báo cho mẹ, cháu định cho mẹ một tin vui bất ngờ.”

“Ừ, cháu còn chưa thấy qua tiểu bảo, ha ha... Đứa bé kia với cháu hồi bé quả thực giống nhau như đúc, bây giờ trưởng thành luôn bày trò nghịch ngợm, không được một nửa của cháu làm cho người ta bết lo!”

Vân lão gia cầm lấy ấm giúp Vân Tịch Dạ rót trà vào chén, cười ha hả nói về hai đứa cháu của mình Lý quản gia đã nhìn thấy mệt mỏi trong mắt Vân Tịch Dạ, vội vàng nói: “Lão gia!

Tiểu thư nhỏ ngồi máy bay rất lâu, còn chưa kịp nghỉ ngơi gì cả, tôi đã phân phó người hầu, thu dọn qua phòng của tiểu thư nhỏ rồi.”

Vân lão gia cũng nhìn thấu được mệt mỏi của Vân Tịch Dạ, mặc dù rất nhớ cháu gái, nhưng cũng không muốn để cho cô quá mức mệt nhọc, ông đặt ly trà xuống, nhẹ nhàng vỗ vai cô nói: “Đi đi, nghỉ ngơi một chút, lúc ăn cơm tối ông sẽ bảo lão Lý gọi cháu, mới về nước đừng quá mệt nhọc.”

Vân Tịch Dạ cũng không kháng cự, đứng dậy cúi đầu chào Vân lão gia, nói vài câu cùng Lý quản gia, rất nhanh trở về phòng nghỉ ngơi.

nhìn Vân Tịch Dạ trở về phòng, lại cầm lấy ly trà ngâm trà, thản nhiên nói “Lão Lý, thế nào?”

Lý quản gia đi tới trước sofa, ngồi đối diện Vân lão gia, tiếp nhận bộ đồ trà trong tay Vân lão gia tử, chậm rãi ngâm trà “Tiểu thư nhỏ, mặc dù là con gái, nhưng rất có khí phách, giống lão gia năm đó, xem thành tích ở Anh quốc kia là biết, con mắt của lão gia năm đó không sai.”

Nghe được những lời của Lý quản gia, Vân lão gia thoải mái cười to “Ha ha...

Đứa trẻ của Vân gia tất nhiên là phải như thế.

Đứa nhỏ kế thừa Vân gia của chúng ta này tính tình trầm ổn, cha nó như vậy đối xử với nó, hiện nó suy nghĩ cái gì ta đều đoán không ra.”

“Trước đây ta còn có thể nắm bắt được, hiểu suy nghĩ của nó, bây giờ thì không thể!

Nhưng như vậy cũng tốt, làm đại sự nhất định không thể giống mẹ nó, không thể mềm yếu.”

Vân lão gia nói về sau trên mặt cũng không có sự thoải mái như trước, tiếp nhận ly trà Lý quản gia đưa tới, bất đắc dĩ thở dài lắc đầu.

Lý quản gia cười cười, giúp Vân lão gia tử rót trà “Tiểu thư năm đó còn nhỏ, mối tình đầu bị Lục Thành lời ngon lẽ ngọt lừa dối, chỉ là một lúc bị tình yêu mê hoặc mà thôi, nhìn lúc cô ấy dụng tâm xây dựng vì hạt cũng có thể biết tiểu thư cũng có năng lực.”

“Haiz... Thôi đi, đã qua rồi, ta chỉ hy vọng nó không nghĩ về quá khứ nữa, Tiểu Kiều cũng không tệ lắm.”

Vân lão gia tử thở dài, về mặt bất đắc dĩ khi nói đến con gái, nhắc tới con rể hiện tại trong mắt tràn đầy thương thức.

Lý quản gia giúp Vân lão gia tử thêm nước trà, cười nhạt gật đầu phụ họa theo.

6. Chương 6

“Ha ha... Đến đây, đến đây, để cho ông ngoại nhìn xem Tiểu Bảo của ông có cao hơn không!

Ha ha...”

Cháu gái trở về làm cho hôm nay Vân lão gia rất vui vẻ, cố ý kêu đầu bếp chuẩn bị món rau Vân Tịch Dạ thích nhất, nhìn thấy con gái, con rể cùng thằng nhóc này, càng làm cho Vân lão gia thoải mái hơn.

“A... Ông ngoại, Tiểu Bảo rất nhớ ông đó.”

Một tiểu soái ca tuấn tú, vào cửa nghe được thanh âm của Vân lão gia tử, giày cũng không cởi đã rất nhanh chạy vào, nhào vào trong lòng, níu chặt bộ râu trắng tuyết của Vân lão gia, lớn tiếng la hét.

Vân Vi Nhi nhìn thấy hai ông cháu vui đùa ầm ĩ, không khỏi nhớ về một đứa con gái khác của mình, trong lòng một trận chua xót khổ sở, nếu như không vì mẹ mình, cô cũng sẽ giống như Tiểu Bảo, có một thời thơ ấu ngây thơ vui vẻ, mà không phải xa cha mẹ, một thân một mình ở nơi đất khách quê người từ khi còn bé.

Kiều Tuấn Dật nhìn thấy ánh mắt phiếm hồng của Vi Nhi, liền biết bà lại nghĩ tới Vân Tịch Dạ ở Anh quốc xa xôi, không nói gì, chỉ là ôm nhẹ bả vai của bà an ủi.

Nhìn thấy chồng cẩn thận săn sóc mình, Vân Vi Nhi lại một trận áy náy, năm đó cha có giới thiệu ông cho bà, khi đó ông rất thích bà, luôn luôn tìm cách theo đuổi bà, mà bà lại chỉ thích Lục Thành, phụ tâm ý của ông, hại ông đau lòng, ra nước ngoài nhiều năm mới trở lại.

Bây giờ quay về, ông hiểu rõ quá khứ của bà, lại làm việc nghĩa, không do dự mà cưới bà, lại thật tâm yêu bà, chăm sóc bà, làm cho bà chậm rãi từ trong quá khứ đau xót mà bước ra ngoài.

Kiều Tuấn Dật ôm lấy Vân Vi Nhi, hai người tới trước ông cháu vui đùa ầm ĩ, chào hỏi Vân lão gia, Vân Vi Nhi nghi hoặc nhìn phụ thân vui cười, hỏi: “Cha, hôm nay hình như cha rất vui, đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Ha ha... Đương nhiên là vui, hôm nay là ngày đoàn tụ của Vân gia chúng ta, mười mấy năm qua lần đầu tiên có thể cùng nhau, không vui sao được.”

Nhìn thấy con gái mình, đã hoàn toàn thoát khỏi quá khứ đau xót đó, Vân lão gia lại nhìn về phía con rể, ánh mắt càng phát ra tia ưng thuận, càng khẳng định con mắt lúc trước của mình không hề tệ hại.

Ai cũng cho rằng thiếu gia nhà giàu coi thường tình cảm, năm đó con gái ngây thơ của ông cũng không cho là thiếu gia nhà giàu Kiều Tuấn Dật là một người đàn ông tốt, trọng tình cảm, không để ý tới lời khuyên bảo của ông, một mực gả cho Lục Thành.

Nhưng sự thực chứng minh con mắt năm đó của ông, thật không phụ ông ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy.

“Cha...”

Vân Vi Nhi nghe phụ thân nói, nhất thời mơ hồ, mở miệng muốn hỏi lại nghe thấy một tiếng gọi từ xa, một giọt nước mắt rơi xuống tầm thẳm trên mặt đất rồi nhanh chóng biến mất.

“Mẹ, Kiều thúc thúc.”

Một tiếng nữ thanh vang lên, cắt ngang câu hỏi Vân Vi Nhi vừa muốn nói ra.

Vân Vi Nhi ngẩng đầu nhìn, rồi mỉm cười ưu nhã với tuấn mỹ ‘Thiếu niên’ đang ở trên cầu thang từng bước một đi xuống, nước mắt giống như vòi nước vừa được mở, cứ thế chảy ra.

Vân Tịch Dạ đi tới trước mặt mẹ mình, một tay ôm lấy Vân Vi Nhi, một tay từ trong túi lấy khăn tay ra, nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt Vân Vi Nhi lệ, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng bà an ủi.

Đồng thời ngẩng đầu nhìn Kiều Tuấn Dật lễ phép gật gật đầu “Cám ơn Kiều thúc thúc, những năm gần đây đã chăm sóc mẹ cháu.”

“Đây là việc ta phải làm, mẹ cháu những năm gần đây vẫn luôn rất nhớ cháu.”

Kiều Tuấn Dật vừa nhìn thấy Vân Tịch Dạ, trong lòng liền có một loại cảm giác không nói ra được, cô bé có một loại kiêu ngạo của người thành công, làm cho ông có cảm giác tiếc nuối vì mình không phải là cha ruột của cô, thế giới của cô bé này chắc chắn sẽ rất rộng.

Lúc này một tiểu tử đẹp trai đột nhiên chen vào cái ôm của Vân Tịch Dạ và Vi Nhi, ôm cánh tay Vân Vi Nhi lắc lắc, ánh mắt nhìn bà thị uy tựa như nhú nhú mây, rất đáng yêu.”

Mẹ!

Hắn là ai?”

Nhìn thấy thằng nhóc thị uy tựa nhứ mày, Vân Tịch Dạ một trận không nói gì.

Vân Vi Nhi trông thấy động tác của con mình thật đáng yêu, con gái không nói gì, vẻ mặt cười ra tiếng, kéo tay của con gái đặt lên trên tay con trai.”

Được rồi, Tiểu Bảo không thể không có lễ phép như vậy, đây là chị gái, chính là chị gái ở nước ngoài mẹ nói cho con biết đó.”

“Mẹ, mẹ bị hắn lừa rồi, hắn là con trai sao lại là chị gái.”

Tiểu Bảo đáng yêu của chúng ta đương nhiên là như thế, căn bản không tin tưởng lời nói của Vân Vi Nhi, tựa như ôm Vân Vi Nhi, quay đầu trừng mắt với Vân Tịch Dạ, nghiêm túc mà thiên chân vô tà đồng ngữ, làm cho mọi người cười ha ha một trận.

Nhìn thấy mọi người đều đang cười mình, Tiểu Bảo gấp đến mức chạy quanh, chạy đến bên người Vân lão gia, ôm lấy ông ngoại kêu la “Ông ngoại, mẹ bị tên kia lừa hoặc, không tin cháu!

Ông nhìn xem.”

Đón được cháu ngoại chạy tới, Vân lão gia một trận cười to: “Ha ha.

Được rồi Tiểu Bảo, ông ngoại đã bảo Lý gia gia giúp cháu chuẩn bị, cháu thích ăn nhất cá hấp, nếu không đi ăn tí nữa cũng không còn!”

Nghe được có cá hấp mình thích ăn nhất, Kiều Tịch Mạch sáng như tuyết, giãy ra khỏi cái ôm của Vân lão gia chạy tới Lý quản gia đang bận rộn ở phòng ăn, còn không quên quay đầu lại trừng mắt với Vân Tịch Dạ, nhại Vân lão gia mắng to: “thằng nhóc”.

Một bữa cơm ăn vô cùng ấm áp, Kiều Tịch Mạch ở giữa thỉnh thoảng nghi hoặc trừng mắt nhìn Vân Tịch Dạ, hỏi một câu ‘Chị thật là con gái, không phải con trai?’ làm cho mọi người thoải mái vô cùng.

Học viện quý tộc Hoa Ưng Từng chiếc xe thể thao một vội vã lái vào bãi đỗ xe của học viện, hoàn toàn thể hiện ra sự xa xỉ của ngôi trường này.

Lúc này một chiếc Lamborghini màu tím lái vào học viện, khiến cho học sinh chú ý, xe dừng lại, cửa xe từ từ mở ra, một vị soái ca từ ghế lái đi xuống, một đôi giày màu trắng, quần tây màu đen hờn nhàn, áo sơ mi tơ tằm màu tím, áo khoác nhất kiện màu lam, tay trái để ở túi quần, tay phải cầm một chiếc túi xách đen, mái tóc đen tuyền cắt ngắn không theo trật tự, tóc mái che khuất một con mắt, trong đôi mắt hồ ly hẹp dài tràn đầy đam mê, đôi môi độ dày vừa phải, cong lên tạo ra một nụ cười say lòng người, toàn thân tản mát ra hơi thở lạnh lùng lại không xa cách, khiến cho hoa ven đường si trận trận thét chói tai.

Đi tới phòng làm việc của hiệu trưởng, Vân Tịch Dạ nhẹ nhàng gõ gõ cửa, bên trong có người đáp.

Ngày hôm qua Tà giúp Vân Tịch Dạ giải quyết thủ tục nhập học, mới biết được thì ra An lão gia là hiệu trưởng danh dự của trường học này, Vân Tịch Dạ đẩy cánh cửa phòng hiệu trưởng ra, đi vào liền nhìn thấy một vị lão nhân ngồi ở bàn làm việc lật xem văn kiện.

Lão nhân ngẩng đầu nhìn thấy Vân Tịch Dạ, hài lòng nói “Tiểu Dạ, còn nhớ ta không? Nhìn thấy nụ cười trên môi lão nhân, Vân Tịch Dạ bước lên ân cần thăm hỏi “Chào An gia gia, cháu vốn tính toán ngày nào đó tới nhà chào hỏi An gia gia, không nghĩ tới An gia gia lại là hiệu trưởng ở đây.”

Từ trong chiếc túi màu đen, lấy ra một hộp trang sức màu đen, đặt lên trên bàn làm việc “Một món quà nhỏ, hi vọng An gia gia thích.”

An lão gia từ hài lòng mở hộp, tâm tình vô cùng sung sướng ”

Đồng hồ đeo tay Thụy Sĩ vừa mới nhập vào Mỹ, Tiểu Dạ rất có tâm a!

Haiz...

Vẫn là cháu gái tốt!

Cái này cháu ta một chút cũng không có được.”

Lúc này tiếng đập cửa lại vang lên, tiến tới là một người đàn ông trung niên trên người tản mát ra khí chất nho nhã, người đó đi vào phòng hiệu trưởng thấy còn có người, dừng một chút nói: “Hiệu trưởng, ngài tìm tôi có việc?”

“À, Tiểu Trương à!

Tiểu Dạ đến đây ta giới thiệu chút, thầy giáo Trương- Trương Hàm.

Tiểu Trương, đây là Vân Tịch Dạ, sau này sẽ là học sinh trong lớp cậu.”

An lão gia đứng lên kéo Vân Tịch Dạ đi tới trước mặt Trương Hàm, cười ha hả giới thiệu.

Vân Tịch Dạ mỉm cười hành lễ với Trương Hàm “Chào thầy giáo, sau này kính xin ban đạo chiếu cố nhiều.”

Trương Hàm liếc nhìn Vân Tịch Dạ cười gật gật đầu, không nói gì thêm, chào hỏi cùng hiệu trưởng xong liền dẫn Vân Tịch Dạ đi ra khỏi đó.

Mỗi năm ở ‘Hoa Ứng’ đều có một lớp đặc biệt, có thể là học sinh của lớp này, trong nhà cơ bản phải phi phú tức quá Vân Tịch Dạ đi theo Trương Hàm, đứng ở ngoài cửa văn phòng ban học sinh, cúi đầu một chút, khẽ nhún mày.

Thời gian đầu tiên nhìn thấy Vân Tịch Dạ, Trương Hàm cảm thấy đây cũng chỉ là một thiếu gia có tiền, cũng không đặc biệt chú ý, nhưng lúc Vân Tịch Dạ hành lễ vấn an mình, Trương Hàm mới cảm thấy đứa bé này cũng không tệ lắm, ít nhất còn biết lễ phép, bây giờ nhìn thấy hắn nghe được tiếng ồn ào ở phòng học mà nhún mày, bất giác hiếu kỳ hỏi ”

Ở trường học khác trước đây không có lớp học như vậy sao?”

Nghe được thanh âm của Trương Hàm, Vân Tịch Dạ hơi ngây người, thanh âm của người này rất êm tai, loại này là tiếng nói ôn nhuận của đàn ông trung niên, rất mê người.”

À...

không phải vậy, chỉ là, này mấy phòng học ồn ào có điểm giống chợ bán thức ăn.”

Nhún vai, Vân Tịch Dạ vẻ mặt đau đầu.

Nhìn thấy vẻ mặt của Vân Tịch Dạ, Trương Hàm cũng bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ “Nhưng lớp đặc biệt tốt hơn những lớp khác rất nhiều.

Những học sinh hoàn hảo này mặc dù rất nhốn nháo, nhưng thành tích học tập cũng không tệ lắm.”

7. Chương 7

“Được rồi!

Yên lặng một chút, người đứng bên cạnh thầy chính là bạn học Vân Tịch Dạ, vừa mới chuyển đến trường học của chúng ta, sau này mọi người chính là bạn cùng lớp, Vân Tịch Dạ đầu tiên em tìm chỗ ngồi xuống đi.”

Nhìn các vị công tử tiểu thư trong phòng học, Trương Hàm một trận đau đầu.

Trong phòng học tổng chỉ có hai mươi mấy học sinh, nữ sinh chiếm nửa già Vân Tịch Dạ nhìn một vòng xung quanh lớp học, tầm mắt dừng lại ở hình ảnh người thiếu niên khí tràng mạnh nhất trong phòng.

Ngồi ở giữa lớp học là một thiếu niên diện mạo đẹp trai, xung quanh mỹ nữ vờn quanh, trong lòng còn ôm một thiếu nữ, nói này rất phù hợp để trình diễn xuân cung tú ý tứ, trong hai mắt là ôn nhu gây chết người

nhưng ở sâu bên trong lại là ẩn giấu sự nham hiểm hung ác, biểu hiện ra là một công tử có hạng, hơi thở phong lưu rất mãnh liệt, làm cho không người nào có thể bỏ qua.

Lục Tử Hạo ngẩng đầu, vừa vặn chống lại mâu quang Vân Tịch Dạ quét tới, hai người ánh mắt không hèn mà gặp, đối diện không được hai giây lập tức quay đi.

Vân Tịch Dạ lúc nhìn hướng hắn, trong mắt cố ý mang theo ti trành thượng coi rẻ con mồi, lại có một chút ít không rõ ràng, lúc nhìn thấy Lục Tử Hạo đối diện với mình, trong mắt chợt lóe lên hoảng loạn và nghi hoặc, Vân Tịch Dạ lộ ra một nụ cười quay đầu đi.

Bên trái một thiếu niên ngồi sát cửa sổ, dựa lưng vào thành ghế, cúi đầu khẽ nhắm mắt, chân phải đặt lên chiếc ghế bên cạnh, tay phải đặt trên đầu gối tự nhiên rũ xuống, tay trái đặt lên bàn tự do di chuyển, tóc ngắn màu cây đay tự nhiên rơi xuống, trên áo sơ mi ba cái nút áo tùy ý mở, lộ ra bộ ngực màu đồng, toàn thân tản mát ra khí tức đường hoàng, nhưng nguy hiểm lại nhiều hơn.

Đây là một trò đùa của định mệnh!

Vân Tịch Dạ nhìn chăm chú vào đôi mắt bởi vì hắn cúi đầu mắt không thấy rõ lắm, nhưng Vân Tịch Dạ vẫn là ngẩng một chút, nhất thời con ngươi nheo lại, trong đầu có hình ảnh của một thằng nhóc hiện lên rồi lại không thể dừng lại!

Vân Tịch Dạ nghi hoặc lần thứ hai quay đầu, liếc nhìn người có hơi thở phong lưu một chút, nhíu mày, trong lòng nghi hoặc ‘Chẳng lẽ tin tức sai?’.

Bàn cuối, chỉ có một người ngồi.

Người đó có khuôn mặt đáng yêu của trẻ con mà không mất đi tuấn mỹ, tóc đen cắt ngắn, tóc mái chỉ che khuất trán, lộ ra đôi mắt hoa đào ngập nước vô cùng cuốn hút, chiếc mũi so với con gái còn nhỏ nhắn, tinh xảo hơn nhẹ nhặn một chút, đôi môi chu lên làm cho người ta muốn cắn một cái!

Khóe môi nhếch lên nghịch ngợm tươi cười, hai tay nâng cằm cũng đang đánh giá Vân Tịch Dạ.

Một chút cảm giác thân thiết lại bị đôi mắt hoa đào cứng rắn của anh lạnh lùng đánh vỡ.

Thiếu niên hình như trong lúc bất chợt phát hiện điều gì đó cứ nhìn Vân Tịch Dạ mãi, trong mắt tràn đầy kích động cùng tưởng niệm.

‘Tưởng niệm?’ Vân Tịch Dạ không hiểu, cô biết anh sao? Không biết là bị nhiễm độc trong ánh mắt anh thế nào, Vân Tịch Dạ đi thẳng tới chỗ người có khuôn mặt baby ngồi xuống, vừa ngồi xuống lập tức có vô số ánh mắt ở trên người cô quét qua quét lại, tiếng bàn luận xôn xao hỗn loạn.

Vân Tịch Dạ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn thấy một đôi mắt song hoặc vui sướng cùng hơi lo lắng, cô nhíu mày nghi hoặc không hiểu, lại không để ý ánh mắt lộ vẻ kỳ quái này, quay đầu cười cười đối mặt với người bên cạnh gật đầu.”

Xin chào, tôi tên Vân Tịch Dạ, sau này mong được bạn giúp đỡ nhiều.”

Nghe thấy Vân Tịch Dạ mở miệng nói chuyện với mình, An Vũ Hàm kích động nói.”

Xin chào, bạn gọi tôi là Tiểu Vũ được rồi, chỉ có một mình bạn có thể gọi như vậy thôi đó!

Yên tâm!

Từ giờ trở đi tôi sẽ cả đời chăm sóc bạn!!!”

Câu nói sau cùng An Vũ Hàm cơ hồ đang nỉ non, có lẽ nếu không chú ý nghe thì cơ bản không nghe được câu đó của anh.

Nhưng Vân Tịch Dạ rõ ràng là nghe được, lúc Vân Tịch Dạ chuẩn bị lấy sách vở ra, trong mắt xẹt qua một tia mạc danh kỳ lạ, một giây sau khôi phục về bình thường, coi như không nghe thấy, cười cười với An Vũ Hàm.

Quay đầu nhìn Lục Tử Hạo cùng cô gái trong lòng anh phía trước một trận xuất thần.

An Vũ Hàm không có cảm thấy uể oải, có lẽ do “cục cưng”

bên cạnh chẳng, quệt mồm vô tội nhìn Vân Tịch Dạ, lại đáng thương phát hiện Vân Tịch Dạ cũng không quan tâm tới ánh mắt nóng bỏng của mình, mà là ngốc nghếch nhìn một chỗ!

An Vũ Hàm nhìn theo tầm mắt Vân Tịch Dạ, liền nhìn thấy Lục Tử Hạo đang ve vãn bạn nữ cùng lớp, một ngọn lửa giận không tên đốt cháy An Vũ Hàm, anh đập bàn đứng lên, đá văng ghế ra đẩy cửa rời đi.

Vân Tịch Dạ đang ngẩn ngơ, bị hành động của An Vũ Hàm làm cho hoảng sợ nhất thời không hiểu gì, người này vừa nãy còn cười híp mắt, làm sao tính tình đột nhiên bùng phát dữ dội như thế? An Vũ Hàm vừa mới đi ra bên ngoài, Vân Tịch Dạ một lần nữa cảm nhận được vô số ánh mắt thương tiếc lại rơi trên người mình.

“Nhìn đi!

Tớ đã nói rồi, Tiểu Hàm chưa bao giờ để cho bất cứ kẻ nào tới gần cậu ấy trong vòng một thước, bạn học sinh mới này ngồi ở bên cạnh Tiểu Hàm, cậu ấy không nổi bão mới là lạ!!!.”

Một tiếng nói của con gái đầy vẻ tức giận vang lên.

Vân Tịch Dạ chỉ lo chần động mà cậu ta vừa gây ra mà rớt xuống thì chắc sẽ tạo thành động đất cho nên nổi da gà, không có nghe rõ cô bạn kia nói những gì.

Đi từ lớp học ra, tâm tình An Vũ Hàm vô cùng tệ hại hết biết luôn, nhắm thẳng phòng hiệu trưởng đi đến.

An Vũ Hàm vẫn nhớ lúc nhỏ, lúc anh nhìn thấy Vân gia gia mang cục cưng về, chính anh đã yêu tiểu cô nương trong mắt tràn đầy quật cường kia thật sâu.

Lúc đó anh còn vô cùng ấu trĩ chạy lên trước, cắn cái miệng nhỏ nhắn của người ta không tha, nói sau này cô sẽ là của anh, kết quả đổi lấy một đám hung hăng của người ta!

Khi đó anh chính là một cái đuôi theo cô đến tận cùng tựa như tử triền lan đã sắp tới một năm, làm cho cục cưng cảm thấy anh thật phiền phức, mới để cho cục cưng đi đến đất nước kia, cô nói rằng chỉ cần anh giữ thân như ngọc chờ cô về nước, sau khi cô lớn lên nhất định sẽ lấy anh.

Vậy bây giờ còn tính không? Anh nghe lời cô, vẫn giống con gái cổ đại, vì cô giữ thân như ngọc, cũng không cho bất cứ kẻ nào nhích lại gần thân thể mình trong vòng một thước.

Mà cô thì thế nào? Ngày đầu tiên về nước người ta còn chưa kịp vui vẻ gì, cô coi như anh là không khí, trước mặt a nhìn chăm chăm người con trai khác đến mức ngốc nghếch, thật đáng ghét, thực sự quá ghê tởm!

Một cước đá văng cửa phòng hiệu trưởng ra, An Vũ Hàm coi như không thấy người ở bên trong, hò hét tiêu sái đến trước sofa ngồi xuống, đám một tay xuống ghế, trong miệng không ngừng lầm bầm: “Lừa đảo...”

Lừa đảo...

Con gái nói không thể tin tưởng...

Lừa đảo...”

An lão gia nhìn thấy cháu trai đột nhiên đập cửa xông vào, ngồi vào trên sofa lại đám mạnh một cái, thỉnh thoảng lầm bầm hai câu lừa đảo gì đó, cái gì con gái không thể tin tưởng, đứng dậy đóng cửa lại, ngồi vào sofa cười ha hả nhìn cháu mình nói: “Tiểu Vũ đây là thế nào? Ai chọc tới Tiểu Vũ nhà ta vậy.”

Nhìn thấy ông nội cười ha hả nhìn mình, An Vũ Hàm càng thêm phiền muộn liếc mắt, xoay người tựa lưng vào ghế, một mình sinh hờn dỗi.

“A, không nhìn ra nữa!

Tiểu Vũ tuần mỹ nhà ta từ bỏ hình tượng, từ khi nào bắt đầu mất trọn trắng, đến đây, đến đây nói cho ông nghe một chút, cháu là bị cái gì kích thích!”

Nhìn thấy tôn tử nhà mình bày ra khuôn mặt con nít, bộ dạng phiền trĩu bạch nhản cùng đáng yêu vô, An lão gia không khỏi trên chọc nói.

Nhìn thấy ông nội mình không ngừng trêu chọc, An Vũ Hàm một trận không nói gì, xoay người ngồi xong, An Vũ Hàm chăm chú nhìn An lão gia “Ông, ông có phải hay không đã sớm biết cục cưng về nước? Ông vì sao không nói cho cháu? Ông không biết đâu, cục cưng cô ấy...”

cô ấy...

cô ấy không nhớ cháu, sau này cô ấy là lão bà của cháu, thế nhưng trước mặt cháu nhìn tên con trai khác đến phát ngốc, quả thực làm cháu tức chết.”

Nói một chút, An Vũ Hàm tức giận quay đầu bĩu môi.

Rất đáng yêu!

Rốt cuộc An lão gia đã hiểu chuyện gì xảy ra, nhìn sắc mặt cháu mình ghen, không khỏi cười ha ha.”

Ha ha...

Ông còn tưởng rằng cháu bị làm sao, ông hôm qua cũng mới biết Tiểu Dạ về nước, mà nó được ba ngày đâu, ông hôm nay cũng mới nhìn thấy Tiểu Dạ.

Nha...

Cháu nhìn cái đồng hồ đeo tay này chính là Tiểu Dạ tặng cho ông, người ta không giống những người khác.”

An lão gia tử nói, vươn ra cánh tay trái đeo đồng hồ Thụy Sĩ mới toanh, ở trước mặt An Vũ Hàm quơ quơ.

Nhìn thấy đồng hồ trên cổ tay ông nội, An Vũ Hàm trên mặt ghen tuông càng đậm, vì sao ông nội lại có quà, anh – vị hôn phu của cô lại không có gì cả, không có quà có thể cho qua nhưng dám đem anh quên đi.

Đương nhiên danh hiệu vị hôn phu này là An Vũ Hàm tự phong!

“Hơn nữa, năm đó Tiểu Dạ lúc đi chỉ có 5 tuổi, cháu khi đó cũng lắm được 7 tuổi, đã nhiều năm như vậy con bé nhất thời không nhận ra cháu cũng rất bình thường thôi, Tiểu Dạ bây giờ ở trong trường rất giống con trai, bất quá cháu chỉ nhìn thấy nó nhìn một người phát ngốc mà thôi, liên kết luận nó thích người khác, có vô đoán quá hay không.”

An lão gia đứng lên vỗ vỗ vai An Vũ Hàm “Yên tâm!

Tiểu Dạ là cháu dâu của ta, nó không chạy thoát được đâu, dù cho Tiểu Dạ thực sự không thích cháu, Vân gia cũng sẽ không để Tiểu Dạ lấy người khác.”

Nghe được ông nội mình nói như vậy, An Vũ Hàm trong lòng lửa giận nguôi đi không ít, hừ!

Ai cũng không cướp cục cưng của mình đi được.

Khinh bỉ liếc nhìn đồng hồ trên tay An lão gia, bày ra vẻ mặt chẳng đáng, đứng lên nói “Được rồi, xú lão đầu tử, cháu không thèm nói chuyện nữa, cháu đi liên lạc tình cảm cùng cục cưng nhà cháu, ông cũng đừng để Vân gia gia nhúng tay vào, cháu muốn dùng sức của mình làm cho cô ấy yêu cháu, hừ hừ!

Ông chờ bé chắt nội đi!

Ai ui...

Ông làm gì đánh cháu?”

“Tiểu tử thôi nhà người, người gọi Vân gia gia là gia gia còn ta là xú lão đầu tử, nghe được sao? Còn bé chắt nội nữa!

Nếu người có thể đem Tiểu Dạ vào cửa An gia, ta liền cảm tạ trời đất!

Thật là có mới nói cũ!”

An lão gia tử nhìn tôn tử đồ kị lại bày ra bộ dạng chẳng đáng gì, trong lòng cười trộm, ở trên đầu An Vũ Hàm gõ một cái, cười mắng.

8. Chương 8

“Tỷ tỷ!”

Vân Tịch Dạ vừa mới bước vào cửa Vân gia, một tiểu soái ca liền đập vào mắt, qua mấy buổi tối ma hợp, thằng nhóc này rốt cục tiếp nhận sự thực Vân Tịch Dạ đích thực là tỷ tỷ mà không phải ‘ca ca’.

Tiếp được thân thể của Kiều Tịch Mạch chạy đúng một vòng tròn, Vân Tịch Dạ cố ý xụ mặt xuống khiến trách “Chạy nhanh như vậy để làm chi? Ngã sắp xuống nhưng không cho khóc nhè.”

Kiều Tịch Mạch nhìn thấy tỷ tỷ ủ rũ, một lúc sau ở cổ Vân Tịch Dạ lay động làm nũng “Tỷ tỷ...

Tiểu Bảo nhớ chị mà!”

Mắt to vô tội nháy nháy nhìn chăm chăm Vân Tịch Dạ, Vân Tịch Dạ cảm động, trên khuôn mặt nhỏ nhắn càng đáng yêu hơn.

Nhìn thấy trên mặt tỷ tỷ nở ra nụ cười thản nhiên, Kiều Tịch Mạch vội vàng ghé vào bả vai Vân Tịch Dạ nhẹ giọng nói: “Hơn nữa chocolate tỷ tỷ cho, Tiểu Bảo đều ăn hết rồi, mẹ lại không cho tiểu bảo mua, tiểu bảo thật đáng thương.”

Ngữ khí đáng thương, ánh mắt vô tội, quả thực khiến cho không người nào có thể chống lại được.

“Chị cho em một hộp chocolate lớn như thế, nhanh như vậy em đã ăn xong rồi? Em cẩn thận ăn thành tiểu mập mập!”

Lại còn trách mẹ không mua cho em!”

Vân Tịch Dạ nhéo nhéo cái mũi nhỏ Kiều Tịch Mạch, thằng nhóc không nói gì, thì ra nó thích cô, chính là muốn cô mang đồ ăn vặt đến!

“Không phải, tỷ tỷ, em cũng không ăn nhiều đâu, sẽ không...”

Nhìn thấy tỷ tỷ không có muốn đồng ý với yêu cầu của mình, Kiều Tịch Mạch nóng nảy thốt ra, phát hiện nói sai, lập tức gờ bàn tay nhỏ bé lên che miệng lại, đôi mắt tròn lớn ngập nước, đầu lắc lắc, rất đáng yêu.

“n?”

Nhìn thấy động tác đáng yêu của Tiểu Bảo, Vân Tịch Dạ thiếu chút nữa bật cười, cưỡng chế ý cười xuống, nghiêm túc phụng phịu nhìn nó trên tức.

Nhìn thấy ánh mắt hài hước của tỷ tỷ, Kiều Tịch Mạch nhut chí cúi đầu, ngượng ngùng nhìn ngón tay, không dám nhìn thẳng vào mắt Vân Tịch Dạ, thỉnh thoảng ngấm trộm Vân Tịch Dạ một cái, chậm rì rì nói: “Được rồi, được rồi!”

Tiểu bảo không muốn ăn nữa, người ta chỉ là đem cho “vui sướng”

mà thôi, “vui sướng”

nói nàng rất thích chocolate tỷ tỷ mang về.”

“Vui sướng....?”

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của tiểu bảo, Vân Tịch Dạ đã đoán ra được chuyện gì xảy ra, nhưng vẫn là làm bộ không rõ.

Đột nhiên phát hiện lúc không có chuyện gì làm, chơi đùa với trẻ con thật là vui.

Kiều Tịch Mạch xấu hổ đem đầu vùi ở trong cổ Vân Tịch Dạ không chịu đi ra, nhìn thấy tiểu bảo như vậy Vân Tịch Dạ buồn cười không hề đùa nó.

“Được rồi!”

Không trêu em nữa, hôm khác tỷ tỷ mua cho em.

Nhưng...

Lúc nào dẫn “vui sướng”

đến cho tỷ tỷ gặp một chút!”

Đúng lúc này, Vân lão gia từ trên lầu đi xuống, giúp tiểu bảo thoát khỏi hoàn cảnh xấu hổ, Vân lão gia nhìn thấy cháu gái trở về, trên mặt không che giấu được kích động, ngay cả giọng nói cũng có chút biến điệu “Cục cưng đã trở về, hôm nay ở trường học có quen không? Có nhìn thấy Vũ Hàm hay không?”

“Dạ.

Tốt lắm!

Không có gì là xa lạ cả, Vũ Hàm là ai?”

Buông tiểu bảo ra, Vân Tịch Dạ bước nhanh nhưng không mất đi sự ưu nhã, tiêu sái đến bên cạnh Vân lão gia, đỡ ông xuống lầu, với kích động của ông có chút không hiểu, một bên thờ ơ nói với Vân lão gia.

“Cháu không nhớ sao?”

Vân lão gia nhìn Vân Tịch Dạ hồi lâu, chỉ thấy vẻ mặt Vân Tịch Dạ chính là ‘Cháu phải nhớ gì chứ?’, làm cho mặt Vân lão gia lộ vẻ lo lắng, có thể không vội sao? Đây chính là cháu rể ông xem trọng, tuyệt đối không thể để nó chạy mất.”

Chính là, cháu lúc nhỏ, khi đó không phải có một thằng nhóc xinh đẹp hơn cả cháu, ngày ngày ở phía sau môn cháu, quần quít với cháu, thằng nhóc nói muốn lấy cháu đó!

Chính là cháu nội của An gia gia, cháu không nhớ sao? Cháu lúc trước còn đồng ý gả cho người ta mà!”

Nghe Vân lão gia vừa nói như thế, ký ức thức tỉnh chậm rãi.

Ngày đó là ngày thứ hai bị ông nội mang về Vân gia (vì Vân lão gia coi Tịch Dạ là cháu nội, cho nên từ bây giờ Tịch Dạ gọi ông ấy là ông nội chứ không phải ông ngoại), giữa trưa một mình cô ngồi chơi ở trên xích đu ngoài vườn, đột nhiên một cậu nhóc vô cùng đẹp chạy đến trước mặt cô, nắm lấy bả vai cô, trên môi nường cắn một miếng!

Nhớ lúc đó cô đau đến nỗi chảy nước mắt, nhất thời tức giận còn cho một quyền lên gương mặt xinh đẹp của cậu nhóc kia.

Từ đó về sau liền bị thằng nhóc chán ghét kia quần lấy, cô đi đâu hắn theo tới đó, suốt ngày âm ỹ muốn kết hôn với cô.

Năm cuối cùng trước khi ra nước ngoài, cô cho rằng có thể bỏ cái đuôi kia đi, ai ngờ hắn lại quần cô chặt hơn, làm cho An gia gia cũng muốn tổng hắn đi Anh quốc, như thế không phải ép cô vào đường cùng sao, hình như cô nói qua mình tương đối thích con trai biết nghe lời, làm cho hắn ở lại Trung Quốc vì cô giữ thân như ngọc, chờ cô về nước gả cho hắn.

Thì ra chính là thằng nhóc xấu xa ấy!

Khi đó cô còn nhỏ như vậy làm sao nhớ được việc nhỏ này!

Lại nói cô đã đồng ý gì chứ? Khi đó chỉ là thấy tên con trai đó thật phiền phức, mới nói vậy cho có lệ mà thôi!

Làm sao Vân lão gia ở đây liền biến tấu đi? Vân Tịch Dạ hồ nghi liếc nhìn Vân lão gia nói: “Dạ, nghĩ ra rồi ạ, chính là tên đó, tên con trai lần đầu tiên gặp mặt liền cắn cháu gái, cháu chưa gặp được hắn đâu!”

“Chưa gặp được? Không phải chứ!

Ông hỏi qua lão An, hắn nói các cháu ở cùng một lớp học, làm sao lại chưa gặp được?”

Vân lão gia dùng một loại ánh mắt ai oán phi thường, nhìn Vân Tịch Dạ từ trên xuống dưới, dường như đang nói Cháu chắc chắn đang gạt ông!”.

Nhìn biểu tình của Vân lão gia, Vân Tịch Dạ một trận phủ ngạch, vẻ mặt hắc tuyến, tung ra một cái liếc mắt thật mất hình tượng.

Ngay cả tiểu bảo ở một bên một mình xấu hổ, nhìn thấy ánh mắt ‘Ai oán’ kia của ông ngoại, toàn thân đều run lên, chà xát lên cánh tay đang nổi da gà.”

Ái chà, ông nội cầu xin ông có được không, cứ cho là gặp được!

Thế nhưng đã qua nhiều năm như vậy mọi người ở đây diện mạo đều biến hóa, chúng ta cũng không nhất định là phải nhận ra đối phương!

Ông ngàn vạn lần không nên dùng loại ánh mắt này nhìn cháu, thật là làm cho người khác chịu không nổi.”

“Khụ...”

Quên đi, quên chuyện này đi, mấy ngày nữa ông nội giúp cháu giới thiệu một chút!

Hừ, Vân gia chúng ta luôn luôn được người ta nói là nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt đối không thể vì chuyện nhỏ này làm cho họ An kia coi thường.”

Vân lão gia ho nhẹ một tiếng, hiên ngang lẫm liệt nói, trong con ngươi hiện lên một tia giả dối nhưng cũng rất nhanh biến mất.

Lời này Vân Tịch Dạ nghe được mà màng nhĩ cũng thấy hơi đau, cái gì nhất ngôn cửu đỉnh? Vân lão gia ở nơi thương trường hắc ám này lăn lộn nhiều năm như vậy, khi nào thì bắt đầu chính phái như thế? Cô lại luôn có cảm giác sắp sửa bị bán, gương mặt nhìn Vân lão gia nửa ngày, cũng không thể phát hiện bất cứ sự khác thường gì đành phải thôi.

Vân lão gia hôm nay là nhận được điện thoại của lão bằng hữu An Thế Hùng, An lão gia nói Vân Tịch Dạ hình như không nhớ An Vũ Hàm, hỏi ông muốn tác hợp thế nào cho hai đứa trẻ, vì thế hôm nay Vân lão gia mới cùng Vân Tịch Dạ nói những lời này Vân lão gia tử vừa nghe Lý quản gia nói Vân Tịch Dạ đang tìm phòng ở, vừa mới còn vẻ mặt phiền muộn cho Lý quản gia một trận oán giận, nhưng lúc này Vân lão gia lại đi tới trước bàn ăn lúc nhìn về phía Vân Tịch Dạ, trong mắt hiện lên một tia tính toán.

Một bên chậm rãi ăn cơm, một bên dường như lơ đãng hỏi “Cục cưng à, ta nghe nói cháu đang tìm phòng ở?”

Vân Vi Nhi nghe được cha nói con gái đang tìm phòng ở, rất nhanh trợn to mắt nhìn cô, không đợi Vân Tịch Dạ trả lời liền vội vàng hỏi: “Cục cưng!

Con tìm phòng ở làm gì vậy? Ở trong ngôi nhà lớn như vậy mới tốt chứ, mẹ và Kiều thúc thúc của con còn định mấy ngày này chuyển qua đây ở đó.”

Vân Tịch Dạ đang dùng canh, chợt nghe thấy câu hỏi Vân lão gia, có chút ngây người, việc muốn tìm phòng ở cô không nói cho người khác biết mà? Vân lão gia làm sao lại biết? Nhưng cô cũng không thấy khác lạ cho lắm, dù sao Vân lão gia ở thành phố N là nhân vật ai cũng biết đến, ông biết điều này cũng không quá kỳ lạ.

Vân Tịch Dạ dùng khăn giấy ưu nhã lau miệng nói: “Dạ, đúng là con đang tìm phòng ở.

Con nghĩ là, lần này về nước có lẽ sẽ ở hơi lâu, ông nội lớn tuổi, Kiều thúc thúc và mẹ cũng không rảnh rồi gì, con một mặt đi học, lại vừa muốn làm quen với công việc trong công ty, cho nên phải đi đi lại lại như vậy, mà Vân gia xa quá, đi lại rất mất thời gian, nhưng con không phải chuyển ra ngay bây giờ!

Mẹ, mẹ không nên khẩn trương như vậy.”

Cô vỗ vỗ tay của mẹ, cho bà một ánh mắt trấn an.

“Khá lắm, thanh niên nên đem sự nghiệp đặt ở vị trí thứ nhất, vậy bây giờ cháu đã tìm được phòng ở thích hợp chưa?”

Vân lão gia chứng chạc đang hoảng khen cháu gái, hoàn toàn không nhớ ông mới vừa rồi còn ở trước mặt Lý quản gia liên tục oán giận cháu gái bất hiếu!

“Ách...

Cháu có đi xem mấy căn phòng, nhưng đều không hài lòng lắm, vì thế còn đang tì Hôm nay ông nội rất kỳ quái lại quan tâm đến chuyện nhỏ như vậy, Vân Tịch Dạ trong lòng một trận nghi hoặc liếc mắt.

Vân lão gia vẫn bình tĩnh như trước ngồi ở nơi nào đó dùng cơm, âm thầm lắc lắc đầu cũng không hỏi nhiều, chỉ cho rằng thân là trưởng bối nên quan tâm tới vân bối một chút, liền tiếp tục ăn cơm.

Vân lão gia liếc nhìn bộ dạng nghi hoặc của Vân Tịch Dạ, giả vờ trấn tĩnh dùng cơm, đã lâu sau cũng không thấy Vân Tịch Dạ có ý đem hỏi han gì, mới thở dài một hơi tiếp tục nói: “Ông nội có một người bạn, vừa mới xây xong một căn nhà rất được, lúc đó cổ vũ bạn cho nên ở nơi đó ông đã mua một bộ tam thất hai thính nhà trọ nhỏ, ta có đi nhìn qua bên ngoài cũng rất tốt, chủ yếu là tương đối gần trường học của cháu, cách công ty cũng không quá xa.

Như vậy hẳn là rất tiện lợi, bộ nhà trọ kia ông nội tặng cho cháu làm quà về nước có được không.”

Vân Vi Nhi nghe cha nói cảm thấy rất kỳ quái, mấy năm này vẫn là bà giúp cha mình xử lý rất nhiều chuyện, cha bà lúc nào có ủng hộ cho bằng hữu, mua phòng ở, mà tại sao bà không biết? Bà trực tiếp đưa lên nghi hoặc của mình “Cha, cha chừng khi nào đã mua phòng ở của bằng hữu mà thế nào con lại không biết?”

“Khụ...

Khụ khụ!!!”

Vân lão gia tử choáng, trừng mắt nhìn con gái, bà lúc nào không hỏi, mà lại lúc này nói chuyện đó? Thực sự là bị tức chết mà.

Nhìn thấy sắc mặt cha vợ không tốt, Kiều Tuấn Dật mau chóng giảng hòa, ôn nhu ôm vai lão bà vỗ vỗ, ôn nhu nói: “Khụ, à, cái kia...

Vi Nhi, chuyện là như vậy, đoạn thời gian trước em không phải bề bộn nhiều việc đó sao? Chuyện cha mua phòng ở là anh xử lý, khi đó anh nghĩ chỉ là chuyện nhỏ, vì thế không nói cho em.

Nhưng Tiểu Dạ a, hoàn cảnh nơi đó thực sự không tồi, ông nội đã có tâm ý như vậy là vân bối con nhất định phải tiếp nhận.”

Rõ ràng ông nội và Kiều thúc thúc đang nói dối!

Nhưng như Kiều thúc thúc nói, tâm ý của trưởng bối, làm vân bối dù có biết rõ sự thực cũng không thể cự tuyệt.

Dù biết là cái rọ cũng phải mở to mắt nhảy vào trong, Vân Tịch Dạ đành phải cười nói: “Cám ơn ông nội!Bây giờ cháu phải đi tìm Lý quản gia, dựa theo thói quen của cháu đem phòng ở dọn dẹp một chút, đại khái sau khi đại thọ của ông, cháu sẽ chuyển ra.”

“Ha ha...

Được, quay có gì cần thì cứ nói với lão Lý, Lý quản gia sẽ chăm sóc cho cháu”.

Nghe được câu trả lời của cháu gái, Vân lão gia nhìn con rể bằng ánh mắt tán thưởng, đứng dậy rời khỏi bàn ăn cùng Lý quản gia về thư phòng nói chuyện bí mật.

9. Chương 9

”

Nhà trọ thượng đình hoa viên ông nội cho ta thật không có vấn đề gì?”

Đêm hôm đó ông nội cùng Lý quản gia vào thư phòng nói chuyện hơn một giờ mới đi ra, sau đó Vân Tịch Dạ có cảm giác ánh mắt ông nhìn cô rất kỳ quái, có cảm giác giống như miếng thịt để trước miệng sói đói!

Cả người có dòng băng lạnh chạy qua, đêm đó cô liền gọi điện thoại cho Tà kêu hắn điều tra, đã tra xét được mấy ngày rồi, kết quả điều tra ra chỉ là một!

Vân Tịch Dạ vô cùng phiền muộn.

“Dạ à, ta cùng Tà mấy ngày nay chẳng làm được việc gì cả, chỉ giúp người điều tra căn phòng kia!

Ông chủ của cái nhà đó họ Ngô tên Ngô Chí Hách, năm nay 57 tuổi, cùng Vân lão gia mặc dù chưa được gọi là bạn tốt, nhưng thỉnh thoảng hai người vẫn qua lại với nhau.

Còn có Vân lão gia đã bảo Lý quản gia đem phòng ở kia chuyển thành tên của người, ta nhìn kỹ rồi, thật không có vấn đề gì.”

Tuyết cùng Tà nhìn nhau, song song gật đầu đầy hắc tuyến.

‘Dạ!

có phải gần đây quá mệt mỏi hay không cho nên thần kinh có chút hoảng hốt như vậy?’ Tà nháy mắt mấy cái với Tuyết, hai người giao lưu bằng ánh mắt.

Nhận được tin tức trong mắt Tà, gương mặt băng hà ngàn năm của Tuyết có chút không nhịn liếc mắt ‘Này, người mới có bệnh tâm thần sao!’ Vân Tịch Dạ nhìn thấy Tà và Tuyết giao lưu qua ánh mắt, cũng cảm giác mình có phải quá mức khuyếch đại rồi không, thế nhưng chỉ cần nghĩ tới ánh mắt của ông đêm đó, da đầu cô liền tê dại!

Bực bội xoa xoa mi tâm, khoát tay nói: “Quên đi, ông nội lập tức muốn tổ chức đại thọ bảy mươi, Lý Kính mấy ngày này có thể sẽ trở về, lại kéo Tuyết trở về Anh quốc, tin kia không lâu sẽ được tung ra, trong khoảng thời gian này sẽ bắt đầu hành động.

‘Thiên sứ’ bên này thế nào?”

“Ôi chao, nói đến “Thiên sứ”

khiến người không thể không xúc động!

Người nói xem, hồi đầu ta đúng là... cực khổ làm sao!

Mới khiến mấy thằng cha đấy nghe lời được một chút!

Tuyết kia chỉ dùng không tới năm phút đã khiến cho mấy thằng cha bình thường đuôi vểnh lên trời trở nên ngoan ngoãn như một con cừu non ấy.”

Tà lấp bắp ngắt câu nói của mình thành mấy khúc, vẻ mặt căm uất, đôi mắt ai oán nhìn Tuyết, phảng phất như có người đoạt đi mất món đồ chơi yêu thích của hắn!

Tuyết cũng không có đem thái độ của Tà để ở trong lòng, sau đó trừng mắt liếc một cái, mặt lạnh nói: “Hừ, có một số việc không phải người đi cùng người ta nói đạo lý là có thể được thông qua, có lúc dùng biện pháp trực tiếp mới có thể giải quyết vấn đề!”

“Vâng!Vâng!

Trực tiếp thật là tốt!

Thế nhưng dù thế nào, cũng không cần thiết đem người đánh tới tàn phế.

Mấy tên đó mặc dù có chút lười thôi, nhưng họ đều rất có ích!

Người đem bọn họ đánh cho tàn phế, ta sẽ rất vất vả!”

Tà vẻ mặt sầu khổ, nhìn thấy Tuyết bay tới với cây đao, lập tức nịnh nọt sửa lời nói: “Đương nhiên, ta lo lắng hơn cho bàn tay nhỏ bé của Tuyết nhà chúng ta thôi!

Với con gái, tay chính là bộ mặt thứ hai, để bị thương nhiều thực không tốt a!”

“? ...”

Nhìn hai người ái muội, trong đầu Vân Tịch Dạ đầy dấu chấm hỏi, bây giờ là thế nào? Hai người này khi nào bắt đầu tốt như vậy? Vân Tịch Dạ liếc mắt nhìn hai người xoay người rồi đi “Vân...”

Vân à, đây là tở dựa theo khẩu vị dùng cơm của người bình thường, cố ý bảo nhà bếp chuẩn bị cho cậu!

Hi vọng cậu ăn ngon miệng.”

Tiếng nói nhẩn nhai mang theo một chút ngưng ngừng, một chút bất an, đột nhiên ở trong phòng học huyền não vang lên, bỗng nhiên phòng học đang âm âm hoàn toàn yên tĩnh.

Vân Tịch Dạ nhìn hộp giữ ấm Lục Tử Lộ đưa tới trước mặt, ngoài cửa phòng học một đồng cầm hộp giữ ấm nhìn chằm chằm nhìn cô gái của mình, đầu đầy hắc tuyến!

Mặc dù là cô có tận lực tiếp cận Lục Tử Lộ, nhưng cũng không cần khoa trương như vậy chứ? Thật không rõ cô gái này là dạng gì, làm thế nào lại là niềm vui của Lục Thành? Trong khoảng thời gian tiếp xúc này Vân Tịch Dạ không nói gì nhưng cũng phát hiện được, Lục Tử Lộ kia căn bản là không khác gì con gái bình thường cả, đều là hoa si!

Mặc dù đáng người cũng không tệ, nhưng cũng chỉ là một bình hoa mà thôi!

Vân Tịch Dạ cười khê, ưu nhã tiếp nhận hộp giữ ấm trước mặt nói: “Cảm ơn cậu, bất quá như vậy có quá làm phiền cậu hay không? Kỳ thực tở đến căng tin ở trường là được rồi, cậu làm như thế, khiến tở cảm thấy rất rất...”

Rất ngại.”

Vân Tịch Dạ sau khi tiếp nhận tiện lợi trong tay Lục Tử Lộ, ngoài cửa toàn nữ sinh cầm hộp giữ ấm như vậy tràn vào, buông tiện lợi cùng lời ghi chép liền xấu hổ lui ra ngoài!

“Không phiền, một chút cũng không phiền, tở cũng chỉ là thuận tiện mang cơm trưa cho anh trai mà thôi, cậu không cần cảm thấy ngại, trong phòng ăn gì đó khẳng định không có đồ ăn ngon như ở nhà tở, cậu nhất định phải ném thử!

Nếu như ăn ngon nhất định phải nói cho tở biết, tở sau này bảo đầu bếp chuẩn bị giúp cậu.”

Lục Tử Lộ nhìn Vân Tịch Dạ tiếp nhận tiện lợi trong tay mình, tim đập rộn lên, nhanh chóng thu tay thấp đầu, mặt đỏ cũng có thể đến xuất huyết.

Vân Tịch Dạ mắt liếc Lục Tử Hạo phía trước kề tai một cô gái nói nhỏ, hướng bên này đi tới.

Trầm mặc không nói!

Lục Tử Hạo đi tới bên cạnh Lục Tử Lộ buông cô gái ôm chặt trong lòng ra, tay phải khoác lên vai Lục Tử Lộ trêu chọc nói: “Tử Lộ, lúc nào thể thiếp như thế? Nếu là mang cơm trưa cho anh trai, vậy tiện lợi của anh trai ở nơi nào rồi? Sẽ không...”

Quên ở phòng bếp rồi chứ?”.

(Ở TQ người ta gọi cặp lòng/ cà mềng là tiện lợi) “Anh...!”

Nghe ông anh trêu chọc, Lục Tử Lộ càng thêm ngưng ngừng, ngẩng đầu vừa vặn nhìn thấy trên mặt Vân Tịch Dạ là một nụ cười, hờn dỗi giậm chân, giẫm lên chân Lục Tử Hạo, xoay người chạy ra ngoài.

“Đau...”

nha đầu thôi, thực sự là nữ đại bất trung lưu.

Vẫn mãi giữ một mối thù!”

Lục Tử Hạo tự nhiên khơi mào, ôm chân nhìn bóng lưng Lục Tử Lộ gào khóc thảm thiết một trận.

Lục Tử Hạo nhìn em gái đi xa, xoay người liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ ưu nhã ngồi ở chỗ kia, mắt bỏ câu mở to vô tội, khoe miệng cong lên một điệu tươi cười nhàn nhạt.

Sau lần đầu tiên đối diện với ánh mắt người đó, Lục Tử Hạo liền luôn cảm thấy khủng hoảng, trong lòng luôn có một giọng nói nhắc nhở: ‘Cách xa hẳn ta một chút!’

Cách xa một chút!', mà bây giờ hần ta tiếp cận Lục Tử Lộ hiển nhiên là không có ý đồ tốt đẹp gì.

Mặc dù trong lòng lộn xộn nhưng Lục Tử Hạo cũng không biểu hiện ra mặt, cũng nhàn nhạt cười ngồi đối diện với Vân Tịch Dạ nói: “Vân Tịch Dạ? Tôi mặc dù không rõ lắm quan hệ giữa cậu và em gái tôi là gì, nhưng tôi biết cậu không thích nó!

Đương nhiên nhìn vào thân phận của mọi người, tôi cũng không thể yêu cầu cậu gì cả!

Thế nhưng làm anh trai tôi hi vọng cậu có thể trực tiếp cự tuyệt nó, đừng cho nó ôm bất kỳ ảo tưởng nào đối với cậu.”

Nghe Lục Tử Hạo nói, Vân Tịch Dạ kinh ngạc nhủ thật là nhìn không ra, nghe đồn hoa hoa công tử không học vấn, không nghề nghiệp nhưng tại sao lại nhạy bén như vậy!

Vân Tịch Dạ vừa muốn nói chuyện, khéo mắt liền nhìn về cửa phòng học.

Lục Tử Lộ đi rồi quay lại lần thứ hai cầm tiện lợi trong tay, thân thể cô ngửa ra sau tựa vào trên ghế, cúi đầu một tay trước ngực một tay sờ cằm, nhún Trầm mặc mấy giây, cổ ý cất cao giọng nói: “Tôi không nói mình không thích cô ấy đâu!

Lục thiếu gia có phải quan tâm hơi quá hay không? Tôi cảm thấy tôi cùng Lục tiểu thư ở chung cũng không tệ lắm!

Cho nên, tôi không cho là trực tiếp cự tuyệt tình yêu của một người con gái sẽ là tốt nhất đối với cô ấy.

Chẳng lẽ, Lục thiếu gia như vậy mà không hi vọng em gái của mình được vui vẻ?”

Dừng một chút nói tiếp: “À!

Tôi nhớ ra rồi!

Nghe nói...

Lục tiên sinh vô cùng thương yêu con gái của ông, rất có ý muốn Lục tiểu thư thừa kế tài sản!

Chẳng lẽ Lục thiếu gia đây là đang đổ kị em gái của mình sao? Cho nên mới đến phá hỏng hạnh phúc của cô ấy?”

Vì muốn cho người nghe cảm giác mình nói sự thực, Vân Tịch Dạ đột nhiên ngừng đầu, mở to đôi mắt nghiêm túc mà vô tội chăm chú nhìn Lục Tử Hạo.

Đối với tia vô tội trong tròng mắt chợt lóe lên trên choker của Vân Tịch Dạ, Lục Tử Hạo lại có cảm giác phát điên, cố gắng trấn định thần nhiên nói với Vân Tịch Dạ “Tôi làm sao sẽ đổ kị em gái của mình, chỉ là tôi không hi vọng nó bị người ta lừa thôi, nói chung là hi vọng cậu có thể cách xa em gái tôi một chút!”.

Chỉ cần nhìn ánh mắt Vân Tịch Dạ, Lục Tử Hạo liền phát hiện toàn thân mình không thể khống chế run sợ, luôn cảm giác mình thua thiệt hần cái gì là hần tới trả thù!

Hần tựa như muốn lấy mạng anh, trốn không thoát, tránh không được!

Vân Tịch Dạ nhìn thấy bộ dạng cố gắng trấn định Lục Tử Hạo, nhẹ cong khéo môi lộ ra một nụ cười khiêu khích tiếp theo, nói: “Lục công tử là cho rằng Lục tiểu thư cũng giống như...”

Nói đến đây Vân Tịch Dạ dừng một chút, trêu tức nhìn cô gái đứng ở bên cạnh Lục Tử Hạo, cô ta không ngừng dùng vóc người ngạo nhân cọ xát vai Lục Tử Hạo, vô tội nói “Giống như cô gái ngực lớn nhưng không có đầu óc này, chỉ có vóc người cùng khuôn mặt đẹp mà não lại không chịu phát triển!

Lục Tử Hạo lúc đầu thần sắc trấn định, nghe về sau trong câu nói của Vân Tịch Dạ, lúc nhìn thấy hần thỉnh thoảng liếc về phía anh và cô nâng một mực cọ xát trên người anh, ánh mắt trêu tức chán ghét kia làm cho Lục Tử Hạo phát cuồng, Lục Tử Hạo dùng sức đẩy người còn đang trên người mình cọ xát ra.

Chán ghét liếc nhìn cô ả ngã xuống đất, cười thầm, hần làm sao có thể so sánh em gái anh với cô ta cơ chứ, hần đây là đang vũ nhục em gái anh, anh liền quay đầu cầm tức nhìn bộ dạng trêu tức của Vân Tịch Dạ.

Tất nhiên Lục Tử Hạo cũng không biết được, anh ở trong con mắt trêu chọc của Vân Tịch Dạ hoàn toàn luống cuống.

Ở trong mắt người khác lập tức biến thành người bị đoán đúng tâm tư, thẹn quá hóa giận.

Nhìn thấy Lục Tử Hạo bộ dạng phần nộ đến phát điên, lại không cam lòng, không tỏ ra yếu kém, Vân Tịch Dạ cũng không cho anh bất cứ cơ hội nào để suy nghĩ, “Lục thiếu gia kích động như vậy để làm chi? Tôi chỉ là suy đoán mà thôi, a...”

Không thể nào!

Chẳng lẽ tôi nói đúng?”

Ngoài miệng là nghi vấn, trên mặt lại là vô cùng khiêu khích, sau đó không hề kinh ngạc, bộ dạng vẫn như thế.

Làm cho Lục Tử Hạo vốn là ở bạo phát sát người mà lúc này lại mất đi năng lực tự hỏi, anh đưa tay phải ra một nắm lấy cổ áo Vân Tịch Dạ, nhấc cả người Vân Tịch Dạ từ trên ghế lên, tay trái mang theo sắc bén cùng tức giận tông thẳng vào khuôn mặt tuần tú của Vân Tịch Dạ!

Rất có biểu tình thề không đập nát khuôn mặt tuần tú kia thì không thể bỏ qua!

Lần này đâm xuống chỉ sợ khuôn mặt tuần tú của Vân Tịch Dạ kia thực sự khó giữ được.

“A!

...”

“A, trời ạ!

...”

Phòng học vắng vẻ nhất thời vang lên một mảnh tiếng kinh hô liên tiếp, kỳ thực những công tử tiểu thư đó cũng không phải chưa thấy đánh nhau.

Sở dĩ kinh hô cũng chẳng qua là vì tiếc hận cho khuôn mặt tuần tú hoàn mỹ kia của Vân Tịch Dạ mà thôi!

10. Chương 10

Ngay lúc nắm tay muốn rơi trên mặt Vân Tịch Dạ, tay trái Lục Tử Hạo đột nhiên bị nắm lấy, Lục Tử Hạo tức giận quay đầu lại nhìn thấy vẻ mặt phần nộ không kém của An Vũ Hàm, nhìn thấy đôi mắt sắc bén của Vũ Hàm, Lục Tử Hạo có chút thanh tỉnh, tỉnh táo lại mới phát hiện mình vẫn là tuổi còn trẻ quá, bị người khác tùy tiện dùng ánh mắt khiêu khích đã có thể chọc tức!

Thiếu chút nữa quên giáo dục cùng căn dặn nhiều năm như vậy của cha.

Từ nhỏ cha đã dạy anh phải học được tính nhẫn nại, trước mặt người ngoài chỉ có thể làm một hoa hoa công tử không học vấn không nghề nghiệp, tuyệt đối không thể cùng cướp danh tiếng của em gái, có khả năng lập tức phải bảo vệ Tử Lộ.

Mặc dù đã bình tĩnh lại, Lục Tử Hạo cũng không thể cứ như vậy quên đi, nhiều người nhìn như vậy, hẳn cứ như thế mà quên đi căn bản thật xấu mặt!

Tay phải buông cổ áo Vân Tịch Dạ ra, Lục Tử Hạo xoay người giãy tay trái bị An Vũ Hàm nắm lấy, nhìn An Vũ Hàm kinh ngạc nói: “An, đây là ý gì? Nếu như tớ nhớ không lầm thì An chẳng bao giờ quan tâm tới những việc này!”

Lúc này Lục Tử Hạo cũng làm cho các vị công tử tiểu thư trong phòng học rất nghi vấn!

An Vũ Hàm này diện mạo phi thường, khuôn mặt rất baby, mặc dù bình thường trên mặt luôn lộ vẻ ôn hòa tươi cười, nhưng cũng không quản bất cứ việc gì không liên quan đến anh, bây giờ lại đứng ra giúp một học sinh vừa mới chuyển đến trường, làm cho mọi người thật không hiểu An Vũ Hàm cũng không để ý tới Lục Tử Hạo cũng như ánh mắt không hiểu trong phòng học, đi tới trước mặt Vân Tịch Dạ ngăn cản tầm mắt của mọi người, nhanh chóng đem cổ áo Vân Tịch Dạ, vừa rồi bị Lục Tử Hạo kéo làm bung một cái nút áo chỉnh lại.

Ôn nhu giúp Vân Tịch Dạ xong, anh oán trách trừng mắt nhìn Vân Tịch Dạ, ôn nhu la rầy “Em thế nào suốt ngày chỉ biết gây chuyện thị phi?”

Anh vẫn luôn theo dõi hành động của bọn họ, đương nhiên cũng thấy Vân Tịch Dạ là cố ý chọc tức Lục Tử Hạo, nếu không phải anh vừa ngăn cản bọn họ, một quyền sắc bén của Lục Tử Hạo kia, thực sự là sẽ rơi xuống khuôn mặt nhỏ nhắn đẹp đẽ của Vân Tịch Dạ mất!

Chính mình không thể phi tự trách tử.

Vân Tịch Dạ có chút ngốc nghếch nhìn chằm chằm đôi tay thon dài mà trắng nõn, ở cổ áo mình rất nhanh sửa sang lại.

Đại nào một trận kinh ngạc!

Bây giờ là tình huống gì a? Vì sao không phát triển giống như phương hướng dự tính của cô? Còn có chủ nhân của đôi tay này là đang làm gì thế? Cô và anh rất thân sao? Thế nhưng vì sao trong lòng không có bất kỳ cảm giác bài xích với đôi tay này? Trái lại còn có cảm giác tim đập rộn lên!

Trên gương mặt vô cùng khô nóng.

Không đúng, bây giờ không phải thời gian cho cái ý nghĩ linh tinh này!

Vân Tịch Dạ đá văng ghế tựa phía sau ra, hoảng loạn lui về sau một bước, cô nhú mày, bỗng nhiên đẩy chủ nhân đôi tay trắng nõn kia ra, xấu hổ ho nhẹ một tiếng, lạnh lùng nói “Cậu làm gì thế? bạn học!”

Cậu thật kỳ quái? Còn có, cái gì gọi là tôi chỉ biết gây chuyện thị phi?”

Bị Vân Tịch Dạ mạnh mẽ đẩy ra, An Vũ Hàm cũng không có bất kì phòng bị gì, chân bắt ổn lão đảo một cái suýt nữa té ngã, may mà tay anh nắm lấy cái bàn cho nên mới không bị ngã như vậy, ngẩng đầu, không dám tin, mở to mắt nhìn Vân Tịch Dạ, khuôn mặt baby đáng yêu đầy đau xót nói!”

Em...

Cô...

Được!

Em lợi hại, là anh tự mình đa tình!

Hừ!”

An Vũ Hàm thống khổ nói, nắm tóc, xoay người rời đi.

hai tròng mắt đỏ bừng tràn đầy đau xót cùng khó tin.

Một chốc An Vũ Hàm xoay người đi, hai mắt toát ra đau xót, cô đơn cùng tổn thương.

Vân Tịch Dạ trong lòng đột nhiên xẹt qua một tia đau lòng, thiếu chút nữa thì thở dài!

Cảm giác bị đè nén làm cho không người nào có thể hô hấp.

Nhớ tới vừa nãy lúc An Vũ Hàm nắm lấy tay trái Lục Tử Hạo, nhìn về phía cô trong mắt anh là lo lắng cùng phần nộ, Vân Tịch Dạ trong lòng buồn buồn, hô hấp có chút vô pháp!

Nhắm mắt cố không tiếp xúc với ánh sáng, cố không làm cho tâm tình của mình lộ ra ngoài.

Mà ‘Vai nữ chính’ của chúng ta lúc này cũng đã đi tới bên người Lục Tử Hạo, vô cùng ai oán gầm nhẹ nói: “anh, tại sao anh có thể làm như vậy? Biết rõ em thích Vân Tịch Dạ anh không giúp thì thôi đi, lại còn muốn Vân Tịch Dạ cự tuyệt em!

Anh còn muốn đánh người ta? Em nhọc công trong lòng còn bất an đi lấy tiện lợi của mình tới cho anh, chẳng lẽ anh thực sự đố kỵ cha rất tốt với em sao? Em thực sự giống như những cô gái bên cạnh anh kia, chỉ là một bình hoa sao? Em ghét anh!

Ghét anh!”

Nói xong Lục Tử Lộ bỏ lại tiện lợi, áy náy nhìn Vân Tịch Dạ, liếc mắt một cái, xoay người chạy mất.

Vốn Lục Tử Hạo còn muốn cùng An Vũ Hàm tranh luận một phen, đột nhiên bị thanh âm xuất hiện ở phía sau dọa tới, bỗng nhiên quay lại lập tức nhìn thấy, bóng lưng của em gái mình bỏ tiện lợi lại xoay người rời đi.

Dưới tình thế cấp bách liền đuổi theo “Tử Lộ, em hãy nghe anh nói!

Tử Lộ em chờ một chút...”

Ngay lúc này một thiếu niên tóc ngắn màu cây đay, mặc áo màu đen hờn nhàn, quần jean màu lam, vẫn ngồi ở bên cửa sổ trong lớp phảng phất như chưa từng từng tồn tại, đi tới bên cạnh Vân Tịch Dạ thật sâu quan sát một cô, nhẹ cong khóe miệng thản nhiên nói: “cậu rất lợi hại!

Tớ là Thượng Quan Vệ, sau này xin được chỉ giáo nhiều hơn!”

Thượng Quan Vệ dường như cũng không chờ đợi Vân Tịch Dạ trả lời, nói xong cũng xoay người rời khỏi.

Vân Tịch Dạ trong đầu vẫn chưa hiểu gì lập tức bị này thanh âm này kéo trở lại, ngẩng đầu nhìn bóng lưng Thượng Quan Vệ như có điều suy nghĩ, nhưng cũng chỉ là trong nháy mắt.

Sau đó cô theo suy nghĩ của mình rời khỏi lớp học, đi đến hướng An Vũ Hàm vừa rời đi!

Cô cũng không rõ tại sao muốn đuổi theo cậu ta, có lẽ là vì trong lòng có chút bất an xao động!

Mặc dù An Vũ Hàm vừa làm những chuyện không cần thiết, nhưng dù sao cũng là anh trong tay Lục Tử Hạo cứu cô!

Đúng ra cô nên cảm ơn người ta!

Tìm được lý do rồi Vân Tịch Dạ không hề do dự đi tới.

Sau khi bước ra cửa lớp, An Vũ Hàm một mình trên đường đi tới phòng hiệu trưởng trên đường, tâm trạng tồi tệ.

Đi không bao xa lại cảm giác phía sau có người đuổi theo, nghi hoặc quay đầu lại lập tức nhìn thấy Vân Tịch Dạ vẻ mặt ảo não đi tới hướng của mình, tâm tình bỗng nhiên tốt lên, thậm chí còn có mấy phần nhảy nhót!

Xoay người rẽ vào một lối khác, đi tới hồ nhỏ phía sau học viện.

Vân Tịch Dạ đuổi theo An Vũ Hàm lại ảo não không biết mở miệng thế nào, lại theo An Vũ Hàm đi tới hồ nhỏ kia, nhìn anh ngồi xuống ghế đá, trong lòng dường như chưa từng bị bội.

An Vũ Hàm ngồi trên ghế đá nhìn bộ dạng câu nệ của Vân Tịch Dạ, than nhẹ một tiếng rồi đứng lên đi tới bên cạnh cô, cúi đầu gầm nhẹ: “Em theo anh để làm gì chứ? Không phải vừa mới còn nói anh kỳ quái sao? Bây giờ lại đi tới đây làm chi?”

Thật đúng là nhìn không ra được.

Dáng người này mặc dù không tính là thấp nhưng gầy yếu như vậy, thế mà sức mạnh thật phi thường!

Chính anh vừa rồi bị cô đẩy như vậy thiếu chút nữa té ngã, mặc dù yêu thương cô, nhưng không dạy dỗ một chút sau này biết làm sao!

Anh không thể để cô coi thường được!

“Ách...”

Tôi chỉ là tới...

Nói với cậu tiếng cảm ơn mà thôi.”

Ban đầu Vân Tịch Dạ còn cảm giác mình đuối lý, nhưng khi thấy bộ dáng gây sự của An Vũ Hàm, Vân Tịch Dạ trong lòng không hiểu vì sao lo lắng, không khống chế được rống lên một tiếng.”

Hơn nữa cậu vốn là rất kỳ quái!

Nếu là giúp tôi, làm sao còn nói tôi gây chuyện thị phi!”

Vân Tịch Dạ cũng không biết vì sao, rõ ràng cô và anh không quen không biết, thế mà lúc nghe anh trách cứ trong lòng cảm thấy vô cùng ủy khuất!

Cô cũng không rõ cô đã bình tĩnh cơ trí nhiều năm như vậy, tại sao ở trước mặt anh lần lượt luống cuống, giống như một đứa bé chết chìm tìm được chỗ bám vừa hoảng loạn lại vừa an tâm!

Lời nói của Vân Tịch Dạ vang lên bên tai, An Vũ Hàm chợt ngẩng đầu, lại vừa vặn nhìn thấy trong mắt cô hiện lên một chút nước, đột nhiên lòng nhói lên một cái, đến cả lời nói bị nghẹn lại.

Lúc nhỏ chỉ thấy cô rất quật cường chưa bao giờ rơi nước mắt!

Lúc gặp lại, trên người cô căn bản cũng không có nhu nhược bình thường của con gái, bây giờ nhìn thấy trong con ngươi cô giọt nước lấp lờ, ánh mắt anh lại nồng đậm yêu thương.

Trong khoảng thời gian ngắn đại não không thể khống chế hành động!

An Vũ Hàm đưa tay phải ra ôm lấy vòng eo nhỏ nhắn của cô, tay trái nhẹ nhàng đặt đầu cô vào lồng ngực mình, ở bên tai Vân Tịch Dạ ôn nhu nói: “Được rồi!

Là anh sai rồi, được không!

Anh không nên mắng em, trách cứ em!

Đừng khóc!”

Vân Tịch Dạ còn đang tức giận, đột nhiên bị một cánh tay có lực nắm ở thất lưng, toàn thân cứng đờ, một tay anh lại ở trên đầu cô đưa nó vào trong một lồng ngực bền chắc!

Hơi thở nam tính nóng bỏng bỗng nhiên tràn ngập ở chóp mũi, một âm thanh ngọt ngào vang lên ở bên tai, hô hấp nóng rực phả lên cổ cô, một cảm giác tê dại làm cho nàng tim cô đập rộn ràng.

Đại não Vân Tịch Dạ ‘Ầm’ một tiếng phảng phất bị bắn trúng!

Bộ dạng trống rỗng, mở to hai mắt, môi khê mở, vẻ mặt không thể tin tưởng, nước mắt vừa mới còn đang ở trong viền mắt chớp động dường như đã bị làm cho khiếp sợ mà quay trở lại Cảm giác được người trong lòng cứng ngắc, An Vũ Hàm mới phát hiện hành động của mình lúc này, hai má bỗng đỏ rực!

Nhìn lại cô, lại nhìn thấy cô ngốc lảng đáng yêu, anh cười nhẹ lên tiếng “Em ngạc nhiên lắm sao? Có phải hay không nhìn thấy bản soái ca xuân tâm nảy mầm!”

Vân Tịch Dạ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ tươi, lại có chút ngơ ngác ngây ngốc làm cho An Vũ Hàm trong lòng có chút đắc ý!

Vân Tịch Dạ bị âm thanh đùa giỡn của An Vũ Hàm làm cho hoàn hồn, hoang mang, lại không quên tăng thêm lực đạo đẩy An Vũ Hàm ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ dường như có thể tích đến xuất huyết, chân tay luống cuống ở nơi đó gấp giọng nói: “cậu...”

Cậu làm gì thế? Nhiều người như vậy sao cậu không chú ý một chút? Tôi...

Tôi, ai nói tôi khóc? Đừng suốt ngày nói hươu nói vượn!”

Vân Tịch Dạ liếc trộm bốn phía căn bản không có một bóng dáng, cô cũng cảm giác được mình nói năng thực lộn xộn, càng ngượng ngùng cúi đầu.

Nhìn thái độ cô e thẹn cúi đầu nhìn ngón chân giống y như một cô gái bình thường, An Vũ Hàm trong lòng kích động.

“Hồ này nếu không phải là trời tối căn bản là không có lấy một bóng ma, mà bây giờ là thời gian nghỉ trưa, ai sẽ giống anh và em ở giữa trưa ở chỗ mặt trời chói chang này nói chuyện yêu đương?”

Dường như thấy Vân Tịch Dạ vô cùng luống cuống, An Vũ Hàm tiếp tục đổ dầu vào lửa.

“Cậu...”

Cậu...

Cậu vô sỉ!

Ai cùng cậu nói chuyện yêu đương? Tôi như vậy nhưng là con trai đó!

Đừng tưởng rằng cậu giúp tôi một lần thì có thể khi dễ tôi!

Hướng chi tôi còn cho rằng cậu chẳng giúp tôi được cái gì.”

Nghe thấy An Vũ Hàm nói, Vân Tịch Dạ cũng không biết là có phải vì xấu hổ mà rùng mình, ngón tay run rẩy.

Gương mặt tuần mỹ đỏ rực lên.

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ bị mình đùa thành như vậy, An Vũ Hàm cầm lấy bàn tay run rẩy nhỏ bé của cô, hướng phòng hiệu trưởng đi đến “Được rồi!

Đừng tức giận, bây giờ không còn sớm nữa, em lại còn chưa ăn cơm trưa!

Anh dẫn em đi ăn cơm được không.”

Ngạc nhiên nhìn bàn tay mình bị nắm lấy, Vân Tịch Dạ cứ ngây ngốc như vậy bị An Vũ Hàm dắt đi.

Bị bàn tay to ấm áp của anh kéo đi một đoạn, Vân Tịch Dạ mới lấy được chút lí trí, nhìn thấy phòng cảnh xung quanh nhú mày nói: “Này!

Cậu dẫn tôi đi đâu? Cảnh tin hình như không phải là hướng này.”

“Tôi đó em sẽ biết!”

An Vũ Hàm quay đầu lại nhìn Vân Tịch Dạ đã bình thường lại, cong khóe môi đầu độc cười cười, nắm chặt bàn tay nhỏ bé ướt át trong tay, trả lời.

11. Chương 11

Lúc này Vân Tịch Dạ đang ngồi ở phòng hiệu trưởng, đầu đầy hắc tuyến, nhìn hai ông cháu bận rộn trước bàn cơm, cô cũng chẳng nói gì!

Bây giờ nhớ tới ông nội ngày đó hỏi qua, làm cho cô hiểu ra nhiều thứ.

Thì ra tên có khuôn mặt baby, vẻ vô hại, chính là tên năm đó lần đầu tiên gặp mặt liền cắn miệng cô, nói cái gì “em là của anh”

!

Sau đó đuổi thể nào cũng không được.

“Ha ha...”

Tiểu Dạ đến đây, ném thử món ăn An gia gia làm, chỉ tại Tiểu Hàm không nói trước một tiếng, nếu không ông sẽ chuẩn bị thật nhiều các món ăn Tiểu Dạ thích!”

An lão gia nói, quay đầu nhìn tôn tử nhà mình liếc mắt một cái, oán trách nói.

Vừa nãy An lão gia đã làm xong cơm, nửa ngày rồi không thấy cháu nội trở về còn đang lo lắng tại sao hôm nay đã muộn thế này còn chưa về ăn cơm? Lúc đang lưỡng lự có nên gọi điện thoại hỏi một chút hay không lập tức thấy cháu nội cầm bàn tay nhỏ bé của cháu dâu tương lai, hai người thân thân mật mật đi vào phòng hiệu trưởng, An lão gia kích động từ đó đến giờ đều cười toe toé “Cám ơn An gia gia, cháu hiện tại đã không còn kén ăn nữa, ông không cần mắng Tiểu Vũ.”

Lúc nhỏ Vân Tịch Dạ tương đối kén ăn, bây giờ trưởng thành cũng là dần dần sửa đổi.

Vân Tịch Dạ cười ưu nhã, tiếp nhận món ăn An lão gia gấp cho mình, lễ phép nói cảm ơn với ông.

Quay đầu ‘Ôn nhu’ nhìn người ngồi bên cổ gắp ăn cơm, tận lực làm cho cô chú ý, dường như An Vũ Hàm không tồn tại, trên mặt cười có thể gọi là ‘Nhu tình như nước’!

Mà dưới gầm bàn thì càng thêm ‘Ôn nhu’, chỉ thấy Vân Tịch Dạ chân bó, đặt trên bàn chân của người bên cạnh, giẫm nát đầu ngón chân An Vũ Hàm!

Trên mặt vẫn ôn nhu tươi cười không thay đổi!

An Vũ Hàm hiện tại thực sự rất vô tội, đôi chân bị giẫm lại không thể phát ra âm thanh, đành phải nuốt một miếng cơm thật to vào miệng, dùng sức gặm cắn, để cho mình không phát ra tiếng kêu đau, một mặt vì mình kham ưu sau này yên lặng rơi lệ!

“tốt lắm, không kén ăn thì ăn nhiều một chút, cháu xem, cháu rất gầy đó!

Ở nước ngoài chắc là thức ăn không ngon, sau này cháu cùng Tiểu Hàm hãy đến ăn cơm trưa ở An gia, An gia gia giúp cháu bồi bổ thật tốt!”

Nghe Vân Tịch Dạ nói không kén ăn, An lão gia một bên hòa nhã khích lệ cô, một bên còn không quên căn dặn.

Quay đầu ông lập tức nhìn thấy cháu trai mình ghé miệng và cơm, bát đầy ắp cơm cùng thức ăn, An lão gia hơi nhíu chân mày, một bên nhìn An Vũ Hàm lườm một cái, một bên trách cứ nói: “Cháu xem bộ dạng cháu giống cái gì chứ, không trách được Tiểu Dạ thấy cháu chướng mắt!

Không phải chỉ là lôi kéo cái tay nhỏ bé của người ta!

Thế nào mà cháu thành như thế? Đừng chỉ lo ăn cơm, làm một người đàn ông chân chính đầu tiên phải quan tâm người con gái của mình!”

“Khụ...”

Khụ khụ.”

Vân Tịch Dạ bị An lão gia nói dọa đến, lập tức sặc cơm!

Thật không nhìn ra An lão gia như thế mà cũng có thể nói như vậy “Ai ui, chậm một chút, chậm một chút!”

Thấy Vân Tịch Dạ bị nghẹn, An lão gia tử vội vàng đến bên cạnh Vân Tịch Dạ, thương yêu vỗ nhẹ phía lưng của cô.

Ông ngẩng đầu nhìn thấy bộ dạng há mồm ngốc lẳng ngốc của cháu trai, cười mắng: “Còn không mau đi rót ly nước cho Tiểu Dạ, ngây ngốc làm gì thế!”.

An Vũ Hàm hiện tại vẫn còn đang ngây ngốc, ông nội có cần phải nói thẳng ra như thế không? Nếu như cục cưng nhất thời không nể mặt, rời khỏi thì làm sao bây giờ? hôm nay thế nhưng anh cũng đã phải chịu thật nhiều ủy khuất, tổn hại bao nhiêu tâm tư mới lừa được cục cưng mang tới đây!

Thế mà ông nội chẳng chịu hiểu cho cháu trai mình? Nhưng nhìn thấy Vân Tịch Dạ ho đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên, anh bất chấp chân còn đang đau đớn, rất nhanh chạy đi rót nước.

Một bữa cơm mà An lão gia cứ nói mĩa, Vân Tịch Dạ không được ho, An Vũ Hàm cũng không nói câu gì cuối cùng cũng trôi đi.

Nằm ở trên giường lớn mềm mại, mạch suy nghĩ của Vân Tịch Dạ bay tới chuyện đã xảy ra ở trường học lúc sáng, nghĩ đến anh ta chính là thằng nhóc chán ghét lúc nhỏ luôn theo đuôi cô!

Không thể trách được anh lại nhanh chóng giúp cô đóng lại cúc áo bị bung, thì ra anh vẫn luôn biết cô là con gái!

Nhớ tới việc cúc áo, Vân Tịch Dạ liền không tự chủ được nhớ tới chuyện khi ở hồ nhỏ kia, cảm giác khi anh đột nhiên ôm cô vào ngực, mặc dù lúc đó cô rất kinh ngạc, nhưng là phát hiện cô không hề có cảm giác bài xích cái ôm đó!

Thậm chí còn có một chút mừng rỡ, có một chút chờ mong.

Nghĩ đến cảm giác ban sáng tim đập thật nhanh, Vân Tịch Dạ bây giờ lại cảm thấy toàn thân chỗ nào cũng có một loại khô nóng, treu chọc tiếng lòng mình.

Mang theo tâm tư phức tạp, không rõ ràng, Vân Tịch Dạ bực bội trở mình, dùng chăn mớ hồ ép buộc chính mình ngủ!

Ngày hôm sau, trong Vân gia vô cùng náo nhiệt tổ chức tiệc sinh nhật đại thọ bảy mươi Vân gia, cũng mời rất nhiều nhân vật nổi tiếng.

Mới sáng sớm người hầu trong Vân gia đã vô cùng bận rộn, Vân lão gia ngồi ở trong phòng khách, nhìn cháu gái có lẽ vì ngủ không ngon, dưới vành mắt là hai vết thâm quầng.”

Cục cưng cháu bị sao vậy? Gần đây bề bộn nhiều việc sao? Dù nhiều việc cháu cũng không cần hành hạ mình chứ!

Cháu xem cháu bây giờ làm sao tham dự yến hội được chứ!”

Vân lão gia nhìn vành mắt đau khổ của cháu gái không có chút thương xót, trái lại lại còn vui sướng khi cô gặp họa!

Biểu hiện của cháu gái bây giờ tuy thế nhưng cũng rất bình thường, thanh niên mà!

Vừa mới yêu đương thì đều như vậy!

Bình thường!

Bình thường!

Hôm qua lúc chập tối, Vân lão gia tử liền nhận được điện thoại bạn già, nghe nói tình cảm của hai đứa nhỏ phát triển tốt lắm, lại còn nắm tay, liền kích động không thôi.

Hôm nay nhìn thấy vành mắt đen sì của cháu gái, xem ra tối hôm qua chắc là cũng kích động thức trắng đêm!

Như vậy kế hoạch hôm nay của ông sẽ vô cùng thuận lợi!

Liếc mắt nhìn thấy trong mắt ông nội không hề che giấu vui sướng khi mình gặp họa, Vân Tịch Dạ thật không hiểu, sợ rằng chuyện ngày hôm qua ông đã biết hết rồi!

Hiểu lắm a!

Quả thực lắm to!

Cô bắt đầu dĩ liếc mắt “Ông nội, kính xin ông đừng suy nghĩ lung tung!

Cháu tối qua chỉ là suy nghĩ chút chuyện, ngủ hơi muộn, cháu đi ăn chút gì đó là được rồi!”

Ách, tối hôm qua cứ coi như cô đang suy nghĩ công chuyện đi? n!

Nhưng hình như đó là nói dối!

“Được rồi, được rồi!

Cháu nói là thế nào thì chính là thế ấy!”

Nhìn thấy cháu gái bắt đầu biện giải, Vân lão gia tử cười ha hả phụ họa nói.

Bất chợt chú ý đến bộ đồ của Vân Tịch dạ, ông nhíu mày ”

Nhưng ông cảnh cáo cháu, hôm nay không được ăn mặc như vậy!

Nhất định phải là quần áo thật đẹp!

Lão già này có cô cháu gái xinh đẹp như vậy, nói như thế nào cũng muốn huyền diệu huyền diệu.”

Không hẳn là nói đùa, chỉ là tiệc sinh nhật của ông sao cô có thể ăn mặc tùy tiện được Vân Tịch Dạ nhìn quần áo trên người mình nhũn mềnh, rất tốt mà!

Quần áo được cắt may vừa vặn, đây chính là bộ đẹp nhất của cô, cô phải mời nhà thiết kế nổi tiếng ở Paris, giúp cô thiết kế một bộ quần áo dự tiệc thật đẹp!

Mặc dù sẽ không phải là chưng bày giới tính thật, nhưng cũng không hoàn toàn che giấu giới tính của cô!

Sao lại không được mặc? Vân Tịch Dạ khó xử nhìn ông nội, nhưng Vân lão gia tử hiển nhiên cũng không cho cô chút mặt mũi!

Bộ dáng phụng phịu rồi lại thờ ơ, làm cho Vân Tịch Dạ phiền muộn không thôi, bất đắc dĩ mở miệng nói: “Thế nhưng ông à, cháu cũng chẳng còn bộ nào khác hơn!

Bây giờ cũng không kịp chuẩn bị!

Nếu không...”

“Cháu nói thế nhưng ông đã cho người chuẩn bị, một chút nữa ông gọi người làm đến giúp cháu thay đồ.”

Vân lão gia không cho cô nói hết, trực tiếp cắt ngang, kiên định phụng phịu.

Buồn cười, hôm nay cô nếu như thật là ăn mặc như vậy, lúc ông tuyên bố cô đính hôn cùng An Vũ Hàm chẳng lẽ lại không xấu hổ sao.

Vân Tịch Dạ nhìn thấy vẻ mặt ông nội không cho cô từ chối, vô cùng ai oán nhìn Vân lão gia mãnh liệt.

Vân lão gia đối với ánh mắt ai oán của cháu gái vờ như không thấy.

Tiếp tục nói: “Còn nữa, cháu có muốn ông tìm giúp cháu một chuyên gia trang điểm không?”

Vân Tịch Dạ khinh bỉ liếc mắt ông nội mình, từ trên ghế salon đứng lên, nhàn nhạt bỏ lại câu “Không cần!” sau đó lập tức xoay người lên lầu.

12. Chương 12

à, mọi người định hôm nay tuyên bố tin chúng cháu đính hôn? Thật chứ?”

Lúc An Vũ Hàm nghe được tin tức này, thiếu chút nữa cả người ngốc rưng!

Có phải rất giật gân không?!

Cực căng, ngày hôm qua không phải còn đối với anh chẳng có gì sao? Chẳng lẽ, cực căng kỳ thực một mực thầm mến anh? Cố ý đ ợi cho tới hôm nay, để cho Vân gia gia tuyên bố hai người họ đính hôn với mọi người? Hồ nghi nhìn ông nội ngồi trên xe vững như Thái sơn, An Vũ Hàm một lần nữa cho là mình đã nghe lầm!

An lão gia vẻ mặt trấn định nhìn thẳng cháu mình, lắc đầu thở dài nói: “Chúng ta- nam nhi An gia, lúc nào không tiền đồ như thế? Cháu nhìn bộ dạng cháu bây giờ xem!

May là ông sớm hiểu cháu, nếu như cháu vẫn cứ như vậy tử ông già vậy rồi còn chưa bị cháu làm tức chết!”

Bây giờ trong đầu An Vũ Hàm đều là chuyện đính hôn, cũng không đem An lão gia châm chọc để ở trong lòng.

Anh bây giờ là ngạc nhiên qua đi rồi đến ngượng ngùng, có chút nhẩn nhó hỏi: “Ông à, cục cưng vì sao đột nhiên muốn tuyên bố chuyện cùng cháu đính hôn chứ? Khiến cho cháu thật không hiểu!”

Hưng phấn a!

Hưng phấn!

Nhìn thấy tôn tử nhà mình bởi vì hai chữ ‘Đính hôn’, dây thần kinh não bộ bắt đầu mất ánh sáng, thế nhưng lại làm ra một bộ e thẹn!

An lão gia vươn tay nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu cháu trai, trong đôi mắt già nua tràn đầy thương tiếc “Cháu trai đáng thương, vợ tương lai của cháu sợ rằng bây giờ còn không biết có việc này nữa!”

Dùng hiểu biết của ông với Vân Hoành Vĩ, tuyệt đối là hình thức “tiền trăm hậu tấu”.

Vừa mới, An Vũ Hàm hai mắt tỏa ánh sáng, bỗng nhiên tựa như sương đánh cà, vô cùng ử rử!

Vô cùng ai oán nhìn ông nội mình, im lặng lên án, không đợi như vậy đã kích người!

Đính hôn? Có khi đến lúc đó biến thành lễ tang của cháu trai ông đó!

Trời ạ, kính nhờ nhị lão, chớ đem mạng của anh ra đùa chứ!

ANh còn chưa có theo đuổi cục cưng mà!

Không muốn mất sớm như vậy.

Mặc dù từ lúc Vân Tịch Dạ về nước đến giờ, hai người họ tiếp xúc không phải rất nhiều, nhưng là thấy được cô hiện tại và hồi bé vậy như vậy!

Một chút thay đổi, vô cùng bạo lực!

Ngày hôm qua lửa cô đến chỗ ông nội ăn cơm, thiếu chút nữa bàn chân đã bị giẫm nát!

Xem ra, hôm nay anh nhất định phải giác ngộ thật tốt rằng sẽ bị hủy dung!

Lúc An lão gia cùng An Vũ Hàm tâm trạng thấp thỏm bất an đến Vân gia, tân khách cơ hồ đã đến đông đủ.

Lúc họ đi vào phòng khách, vừa vặn nhìn thấy Vân Tịch Dạ kéo cánh tay Vân lão gia, từ thang lầu khoản trên khoản xuống.

Vân lão gia hôm nay tổ chức lễ mừng thọ, lúc này mặt mày hồng hào, tinh thần chấn hưng.

Thân thể hơi mập ra, một bộ lễ phục cắt may vừa vặn với cơ thể, áo sơ mi trắng quần đen, trong tay trái là trang sức món trang sức độc nhất vô nhị, đơn giản, tinh tế!

Nhưng làm cho mọi người trong mắt tê dại, thì lại là nữ tử bên cạnh Vân lão gia.

Mái tóc ngắn gọn gàng, đôi tai xinh xắn vẫn chưa đeo đồ trang sức, vành tai êm dịu trực tiếp lộ ra!

Tóc mái thật dài xoa tung được chia lệch về một bên, một kẹp tóc xinh xắn đáng yêu trong suốt giống thủy tinh, kẹp ở nơi đó!

Lộ ra một phần đáng yêu!

Tinh xảo trang che khuất anh khí giữa trán cô, đôi mắt hồ ly hẹp dài, chưa qua tân trang càng thêm xinh đẹp quyến rũ!

Đôi môi dày vừa phải, được tô lên một chút son làm đẹp một chút mặt nước, bộ váy trên ngực dài tới đầu gối bao vây lấy cơ thể gây yếu lại không hiển đơn bạc của cô, vóc người bình thường cũng không thể hiện ra ra, thế nhưng cũng có thể vẽ phác thảo những đường cong hoàn hảo!

Chiếc cổ trắng nõn lung linh một chiếc dây chuyền, giọt nước màu tím sậm trong suốt y như thủy tinh treo ngược, giản lược mà không thất đại khí!

Trên cổ tay phải cũng đeo một cái lắc tay thủy tinh màu tím, thiếp thùy ở trên mu bàn tay trắng nõn tinh xảo đặc sắc.

Một đôi giày cao gót tinh tế, trên gót giày khảm nạm mấy viên đá quý chói mắt màu trắng, theo bước đi dưới ánh sáng phản xạ lóng lánh động người.

Tử sắc thần bí mà cao quý!

Như công chúa trong truyền thuyết An Vũ Hàm đang ngậy người nhìn thân thể tử sắc kia đến mức triệt để, anh vẫn không nghĩ tới Vân Tịch Dạ đêm nay sẽ cho anh kinh hỉ lớn như thế, mặc dù anh vẫn luôn biết rằng cô rất đẹp, nhưng khi gặp lại, trang phục của cô vẫn là rất trung tính, bây giờ thị giác đột nhiên chuyển biến, làm cho anh bị một dòng điện xẹt qua, đã bị giật rồi sớm quên mất cái chết của mình hôm nay có lẽ sẽ rất thắm.

Vân lão gia cũng chẳng hề ảo não bởi vì tất cả sự chú ý đều bị cháu gái cướp đi, trái lại vô cùng đắc ý!

Mang theo Vân Tịch Dạ đi lên sân khấu yến hội, nhìn được các nhân vật nổi tiếng bên dưới đang nhìn thanh niên tài tuấn đến ngậy người, cười đến miệng đều rộng đến mang tai!

Ho nhẹ một tiếng kéo mạch suy nghĩ của mọi người lại, Vân lão gia cất cao giọng nói: “Vô cùng cảm tạ các vị, tranh thủ thời gian tới tham gia lễ mừng thọ của tôi.

Ha hả, giới thiệu với mọi người một chút, người bên cạnh tôi đây là cháu gái cưng của tôi, Vân Tịch Dạ!”

Vân lão gia cười ha hả nói đến đây, dừng một chút sau đó tuyên bố: “Hôm nay ở đây tôi tuyên bố chính thức về hưu!

Cháu gái của tôi Vân Tịch Dạ chính thức tiếp quản “tập đoàn Vân hoành”

đảm nhiệm vị trí tổng giám đốc của ‘Vân hoành’”

Mọi người vừa nãy còn chìm đắm ở mỹ sắc, nghe được lời thoái vị của Vân lão gia lại khiếp sợ không thôi!

Dưới đài một tiếng ồ lên, biết người tiếp nhận chức vụ chính là cô gái bên cạnh ông, càng là có người sau này không coi trọng ‘Vân hoành’!

Phía dưới tiếng nghị luận ngày một lớn hơn.

“Đồng thời, bữa tiệc hôm nay cũng là Tiểu Dạ cùng người nối nghiệp “An thị”

sau này, An Vũ Hàm ... đính hôn!”

Dường như còn ngại không đủ náo nhiệt, Vân lão gia lần thứ hai tung một quả bom, làm mọi người nhất thời bất quá thần đến! ‘Vân hoành’ vốn là giàu có nhất nhì trên bảng xếp hạng thành phố N, hiện tại lại cùng thủ phủ thành phố N ‘An thị’ kết thông gia, đó là tin tức bao nhiêu chấn Vân lão gia vừa dứt lời, An lão gia liền mang theo An Vũ Hàm cười ha hả tiêu sái bước lên sân khấu, An lão gia cười tựa như trộm tình mèo, không hề che giấu tâm tình của mình bây giờ.

An Vũ Hàm đáng thương đi theo phía sau ông trộm mắt thấy Vân Tịch Dạ đứng ở trên đó, trên mặt như trước lộ vẻ ưu nhã, cười nhạt, dường như chẳng có chuyện gì liên quan đến cô xảy ra.

Trong lòng anh sợ hãi, mồ hôi lạnh theo trán chậm rãi trượt xuống.

“Kỳ thực hai nhà chúng tôi lúc chúng còn nhỏ thì đã tính đến chuyện này, chỉ là khi đó chúng nó còn nhỏ quá sợ cuộc sống sau này không hạnh phúc.

Bất quá, bây giờ hai đứa bé tình cảm thâm hậu, cuối cùng làm tròn tâm nguyện của tôi cùng Vân lão.

Ở đây, mượn đại thọ bảy mươi của Vân lão, đồng thời giúp hai đứa nhỏ đính hôn, song hỷ lâm môn!”

An lão gia cười ha hả cùng Vân lão gia hát Song Hoàng, không ai chú ý hai tiểu bối phía sau trong lúc đó “tình cảm thâm hậu”

, là như thế nào!

An lão gia đã ra mặt, xem ra việc đính hôn này không phải là giả, mọi người cũng chỉ nhìn con trai, con gái, cháu trai, cháu gái nhà mình than nhẹ một tiếng tiếc hận, sôi nổi chúc tụng hai vị lão gia.

Vân Tịch Dạ nghe được hai chữ “đính hôn”

ông nội vừa nói ra lập tức rơi vào trạng thái không cảm xúc, mặc dù vẫn như cũ duy trì khí chất ưu nhã cao quý, nhưng thần kinh đã rời khỏi bữa tiệc, bay lượn trên bầu trời xanh nước biển tự do phát tiết!

Hai tay nắm chặt, mồ hôi chảy ướt, có chút khế run, lúc trên ngón áp út ở tay phải của cô xuất hiện một vật lạnh lẽo, cô mới rời khỏi trạng thái không cảm xúc ấy.

13. Chương 13

Nhìn chiếc nhẫn bảo thạch màu trắng trên ngón áp út, Vân Tịch Dạ nhẹ nhúu.

Ngẩng đầu nhìn An Vũ Hàm khăn trương hai tay run rẩy, mồ hôi chảy ròng, không nói gì.

Cô thần nhiên cực độ nói: “Tôi cho cậu biết, tôi không bao giờ cùng cậu đính hôn!”

Nhớ lấy.”

Vừa lúc Vân Tịch Dạ như đi vào cõi thần tiên, An lão gia đưa cho An Vũ Hàm nhẫn bảo thạch gia truyền, ý bảo anh đeo vào tay Vân Tịch Dạ.

Lúc An Vũ Hàm tiếp nhận nhẫn rồi đeo vào tay phải Vân Tịch Dạ, khăn trương quá cho nên toàn thân đều đổ mồ hôi!

Hai tay run rẩy đem nhẫn đeo vào cho cực cứng, ngẩng đầu phát giác cực cứng cũng không có cự tuyệt, thở phào nhẹ nhõm, cả người đã hư thoát!

Vừa mới chuẩn bị xoa một chút mồ hôi nơi thái dương, liền nghe thấy lời nói nhàn nhạt của Vân Tịch Dạ, thanh âm không chút che giấu, làm cho mồ hôi vừa khô lần thứ hai lại rơi xuống.

“Ách...”

Hiện...

Anh...

Chúng ta khoan nói những chuyện này có được không? Ông nội cùng Vân gia vừa mới tuyên bố, bây giờ nói vậy trước mặt mọi người không tốt lắm đâu!”

Nghe được thanh âm nhàn nhạt kia, lại vang lên không hề nhỏ An Vũ Hàm nghĩ nào làm vậy, lấy tay che cái miệng nhỏ nhắn của cô, lại...

Không dám!

Chỉ là nhỏ giọng vô tội cùng Vân Tịch Dạ thương lượng, hi vọng Vân Tịch Dạ có thể để lại cho anh chút mặt mũi.

Nhìn thấy khuôn mặt baby đáng yêu của An Vũ Hàm cẩn thận từng li từng tí, vừa rồi lửa giận vì bị ông ngoại mình tự dưng bày trò, đột nhiên tiêu tan vô tung vô ảnh.

Nhìn anh vì khăn trương mà mồ hôi ướt hết bộ quần áo, trong lòng tựa có cái gì xẹt qua nhói nhói đau đau!

Cô nhất thời xúc động, cũng không để ý lời An Vũ Hàm vừa nói, ánh mắt càng không chú ý xung quanh, cô đột nhiên kéo tay An Vũ Hàm chạy lên lầu, để lại Vân lão gia cùng An lão gia hai người hiểu lầm âm thầm cười gian!

Hai người đứng ở một góc khuất trong bữa tiệc, con người vẫn nhìn chăm chú vào đó, nhìn thấy Vân Tịch Dạ kéo tay An Vũ Hàm rời đi.

Hai mắt dần dần buồn bã, sau một hồi khóe miệng nhẹ nhàng mà cong lên làm ra một nụ cười thoải mái, “Như vậy cũng tốt!

An Vũ Hàm cũng yêu em nhiều năm như vậy, chưa bao giờ thay đổi, sau này có anh ấy bên cạnh em nhất định sẽ hạnh phúc!”

Lý Kính quơ quơ ly rượu trong tay, uống một hơi cạn sạch, ngửa đầu trong nháy mắt một giọt nước theo khóe mắt chảy xuống ẩn vào mái tóc, biến mất rất nhanh.

“Cục cưng, em...

Em làm gì vậy? Đứng...

Đứng tới đây, anh không phải người đàn ông tùy tiện như vậy!”

Sau khi vào phòng An Vũ Hàm nhìn Vân Tịch Dạ đóng cửa, ở trong phòng nhỏ tìm kiếm cái gì, hai tay vội vàng khoanh ở trước ngực ngồi ở trên giường lớn.

Vân Tịch Dạ vào phòng sau đó đi ngay vào phòng thay quần áo giúp An Vũ Hàm tìm một bộ quần áo phù hợp, khi cô cầm quần áo đi ra liền nhìn thấy tình cảnh như vậy!

Khuôn mặt babbly của An Vũ Hàm hồng đỏ, hai tay khoanh ở trước ngực, ngồi ở bên giường ngượng ngùng cúi đầu.

Không biết đang suy nghĩ miên man cái gì!”

Hả!

cậu làm sao thế? Ai muốn cưỡng gian cậu sao?”

Thanh âm của Vân Tịch Dạ vang lên bên tai, An Vũ Hàm mới ngượng ngùng ngẩng đầu, nhìn ánh mắt hài hước Vân Tịch Dạ cùng bộ quần áo đưa tới trước mắt, xấu hổ vô cùng, muốn tìm một cái lỗ để chui vào, giật lấy bộ đồ cúi đầu chạy thẳng tới phòng tắm.

“cậu biết phòng tắm ở đâu sao? n...”

Vân Tịch Dạ vừa ngồi vào chỗ của An Vũ Hàm, ngón tay lại chỉ vào hướng ngược lại, nhẹ nhàng lay động.

Ha ha, bây giờ rơi vào trong tay cô rồi!

Ngày hôm qua ở hồ nhỏ cô bị đùa giỡn, hôm nay cô phải báo thù!

Nghe được sự chỉ giúp của Vân Tịch Dạ, khuôn mặt An Vũ Hàm đỏ hồng lên, anh ảo não trừng mắt nhìn Vân Tịch Dạ, lập tức theo phương hướng của ngón tay út chạy gấp! ‘Phanh’ một tiếng cửa phòng tắm bị đóng lại, trực tiếp đứng ở dưới vòi hoa sen, nước lạnh từ đỉnh đầu chậm rãi chảy xuống, hi vọng tầng nước lạnh này có thể xóa đi hình ảnh xấu xa trong đầu anh.

Đúng vậy, anh vừa suy nghĩ xem Vân Tịch Dạ đột nhiên kéo anh lên lầu tính làm gì, suy nghĩ một lúc lại nhìn thấy giường lớn trong phòng chợt chủ được nghĩ đến ác sói phác cừu!

Còn nghĩ đến Vân Tịch Dạ sẽ nhanh chóng gục vào lòng anh, ngọt ngào!

Nhưng không nghĩ được rằng người ta chỉ là quan tâm anh, đưa quần áo khác cho anh thôi!

“Tỷ tỷ, hôm nay tỷ thật xinh đẹp!”

Kiều Tịch Mạch nhìn thấy Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm từ trên lầu đi xuống, chạy tới ôm lấy vòng eo nhỏ của Vân Tịch Dạ, mặt mày rạng rỡ lớn tiếng ca ngợi.

“Nga, tỷ tỷ bình thường không đẹp sao?”

Ôm thẳng nhóc xinh đẹp trong lòng, Vân Tịch Dạ cố ý bấu môi kéo mặt chất vấn.

“Vâng!”

Kiều Tịch Mạch nghiêm túc gật đầu, phát hiện Vân Tịch Dạ đen mặt, lại vội vàng nghiêm túc sửa khuôn mặt nhỏ nhắn thành vẻ mặt chân thành nói: “Bình thường tỷ tỷ là xinh!

Hôm nay tỷ tỷ mới gọi là đẹp”.

Tiểu tử này thế nhưng cũng biết nịnh nọt đấy chứ!

“Được rồi!

Coi như thế là thành khăn...”

Nói tới đây Vân Tịch Dạ dừng lại một chút, liếc nhìn hai mắt Kiều Tịch Mạch đang trừng lớn, thú vị làm bộ tự hỏi!

Nhìn thấy Kiều Tịch Mạch đáng vẻ lo lắng, mới chậm rãi nói: “À... Biết hối lỗi, cho phép em đến chỗ Lý gia lấy một hộp chocolate!”

“Tỷ tỷ là tốt nhất!”

Nghe được đáp án mình muốn, Kiều Tịch Mạch vui mừng loạng choạng ôm eo Vân Tịch Dạ, lúc này nó nhìn thấy An Vũ Hàm theo sát phía sau Vân Tịch Dạ, bị bỏ qua hồi lâu giận dữ trừng mắt nhìn, thẳng nhóc sợ đến đem đầu vùi vào trong lòng Vân Tịch Dạ!

An Vũ Hàm đen mặt đứng phía sau Vân Tịch Dạ, căm tức nhìn tên nhóc đột nhiên chạy đến phá hư bầu không khí, ánh mắt nóng cháy làm cho ai cũng không thể tới gần!

Phát hiện nhóc con còn có chút nhẫn lực nhìn qua đây, An Vũ Hàm không chút nào che giấu bất mãn của mình, hi vọng nó nhìn thấy anh vậy sẽ bỏ cái tay ra khỏi.

Ai ngờ lại còn quá đáng hơn!

Lại còn vùi đầu vào bộ ngực của cô.

Đây chính là khu vực mẫn cảm đến anh cũng chưa từng đụng chạm qua, thẳng ranh này dựa vào cái gì chứ? An Vũ Hàm bước lên kéo tay Vân Tịch Dạ, ai oán nhìn bộ ngực của cô.

Phóng xuất ra oán khí vô cùng lớn!

Phát hiện Kiều Tịch Mạch đột nhiên đem đầu chôn vào lòng mình, thế nào cũng không chịu đi ra.

Vân Tịch Dạ còn đang cảm thấy khó hiểu.

Đúng lúc này tay của cô lại bị An Vũ Hàm kéo lấy, người bên cạnh cường đại oán khí làm cho không người nào có thể bỏ qua, Vân Tịch Dạ mờ mịt quay đầu, liền nhìn thấy An Vũ Hàm quẹt miệng, vẻ mặt ai oán.

Anh không chút nào che giấu ánh mắt của mình, thẳng tắp nhìn chăm chăm bộ ngực của cô, mặt Vân Tịch Dạ nóng lên, cô nhắc chân giẫm nát chân của An Vũ Hàm.

“A!”

Một tiếng hét thảm thiết vang vọng phòng khách.

Mọi người đều quay đầu nhìn qua nơi phát ra âm thanh đó.

Vân Tịch Dạ coi như không có chuyện gì, kéo Kiều Tịch Mạch đi khỏi!

An Vũ Hàm đáng thương che miệng, cố nén đau đớn nơi bàn chân đi theo.

Kiều Tịch Mạch lặng lẽ quay đầu hướng An Vũ Hàm lè lưỡi làm mặt hề, hung hăng trừng mắt nhìn anh ‘Hừ, đừng cho là ta không biết đánh hôn là chuyện gì, tỷ tỷ là của ta!

Muốn cướp là muốn chết!’ An Vũ Hàm thiếu chút nữa tức giận thổ huyết, thì ra tiểu tử thối này diễn trò, cố ý trêu mình!

Dựa vào, quỷ đại ít đồ cũng sẽ tính toán người!

Nhưng đáng ghét chính là mình lớn bằng này lại bị một thẳng nhóc 9 tuổi tính kế!

An Vũ Hàm nhìn phía trước cánh tay của tên nhóc xấu xa được cô cầm lấy, muốn phát điên!

Thời này xu thế là trẻ con quá tình ranh phải không.

“Dạ!”

Nhìn Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm như vậy, Lý Kính không thể không lắc đầu lần thứ hai xua đi ý muốn có cô, rồi nhả đi tới chỗ Vân Tịch Dạ.

Đột nhiên nghe được thanh âm quen thuộc, Vân Tịch Dạ dừng bước ngẩng đầu, liền nhìn thấy người đàn ông đối diện đi tới, hiểu ý cười, giờ giờ ly rượu trong tay, trong giọng nói là vui vẻ không che giấu “Người tới vào lúc nào? Sao ta lại không biết? Ta còn tưởng rằng người hôm nay sẽ không tới.”

14. Chương 14

“Ta đến từ buổi trưa, lúc đó người còn nghỉ ngơi!”

Vì thế không có quấy rầy người.”

Lý Kính mỉm cười đến gần, lần thứ hai gần gũi nhìn cô, Lý Kính phát hiện trong lòng vẫn là thật sâu không muốn, lại vô cùng bất đắc dĩ!”

Người hôm nay rất đẹp!

Đây là lần đầu tiên ta nhìn thấy người mặc váy!”

“Cảm ơn!”

Sau này người sẽ còn thấy nhiều.”

Vân Tịch Dạ nhìn Lý Kính hài lòng cười.

Đột nhiên xuất hiện một người đàn ông tuổi trung niên, trong lòng An Vũ Hàm vô cùng chấn động!

Người đàn ông này là ai? Hắn và cục cưng là quan hệ gì? Vì sao cục cưng nhìn thấy hắn lại vui vẻ như vậy!

Cục cưng khi nhìn thấy anh chẳng bao giờ vui vẻ như vậy cả!

Đầu tiên bởi vì thằng nhóc xấu xa kia mà tâm tình phiền muộn, nhìn thấy nam tử trung niên này, lại càng không vui.

Nhất là trong ánh mắt nhìn Vân Tịch Dạ, thỉnh thoảng hiện lên tia yêu say đắm, cảm xúc phức tạp thống khổ, làm cho anh rất không thoải mái.

“Cục cưng, ai vậy!”

An Vũ Hàm cố gắng ngăn chặn tâm tình khó chịu của mình, đi tới bên cạnh Vân Tịch Dạ vòng tay qua chiếc eo thon của cô, nhún nhảy dường như thị uy với Lý Kính, khoe miệng cong lên mỉm cười nhân nhật.

Cười hí hóp nhìn nam tử trung niên đối diện, anh hỏi Vân Tịch Dạ.

“Lý Kính, con trai Lý quản gia, phụ tá của tôi.

An Vũ Hàm, người thừa kế duy nhất An thị.”

Vân Tịch Dạ thoát nhìn tâm tình không tồi, căn bản không chú ý đến vòng eo bị An Vũ Hàm ôm, càng không chú ý trên người An Vũ Hàm ngập trời ghen tuông, tự nhiên đứng lên giúp hai người giới thiệu.

“Chào, tôi là vị hôn phu của cục cưng!”

Hiển nhiên, An Vũ Hàm cũng không hài lòng với lời giới thiệu của Vân Tịch Dạ, giống như trẻ con tức giận quệt quệt miệng.

Nhìn Lý Kính trong mắt tràn đầy địch ý, lại vẫn như cũ cười nhật lễ phép đưa tay phải ra cùng Lý Kính chào hỏi.

Lúc Vân lão gia tuyên bố đính hôn của họ, Lý Kính cũng đã triệt để sẽ buông tay.

Bây giờ nhìn đến hành vi ấu trĩ của An Vũ Hàm có chút buồn cười, dù cho hẳn là vị hôn phu của người ta!

Còn không cho người khác nhớ lại một chút quá khứ ái mộ!

Lại không khỏi không cảm khái tuổi còn trẻ thật là tốt, có thể tùy hứng hành sự.

“Xin chào, rất vinh hạnh được tham gia tiệc đính hôn của hai người.”

Lý Kính cũng lễ phép đưa tay phải ra cùng An Vũ Hàm bắt tay, đột nhiên cảm giác được trên tay hơi đau.

Nhẹ nhủu mày nhìn về phía An Vũ Hàm, vừa vặn đụng vào khiêu khích trong con người An Vũ Hàm.

Lý Kính mặt đen không nói gì, thẳng nhóc này thế nào mà nhìn không ra anh đã buông tay rồi? Đột nhiên, Lý Kính tạo nên một đường cong sâu sắc trên khóe miệng nhìn An Vũ Hàm trêu tức, thân thể hơi nhướn lên dùng giọng nói chỉ có hai người họ nghe lấy được, hàm hồ nói: “Chính là, không biết hai người có thể đi vào cung điện hôn nhân dễ dàng không!”

Chuẩn bị xong chưa?”

Chuẩn bị xong chưa?? Có ý gì? Là chuẩn bị tạm biệt cung điện hôn nhân sao? Đã chuẩn bị tốt để tiếp chiêu chưa sao? Mà Tiểu Vũ của chúng ta bị ghen tuông phủ kín đầu óc chắc hẳn đã hiểu thành về thứ hai.

Nghe lời của Lý Kính, nếu không phải là bên cạnh là cục cưng, An Vũ Hàm tuyệt đối sẽ xông ra đánh hẳn.

An Vũ Hàm cố nén tức giận, ưu nhã cười, cắn răng rầu rĩ nói ra sáu chữ “Cám ơn anh đã quan tâm “Tỷ tỷ, em thế nào cảm giác hai người này vô cùng kì lạ!

Thật giống như, àn...

Thật giống cảm giác như trong phim thần tượng nam nữ chính thâm tình nhìn nhau?!

Thế nhưng, cái anh kia không phải vừa cùng chị đính hôn sao? Thế mà bây giờ đã muốn bội tình bạc nghĩa rồi?”

Từ nãy đến giờ Vân Tịch Dạ đứng ở một bên nhìn Kiều Tịch Mạch, lúc này thực sự là sợ hãi thẳng nhóc này!

Lại muốn chớp đôi mắt to, dùng giọng điệu rất vô tội trần thuật ‘Sự thực’.

“Khụ...”

Vân Tịch Dạ khụ khụ xấu hổ kéo Kiều Tịch Mạch, thẳng nhóc này thật là cái gì cũng có thể nghĩ ra!

Mặc dù xã hội hiện đại không phải đặc biệt bài xích tình cảm cùng giới.

Thế nhưng, nhìn khí tức quỷ dị của hai người đàn ông bên cạnh này.

Dù cho người ngu đi nữa cũng có thể nhận ra, kia tuyệt đối không phải thâm tình nhìn nhau!

Mà là gương cung bặt kiếm thì có!

Đột nhiên bốn chữ ‘Thâm tình nhìn nhau’ vang lên đụng trúng tai hai người!

Hai người cùng chán ghét buông hai bàn tay đang nắm chặt kia ra, dừng lại anh mắt ‘Thâm tình nhìn nhau’.

An Vũ Hàm quay đầu nhìn Kiều Tịch Mạch đầy mặt tức giận.

Tiểu tử thối này nói cái gì vậy? Nói như thế khác nào anh vong ân bội nghĩa!

An Vũ Hàm hiện tại cũng có ý muốn bóp chết Kiều Tịch Mạch.

Lý Kính lại cười ha hả nhìn Kiều Tịch Mạch, đánh giá nó.

Tiểu tử này căn bản là một thẳng nhóc rất tinh quái!

Nếu giữ lại nó để đối phó An Vũ Hàm, kết quả không tồi đâu!

“Ha ha, tiểu bảo so với năm ngoái cao lên không ít nga!

Lý thúc thúc lần này trở về nhưng có mang theo mô hình xe đua mới nhất nga!”

Nghe được có mô hình xe đua mới nhất, Kiều Tịch Mạch lập tức quên mất chính mình chính đang trên cột người ta.

Buông tay Vân Tịch Dạ ra, chạy đến bên cạnh Lý Kính, chớp đôi mắt to chu cái miệng nhỏ nhắn, lay lay cánh tay Lý Kính “Chào Lý thúc thúc, đã lâu không đã trở về, có nhớ tiểu bảo không? Tiểu bảo rất nhớ chú “A, phải không? vừa rồi không thấy cháu để ý tới Lý thúc thúc mà? Rõ ràng cháu là muốn chú mang mô hình tới thôi!

Haiz, quên đi, không tính toán với cháu nữa, Lý thúc dẫn cháu đi lấy mô hình.”

Lý Kính nhéo nhéo cái mũi nhỏ của Kiều Tịch Mạch, thương yêu xoa xoa đầu nó.

Ngẩng đầu gật gật đầu chào hỏi Vân Tịch Dạ, nắm tay Kiều Tịch Mạch rất nhanh rời đi.

Kiều Tịch Mạch cũng không muốn buông tha An Vũ Hàm, nhảy đến trước mặt Vân Tịch Dạ liếc trộm An Vũ Hàm.

Dùng giọng nói mọi người đều nghe được ” ặng lẽ ” nói với Vân Tịch Dạ nói: “Tỷ tỷ, người kia không đáng tin cậy!

Chị cách xa hẳn một chút!

Em đi tới chỗ ông ngoại nói giúp chị từ hôn!

Chị ngàn vạn đừng tin người kia lời nói mật ngọt!

Chờ chút, em đây lập tức đi tìm ông ngoại!”

Nói xong liền dắt tay Lý Kính chạy đi thật xa.

An Vũ Hàm nhìn một lớn một nhỏ rời đi, nhìn thấy Lý Kính muốn cười lại ngạnh nghẹn!

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ gật đầu như thể chắc chắn sẽ làm như thế!

Nhất là nhìn thấy tiểu quý đáng ghét cười nhạo mình, lúc này lỗ mũi, lỗ tai đều xì khói!

Cũng không thể nhịn được nữa mà bạo phát!!!

“Cục cưng, em xem bọn hắn đều khi dễ anh!

Anh yêu em như vậy, làm sao buông tay được đây? Anh rất tin tưởng!

Em không thể từ hôn!

Tuyệt đối không thể!

Anh thật muốn bóp chết tên tiểu quý kia, anh...”

An Vũ Hàm trưng ra khuôn mặt baby đầy hắc khí, để sát vào gương mặt xinh đẹp của Vân Tịch Dạ, tội nghiệp nhìn cô.

Đôi mắt to ngập nước một mảnh sương mù, chu cái miệng nhỏ, lên án hai người ác độc kia làm mà chuồn mất.

Rất đáng thương!

Quá sốc!

Người này vì sao không đi làm diễn viên chứ!

Thật là đáng tiếc!

“Tôi với cậu không quen.

Đừng gọi thân thiết như vậy!”

Vân Tịch Dạ nhìn khuôn mặt tuấn tú đầy hắc tuyến trước mắt đáng yêu phát cuồng, thật ngây thơ, bất quá, lại không sánh bằng ấu trĩ!

Quả thực chịu không nổi!

Về mặt của hắn ta, nếu là một đứa con gái đều có thể đứng đây mà ôm chầm lấy anh xúc động!

Mặc dù cô đến bây giờ còn chưa đến mức vậy!

Nhưng cũng không hẳn bình tĩnh đến mức lãnh cảm, cô bây giờ đang nghĩ trên cái miệng nhỏ nhắn của anh gặm hai cái!

Vân Tịch Dạ xoay người rời đi, không hề nhìn khuôn mặt đáng yêu kia!

An Vũ Hàm nhìn thấy Vân Tịch Dạ rời khỏi, lập tức điên cuồng chạy theo nhỏ giọng lầm bầm một câu.

Vân Tịch Dạ đi trước, nghe An Vũ Hàm nhỏ giọng oán giận, không tự chủ khoe miệng liền cong lên!

Trong lòng bỗng nhiên có chút ngọt ngào, lại không rõ ràng lắm là cảm giác gì.

15. Chương 15

“Cái gì?”

Vân Tịch Dạ vừa mới ngồi xuống còn chưa kịp uống một ngụm trà, nghe được câu nói của Tà đã nhảy dựng lên.

“Sao...?”

Tà nghi hoặc phát ra một chữ độc nhất, nhìn thái độ ngạc nhiên của Vân Tịch Dạ, hắn vô cùng không hiểu hắn nói sai cái gì nữa? Vân Tịch Dạ híp mắt dùng ánh mắt tà ác nguy hiểm, làm cho Tà phía sau đổ mồ hôi.”

Người vừa nói cái gì? Lặp lại lần nữa.”

“Nga, à cái kia, Tuyệt sáng sớm hôm nay đã bay về Anh quốc.

Theo như phân công của người, Lý Kính hiện tại chính thức được đề cử là phó tổng ‘Vân hoành’ kiêm trợ lý của người.

Còn nữa chính là...”

Tà cẩn thận từng li từng tí nhìn Vân Tịch Dạ sắc mặt, trước khi báo cáo Vân Tịch Dạ cũng không có phản ứng gì, thành ra như vậy cũng bởi vì nghe xong câu này!

Tà gật gật đầu, xem ra thật là phía sau còn có một nguyên nhân Đang nghe dở lại chẳng có âm thanh gì, Vân Tịch Dạ nghi hoặc ngẩng đầu, liền nhìn thấy Tà nhìn mình như muốn nói ‘Thì ra là thế’.

Làm công việc của mình mà như ở chốn thần tiên!

Còn dùng ánh mắt quái dị như vậy nhìn cô!

Còn tự cho là đúng không được gật đầu!

Vân Tịch Dạ sờ sờ cằm, nhìn Tà như đi vào cõi thần tiên, bắt đầu xét lại chính mình gần đây có phải hay không làm cho hắn nhàn nhã quá? Lúc này mà cũng có thể thất thần!

Vân Tịch Dạ bình tĩnh lần thứ hai ngồi vào trên sofa, bưng lên ly trà vừa chưa kịp uống, khẽ nhấp một chút, trên tức tức mắt với Tà thần nhiên nói: “Tà, nghe nói người gần đây một mực theo đuổi Tuyệt? Tuyệt không đồng ý người, có muốn ta giúp hay không?”

“A!

Thật sao? Được, được!

Dạ!

Người nhất định phải giúp ta một tay, Tuyết ghét bỏ ta vì trước đây gặp gỡ nhiều phụ nữ quá, cô ấy nói muốn xem biểu hiện sau này của ta.

Bất quá nếu là có Dạ người giúp, tuyệt đối là đối phó được!”

Tà chỉ chìm đắm trong ảo tưởng tốt đẹp của mình sau này, căn bản không có chú ý tới trong mắt Vân Tịch Dạ càng ngày càng sáng tinh quang.

“Mấy ngày hôm trước “Dạ Vũ”

có một đứa nhỏ, chẳng ai chịu mang nó đi, nhưng ta cũng đâu có bận người phải mang nó đi chứ.

Chẳng lẽ khẩu vị của người bây giờ lại là loại này, nhưng thôi, ta sẽ không nói cho Tuyết đâu!”

Nói xong lời cuối cùng, Vân Tịch Dạ cũng có chút nghiêng răng nghiêng lợi.

Dù cho có là tên ngốc bây giờ Tà cũng có thể được, Vân Tịch Dạ đang trêu hấn.

Nếu quả thật hấn mang cái đứa nhỏ đó đi, hấn có thể tưởng tượng kiếp này sợ rằng không có vợ mất!

“Dạ vũ”

là chốn nào? Đó là nhà hàng đêm!

Chỗ đó làm sao có đứa nhỏ được chứ? Phải là tiểu thư, thiếu gia!

Nếu là hấn thật đi nơi đó, Tuyết tuyệt đối sẽ không đáp ứng qua lại cùng hấn!

“Ha hả, Dạ, ngàn vạn đừng!”

Ta gần đây rộn, ta có điều tra An Vũ Hàm, vị hôn phu bây giờ của điều này tuyệt đối hấn không tự chủ động!

Nói cách khác, hoài nghi lúc trước của người với ông nội người là đúng!

Người bị lão nhân nhà người giảng bấy rồi!”

“Ha hả, phải không?”

Vân Tịch Dạ híp mắt, nhấp một ngụm trà quét ánh mắt nguy hiểm tới Tà, ngoài cười nhưng trong không cười, giật giật khóe miệng, lạnh lùng nói: “vậy tại sao trước không điều tra được? n?”

“Ha ha, ta sai, ta sai...”

Ha hả...”

Tà dám cam đoan nếu như bây giờ hấn nói, ‘Người khi đó cũng không nói là muốn điều tra gia đình người ta, chính người còn chẳng rõ quan hệ của người và hấn, vì thế không hề để ý đến con người ấy.’ Nếu như vậy, hấn chắc chắn sẽ gặp bị kịch!

Ngay lúc gương mặt cười của Tà bị chuột rút, tiếng gõ cửa vang lên!

Tà tựa như tìm được cứu tinh, từ trên ghế salon nhảy dựng lên, nhanh chóng chạy đi mở cửa!

Còn không quên xin phép Vân Tịch Dạ ngồi đối diện trên sofa!”

Ta đi mở cửa, ha hả...

Đi mở cửa.”

Đúng lúc cửa phòng mở ra, Tà nhìn thấy An Vũ Hàm đứng ngoài cửa!

Hấn thật không biết mình hôm nay là vận gì mà xui xẻo như vậy!

Người bên trong kia đang ở vì tên đứng bên ngoài này tức giận như thế, hẳn thực sự ngăn chặn An Vũ Hàm đi vào hổ lửa!

An Vũ Hàm từ ngày yến hội không có gặp lại Vân Tịch Dạ, hôm nay nghe An lão gia nhắc tới cô, nhất thời kích động chạy tới đây, lúc cánh cửa mở ra là một người đàn ông yêu nghiệt, An Vũ Hàm bị kích động, sắc mặt nhất thời tối lại!

Hai tròng mắt hiện lên hai ngọn lửa, lạnh lùng nói với Tà đứng ở bên trong một mình phiên nào thất thần: “Cậu là ai, Vân Tịch Dạ đâu?”

“Ách, xin chào, tôi là bảo vệ kiêm trợ lý riêng cho Dạ, tôi tên là Tà.”

Đúng lúc đang suy nghĩ có nên hay không cho An Vũ Hàm vào, bị giọng điệu lạnh lùng kia làm cho giật mình, rất đau đớn đập vào cánh cửa!

ên trong kia đang bối vì tên nhóc này mà nổi giận với hẳn, ừ, hẳn đã hiểu rồi!

Dù sao cũng là hẳn làm việc bất lợi thôi!

Nhưng tên ngoài cửa này thái độ với hẳn sao kì lạ vậy!

Giống như oán hận, hẳn đây là oán hận ai chứ? “Ai đó?”

Trong phòng khách truyền đến thanh âm không kiên nhẫn của Vân Tịch Dạ, Tà cũng không thể do dự, đành phải mời An Vũ Hàm vào cửa.

Vân Tịch Dạ nhìn thấy An Vũ Hàm vẻ mặt khó chịu đi vào, nhìn lại chiếc nhẫn trên ngón áp út ở tay phải của mình bất nhả liếc mắt, với sự an bài đặc biệt của hai vị lão gia, cô không nói gì.

“Bên cạnh em thế nào đều là những tên đàn ông bát nháo vậy? Em không thể tìm hai nữ trợ lý sao?”

An Vũ Hàm vào cửa không nhìn thấy sắc mặt Vân Tịch Dạ, liền bắt đầu oán giận!

Quay đầu lại nhìn thấy khí sắc phi thường của Tà, vô cùng oán giận gầm nhẹ nói với Vân Tịch Dạ: “Cùng tuổi còn coi được, chứ như hẳn, em trẻ quá.”

Ách!

Tà đi theo vào bên trong, nghe thấy câu nói kia của An Vũ Hàm đột nhiên cứng đờ!

Hiện tại Tà đã hiểu rất rõ, vì sao An Vũ Hàm nhìn thấy hẳn vừa nãy mà lại tối sầm mặt vào như thế, trên người lại là hơi thở bạo ngược như vậy.

Thì ra nghĩ mình có ý gì với Dạ!

Đứa nhỏ này thì ra đang ghen!

Tà thật là vô tội mà!

Hẳn nhìn Vân Tịch Dạ ngồi trên sofa sắc mặt bất thiện, nuốt nuốt nước miếng!

Nhẹ nhàng lui về phía sau, đông tây cũng không biết, lén lút mở cửa ra ngoài.

Sau lễ mừng thọ của Vân lão gia, Vân Tịch Dạ một mực vội vàng tiếp nhận ‘Vân hoành’, không có đi học.

Cũng thật nhiều ngày chưa gặp được An Vũ Hàm, trong lòng cô mặc dù còn đang vì tính toán của ông nội mà tức giận, nhưng lúc An Vũ Hàm xuất hiện ở cửa, không biết tại sao trong lòng cô thậm chí còn có chút mừng rỡ.

Nhưng lúc anh gầm lên như thế, niềm vui có chút mất mát.

“An tiên sinh, tôi và cậu rất thân thiết sao? Tôi dùng người nàhàng lẽ còn phải đi gặp cậu xin phép sao? Không biết An tiên sinh hôm nay tới có chuyện gì?”

Hừ, ném sắc mặt đó cho tôi, cậu nghĩ cậu là ai? Xí!

Vân Tịch Dạ quay đầu cầm tờ báo bên cạnh che ngang mặt, không để ý tới An Vũ Hàm.

Nghe được cách xưng hô mới lạ của Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm trấn chỉnh khuôn mặt nhỏ nhắn, đứng ở trước mặt Vân Tịch Dạ vẫn không nhúc nhích.

Răng cắn chặt môi, trong hai tròng mắt là ghen tuông cùng ủy khuất không chút nào che giấu, nước mắt ở trong hốc mắt đảo quanh!

Hai tay đặt tại hai vạt áo nhẵn nhụi không ngừng run rẩy.

An Vũ Hàm hiện tại vô cùng ảo não, bị ghen tuông làm cho đầu xi khối, đúng là vào cửa liền gằm nhẹ với cục cưng thực sự là không đúng!

Nhưng, thế nhưng, cục cưng cũng sai mà!

Trợ lý đều là nam để làm chi, ban đầu là cô làm cho anh không hề động chạm đến con gái.

Mà sao chính cô lại như vậy!

Anh có thể không tức giận sao? Tên trợ lý ở tiệc sinh nhật của Vân gia gia xuất hiện kia, anh cũng còn chưa hỏi rõ ràng cô là quan hệ thế nào!

Hôm nay thì sao? Lại xuất hiện một tên nữa? Cô lại ở cùng phòng với hắn.

An Vũ Hàm hiện tại vô cùng ủy khuất, mũi ê ẩm, nước mắt không khống chế được rơi xuống, nghẹn ngào khàn khàn: “Em tại sao có thể như vậy, anh yêu em đến thế!

Biết em chuyển qua đây anh liền vội vàng tới thăm em, mà trong nhà của người lại có một người đàn ông, anh có thể không tức giận sao? Em...

Em một câu giải thích cũng không có, còn nói cái gì không quen anh!

Dù thế nào, anh hiện tại cũng là vị hôn phu của em!”

16. Chương 16

“Này...

Uy, cậu là con trai đó, chớ có khóc lóc như con gái vậy được không!”

Nghe giọng nói An Vũ Hàm không bình thường lắm, Vân Tịch Dạ bỏ tờ báo xuống ngẩng đầu lên, liền nhìn thấy An Vũ Hàm khuôn mặt baby nhắn nhí lại, lại ủy khuất rơi lệ!

Vân Tịch Dạ trong lòng kêu rên!

Cô vừa thực sự là động kinh, mới đắc tội tiểu yêu tinh này!

Cô sợ nhất là cô như vậy cũng đáng yêu!

Bộ dạng của anh hiện tại, nước mắt vòng quanh khóe mi, làm cho tim cô đập nhanh hơn!

Dường như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

“Được rồi!

Được rồi mà!

Là lỗi của tôi!

Cầu xin cậu đừng giống như con gái vậy nữa, xin cậu đó!”

Liếc mắt thấy An Vũ Hàm cũng không có ý muốn dừng lại, Vân Tịch Dạ phiền muộn, thật muốn hỏi ông nội, đây là người chồng ông tìm cho cháu sao? Hay là tìm cho cháu một đứa trẻ vậy? Cô bị đánh bại, đứng lên kéo An Vũ Hàm ngồi xuống đưa khăn tay cho anh.

Lại quay đầu đi không muốn nhìn anh.

Khuôn mặt nhỏ nhắn An Vũ Hàm cũng biến nữu phiết quá, nghe lời Vân Tịch Dạ ngồi xuống.

Đón lấy khăn tay từ tay Vân Tịch Dạ cũng không phải là không có ý tứ!

Dường như chuyện anh khóc sụt nước mắt, làm nũng đối với Vân Tịch Dạ là chuyện rất bình thường.

Nhưng làm sao lại chưa từ bỏ ý định dễ dàng vậy chứ!

Anh chậm rãi chảy thêm nước mắt, hỏi: “Hừ, tên kia cũng là trợ lý của em? Em bề bộn công việc sao? Cần nhiều trợ lý như vậy!”

Vân Tịch Dạ nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu đầy nước trước mắt, xoa xoa nỏ trán ôn nhu nói: hần tên là Tà, là c bảo vệ riêng của tôi đồng thời giúp tôi làm chút việc, trợ lý thì chỉ là chức danh tạm thời trong khoảng thời gian tiếp nhận ‘Vân hoành’ này, hần có người trong lòng rồi, yên tâm, tuyệt đối không phải tôi!”

Vân Tịch Dạ rất ghen khuất cô và anh đâu có thân quen đến như thế!

Mặc dù đính hôn nhưng đều không phải là cô tự nguyện mà!

Tại sao cô lại phải giải thích này kia chứ.

Cô bủ môi giương mắt liếc nhìn, An Vũ Hàm đang dùng ánh mắt kia nhìn chăm chăm cô, cô thực rất mệt mỏi, tựa vào sô pha nhắm mắt lại không nói thêm gì nữa.

An Vũ Hàm hiện tại trong lòng rất vui vẻ, nếu cục cưng nguyện ý giải thích cho anh, vậy chứng minh cục cưng đang dần tiếp nhận anh.

Nhìn thấy cục cưng tựa ở trên sô pha, vẻ mặt mệt mỏi nhắm mắt lại, anh lại có chút ngượng ngùng, cảm giác mình thực là chuyện bé xé ra to!

Bất quá, phòng bệnh vẫn hơn là chữa bệnh m “Cục cưng, cái kia...

Em có nhiều việc quá không!

Nếu không anh chuyển qua đây ở cùng em được không!

Anh có cùng ông nội học nấu ăn, có thể chăm sóc cho em.

Có anh ở đây, đàn ông cũng không dám làm gì em đâu!

Cứ quyết định như vậy đi!

Anh đi thu dọn đồ đạc.”

An Vũ Hàm bị kích động làm cho nảy ra một ý tưởng thật tốt, không dám nhìn Vân Tịch Dạ nhiều, chỉ liếc mắt một cái đã vội vã chạy ra ngoài.

Mà chính là Vân Tịch Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần nghe được lời nói kinh động của An Vũ Hàm, cô kinh ngạc mở mắt, lúc nhìn được thì chỉ thấy bóng lưng An Vũ Hàm chạy so với thỏ còn nhanh hơn.

Nửa ngày cô không nói được gì!

Đến lúc bóng lưng An Vũ Hàm biến mất trong tầm mắt, cô vẻ mặt táo bón lại giống như vẻ mặt cầu xin.

Đây gọi là cái gì? Cái gì ở chung chứ? Không được năm phút đồng hồ, An Vũ Hàm thực sự đem theo một chiếc vali nhỏ, lần nữa xuất hiện ở trước mặt Vân Tịch Dạ.

Chống lại ánh mắt phẫn nộ của Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm không nhìn thẳng!

Trực tiếp đi vào phòng ngủ bên cạnh phòng khách đóng cửa lại, cánh cửa đáng thương dưng cảm giúp tân chủ nhân của nó cản trở ánh mắt càng ngày càng nổi giận của Vân Tịch Dạ!

Ánh sáng mặt trời tươi đẹp chiếu quanh phòng ngủ, làm cho khuôn mặt tuần mỹ của người ở trên giường thêm mấy phần mơ màng, ánh sáng chiếu rọi xuống, có thể nhìn thấy từng lỗ chân lông một, thật rõ ràng.

Vân Tịch Dạ xoa xoa ánh mắt, nhẹ nhàng khép hai tròng mắt lại, trong con người mê man làm cho người ta nhìn không được tìm đập nhanh hơn.

Thật là ngốc!

Đồng hồ báo thức đã chỉ bảy giờ, Vân Tịch Dạ nhanh chóng rời giường đi tới phòng tắm, liền nhìn thấy An Vũ Hàm ở tại nhà bếp bận rộn.

An Vũ Hàm đang làm bữa sáng nhìn thấy Vân Tịch Dạ mặc một bộ quần áo màu trắng thoải mái từ phòng ngủ đi ra, đảo đảo cháo trong nồi cười hì hì hướng Vân Tịch Dạ chào hỏi “Cục cưng em dậy rồi sao, chờ một chút bữa sáng lập tức có ngay.”

“Uhm.”

Vân Tịch Dạ nhàn nhạt trả lời, đi vào phòng bếp, nhìn thấy An Vũ Hàm nấu thứ gì đó, mở tủ lạnh cầm hộp sữa chua, cô xé vỏ chuẩn bị cho vào miệng, liền bị An Vũ Hàm chụp lấy cướp lại, Vân Tịch Dạ nguy hiểm nheo lại hai tròng mắt.

An Vũ Hàm chớp mắt to nhìn Vân Tịch Dạ, thấp giọng oán giận “Anh nấu món cháo em thích ăn nhất, cố ý ra ngoài thật sớm mua loại tôm tiên nhỏ em thích ăn nhất.

Nếu như bây giờ em uống sữa chua tí nữa chắc chắn ăn không được bao nhiêu.”

Mỗi lần An Vũ Hàm chu miệng lên nói Vân Tịch Dạ đều có một loại xúc động muốn gặm vào cái miệng ấy một chút, mà lần này, có lẽ là còn chưa tỉnh ngủ cho nên cô thực sự đã làm như vậy!

Đôi môi mềm mại thực giống như thạch hoa quả, duy nhất không giống, chính là sự ẩm áp của nó!

Vân Tịch Dạ dùng sức hút muốn đem nó nuốt vào!

An Vũ Hàm so với Vân Tịch Dạ cao hơn nửa cái đầu, lúc này An Vũ Hàm mặc áo lam nhạt hữu nhân, tạp dề vây quanh, một tay cầm thìa cơm, một tay cầm hộp sữa chua vừa đoạt được, ngây ngốc mở to hai mắt, chăm chú nhìn người ở miệng mình gặm loạn, cảm giác đau một chút cũng không có!

Hạnh phúc tới quá nhanh nhất thời khó có thể tiếp thu.

Vân Tịch Dạ gặm đã chán, cái gì cũng không gặm nữa, chuẩn bị buông ra, An Vũ Hàm cuối cùng từ trong miệng giật mình tỉnh giấc, ném hai thứ gì đó trong tay xuống, ôm chặt Vân Tịch Dạ.

Gặp được cục cưng thần kinh thác loạn là chuyện thật không dễ dàng, tại sao có thể buông tha chứ!

Tay phải nâng cái đầu muốn rời khỏi của Vân Tịch Dạ, khéo léo làm sâu sắc nụ hôn này, tay trái ôm eo Vân Tịch Dạ làm cho cô càng gần kề anh, mặc dù không tính là vóc người đầy đặn, nhưng, thân thể nữ tính với những đường cong tuyệt đối làm cho An Vũ Hàm vô cùng hứng thú thiếu chút nữa thét chói tai.

Đáng thương nha, hơn 20 năm từ trước tới giờ đây là lần thứ hai ôm con gái, lần đầu tiên ở hồ nhỏ kia căn bản là chưa kịp cảm nhận!

Một dòng lửa nóng từ bụng đi lên, An Vũ Hàm cẩn thận từng li từng tí nhẹ hôn môi Vân Tịch Dạ, khoe miệng chậm rãi liếm, dùng đầu lưỡi nhẹ nhàng phác thảo ra hình đôi môi của cô.

Vân Tịch Dạ bị liếm làm cho buồn buồn, mở mắt ra, liền nhìn thấy cánh môi đỏ mọng của An Vũ Hàm kia sung huyết, lần thứ hai cắn tiếp!

An Vũ Hàm có một lá gan thực sự to, mặc dù là bị cắn cũng không phản kháng, cắn cũng là một loại hôn thôi!

Đầu lưỡi An Vũ Hàm theo cánh môi đang cắn của Vân Tịch Dạ, dò xét đi vào trong, làm cho cái lưỡi đang ngủ say bên trong nhẹ nhàng khởi động, càng ngày càng nhiều nước miếng không hút kịp khoe miệng theo hai người chậm rãi chảy xuống, hình ảnh xấu hổ này làm cho người ta mặt đỏ tía tai!

Một thời gian dài hôn nồng nhiệt qua đi, An Vũ Hàm rốt cuộc cũng thả Vân Tịch Dạ ra, vì thiếu dưỡng khí mà thật muốn té xỉu, một cái hôn nồng đậm này thật không dễ mà có được.

Rời khỏi vòng ôm ấm áp kia Vân Tịch Dạ có chút tỉnh táo lại, nhìn thấy miệng An Vũ Hàm bị chính mình gặm tới chảy máu liền có một chút ngưng ngừng, nhiều nhất vẫn là xấu hổ, xoay người chạy khỏi phòng bếp, tới phòng ngủ đóng cửa lại.

Lấy tay giữ trái tim sắp nhảy ra, dùng sức thở dốc.

Trời ạ!

Mình làm cái gì thế? Mình đang cũng với hân hôn sao, lại còn là cái hôn như vậy nữa!

Cô bị cái hôn kia làm cho chóng mặt, toàn thân khô nóng, trên người phảng phất có dòng điện xẹt qua tê tê.

Thì ra hôn môi là như vậy, liếm láp ngọt ngào, cắn mềm mại, chủ yếu nhất thật ấm áp, nhưng kỹ thuật hôn của anh, có phải là tốt quá không!

Mắt Vân Tịch Dạ xẹt qua một tia e thẹn không dễ phát hiện, lại đột nhiên cương ở nơi đó.

Chờ một chút, kỹ thuật hôn!

Kỹ thuật hôn của anh vì sao tốt như vậy? Đó là nụ hôn đầu tiên của anh sao? Chẳng lẽ...

Chẳng lẽ anh vẫn luôn là đang gạt cô?

17. Chương 17

Vân Tịch Dạ tỉnh táo lại, trong lòng mắt một mảnh bi thương, thì ra tất cả chỉ là lừa dối!

Một cỗ không hiểu tức giận sinh ra từ đáy lòng chậm rãi lan tràn cả cơ thể, lại dần dần lui bước.

Cô đây là đang tức giận cái gì? Mặc dù hai người đã đính hôn, nhưng đó là ý của hai vị lão gia, cô cũng chẳng tỏ rõ thái độ gì!

Người ta dựa vào cái gì mà vì cô giữ thân chứ? Vân Tịch Dạ chậm rãi nhắm mắt lại, khóe miệng quẩy rũ ra một nụ cười trào phúng, mình đây là tin tưởng quá sâu sao? Thế nhưng vì sao? Vì sao trong lòng thấy đau? Vì sao nhớ tới lúc anh giúp cô tránh được nắm đấm của Lục Tử Hạo, lại có cảm giác an toàn? Vì sao nhớ tới ngày đó tại hồ nhỏ hân hôn chặt cô trong vòng tay, trái tim sẽ nhảy lên không quy luật? Vì sao nhớ tới lúc ở lễ thượng thọ của ông, lúc anh vì cô cẩn thận từng li từng tí đeo nhẫn vào tay cô, anh lại khấn nguyện, sợ hãi đến mức mồ hôi ướt hết lễ phục, cô lại cảm thấy rất ngọt ngào? Vì sao? Tất cả là vì sao? “ha....”

Vân Tịch Dạ tự giấu cười cười, thì ra lúc cô đi vào trong lớp học lúc nhìn thấy anh cũng đã động tâm rồi!

Chỉ là nhanh quá không hiểu được mà thôi.

Vân Tịch Dạ bây giờ không phải không thừa nhận chính mình thật vô lý, lại còn có chút coi trọng xử nam.

Đúng vậy, cô không thể tiếp nhận!

Cô không biết đối mặt An Vũ Hàm như thế nào, chỉ cần nhớ tới anh có thể từng có bạn gái, từng có người yêu.

Trong lòng cô bất chợt có một cảm giác không nói thành lời được!

Đột nhiên Vân Tịch Dạ cầm lấy ba lô, chìa khóa xe cùng kính râm trên bàn, mặt lạnh lẽo kéo cửa phòng ngủ ra.

An Vũ Hàm hiện tại không hề biết sắp xảy ra mưa to gió lớn, còn chìm đắm ở trong chiếc hôn nồng ấm vừa rồi một mình cười trộm.

Hừ tiếp tục làm món ăn nhanh một chút, đem bát cháo nóng hổi ngon lành đặt trên mặt bàn, vui rạo rức, tính toán định đi đập cửa phòng ngủ, liền thấy cánh cửa được mở ra từ bên trong, Vân Tịch Dạ cầm theo ba lô, chìa khóa xe, cũng không liếc mắt nhìn An Vũ Hàm một cái, lướt qua anh đeo kính râm lên, khuôn mặt lạnh lẽo đi An Vũ Hàm nhìn khuôn mặt u ám của Vân Tịch Dạ tâm trạng vui vẻ vừa rồi cũng biến mất, nhất thời không hiểu gì, mới vừa rồi cô còn rất thoải mái, thế nào vào phòng ngủ một chút, khi đi ra liền tràn ngập hơi thở lạnh lẽo như vậy.

Vừa muốn mở miệng liền thấy cô lướt qua anh đi tới phía cửa chính, vươn tay muốn kéo cô lại cũng hụt, chỉ có thể chống mắt nhìn Vân Tịch Dạ bước ra khỏi cửa.

Nhìn cánh cửa đóng lại An Vũ Hàm đột nhiên rùng mình một cái, trong lòng có một dự cảm không tốt chậm rãi khuếch tán ra!

Nhìn bóng lưng Vân Tịch Dạ biến mất sau cánh cửa, An Vũ Hàm đột nhiên có một loại cảm giác cô rồi sẽ không trở về nữa? “Leng keng...”

Leng keng...

Leng keng...”

Gần đây Lý Kính tương đối bận rộn, đều là không có thời gian ra ăn chơi, tối hôm qua bận đến ba giờ sáng, xong việc liền lên giường bây giờ mới hơn tám giờ một chút.

Mà lúc này tiếng chuông cửa lại như bùa đòi mạng không ngừng vang lên, phá tan dự định ngủ nướng sáng nay, làm cho Lý Kính vô cùng bức bối.

Lý Kính tức giận tung chăn nhảy xuống giường, lộ ra vóc người hoàn mỹ bị che lấp trong chăn!

Rất khó tưởng tượng anh thế nhưng thích lõa ngữ, không sai!

Anh hiện tại chính là khỏa thân.

Lúc này anh khuôn mặt tuần lãng, lạnh lùng, đôi mắt hoa đào mỹ lệ híp lại, làm cho cả người anh thoát nhìn biếng nhác mà cao quý.

Vóc người hoàn mỹ mặc dù không có sáu múi cái gì, nhưng cũng không thấy một chút sẹo lỗi hoàn mỹ vô cùng.

Hai chân thon dài rắn chắc trơn bóng trắng nõn, một chút lông chân của đàn ông cũng không có, cặp mông thể nhưng so với con gái còn đẹp hơn!

Bức tranh này thật sự là quá mê người!

Nhưng cũng không hề chân thực.

Duy nhất không giống chính là, mái tóc lộn xộn kia!

Nhưng chính mái tóc lộn xộn ấy làm cho cả người anh thoát nhìn chân thực rất nhiều.

Lý Kính lấy tay vuốt vuốt mái tóc lộn xộn, tiện tay cầm lấy quần so vút lung tung trên mặt đất mặc vào, khí hò hét tiêu sái rời phòng ngủ đi đến cửa lớn.

Mở cửa Lý Kính chuẩn bị mắng, lại nhìn thấy người ngoài cửa là ai, ý định quát mắng ở miệng liền tắt lịm. giấc mơ tuyệt vời vừa rồi nhanh chóng biến mất, ‘Phanh’ một tiếng cánh cửa quyết đoán bị đóng lại, cấp tốc chạy ào phòng ngủ.

Chuông cửa lần thứ hai vang lên, Lý Kính lại không rảnh mà để ý, ở trong tủ treo quần áo vút ra một bộ, chạy vào trong phòng tắm rửa mặt chải đầu.

Lúc này mới chân thành ra mở cửa, liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ sắc mặt âm trầm cực độ mang kính râm khoác ba lô đứng ở cửa!

Anh cười cười tỏ vẻ xin lỗi, cúi đầu vừa vặn nhìn đến cánh tay Vân Tịch Dạ đặt ở chuông cửa không có tính toán phóng đã hạ thủ, dường như rất có ý tứ nếu không mở cửa cứ tiếp tục ầm chuông mãi!

Lý Kính nhin không được lườm một cái.

“Ách...

người hôm nay không đi học sao? Thế nào đột nhiên chạy tới nhà ta vậy?”

Lý Kính đứng tránh ra mời Vân Tịch Dạ đi vào, nhìn khuôn mặt âm trầm của Vân Tịch Dạ cũng không trông chờ câu trả lời của cô.

Để cho Vân Tịch Dạ ngồi trên sofa, Lý Kính tiến phòng bếp lấy ly sữa, đưa vào trong tay Vân Tịch Dạ “Chưa ăn sáng phải không!

Uống ly sữa trước đi, ta đi xem dưới bếp có cái gì chuẩn bị cho người ăn một chút.”

Nói xong Lý Kính lại một lần nữa vào phòng bếp, Lý Kính và Vân Tịch Dạ cùng nhau ở Anh quốc sống cuộc sống mười năm.

Sớm đã thành thói quen chăm sóc cuộc sống hàng ngày của Vân Tịch Dạ, cho nên tất cả những việc làm bây giờ đều rất tự nhiên Chỉ một lát sau Lý Kính bưng hai phần sandwich từ trong phòng bếp đi ra, khẽ đặt ở bàn nhỏ trước mặt Vân Tịch Dạ, nhìn sắc mặt Vân Tịch Dạ cũng không có chuyển biến tốt.

Mặc dù không biết cô làm sao thành như vậy nhưng vẫn là ôn nhu cười, đem một phần bữa sáng đưa tới trước mặt Vân Tịch Dạ, ôn nhu nói: “Nào, trước tiên ăn một chút gì đã, ăn xong, chúng ta cùng nhau tức giận.

Người ta cứ nói cái gì con người mà tức giận thì cái gì cũng không thể nhét vào dạ dày, nhưng cô chính là đột nhiên cảm giác thật đói thật đói!

Nếu đói bụng vậy đương nhiên là phải ăn, Vân Tịch Dạ cũng không ngại ánh mắt quái vật của Lý Kính, giơ tay lên kéo hai phần bữa sáng từ tay Lý Kính về phía mình!

Lý Kính bất đắc dĩ đành phải đứng dậy lần thứ ba đi vào phòng bếp, đáng thương vì mình chuẩn bị bữa sáng.

Rất nhanh đã ăn xong, Vân Tịch Dạ ưu nhã lau miệng, đứng lên thẳng hướng phòng ngủ đi đến, một bên không chút khách khí phân phó cho Lý Kính “Người thu dọn phòng khách chút đi, ta muốn ở đây đương nhiên là tuyệt đối không ở phòng khách, sẽ giúp ta thông báo cho bà biết đến trường thông báo ta nghỉ học, có gì sẽ tới đây tìm ta.”

Vừa mới ăn được một chút Lý Kính thiếu chút nữa đem thức ăn trong miệng, nha đầu kia bị cái gì kích thích vậy? Khi nào thì bắt đầu không lễ phép như thế? Chiếm lấy phòng ngủ của ta, rồi đuổi ta ra ngoài phòng khách? Ông trời còn công bằng nữa không đây!

“Này!

Uy!

Uy!

Nha đầu, người không phải con người sao, muốn ta thu dọn phòng khách cũng phải là người ở!

Người...”

Lý Kính đứng dậy lời còn chưa nói hết đã phải đuổi theo cô, ‘Phanh’ một tiếng cánh cửa phòng ngủ bị đóng lại, Lý Kính đụng trúng, bưng cái mũi bị thương tổn gằm thét “Người...

Người tại sao có thể ở phòng ngủ của ta chứ, người đây là xâm phạm nơi riêng tư của người khác đó!”

Lý Kính cúi đầu dựa trên tường xoa chiếc mũi bị đụng trong lòng không ngừng chửi bới.

Dường như đáp lại lời chửi bới đó, cửa phòng ngủ lần thứ hai mở ra, Lý Kính mừng rỡ ngẩng đầu, cho rằng bà cô già này sẽ thương xót đem phòng ngủ trả lại cho mình, lại bị một đồng không rõ là cái gì bay thẳng vào đầu.

“Người!

Ngoại trừ gọi ta đi ăn cơm, không được tới gần cánh cửa này nửa bước!

C có, ta hôm nay đi vội quá quên mang quần áo, chút nữa người đi làm qua nhà ta lấy mấy bộ quần áo tới đây.”

Nói xong Vân Tịch Dạ xoay người lần thứ hai đóng cửa phòng.

Lý Kính thâm tình nhìn, trong lòng mềm mại ... Quần áo, lại ngẩng đầu nhìn cánh cửa vô tình đóng chặt kia.

Thấp giọng nỉ non: “Người vốn định ở đây dài dài sao?”

Mặc dù anh thích cô, trước đây ở Anh quốc cũng ở cùng trong một cái biệt thự, nhưng chưa bao giờ bị chiếm đoạt phòng ngủ nha!

Lý Kính trong lòng lặng lẽ rơi lệ vì mình mặc niệm, đồng thời đem cái tên đắc tội với Vân Tịch Dạ, mà lại làm cho anh phải lãnh hậu quả muốn xử lăng trì!

18. Chương 18

“Này, mấy ngày này cô ấy còn chưa ra ngoài sao?”

Tà mới vừa cửa nhìn thấy Lý Kính bưng bàn ăn đi vào phòng bếp.

Mấy ngày nay bởi vì Vân Tịch Dạ áp suất thấp, mọi người đều là làm việc cẩn thận từng li từng tí, ở chung nhiều năm như vậy tuy nhiên chẳng khi nào thấy Vân Tịch Dạ tức giận đến mức tự giam mình ở trong phòng không gặp người khác!

Lần này rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Tà nhìn sắc mặt Lý Kính không tốt lắm, trong mắt vẫn là đồng tình.

Haiz!

Thật là một tiểu tử đáng thương!

Hắn đã sớm quên Lý Kính còn là người nhìn hắn lớn lên nữa!

Nghe được âm thanh, Lý Kính quay đầu liếc mắt thấy Tà vừa mới bước vào cửa, vốn định là không để ý tới, cũng nhìn thấy trong mắt hắn là sự đồng cảm, mấy ngày nay bị lửa giận của ác ma bóp nghẹt, anh cần một trận phát tiết nho nhỏ.

“Tiên sinh, người có việc thì nói đi!

Nếu như...

Không có việc gì!

Ăn hừ, rất tốt!

Phiền người xoay người quay lại cánh cửa, sau đó... Lập tức!

Cút ra ngoài cho ta!”

Lý Kính nghiêng răng nghiêng lợi phun từng chữ một, nhất là câu cuối cùng, có loại bạo ngược muốn đem người sống xé rách.

Bị chiếm phòng ngủ mặc dù không thoải mái, nhưng đó là người mình thích cho nên cũng không có quá nhiều bất mãn, mà mấy ngày nay tâm tình muốn giết người cũng có!

Rốt cuộc là tên khốn khiếp nào chọc giận tiểu ác ma này chứ? Tà nhìn tới Lý Kính gần như phát điên bước lùi mấy bước, vô tội giơ tay nhắc máy vì tính xách tay mới mua “Ách...

Hình như, hình như là người nói Dạ bảo ta đưa cái này qua đây, thuận tiện nghe chỉ thị hành động!”

“Mẹ nó!”

Không nhìn còn tốt, nhìn thấy máy vi tính xách tay mới mua trong tay Tà, Lý Kính liền nhin không được run lên.

Người nói người tức giận, người liền giận dữ với chính mình đi!

Để làm chi buổi tối lúc người ta buồn ngủ nhất bỗng nhiên kêu to, bắt đầu cả đêm trong phòng ngủ truyền ra bình lý bằng lang thanh âm? Được rồi!

Con gái thôi, tâm tình không tốt chúng ta có thể hiểu!

Thế nhưng, ai tối nói cho anh biết, anh vậy cũng thương cái máy tính xách tay của mình vô cùng? Cái đó chính là anh vừa ở nước Mỹ thật tốn nhiều tiền mới mua được, khụ khụ...

Đương nhiên cái này không quan trọng.

Quan trọng là, trong máy tính xách tay của anh có rất nhiều tư liệu cùng địa chỉ liên lạc của nhiều người!

Vậy anh sau này ‘Tính phúc’ sinh hoạt ở đâu... Ngay lúc Lý Kính còn đang suy nghĩ vì tương lai ‘Tính phúc’ cuộc sống của mình ở đâu, Vân Tịch Dạ mở cửa phòng ngủ, cô đi một đôi giày màu trắng hư nhàn, quần tây màu ngấn bạc, áo sơ tằm màu trắng. Tay cầm một chiếc máy tính xách tay rách nát đi ra, nhìn cũng như không tức giận liếc Lý Kính một cái.

Đi thẳng tới phòng khách, ưu nhã ngồi lên sofa, liệng cái máy đã bị phá tan lên mặt bàn, vẫy vẫy tay với Tà đứng ở cửa.

tà đang sợ hãi một con rồng phun lửa trong nhà mà không dám Chống lại con người phun lửa của Lý Kính đứng ở cửa phòng bếp, Tà bất đắc dĩ nhún vai ngoan ngoãn tiêu sái đến trước mặt Vân Tịch Dạ, nịnh nọt đưa lên chiếc bút trong tay.

“Nha!

Đừng để cho ta nhìn thấy cái máy này một lần nữa, một đồng địa chỉ E-mail của con gái khắp phương trời.

Cẩn thận virus.

Định kỳ kiểm tra đi!”

Tiếp nhận bút trong tay Tà, kí vào văn bản, Vân Tịch Dạ đầu cũng không ngẩng lên thản nhiên nói với Lý Kính tại phòng bếp.

Nghe thấy những lời này, thân thể phần nộ của Lý Kính trong nháy mắt cứng đờ, đây là ý gì? Chẳng lẽ cô đột nhiên thích anh? Vì thế nhìn thấy mấy địa chỉ liên lạc của đám con gái kia, mới nhất thời tức giận mà đập phá máy vi tính của anh? Lý Kính hồ nghi liếc mắt nhìn Vân Tịch Dạ, nhìn thấy thần sắc nhàn nhạt trong mắt cô.

Lập tức hủy bỏ suy đoán không thực tế của mình, trong lòng xẹt qua một tia phiền muộn.

“A!

Không nên khinh thường người khác như vậy, đây chính là tương lai của ta!

Người tại sao có thể phá hủy nó như vậy.”

Tức giận vừa rồi nhanh chóng tan thành mây khói, Lý Kính thay bằng một vẻ mặt khản trương mà khoa trương rít gào để che giấu rung động trong lòng mình Tà lại không bình tĩnh cho lắm, dùng sức cụp đuôi làm người, xem ra hôm nay tốt nhất mình không nên nói gì, Dạ từ trước tới giờ cũng sẽ không quản thói quen sinh hoạt hay riêng tư của họ.

Hôm nay thế nào có thể đập phá máy vi tính của Lý Kính, anh cũng có thể xem là một người cha thứ hai của cô nàng mà, cho nên với hắn thì cô sẽ càng không lưu tình, hắn còn muốn nhờ cô giúp theo đuổi Tuyết!

Hi vọng chiến hỏa có thể không lan tràn đã là tốt lắm rồi!

Lý Kính bưng khay trà từ phòng bếp đi ra, tới trước sofa ưu nhã ngồi xuống, đem một ly trà đặt tới Vân Tịch Dạ trước mặt.

Vẻ mặt khác hẳn với tâm địa, anh mở máy tính xách tay, nhìn phải một cái, nhìn trái một trên mặt tràn đầy đau xót cùng bi ai.

Cũng không biết là vì mình kia không chiếm được tình yêu, vẫn là vì vậy cũng thương máy tính xách tay, thương tâm.

Vân Tịch Dạ nâng ly trà lên khẽ nhấp một cái, quay đầu nhàn nhạt nhìn lướt qua Tà: “Mấy ngày nay ta không đi tới trường, không biết anh em họ Lục thế nào?”

Qua mấy ngày “đình công”

Vân Tịch Dạ đã hiểu rõ, chính xác là sau khi về nước nhìn khuôn mặt baby của An Vũ Hàm thì có chút thích anh, nhưng cuộc hôn nhân của cha mẹ cùng câu chuyện của Hương đã làm cho cô không thể nào tiếp nhận một người đàn ông có rất nhiều phụ nữ Nhưng không biết vì sao, chỉ cần mỗi lần cô nhớ tới thích anh nhưng lại phải rời khỏi anh, trong lòng sẽ rầu rĩ nhói nhói đau!

Từ lúc nào đã bắt đầu thực sự tiếp nhận anh rồi? Có lẽ chính là lúc bữa tiệc kia, bởi vì anh quan tâm cảm nhận của cô, tay run rẩy giúp cô đeo nhẫn, sợ cô tại chỗ cự tuyệt mà hồi hộp làm mồ hôi ướt lễ phục, thấp thỏm, lo âu.

Ai không có tuổi trẻ, vì sao không nói trước đã có những tình yêu oanh liệt rồi? Nếu như nói trước rồi, cô sẽ yên lặng rời khỏi là được mà!

“Anh em họ Lục, trong khoảng thời gian này nguyên nhân vì người mà quan hệ rất xấu, có chút quyết liệt!

Người định bao giờ quay lại trường?”

Nhớ tới mấy ngày nay tới trường nghe được nhiều chuyện, Tà với Vân Tịch Dạ bội phục muốn chết, thời gian dài như vậy cũng không có ai phát hiện cô là con gái, lại làm cho Lục đại tiểu thư mê mẩn tới mức thần hồn điên đảo!

Bất nhìn dáng người Dạ chút coi!

Haiz!

Chính là nhìn dáng người lung linh, phát dục của Tuyết có hứng thú hơn, mà Tuyết kém Dạ có hai tuổi nha!

Còn nhìn Dạ xem, cao 173 cm, đi thêm đôi giày được làm gia công kia cùng lăm lăm là 180cm, bộ ngực mặc dù không tình là quá nhỏ, nhưng nhìn qua thì giống như không có gì cả!

Cộng thêm giữa trán trên gương mặt xinh đẹp kia nhiều năm như vậy luyện ra được một chút anh khí, cho nên thực giống một tên con trai!

Haiz!

Bi ai nha!

Tà cố nhìn chăm chăm ngực Vân Tịch Dạ muốn tìm thứ gì đó bên trong, lại là thổ dài lại là lắc đầu.

“Hắn đang làm gì thế?”

Vân Tịch Dạ nhìn chăm chăm Tà trước mặt, ánh mắt không ngừng hướng trên người cô nhìn ngó, nghi hoặc liếc mắt nhìn Lý Kính còn đang thương tâm vì cô, nhàn nhạt hỏi.

Lý Kính giương mắt liền nhìn thấy Tà, dùng một ánh mắt thương tiếc nhìn ngực Vân Tịch Dạ thỉnh thoảng lắc đầu.

Lập tức liền biết người kia suy nghĩ gì!

Lập tức đưa máy tính xách tay bị phá hỏng trong tay mình phóng tới tay Vân Tịch Dạ trên bàn trà.

Chính mình tựa ở trên sofa nhâm nhi ly trà vẻ mặt chờ xem kịch vui, nhàn nhã thưởng thức từng ngụm trà.

Nói với Vân Tịch Dạ: “Lấy hiểu biết của ta với đàn ông, hiện tại trong mắt hần viết ‘haiz!’

Ngực của người thật là quá nhỏ!”

Tin ta đi, trong mắt hần thật sự viết như thế!”

Vân Tịch Dạ không phải đồ ngốc, cảm giác được ánh mắt của Tà không ngừng lưu luyến ở trên ngực mình cũng đại khái đoán được chút rồi, nghe Lý Kính nói lại còn phóng tới tay mình chiếc laptop này càng chắc chắn, nghe thấy câu nói kia của Lý Kính liền nheo hai tròng mắt lại... Không phụ sự mong đợi của mọi người!

Vân Tịch Dạ quả nhiên cầm lấy laptop rách nát trong tay, hướng về khuôn mặt tuần tú của Tà ném tới, chỉ có thể nói là quá chuẩn!

Hoàn hảo, hoàn hảo!

Tà nói như thế nào cũng là một sát thủ đẳng cấp, với nguy hiểm vẫn có nhận thức nhất định!

Nhận thấy được có vật thể mang theo kinh phong tiến thẳng đến khuôn mặt tuần tú của mình, cấp tốc nghiêng người giơ tay lên bắt được laptop chuẩn bị bay đập vào khuôn mặt tuần tú của mình, mới không bị hủy diệt. Thực sự là nguy hiểm thật!

Nhẹ thở phào Tà không khỏi có chút đắc ý, không nghĩ tới gần nửa năm không nào vận động, nhưng thân thủ thật ra không hề thoái hóa!

Tà còn chưa kịp đắc ý bao lâu, nụ cười liền cương ở trên mặt, thực sự là thế sự không thể biết trước!

Mặc dù hần có bắt được máy tính xách tay bay tới!

Nhưng, lại không có tiếp được ly trà đến sau!’Ầm’ một tiếng, ly trà trước mặt Vân Tịch Dạ rơi ở dưới chân Tà, nước trà theo trán Tà chảy xuống, vẫn còn có vài miếng lá trà dính trên chiếc mũi cao thẳng của hần!

May là nước không phải quá nóng, nếu không khuôn mặt sẽ bị hủy diệt thật đấy!

Lý Kính vui sướng khi người gặp họa liếc mắt nhìn Tà ngây ngốc ở đó, một lần nữa đưa ly trà tới tay Vân Tịch Dạ.

Trong lòng thật thoải mái nha!

Mấy ngày nay Vân Tịch Dạ ở đây đem anh lẫn qua lẫn lại, anh thật muốn tự sát, hiện tại rốt cuộc cũng có người so với mình còn xui xẻo hơn!

Tà nhìn lá trà trên chóp mũi vô tội, đôi mắt xé mở to, có chút không hiểu, hần không có làm sai cái gì mà!

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ giống như không có chuyện gì xảy ra, ngồi ở chỗ kia tiếp nhận ly trà lần thứ hai Lý Kính đưa cho, chậm rãi thưởng thức.

Nghi hoặc nhìn về phía Lý Kính, lập tức nhìn thấy anh vui sướng khi hần gặp họa, lại còn nhú mày liếc nhìn ngực Vân Tịch Dạ.

Tà càng thêm nghi ngờ!

bộ ngực của Dạ có cái gì sao? Hần ta tự nhiên nói mình nhìn chỗ đó làm gì chứ? Tà không hiểu mở trừng hai mắt liếc về phía ngực Vân Tịch Dạ, chợt nhớ tới cái gì đó, một trận hàn khí từ lòng bàn chân bốc lên!

19. Chương 19

Thoáng nhìn Tà như trước lặng ở nơi đó, Vân Tịch Dạ bất đắc dĩ lắc đầu!

Thực sự là giao hữu ý.

Vì để cho Tà có thể sớm một chút khôi phục bình thường, Vân Tịch Dạ không thể không lấy ra đòn sát thủ đối phó với hắn, cúi đầu chuyển động ly trà trong tay giọng điệu thản nhiên nói: “Tuyệt...”

“Dạ, đừng nóng giận!

Ngàn vạn đừng nóng giận.

Nói cho người biết một tin tức vô cùng đáng giá, dĩ nhiên với chúng ta mà nói đây tuyệt đối là tin tốt!

Ta mấy ngày hôm trước điều tra được, người nhất định cảm thấy hứng thú!”

Nghe được tên Tuyệt, Tà lập tức từ trong luồng khí lạnh đi ra, vội vàng cắt ngang lời nói của Vân Tịch Dạ, chỉ sợ cô nói ra rằng không cho Tuyệt gả cho hắn...”

Lục Tử Hạo không phải con đẻ của Lục Thành!”.

Chén trà trong tay Vân Tịch Dạ ngừng chuyển động, có điểm không tin được khẽ cười, nhíu mày ngẩng đầu nhìn Tà hai tròng mắt nguy hiểm nheo lại, lạnh lùng hỏi: “Người chắc chắn?”

Chính là không tin tưởng hắn đây mà nhưng cũng không thể trách Vân Tịch Dạ với Tà quá mức vô tình!

Ai bảo Tà trước có tiền lệ rồi!

Khụ...

Khụ khụ đương nhiên, cũng là Vân Tịch Dạ lúc đó không nghĩ tới Vân lão gia sẽ an bài như vậy.

“Tin tức tuyệt đối chính xác!

Ta hôm nay vừa mới nhận được báo cáo ADN của họ.

Nếu không ta cũng không dám nói cho người biết!”

Nói đến đây hắn gần như đã hiểu được sự tình, Tà cũng rất là cảm khái!

“Khụ...

Khụ...”

Lý Kính bị nước miếng của mình làm sặc, cũng không cách nào tiếp tục ưu nhã ngồi ở chỗ kia xem cuộc vui, có điểm chút thổ mỡ to hai mắt nhìn Tà sắc mặt nghiêm túc.

Nở nụ cười “Ha ha, thực sự là không nghĩ tới nha!

Cái này có gọi là ác giả ác báo không?”.

Mà Vân Tịch Dạ vẫn cảm thấy không thể có khả năng này, Lục Thành không hề ngốc nghếch làm sao sẽ nuôi con người khác chứ!

Có chút nghi hoặc nhìn chằm chằm Tà, chờ hắn nói tiếp.

Tà cũng nhìn thấu nghi hoặc của Vân Tịch Dạ, không hề thừa nước đục thả chậm rãi giải thích: “Ta gần đây ở điều tra vợ hiện tại của Lục Thành, Hà Y Na, có một ít tư liệu trước đây, điều tra được cô ta năm đó rời khỏi Lục Thành, về sau trở lại thành phố N là bởi vì lúc đó tên nhà giàu bao dưỡng cô ta qua đời, bị vợ tên nhà giàu đó bức bách không thể ở lại cho nên chỉ có thể trở về thành phố N.

Ở một bữa tiệc làm ăn cùng Lục Thành vừa mới kết hôn hai tháng gặp lại nhau, ả biết năm đó Lục Thành kia không có cái gì cả, sau rồi lại nhanh chóng trở thành “tổng giám đốc”

, lợi dụng tình cảm trước đây Lục Thành đối với mình, đem đó cùng với Lục Thành phát sinh quan hệ!”.

“Khi đó Hà Y Na vẫn chưa phát hiện mình đã có thai, là sau khi cùng Lục Thành quan hệ một tháng mới biết đã mang thai hơn hai tháng.

Mà lúc Hà Y Na sinh, quãng thời gian đó mẹ người mang thai người, Lục Thành cần chăm sóc mẹ của người cùng công ty cho nên không đến bệnh viện.

Cô ta liền chui vào lỗ hổng này mua chuộc bệnh viện nói là đứa nhỏ sinh non!

Vì thế Lục Thành chưa phát hiện ra.”

Tà một hơi giải thích xong, nhìn sắc mặt Vân Tịch Dạ cũng không dao động nhiều, không khỏi có hơi thất vọng.

Tin tức này nếu như thả ra đi sẽ làm Lục Thành tức chết, cô thế nào mà không có chút phản ứng nào vậy!

Nghe Tà thuyết minh xong Vân Tịch Dạ trầm mặc, vô ý thức lên nhìn chiếc nhẫn bảo thạch trên ngón tay.

Đây là Lục Thành lúc trước yêu người đó!

Thật không hiểu hẳn làm sao mà chọn vứt bỏ mẹ cô ôn nhu sẵn sốc hẳn như vậy, lại ở bên một người đàn bà chỉ nhìn thấy tiền trên người hẳn chứ!

Nhìn Vân Tịch Dạ trầm mặc, Lý Kính nhẹ nhàng vỗ vỗ bả vai của cô, khẽ thở dài: “Tình yêu là mù quáng!

Đừng suy nghĩ nhiều quá.

Mấy ngày nay người không trở về nhà trọ cũng không đến Vân gia, Vân lão gia thật lo lắng lắm, nhiều lần gọi điện thoại hỏi người, đêm nay tới đó chút đi.”

Muốn hỏi ai hiểu rõ Vân Tịch Dạ nhất người, có lẽ câu trả lời chỉ có thể là Lý Kính!

Cuộc sống cùng nhau nhiều năm như vậy Lý Kính đã rất hiểu Vân Tịch Dạ, Vân Tịch Dạ biểu hiện ra thoát nhìn trầm ổn, bình tĩnh.

Kỳ thực nội tâm vẫn khát khao là một đứa con được mọi người qu “n, ta biết!

Tà chuẩn bị một chút, cuối tuần trường kỉ niệm ba mươi năm thành lập, đến lúc đó cũng đừng khiến ta thất lễ!”

Dứt lời, Vân Tịch Dạ đứng dậy tiếp nhận balo cùng chìa khóa Lý Kính đưa tới, xoay người đi tới phía cửa lớn.

“Yên tâm, không có vấn đề gì đâu!”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ muốn đi ra cửa, Tà bước nhanh đuổi kịp.

Lý Kính ở lại nhìn họ rời đi ở trong gió xào xạc.

Ngày thứ hai Vân Tịch Dạ đi tới trường, lúc cô mở cửa xe thể thao ra, liền nhìn thấy An Vũ Hàm dựa vào cổng trường hút thuốc, lại bị khói thuốc làm sặc ho đến thất lực không thể dậy nổi.

Rõ ràng không biết hút thuốc lại ở đó mãnh liệt hút!

Lúc này An Vũ Hàm tóc tai lộn xộn, y phục trên người mặc dù coi như sạch sẽ nhưng là rất nhiều nếp nhăn.

Khuôn mặt baby đáng yêu bây giờ chỉ thấy tiêu tụy, trong cặp mắt to vô tội tất cả đều là tơ máu.

Chân mày nhăn thật sâu làm cho anh thoát nhìn chán chường rất nhiều.

Nhìn thấy An Vũ Hàm như vậy Vân Tịch Dạ trong lòng đau xót, mũi ề ảm, áy náy không thôi, chính cô âm thầm biến mất lâu như vậy, nếu như anh là nghiêm túc với cô nhất định rất lo lắng!

Nghe được tiếng động cơ xe chậm rãi dừng lại, An Vũ Hàm ngẩng đầu liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ kiêu ngạo trên chiếc Lamborghini.

Dường như thở phào nhẹ nhõm, lại giống như một lần nữa trái tim đập mạnh lên.

Cấp tốc ném điếu thuốc trong tay xuống, có chút bất an, tiêu sái đến trước xe do dự nửa ngày, có chút khẩn trương mở cửa xe ngồi ở vị trí cạnh ghế lái.Chuđôi môi nhợt nhạt, trợn to đôi mắt đầy tơ máu, sợ hãi nhìn Vân Tịch Dạ ở ghế lái.

Không nói gì, chỉ là cứ nhìn chăm chăm cô như vậy, dường như sợ cô lần thứ hai đột nhiên biến mất nữa. Nhìn bộ dạng mê người kia của anh, Vân Tịch Dạ trong lòng nhịn không được rung động một cơn, phát hiện anh cũng không định mở miệng, Vân Tịch Dạ âm thầm than nhẹ nỏ máy đi tới bãi đỗ xe.

Lúc Vân Tịch Dạ dừng xe chuẩn bị xuống, An Vũ Hàm rốt cục cũng có chút động tĩnh!

An Vũ Hàm nắm lấy tay phải Vân Tịch Dạ, ngăn không cho cô xuống xe, chiếc mũi hồng hồng lên, nước mắt cũng bắt đầu đảo quanh trong hốc mắt, ngay cả lực đạo cầm tay Vân Tịch Dạ cũng càng ngày càng nặng!

Vân Tịch Dạ nhìn thấy anh như vậy một lần quay trở lại ghế xe, cúi đầu không nói lời nào.

An Vũ Hàm hiện tại thực sự rất ủy khuất, ngày đó cũng không biết mình đã làm sai cái gì, cục cựa lại đột nhiên trầm mặt rời khỏi, nhiều ngày như vậy cũng không về nhà, di động cũng không liên lạc được.

Tim không được cô trong lòng anh rất sợ hãi!

Sợ cô từ nay về sau không để ý đến anh nữa!

Sợ cô sẽ rời khỏi anh!

Sợ cô không quan tâm anh!

Sợ hơn cô gặp chuyện không may!

Mấy ngày nay lo lắng sợ hãi, làm cho anh lúc nhìn thấy nàng mất đi năng lực ngôn ngữ, anh không biết mình phải nói gì mới có thể làm cho cục cựa quay lại.

Chỉ có thể bộ dạng này cho cô nhớ, cũng chẳng sợ cô không bên cạnh cả đời, chỉ cần có thể ở trong lòng cô có chút địa vị là được rồi!

Nhiều ngày một mình anh đã thông suốt, anh hiện tại không cần cô sẽ giống anh hay yêu anh hơn, chỉ hy vọng trong lòng cô anh có một vị trí vĩnh viễn không bị lãng quên là tốt rồi!

Dù cho thì quá tốt, nhưng nếu không yêu cũng có thể làm bạn!

Tay phải bị nắm đau, Vân Tịch Dạ nhẹ nhúu mày một chút ngẩng đầu liền nhìn thấy, An Vũ Hàm cong cái miệng nhỏ nhắn, một mối trong tròng mắt giấu trong giọt nước mắt sợ hãi chảy xuống, sự đau đớn và khẩn trương hòa quện phức tạp.

Sự phòng tuyến cuối cùng trong lòng đổ nát trong nháy mắt!

Nhắm chặt mắt lại mở ra, vẫn là nên kiên định!

Tốt nhất lên làm cho cô chấm hết hi vọng ở đây đi!

Dù cho cô có quá khứ không tốt, cũng không nên làm ảnh hưởng đến tương lai

20. Chương 20

Cúi người nhẹ nhàng hôn lên trên cặp mắt mệt mỏi kia, hôn lên cả dòng nước mắt mặn chát, trong lòng Vân Tịch Dạ nhói đau, cái cảm giác này...chính là yêu!

Tại nơi cái miệng chu ra, khẽ cắn một miếng, mùi thuốc lá nhàn nhạt làm cho Vân Tịch Dạ trong lòng chua chát.

Tên ngốc này rõ ràng không biết hút thuốc, lại học ai lấy khói thuốc giải sầu chứ!

Thực sự là đáng đánh đòn!

Hai tay nâng khuôn mặt baby của An Vũ Hàm kia lên, Vân Tịch Dạ lần thứ hai hung hăng tại đôi môi nhợt nhạt cắn một cái nữa, nghiêm túc mà trịnh trọng cảnh cáo nói: “Anh là của em!

Nhớ kỹ anh bắt đầu từ bây giờ là của em!

Đừng trốn em ở bên ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt!

Nếu để cho em phát hiện anh theo em làm loạn...”

Dừng một chút, Vân Tịch Dạ nhìn An Vũ Hàm trong mắt hiện lên lệ sắc, từng chữ từng chữ cắn răng rít lên: “Em, liền, giết, anh!”

Nghe Vân Tịch Dạ cảnh cáo, đôi mắt to của An Vũ Hàm trước còn hơi nước sương mù lập tức sáng lên, đôi môi bạc phếch cũng nhẹ nhàng cong lên, dẫn ra một nụ cười tĩnh lệ.

Căn bản là không hề e sợ sự hung tàn phía sau câu nói kia của cô!

Anh vui rạo rức ôm eo Vân Tịch Dạ, đem vùi đầu ở bộ ngực của cô nhẹ nhàng cọ cọ, lại dùng sức ngửi hương bạc hà nhàn nhạt trên người cô.

ANh hỏi dồn dập: “Thật vậy sao? Chúng ta bây giờ là yêu thương sao? EM...

sẽ không lại rời bỏ anh mà đi mất chứ?”

Nhớ tới chính mình năm đó chạy lên đi cắn cô một miếng, nói mình chính là kiếp này của ciện tại cô cũng cắn anh lại nói như vậy, có phải lần này cô đã nghiêm túc hay không!

Rất nghiêm túc muốn cùng anh!

Thì ra chờ đợi nhiều năm như vậy cũng không phải là không có kết quả!

Thì ra trong lúc vô tình cô cũng đã yêu anh!

Thì ra khi cô chính miệng nói cho anh biết, anh là của cô.

Trong lòng sẽ có loại cảm giác tràn đầy!

Là tốt như vậy hay, dường như cả người đang bay lên... “Vậy, chúng ta yêu nhau đi!

Em sẽ yêu anh thật nhiều!”

Nhìn thấy bộ dạng khấn trương của anh, Vân Tịch Dạ trên mặt lộ ra một nụ cười kiên định.

Mấy ngày qua An Vũ Hàm đã chống đỡ với lo lắng và sợ hãi thật mệt mỏi lắm, nghe câu nói kia của Vân Tịch Dạ, cô sẽ yêu anh thật nhiều, tâm tình trầm tĩnh lại nhiều nhưng cũng không đỡ được sự mệt mỏi!

Vui vẻ đã ngủ mất!

Thật lâu Vân Tịch Dạ cũng không nghe được An Vũ Hàm nói tiếp, nghi hoặc cúi đầu liền nhìn thấy An Vũ Hàm nằm ở trước ngực mình, mang trên mặt nụ cười thả lỏng ngủ thật say, hô hấp bình ổn hít vào thở ra trên ngực Vân Tịch Dạ, làm cho cô nhìn thấy anh ngủ say mà dần dần an tâm, cũng cùng anh đi vào mộng đẹp.

Vân Tịch Dạ khi tỉnh lại sắc trời đã tối xuống, ngay lúc Vân Tịch Dạ mở mắt ra liền nhìn thấy An Vũ Hàm chăm chú khoác vai của cô, chăm chú nhìn mặt cô thỉnh thoảng cười khẽ.

Vân Tịch Dạ một trận kinh hãi, từ khi nào cô bắt đầu thả lỏng cảnh giác như thế? Quanh năm cô tự huấn luyện làm cho mình lúc đang ngủ, cũng sẽ cảm giác được chuyện xảy ra xung quanh.

Rõ ràng An Vũ Hàm đã thức dậy lâu rồi, cô bị anh nhìn như thế mà vẫn có thể ngủ yên “Em dậy rồi, có đói bụng không? Chúng ta về nhà, anh nấu ăn cho em ăn có được không?”

An Vũ Hàm nhìn thấy Vân Tịch Dạ mở mắt ra dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn mình, nhưng biết cô vì anh nhìn cô như vậy mà khiếp sợ, không khỏi có chút tiểu nhân đắc ý!

Vân Tịch Dạ phục hồi tinh thần lại, thoáng nhìn An Vũ Hàm vì đặc ý mà ánh mắt lóe sáng, không hình tượng liếc nhìn theo ánh mắt của anh từ trong ngực đi ra, nhìn đồng hồ thần nhiên nói: “Về nhà làm cơm có phiền toái quá hay không? Nếu không chúng ta ra ngoài ăn đi.”

“Không phiền!

Trong khoảng thời gian này anh cũng có chuẩn bị nguyên liệu nấu ăn, chỉ sợ em ngày đó trở về đói bụng không có gì ăn!

Hơn nữa...

Anh muốn nấu cho em ăn!”

Nói tới đây An Vũ Hàm dừng một chút, gơ lên kia khuôn mặt vì ngủ đủ mà đỏ hồng lên, nháy đôi mắt to ỷ khuất mồm mê nói: “Ngày đó anh đã làm món cháo em thích ăn nhất, em một miếng cũng không ăn đã bỏ đi rồi.”

Nhìn thấy An Vũ Hàm ánh mắt sợ hãi nhìn mình, bộ dáng mê người kia làm cho tim cô bình bịch nhảy loạn lên.

Vân Tịch Dạ hiện tại cũng phát hiện người này dù cho mình ăn cái gì lần nào cô cũng thấy thật ngon.

Tại sao lại thế chứ!

Thực sự là....

Aiz!

Thở dài nha!

Ai làm cho cô biến thành ham ăn vậy!

“Được rồi!

Từ sáng đến giờ cũng chưa ăn gì, hi vọng anh có thể nấu nhanh một chút!”

Nói xong liền khởi động xe chạy ra ngoài bãi đỗ xe, ra khỏi trường chạy thẳng tới nhà trọ.

Thấy Vân Tịch Dạ đáp ứng yêu cầu của mình, An Vũ Hàm hài lòng quẩn vào người Vân Tịch Dạ hôn môi rồi lại miệng, làm hại Vân Tịch Dạ đang lái xe thiếu chút nữa đem chân ga giẫm một cái!

Vân Tịch Dạ quay đầu tức giận trừng mắt một cái nhìn An Vũ Hàm rồi tiếp tục chuyên tâm lái xe, mà Tiểu Vũ của chúng ta thiếu chút nữa gặp rắc rối, thế nhưng lại không nhìn thấy Vân Tịch Dạ cầm tức, còn trốn ở một bên vì đã hôn trộm được Âm một mình lên mặt!

Ăn cơm tối xong, Vân Tịch Dạ ôm laptop ngồi xếp bằng ở trên sofa phòng khách lên mạng, An Vũ Hàm thì làm người đàn ông tốt ở phòng bếp rửa chén!

Từ trong phòng bếp đi ra, An Vũ Hàm nhìn thấy Vân Tịch Dạ ngồi ở trên sofa lên mạng, đi tới ngồi bên cạnh cô rất tự nhiên ôm eo cô, dường như anh đã làm như vậy lần thứ trăm ngàn, đã quen thuộc như vậy cho nên rất tự nhiên!

Đầu vùi vào trong cổ Vân Tịch Dạ, lẩm bẩm: “Cục cưng, tháng sau ngày kỷ niệm thành lập trường cũng vừa đẹp là sinh nhật anh, em hôm đó không bận rộn gì chứ?”

“n.”

Bị An Vũ Hàm tựa vào gần, Vân Tịch Dạ cũng cảm giác được trên người mình tê tê giống như bị điện giật, hơn nữa anh vùi đầu vào cổ trong cổ cô, thỉnh thoảng hơi thở phả ra, ôn nhu rơi vào cổ làm cho cô thật ngứa ngáy đứng ngồi không yên, nhin không được ngậm nga mấy tiếng, nhất thời đỏ mặt!

Vân Tịch Dạ không được tự nhiên khẽ đẩy anh một chút, muốn chấm dứt bầu không khí ái muội này.

An Vũ Hàm nghe được tiếng cô khẽ ngậm nga mê người kia, sừng sốt!

Mở to hai mắt nhìn thấy Vân Tịch Dạ hai tai đỏ rực, xuy cười ra tiếng, cũng không có ý muốn rời khỏi!

Trái lại ngẩng đầu trêu chọc Vân Tịch Dạ ở bên tai thở nhẹ, Vân Tịch Dạ cả kinh ở trên sô pha nhảy dựng lên!

Xấu hổ giận dữ đập anh một cước.

“Xi...”

Ha ha, ai u!

Nguy hiểm, mưu sát chồng nha!”

An Vũ Hàm đem đôi chân Vân Tịch Dạ đập tức ôm vào ngực, ôm bụng kêu to, nhìn Vân Tịch Dạ vì mình toát ra bộ dáng thiếu nữ e thẹn, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

”

Buông ra, tiểu tử thôi cách xa ta một chút!”

Cô cũng không nghĩ mình lại nhảy cảm như vậy, một sự hô hấp cũng làm cô đứng ngồi không yên, Vân Tịch Dạ rút chân bị An Vũ Hàm ôm vào ngực về, nhảy xuống sô pha cầm theo laptop giống như chạy nạn bay về phía phòng ngủ.

“Phu nhân, đêm nay có cần nô tì hầu hạ hay không, ân...!”

An Vũ Hàm nhìn cô chật vật chạy về phía phòng ngủ, ở phía sau làm ra một bộ dạng e thẹn nhẹ giọng nỉ non, thỉnh thoảng dùng khóe mắt nhìn phản ứng của Vân Tịch Dạ.

Quả nhiên nghe thấy An Vũ Hàm nói, Vân Tịch Dạ ngay cả cổ cũng đỏ, quay đầu lại tức giận trừng mắt với An Vũ Hàm một cái rồi đi vào phòng ngủ.

‘Phanh’ một tiếng, cửa đóng lại, cắt đứt ánh mắt xấu xa kia của An Vũ Hàm.

Ngay sau đó, ngoài cửa truyền đến tiếng cười to kiêu ngạo của An Vũ Hàm, mà nghe kĩ sẽ thấy trong đó là một chút lo lắng và sợ hãi: Ha...ha...ha

21. Chương 21

Bên kia cuộc sống hai người quá ấm áp ngọt ngào, mà giờ khắc này bên này lại không có tâm tình vui vẻ của họ!

Lúc này trong một căn phòng trang hoàng hoa lệ cao quý, một phòng làm việc quá đẹp.

Một người đàn ông trung niên ngồi trên sô pha, một bộ tây trang sang quý làm cho hắn hơn bốn mươi tuổi nhưng vẫn rất trẻ, thân thể được chăm sóc thật tốt.

Nhìn kỹ sẽ phát hiện người đàn ông trung niên cùng Vân Tịch Dạ giữa trán có nhân nhạ giống nhau.

Trung niên nam tử rất tuấn mỹ, cộng thêm năm tháng làm trên người hắn lúc này tản ra hơi thở thành thực ổn trọng, tuyệt đối là hình tượng rất đẹp trong lòng phụ nữ.

Lúc này người đàn ông trung niên có chút tức giận nhìn một chàng trai cúi đầu đứng trước mặt hắn, khẽ quát: “Nó không phải ở trong nước sao!

Thế nào còn không tìm được?”

Người đàn ông trung niên này không phải ai khác chính là Lục Thành, Lục Thành một tay nhẹ xoa chân mày nhíu chặt, một tay cầm điều thuốc, khói trắng nhẹ nhàng chậm rãi theo ngón tay đi lên, chính nó cũng bởi vì tâm tình kỳ quặc của chủ nhân mà âm trầm, phòng làm việc thoạt nhìn mưa gió nổi lên càng dữ dội.

Lục Thành thật không nghĩ tới, Vân lão gia sẽ yêu thương cực cưng đến vậy, lại vẫn đem ‘Vân hoành’ đưa vào trong tay cô!

Càng làm cho hắn nghĩ không ra chính là tiểu cô nương kia sau mấy năm đã trở nên thật xinh đẹp, nhưng mỗi lần nhìn thấy hắn đều sẽ tự động tránh, hiện tại như vậy thật quyết đoán!

Vừa mới tiếp nhận ‘Vân hoành’ liền cướp đi ba hợp đồng lớn của hắn, một người nước ngoài quanh năm cùng hắn hợp tác, thế nhưng chỉ để ý lợi nhuận trước mắt đã cùng ‘Vân hoành’ hợp tác!

Không được một tháng trong tay của cô, hắn đã tổn thất mất một phần tư lợi nhuận.

Từ năm đó sau khi đưa ra ý định ly hôn, hắn cũng đã chuẩn bị cho sự trả thù của Vân lão gia.

Nhưng không thể nghĩ được mười mấy năm chờ đợi Vân lão gia vẫn không có bất cứ động tĩnh gì!

Hắn vẫn còn nghi hoặc Vân lão gia chẳng lẽ thực sự già rồi? Sự bốc đồng ít nhất cũng không có? Hiện tại xem ra chính mình so với Vân lão gia năm đó tử vẫn là quá trẻ người non dạ!

Năm đó, tuổi còn trẻ, hắn đặt trái tim hoàn toàn ở trên người Y Na cùng đứa nhỏ, lại không thấy rõ bản chất của đứa nhỏ hắn gọi là cục cưng kia.

Vân lão gia lợi dụng đứa nhỏ kia đối với hắn năm đó hận ý, bây giờ tới trả thù hắn!

Thực ra nếu Vân lão gia tự mình đến trả thù hắn, điều này càng đã kích hắn hơn.

Năm đó không chú ý tới con bé kia, có lẽ là chuyện sai lầm nhất của hắn kiếp này!

Người con trai đứng ở Lục Thành trước mặt cúi thấp đầu kia tóc ngắn màu hạt dẻ không chú ý chăm sóc lắm cho nên có cảm giác như tùy ý, chiếc áo sơ mi ba cúc trên mở phanh, lộ ra lồng ngực rắn chắc màu đồng.

Quần tây màu đen hơi nhàn che đi hai chân thon dài của hắn, làm cho hắn thoát nhìn càng thêm cao ngất.

“Nghe nói, cô ấy cũng chỉ là tại tiệc mừng thọ xuất hiện đúng một lần, chưa từng thấy thêm lần nào nữa!

Hơn nữa, con phát hiện mỗi lần con điều tra chuyện của cô ấy thì luôn bị người khác quấy rầy!”

Thanh âm có chút nghi hoặc không hiểu vang lên, giọng điệu nhàn nhạt, lại là khàn khàn khó có thể hiểu được tâm trạng người này.

Lục Thành hút điếu thuốc trong tay, nhẹ nhàng phun khói ra, nghe được câu nói kia nhú chân mày chặt hơn, dụi tắt điếu thuốc trong tay, ngẩng đầu nhìn cậu ta trong mắt hiện lên vẻ hung tàn nhẹ, lạnh lùng nói ”

Bị quấy rầy là rất bình thường, Vân lão gia ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, không thể dễ dàng đối phó.

Dùng thêm nhiều người chút, tiếp tục điều tra!”

Thoáng nhìn một mắt trong mắt người con trai trước mặt, Lục Thành dùng một chút, hung tàn trong mắt nhanh chóng biến mất, trên mặt tràn đầy thương tiếc đối giọng điệu yêu thương ôn nhu nói với hắn: “Tiểu Vệ trong khoảng thời gian này cũng mệt mỏi rồi, việc này giao cho người dưới đi làm là được rồi.

Con nghỉ ngơi mấy ngày, có thể đi đến trường cho đỡ buồn, đừng làm cho mình nhiều áp lực.”

“Cảm ơn cha nuôi, con sẽ mau chóng tìm được cô ta!”

Thượng Quan Vệ trong con người xẹt qua một tia cảm động, lại vẫn như cũ dùng giọng điệu nhàn nhạt cảm ơn.

Thượng Quan Vệ là hai mươi năm trước lúc Hà Y Na sinh Lục Tử Hạo, Lục Thành nhận nuôi.

Chính là để đối phó với sự trả thù của Vân lão gia, nhưng không nghĩ ngày trả thù tới muộn như vậy.

Về sau Lục Thành để Thượng Quan Vệ lăn lộn thế giới ngầm sau đó bất cứ tình huống nào, cũng vì Lục Thành mang về không ít lợi ích.

Chính xác, Thượng Quan Vệ chính là người đứng đầu ‘Thủ hộ’.

Là con nuôi của Lục Thành, cũng là vệ sĩ riêng của Lục Tử Hạo theo lời Lục Thành giao phó.

“n, về đi.”

Lục Thành yêu thương nhìn Thượng Quan Vệ, phẩy phẩy tay cho hắn đi nghỉ ngơi.

“Vâng, cha cũng chú ý nhiều tới thân thể.”

Nói xong Thượng Quan Vệ hướng Lục Thành thi lễ một cái, xoay người ra khỏi cái phòng làm việc tráng lệ kia.

Lục Thành nhìn cửa ban công chậm rãi khép lại, lần thứ hai đốt một điều thuốc, chậm rãi đưa lên miệng, trong mắt đã không còn một chút yêu thương vừa rồi, có chỉ là trợn trợn hàn khí giận tức.

———— “Cục cưng, anh hôm nay đi vào trong đó được không?”

“Cục cưng, chúng ta hôm nay ra ngoài ăn cơm Tây hay vẫn là cơm trưa ở nhà?”

“Cục cưng, chúng ta có cần một bữa tối ánh nến hay không?”

“Cục cưng, nếu không chúng ta...”

“Thôi đi, hôm nay không đi đâu cả!”

Đột nhiên tiếng gầm giận dữ, vang phá tận trời!

An Vũ Hàm ghé vào đầu giường Vân Tịch Dạ, không ngừng lải nhải há to miệng sợ hãi.

Hôm nay sáng sớm An Vũ Hàm liền bò tới đầu giường Vân Tịch Dạ lú lú không để cô yên.

Đơn giản là một tháng trước Vân Tịch Dạ đáp ứng yêu cầu tổ chức sinh nhật của anh, vì thế An Vũ Hàm kích động cả đêm không ngủ, kể cho Vân Tịch Dạ hành trình kế hoạch hôm nay.

Vân Tịch Dạ không ngừng xin tha, rốt cuộc cùng cô cũng được âu yếm giường lớn, tiếp xúc thân mật!

Mà bây giờ chưa tới bảy giờ!

Ngủ chưa được hai tiếng đồng hồ Vân Tịch Dạ lại tiếp tục không thể chịu đựng được, hét lớn một tiếng, mới kết thúc những câu lải nhải buồn chán này!

An Vũ Hàm bị âm thanh này làm giật mình, chớp đôi mắt vô tội, gương cái miệng nhỏ nhắn, mê man nhìn chằm chằm vào con người đầy lửa giận của Vân Tịch Dạ, không hiểu gì cả!

Vân Tịch Dạ căm tức nhìn An Vũ Hàm thấy anh ánh mắt mê man đã hiểu rõ, lần thứ hai bị đá kích!

Vô lực đem đầu vùi trong gối, trầm mặc hai giây, đột nhiên thân thủ đem An Vũ Hàm đang ghé vào đầu giường kéo vào ổ chăn đặt ở dưới thân, lại... lại kéo chăn lên đắp lần thứ hai, ngủ thật say, mà thế giới này, bởi vì An Vũ Hàm ngáy ngốc mà thanh tịnh!

Vân Tịch Dạ khuôn mặt mệt mỏi, cho nên An Vũ Hàm sáng sớm bị kéo vào ổ chăn liền ngốc rưng đến bảy giờ, lúc tối trường học, ngày kỷ niệm thành lập trường đã diễn ra được một lúc.

Nhưng, cũng may mắn Vân Tịch Dạ vừa đến đã mời lên biểu diễn.

Mà hiệu trưởng của chúng ta, An lão gia!

Nhìn thấy vẻ mặt mệt mỏi lại cùng nhau bị muộn của hai người, cười đến mức con mắt cũng không thấy!

Lại thấy lúc Vân Tịch Dạ kéo An Vũ Hàm ngơ ngác đi tới, nụ cười có chút không được tự nhiên!

Rõ ràng chứng tỏ tôn tử nhà mình bị Dạ nha đầu bắt nạt rồi!

Nhưng cũng không sao, chỉ cần có thể ôm tăng tôn thì tất cả cũng không sao!

Lúc này Vân Tịch Dạ kéo An Vũ Hàm bên cạnh An lão gia, cùng An lão gia nhẹ nhàng ngồi ở hàng cuối cùng.

Nếu như cô biết An lão gia hiện tại đang suy nghĩ gì, chắc chắn cô nhất định sẽ vô cùng không bình tĩnh nhảy dựng lên, cầm dao chém người.

22. Chương 22

Vân Tịch Dạ ngồi trước dương cầm, nhìn An Vũ Hàm ở dãy ghế cuối cùng, trong đôi mắt hiện lên sự ôn nhu nhẹ nhẹ!

Sau đó quay đầu nhìn Lục Tử Lộ ngồi ở hàng đầu tiên kích động nhìn mình, lại ưu nhã cười, nghịch ngợm nháy mắt.

Lục Tử Lộ vốn là đang nhìn Vân Tịch Dạ lên sân khấu kích động không thôi, l i bị ” hấn ” nháy mắt như thế, sớm đã quên mất chuyện người ta còn chưa có thừa nhận là bạn trai mình!

Nếu không phải là Lục Tử Hạo ngồi bên cạnh đứng lúc giữ cô lại, cô nhất định sẽ chạy lên sân khấu tặng một cái hôn nóng bỏng!

Đúng lúc này một tiết tấu trong bài ‘Yêu, rất đơn giản’ chậm rãi vang lên dưới ngón tay Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ ngừng đầu theo dòng âm thanh, ôn nhu nhìn tên ngốc đáng yêu của mình, khẽ hé đôi môi đỏ mọng: “không biết thế nào là bắt đầu Có lẽ chỉ là có một thứ cảm giác với anh Đột nhiên em phát hiện Em đã yêu anh thật nhiều, Trời tối hay sáng đều không quan trọng Thị thị phi phi vô cách lựa chọn wuoh...”

Nhớ tới tình yêu của họ, Vân Tịch Dạ thực sự cảm thấy khó mà giải thích, thì ra yêu chỉ là một loại cảm giác!

“Chỉ cần ở bên nhau, điều gì cũng có thể Cho dù cả thế giới không ngừng vận động Dùng một trái tim chân thành Thì yêu sẽ trở nên thật đơn giản...”

“Vĩnh viễn không buông tay anh Yes I do.

Nếu như anh còn lo lắng Xin mời lắng nghe trái tim của em Hãy nghe em nói Em yêu anh!”

Nghe thấy chưa?Đồ ngốc!

Nếu em nói, anh là của em thì em sẽ yêu anh thật nhiều!

Kỳ thực anh không cần khẩn trương như vậy, lời nói hôm nay em mãi mãi không quên!

Anh không cần cả đêm không ngủ đến xem xét em!

Hãy học cách tin tưởng em.

Ngồi phía dưới An Vũ Hàm nhìn ánh mắt Vân Tịch Dạ phóng tới, lập tức hiểu được cô hôm nay sở dĩ lên sân khấu là vì anh.

Lần thứ hai nghe được Vân Tịch Dạ nói yêu mình, cảm giác xa cách khi cô bỏ đi một tháng đột nhiên biến mất.

Rốt cuộc cũng có thể chắn chắn cô đã yêu anh!

Đúng vậy, anh đang lo lắng, chuyện này tới bất ngờ quá!

Anh cho là mình còn cần cố gắng thật nhiều mới nhận được sự đáp lại của cô!

Không nghĩ tới cô dễ dàng động tâm như vậy!

ANh sợ tất cả chỉ là một giấc mơ!

Thì ra cô vẫn hiểu nỗi lo lắng của anh!

Thì ra cô yêu anh là thật!

Cô thực sự quan tâm tới anh!

Thì ra không phải là giấc mơ!

Vân Tịch Dạ sau khi xuống sân khấu, tới ngồi bên cạnh An Vũ Hàm, lén lút cầm tay anh, khoe môi cong lên một nụ cười ôn nhu, nghiêm túc nhìn anh, nhẹ giọng nói: “Sinh nhật vui vẻ, em, yêu, anh!”

Trong hốc mắt An Vũ Hàm nước mắt đã sớm đảo quanh, thiếu chút nữa bởi vì câu nói này mà rơi xuống!

Những lời này có lẽ là món quà sinh nhật tuyệt vời nhất anh nhận được trong cuộc đời!

An Vũ Hàm cẩn thận từng li từng tí liếc trái nhìn phải, sau khi xác định không ai chú ý đến mình, mới nhanh chóng hôn lên môi Vân Tịch Dạ, rước lấy một trận ho của An lão gia.

“Khụ khụ...”

An lão gia nhìn thấy cháu mình bộ dạng không tiền đồ, vỗ đùi một người ở nơi nào than thở!

Thỉnh thoảng toát ra một câu “Gia môn bất hạnh!”

Gia môn bất hạnh nha!”

Mà hai người thân thiết cho nên cũng không để ý ông nói gì, muốn làm gì thì cứ làm vậy thôi.

Vẫn luôn có hai con mắt theo Vân Tịch Dạ từ lúc lên sân khấu đến giờ, chăm chú nhìn theo bóng dáng của cô chưa từng rời khỏi, tự nhiên đem ái muội của hai người thu hết trong đáy mắt.

Nhìn An Vũ Hàm ở trên môi Vân Tịch Dạ hôn một cái, trong mắt Lục Tử Hạo hiện lên một tia kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục bình thường, liếc mắt hiệu trưởng ngồi ở bên cạnh họ, phát hiện hiệu trưởng, cũng chính là ông nội An Vũ Hàm với hành động của họ mặc dù có lắc đầu tỏ dãi, nhưng cũng không có ý muốn ngăn cản!

Lần thứ hai nhìn về phía Vân Tịch Dạ, trong mắt có một tia nghi hoặc cùng không hiểu.

Cũng nhìn thấy tất cả, trong mắt Thượng Quan Vệ chính là kinh ngạc, mấy năm nay hắn cũng hợp tác cùng An lão gia mấy lần, về mặt hiền lành mà gặp chuyện lại quyết đoán tàn nhẫn, vẫn là có chút hiểu biết.

Hắn không tin An lão gia nhìn thấy cháu trai duy nhất của mình làm như vậy lại chỉ bình tĩnh ngồi đó lắc đầu tỏ dãi thôi.

Cho nên, chỉ có một khả năng!

Đó chính là Vân Tịch Dạ ngồi bên cạnh An Vũ Hàm chính là con gái!

Vân Tịch Dạ? Khuôn mặt tuần tú nhìn Vân Tịch Dạ lần nữa, đột nhiên trong đầu hiện lên khuôn mặt trọng điệp gần đây làm cho hắn phiền não không ít, Thượng Quan Vệ cố định con người chăm chú nhìn Vân Tịch Dạ.

Nếu như cô che lại anh khí giữa trán, lại mặc đồ con gái, trang điểm một chút, thì chính là nữ nhân xinh đẹp trên báo!

Hắn thật không nghĩ tới họ vẫn căn cứ vào tấm ảnh của nữ nhân trên báo mà tìm kiếm, thế nhưng cô lại ở ngay bên cạnh họ!

Như vậy cô tiếp cận Lục Tử Lộ gây sứt mẻ tình cảm của anh em họ, cũng là có lý do.

Nếu đã tìm được cô, vậy lập tức phải nói cho cha nuôi.

Thượng Quan Vệ lên tiếng chào Lục Tử Hạo, rồi lập tức xoay người đi ra phòng khách tới bãi đỗ xe, lấy xe rời khỏi trường, hướng Lục Thị chạy tới.

Nhìn Thượng Quan Vệ rời đi, Tà ngồi ở trong góc tối, ngoắc ngoắc khoe miệng đi tới bên cạnh Vân Tịch Dạ ngồi xuống.

Cũng đúng lúc nhận được cái trừng mắt của Vân Tịch Dạ lại còn đối lấy An Vũ Hàm một hồi lườm nguyệt!

Về mếu máo vô tội nói với Vân Tịch Dạ: “Khách sạn ta đã sắp xếp xong, tên chán ghét kia hiện tại hắn là đi tìm Lục Thành báo cáo, có lẽ còn lâu mới trở lại, người cần phải nắm chắc thời gian, đừng làm hỏng chuyện!”

“Ừ, biết rồi.”

Vân Tịch Dạ nhàn nhạt trả lời, quay đầu nhìn Lục Tử Lộ phía trước trong lòng thở dài.

Cô ấy chỉ là một người con gái vô tội, lại bị cuốn vào trong trận chiến tranh không có khói thuốc súng này.

Ánh mắt Vân Tịch Dạ nhìn Lục Tử Lộ xẹt qua một tia hung tàn, không thể trách cô được muốn trách chỉ có thể trách cô sinh ra ở Lục gia, sớm đã bị Lục Thành bỏ qua.

“Em chuẩn bị làm gì vậy?”

Trong khoảng thời gian ở chung này, An Vũ Hàm biết Tà đích xác chỉ là vệ sĩ kiêm trợ lý của Vân Tịch Dạ, hơn nữa còn có người trong lòng rồi, cho nên đề phòng hẳn cũng ít đi, nhưng cũng không phải là hoàn toàn biến mất, dù sao Tà nói như thế nào cũng là đàn ông!

“Không có gì, chút nữa anh không muốn nhảy, đổi quần áo cho Tà, Tà sẽ trực tiếp đưa anh đến một nhà hàng em đã đặt trước.

Em xử lý chút chuyện thôi, sẽ không lâu đâu.”

Vân Tịch Dạ kéo tay An Vũ Hàm đặt trên đùi mình, đếm ngón tay thon dài trắng nõn của anh ôn nhu nói.

Thấy Vân Tịch Dạ cũng không muốn nói nhiều, An Vũ Hàm đành phải làm theo sắp xếp của cô, bĩu môi nói: “Được rồi, vậy em phải đến sớm một chút, đừng để anh chờ lâu!”

Vân Tịch Dạ cười cười ngẩng đầu, khẽ cắn lên đôi môi đang chu ra của anh, ôn nhu đáp: “Uhm.”

Ngồi bên cạnh An lão gia tử, bị hình ảnh này kích thích, đứng lên hừ nhẹ một tiếng, vỗ mông rời đi.

Tà bị quên lãng, cũng xám xịt đi phía sau An lão gia, chuẩn bị ra ngoài.

Lại bị Vân Tịch Dạ dùng ánh mắt chặn lại, đứng ở một bên chờ An Vũ Hàm còn trong hạnh phúc mà chưa lấy lại tinh thần.

23. Chương 23

“Tịch Dạ!

Tớ...

tớ có thể cùng cậu nhảy một bài không?”

Lục Tử Lộ thật vất vả mới chờ được anh trai đi toilet liền chạy tới, hi vọng có thể được nhảy với bạch mã hoàng tử trong lòng, nhìn thấy cặp mắt Vân Tịch Dạ kia tràn đầy ôn nhu, cho nên khẩn trương đầu lưỡi thất lại, nói xong thật nhanh cúi đầu, vì sự khẩn trương mình mà ảo não không ngớt.

“Được, có thể nhảy cùng tiểu thư xinh đẹp như cô là vinh hạnh của tôi!”

Nhìn cô bé trước mắt này khẩn trương đến đầu lưỡi đều thất lại, mắt Vân Tịch Dạ trong lại tràn đầy ôn nhu làm người khác chết chìm, ưu nhã đưa tay trái ra chờ đợi công chúa lâm hạnh.

Nghe thấy Vân Tịch Dạ trả lời, Lục Tử Lộ lập tức ngẩng đầu, trên mặt là thần sắc ngưỡng mộ cùng với hài lòng không che giấu được, thấy trước mắt là bàn tay trắng nõn, không chút do dự đặt tay phải của mình vào đó.

Cảm giác được nhiệt độ trong tay “hắn”

Lục Tử Lộ nhịn không được tim đập nhanh hơn, giống như muốn nhảy ra ngoài!

Vân Tịch Dạ nắm tay Lục Tử Lộ đi vào sàn nhảy nhẹ nhàng bắt đầu!

Đó là ‘nam’ tuần nữ tiểu, bên cạnh một vài nữ sinh cũng muốn mời Vân Tịch Dạ, lại không dám.

Một bài kết thúc, Vân Tịch Dạ liếc mắt nhìn thấy Lục Tử Hạo từ toilet đi ra chăm chú nhìn họ không tha, cô cũng không buông bàn tay đang nắm lấy của Lục Tử Lộ ra, mà là kéo cô ta ra ngoài phòng khách.

Lục Tử Lộ bị kéo ra ngoài, lúc này cũng hiểu được Vân Tịch Dạ là muốn dẫn mình đi nơi nào, trong lòng có chút chờ mong nhưng lại có chút ngượng ngùng nhìn phía sau lưng Vân Tịch Dạ vô cùng mâu thuẫn, cúi đầu run giọng hỏi “Dạ...”

Dạ, em...

Chúng ta như vậy...

có phải hay không, quá...

Quá nhanh?”

Nghe thấy lời của Lục Tử Lộ, Vân Tịch Dạ quay đầu ôn nhu cười, dùng ánh sáng còn lại quét mắt thấy Lục Tử Hạo đã ở đằng sau.

Cô ôm chặt eo Tử Lộ, kéo cô bé vào bãi để x một bên dùng giọng điệu mềm nhẹ mang chút ưu thương nói: “Không phải em nhanh như vậy đã không thích tôi nữa chứ? Thực sự là làm cho người ta thấy buồn!”

Lục Tử Lộ đột nhiên bị ôm vào trong ngực ngượng ngùng cúi đầu, trong lòng tràn đầy ngọt ngào.

Lúc nghe thấy Vân Tịch Dạ ưu thương nói vậy, ngay lập tức ngẩng lên, túm vạt áo Vân Tịch Dạ vội vàng giải thích: “Không có, không có đâu, anh đừng hiểu lầm!”

Em không có ý gì khác,em...

chúng ta đi thôi!

Anh ngàn vạn đừng hiểu lầm!”

“Được rồi, tôi cũng không muốn, công chúa xinh đẹp của tôi lên xe đi!”

Vừa nói chuyện đã đi tới bãi đỗ xe, Vân Tịch Dạ mở cửa cạnh ghế lái, sủng nịnh xoa đầu Lục Tử Lộ, đỡ cô lên xe giúp cô thắt dây an toàn, đóng cửa xe lại.

Xoay người liền nhìn thấy Lục Tử Hạo đuổi theo, phóng tầm mắt nhìn Lục Tử Lộ, nhẹ cong khóe môi, khiêu khích hướng Lục Tử Hạo mặc áo khoác rồi lên xe, xe thể thao lướt qua Lục Tử Hạo chậm rãi chạy ra ngoài vườn trường.

Lục Tử Hạo nhìn chiếc Lamborghini kia chậm rãi chạy ra ngoài trường, hung hăng đâm lên tường, treo lên xe thể thao của mình lập tức đuổi theo.

“Nào, uống ly rượu vang này trước, đừng lo lắng như vậy.”

Vân Tịch Dạ mang Lục Tử Lộ tới căn phòng ở khách sạn mà Tà đã sắp xếp từ trước, rót ly rượu vang đưa vào tay Lục Tử Lộ.

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ ôn nhu tươi cười, Lục Tử Lộ cầm ly rượu vang nhấp một ngụm, cũng hi vọng sẽ hóa giải cảm giác lo lắng và ngượng ngùng của mình.

“Tôi đi tắm trước, em uống xong ly này có thể lên giường nghỉ ngơi một chút, đừng có chạy lung tung nha!”

Nhìn Lục Tử Lộ nhấp một ngụm rượu, Vân Tịch Dạ nhíu mày xoay người đi tới hướng toilet, còn không quên nhìn nhặt căn d Vào toilet, Vân Tịch Dạ lấy ra bộ quần áo đã sớm chuẩn bị nhanh chóng thay đồ, trang điểm một chút.

Đem bộ quần áo lúc trước nhét vào túi to đi ra ngoài, liền nhìn thấy Lục Tử Lộ mặt đỏ bừng bừng nằm trên giường.

Lấy một chiếc khăn tay đã chuẩn bị trước bịt lên mũi cô nhóc, để lại đồ trong phòng rồi khép cửa phòng ra ngoài.

Mới đi ra hành lang liền nhìn thấy Lục Tử Hạo khuôn mặt đầy mồ hôi đuổi tới, trong mắt Vân Tịch Dạ hiện lên một tia tà ác thoáng qua.

Đúng lúc Lục Tử Hạo đẩy cửa phòng ra, đã nghĩ thấy một hương thơm nhàn nhạt ngọt ngào lại không để ý, lập tức đi vào, đập vào mắt là Lục Tử Lộ khuôn mặt đỏ bừng, thân thể không quần áo, ở trên giường bày ra các loại tư thế!

Đột nhiên Lục Tử Hạo cảm thấy thân thể một trận khô nóng, nhất là khi nhìn thấy vẻ dụ hoặc của Lục Tử Lộ, thân thể càng không khống chế được run rẩy chậm rãi đi đến giường lớn....

Vân Tịch Dạ lúc này đã đi tới nhà hàng qua kính xe nhìn thấy An Vũ Hàm ở trước mặt mình luôn luôn đều là hình tượng cực cứng ngoan ngoãn, bây giờ lại hí cặp mắt đẹp, vẻ mặt nguy hiểm nhìn Tà, trên người tỏa ra uy nghiêm cô chưa từng thấy qua, làm cho cô có một loại ảo giác anh chính là vương giả trên cái thế giới này!

Vân Tịch Dạ lắc đầu liếc mắt nhìn Tà vẻ mặt đầy mồ hôi, thản nhiên nói: “Làm sao vậy? Tà làm sai cái gì sao?”

“Không có gì, An tiên sinh chờ hơi lâu, lo lắng cho người.

Ách...

Không có chuyện gì nữa, ta đi làm việc!”

Nghe được tiếng nói của Vân Tịch Dạ, Tà dường như được đại xá, xoa xoa mồ hôi vì bị dọa mà chảy ra trên trán, lên tiếng trước khi An Vũ Hàm kịp nói điều gì.

Hắn không làm sai cái gì cả, An Vũ Hàm cũng không hỏi hắn điều gì, càng không cùng hắn nói chuyện gì.

Nhưng sau khi rời khỏi trường, anh vẫn dùng ánh mắt tìm tòi nghiên cứu lạnh lùng nhìn hắn, nếu không phải là hắn ý chí kiên định, chỉ sợ dưới ánh mắt ấy chắc hắn sẽ nói hết nhưng gì mình biết mất!

Tà thật sự là không chịu nổi, hắn thật đúng là không nhìn ra được, bình thường An Vũ Hàm ở trước mặt Vân Tịch Dạ như con mèo, thế nhưng tên này cũng không đơn giản đâu!

“Cực cương, em đã đến rồi!

Em...”

Nghe thấy giọng nói của Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm mới vừa rời sắc mặt còn tràn đầy nguy hiểm lập tức đã không còn, thay vào đó là một thần sắc hài lòng, vừa mới mở miệng định nói, nhìn thấy Vân Tịch Dạ lúc này lại không thể tiếp tục, lẳng lặng nhìn chằm chằm Vân Tịch Dạ.

Lúc này Vân Tịch Dạ mặc một chiếc váy dài có thắt lưng, một đôi giày cao gót màu đen, tóc mai nhét ở sau tai, tóc mái bình thường để tung thì giờ cặp gọn lên để lộ ra cái trán cao, trên mặt trang điểm nhạt, làm cho người ta có một loại khoan khoái nhẹ nhàng.

Vân Tịch Dạ đi tới ngồi đối diện với An Vũ Hàm, gật gật đầu với Tà nhìn hắn rời khỏi, mới quay đầu thấy ánh mắt kinh ngạc của An Vũ Hàm liền cười ra tiếng “A...”

Đồ ngốc, ngay nhiên gì thế? Lần trước không phải nhìn thấy rồi sao!”

Bị Vân Tịch Dạ gọi như thế, An Vũ Hàm mới chậm rãi phục hồi tinh thần, chạy đến bên cạnh Vân Tịch Dạ ngồi xuống, nhẹ ôm vòng eo nhỏ nhắn của cô, chu đôi môi hồng phấn ở bên tai cô cọ xát, lúng túng nói: “Ách...

Lần trước không phải vì lo lắng sao!

Cho nên không nghiêm túc nhìn, hôm nay mới phát hiện thì ra anh thật may mắn có thể lấy được lão bà xinh đẹp như vậy!”

Bị hơi thở của An Vũ Hàm quấn quanh Vân Tịch Dạ đỏ mặt đẩy anh ra, nói: “Được rồi, đừng làm rộn!

Hôm nay dậy muộn như vậy, đến bây giờ em cũng còn chưa ăn gì nữa, anh muốn bỏ đói em sao!”

Vân Tịch Dạ không nhận thức được mình cũng bắt đầu giống các cô bé thích làm nũng mất rồi.

Nghे thấy Vân Tịch Dạ nói, An Vũ Hàm lại không có thời gian mà chú ý đến cô làm nũng, chỉ biết mình tối hôm qua một đêm lải nhải làm cho người yêu không ngủ ngon, từ sáng sớm đến giờ còn chưa ăn cái gì, một trận yêu thương, vội vàng kêu người phục vụ qua hỏi Vân Tịch Dạ thích ăn gì, mà bàn tay đặt ở trên lưng Vân Tịch Dạ lại thủy chung không có ý muốn rời

24. Chương 24

Vừa rạng sáng ngày hôm sau Vân Tịch Dạ còn chưa có rời giường, mà bên ngoài các tờ báo lớn trên trang nhất đều đăng một tấm ảnh thật xấu hổ, mà tiêu đề lại càng làm cho nhân dân thành phố N tò mò hơn, “Thiếu gia phong lưu tập đoàn Lục Thị thành phố N cùng người thừa kế Lục Thị... một đêm!”

, “Tập đoàn Lục Thị loạn luân”

..., lại có một tờ báo rất to gan đưa tin “Thiếu gi, tiểu thư Lục Thị không phải anh em ruột”.

Nhất thời cổ phiếu Lục Thị mất giá nghiêm trọng.

Lục Thành nhìn thấy tin tức này nhắm mắt lại, không nói lời nào ngồi trên sô pha trong phòng làm việc, làm cho người ta nhìn không ra là hắn đang suy nghĩ gì.

Thượng Quan Vệ đứng ở một bên liếc nhìn Lục Thành trầm mặc nhưu mây, liếc mắt nhìn bài báo trên mặt bàn chân mây nhưu càng chặt hơn.

Thật không nghĩ tới mình lẫn lộn nhiều năm như vậy, lại trúng kế diệu hồ ly sơn của một cô gái!

Xem ra cô hắn là đã sớm biết ý nghĩa tồn tại của hắn, lại hiểu được Lục Tử Hạo ẩn nhẫn nhưng lại không đủ trầm ổn, một người như thế không tính cao mình cũng đủ không đủ mang lại cho Lục Thị mưu kế gì.

Nhớ tới hồi nhỏ cha nuôi sợ mang theo Lục Tử Hạo đi t i Lục gia, sợ sẽ bị mẹ của Vân Tịch Dạ làm thương tổn, vì thế liền mang theo hắn đến ngôi biệt thự đó.

Lúc người lớn cãi nhau, hắn lại nhìn thấy trong căn phòng trên lầu một đôi mắt to sươg mù theo cánh cửa nhìn ra, đứa trẻ bình thường nhìn thấy những chuyện như vậy phải khóc lóc cầu xin cha đừng bỏ đi chứ.

Mà cô chỉ như vậy nhìn mọi chuyện xảy ra qua khe cửa từ đầu đến cuối không hề đi ra khỏi cánh cửa kia!

Hắn cuối cùng cũng phải rời khỏi biệt thự kia đi ra cửa lớn, lúc quay đầu lại, cũng nhìn thấy được trong đôi mắt sươg mù kia là một chữ hận khắc cốt ghi tâm!

C khi đó đã học được chịu đựng, học được hung tàn!

Thượng Quan Vệ lại nhìn về phía Lục Thành trong mắt tràn đầy là không hiểu, cha nuôi năm đó tại sao lại vứt bỏ đứa con gái trắc việt như vậy, Lục Tử Lộ đem ra so với Vân Tịch Dạ, chỉ có thể xem như là thú cưng được chăm sóc nơi nhà cao cửa rộng, còn Lục Tử Hạo cũng không học được tới 1/3 trí tuệ của cha, không thể trả thù được Vân Tịch Dạ là hiển nhiên!

Trầm mặc một lát Lục Thành rút cuộc cũng mở mắt ra, trong hai mắt là một mạt ngoan tuyệt, thấp giọng nói với Thượng Quan Vệ đang yên lặng: “Chuẩn bị xe, cha đi tìm nó.”

Nghे được giọng điệu băng lạnh của Lục Thành, Thượng Quan Vệ đứng ở một bên không khổng chế được thân thể run nhẹ, trên mặt xet qua một tia lo lắng.

Lập tức nhưu mây, hắn cũng không biết tại sao hắn lại lo lắng, nhưng mỗi lần Lục Thành nói với hắn như vậy, cũng là sẽ xảy ra việc gì đó nghiêm trọng.

Lần này sẽ là ai? Không phải là cô ấy!

Sẽ không đâu!

Dù nói thế nào cô ấy cũng là con gái ruột thịt của cha nuôi mà!

Thượng Quan Vệ chần chừ nhìn về phía Lục Thành, lại đúng lúc Lục Thành nhìn về phía hắn.

Trong đôi mắt kia không có một chút tình cảm, nếu có chỉ là sương lạnh có thể đông chết người.

Thượng Quan Vệ bị Lục Thành nhìn chăm chú, nhẹ cau mày nhàn nhạt đáp: “Được, con liền đi chuẩn bị.”

Nhìn thấy tin tức trên tờ báo đang cầm trong tay An Vũ Hàm cau mày nhẹ nhàng đẩy cửa phòng Vân Tịch Dạ ra.

Tâm tình có chút phức tạp đứng ở trước giường Vân Tịch Dạ, dùng ánh mắt đặc hữu vô tội kia nhìn chăm chăm Vân Tịch Dạ đang an tâm ngủ say.

Trầm mặc không nói!

Ngày hôm qua Vân Tịch Dạ không cho anh tham gia vũ hội, anh đã cảm thấy nhất định là có chuyện gì đó.

Ngày hôm qua thì lo lắng cho cô, lần đầu tiên lấy ra uy nghiêm mà An lão gia đã nhiều năm nói qua nói lại, muốn ở trong miệng Tà hiểu những việc cô đang làm, không muốn tạo áp lực với cô, Tà thế nhưng cũng chẳng nói gì, thủy chung không để lộ một chút chuyện của cô ra cho anh.

Mà sáng sớm hôm nay lại thấy cái tin tức như vậy, liên tưởng tới chuyện hôm qua ở khách sạn Vân Tịch Dạ nói rất hứng thú với anh em Lục gia, anh chỉ sợ những tin tức này chính là từ trong tay cô mà ra.

Anh không nghĩ tới Vân Tịch Dạ sẽ làm ra những chuyện thế này!

Đây không phải là hủy hoại cả đời người ta sao? Mặc dù anh không cảm giác hôm nay là ngày tận thế, nhưng cũng không cách nào hiểu được một người con gái làm sao có thể làm ra những chuyện thế này tổn thương tới người con gái khác chứ.

Trong hiểu biết của anh, anh em họ Lục cùng Vân Tịch Dạ trước đây căn bản không có tiếp xúc gì, cho nên không tồn tại giả thiết trước đây họ đặc biệt với cô.

“Aiz!”

Nói đi, sáng sớm lại sao thế? Hôm nay là sinh nhật của anh sao?”

An Vũ Hàm thường đột nhập phòng ngủ của cô cho nên Vân Tịch Dạ sớm thành thói quen không cần mở mắt, kéo chăn qua đầu tiếp tục ai oán nói: “Tối hôm qua cùng anh nhảy lâu như vậy, hiện tại chân em rất đau, người mệt chết được!”

Nếu như không chuyện gì, phiền anh ra ngoài đóng cửa lại.”

Nghe được Vân Tịch Dạ nói như vậy An Vũ Hàm lại có chút áy náy, ngày hôm qua bởi vì cô không cho anh tham gia vũ hội ở trường, trong lòng anh không thoải mái, sau khi ăn bữa tối còn cố ý kéo cô nhảy thật lâu, thuận tiện ăn thật nhiều đậu hủ!

Nhảy đến mức chân của Vân Tịch Dạ không thích ứng giày cao gót, bị chảy máu mới bỏ qua.

Bây giờ nghe thấy cô nói chân đau mà trong lòng anh cũng đau theo!

Sớm quên mất chính mình là vào trong này để làm gì!

An Vũ Hàm đi tới bên giường ngồi xuống, thuận tay đặt tờ báo trên tủ đầu giường, tay kéo chiếc chăn trùm kín đầu Vân Tịch Dạ xuống, liền nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn cau có của Vân Tịch Dạ, yêu thương cúi người khê hôn lên cặp mắt nhắm chặt kia ôn nhu nói: “Chân bây giờ còn rất đau sao? Anh giúp em xoa một chút.”

Nói xong anh nhanh chóng đem bàn tay tiến vào trong chăn tóm lấy cặp chân kia, giúp Vân Tịch Dạ xoa một chút, bị anh làm thế Vân Tịch Dạ triệt để mất đi hứng thú ngủ nướng, vén chăn lên ngồi dậy trực tiếp đem chân đặt lên trên đùi An Vũ Hàm, tiện tay với lấy tờ báo An Vũ Hàm đặt ở trên tủ đầu giường, thoải mái hưởng thụ xoa bóp ở nơi lòng bàn chân.

An Vũ Hàm thấy tờ báo Vân Tịch Dạ đang cầm, mới nhớ tới mục đích của mình, một bên xoa chân cho Vân Tịch Dạ, một bên cong môi vẽ mặt không đồng ý nói: “chuyện hai anh em Lục thị này, không phải là hôm qua em làm chứ.

Bọn họ cùng em có thù oán sao? Cho dù có, cũng không cần thiết làm cho huynh muội người ta loạn luân vậy!”

Vân Tịch Dạ nhìn qua tờ báo nhẹ cong khoe miệng, nghe thấy lập tức buông tờ báo xuống, liếc mắt nhìn An Vũ Hàm, cũng không trả lời vấn đề của anh, rút chân ở trong tay An Vũ Hàm về, xuống giường thẳng hướng toilet đi tới, không hề để ý tới An Vũ Hàm.

Vân Tịch Dạ tắm rửa xong đi ra, nhìn An Vũ Hàm còn chưa có ra ngoài, hé mắt lạnh lùng nói: “Anh còn không ra? Em phải thay quần áo!”

“À...”

“À!”

An Vũ Hàm nhìn Vân Tịch Dạ vừa mới rời giường còn tốt, tắm rửa xong đi ra sắc mặt bắt đầu bắt tốt, ngờ ngác trả lời như phản xạ có điều kiện đi thẳng ra ngoài cửa, phía sau truyền đến tiếng đóng cửa mới hồi phục tinh thần lại, An Vũ Hàm xoay người nhìn chằm chằm cánh cửa vô tội, trăm mối ngờ không giải thích được!

Lắc đầu đi vào phòng bếp bắt đầu chuẩn bị bữa sáng.

Hôm nay trên bàn cơm vô cùng yên tĩnh, Vân Tịch Dạ đi ra ngoài thì bữa sáng cũng đã chuẩn bị xong, yên lặng ngồi xuống dùng bữa sáng, không để ý tới An Vũ Hàm ngồi đối diện vẫn dùng ánh mắt vô tội nhìn mình.

“Cực căng, hôm nay...”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ cũng không tính để ý tới mình, An Vũ Hàm đành phải mở miệng trước muốn hòa hoãn bầu không khí nặng nề này.

Lại bị động tác kế tiếp của Vân Tịch Dạ cắt ngang Nghe thấy An Vũ Hàm mở miệng, Vân Tịch Dạ trong lòng có chút hoảng loạn.

Lúc này cô mới phát hiện trong lòng mình cũng rất sợ hãi, cô thực sự sợ anh mở miệng chỉ trích mình.

Lúc An Vũ Hàm muốn nói tiếp, Vân Tịch Dạ lập tức cầm giấy ăn trên bàn lau miệng, không đợi anh nói xong đứng lên như chạy trốn đi tới phòng khách, cầm ví tiền nhanh chóng ra cửa.

Cũng không giống như ngày thường cùng An Vũ Hàm ra ngoài.

25. Chương 25

An Vũ Hàm há hốc miệng ngồi trước bàn ăn trừng đôi mắt to vô tội, đưa mắt nhìn bóng lưng Vân Tịch Dạ lần thứ hai không nói gì đã vội vã rời đi, trong lòng bất ổn, không có tâm tình quan tâm những chuyện khác, anh cũng không biết mình lại làm sai cái gì khiến cô không vui, mặc dù lần này không có khuôn mặt lạnh lùng, nhưng trên khuôn mặt cô lại rõ ràng có một tia nhàn nhạt thất lạc.

Nhìn cánh cửa chậm rãi đóng lại, An Vũ Hàm nhíu mày, càng nghĩ càng không hiểu mình hôm nay đã làm sai cái gì!

Duy nhất chỉ là giúp anh em Lục gia nói một câu mà thôi, lại không làm cái gì cả.

Chẳng lẽ thật là vì như vậy sao? Vân Tịch Dạ cùng Lục gia rốt cuộc có quan hệ gì mà cô lại nghiêm trọng như thế!

An Vũ Hàm không có tâm trạng dùng cơm, đứng dậy đi vào phòng ngủ thay quần áo vội vã ra ngoài, lái chiếc xe thể thao trong gara đã lâu không dùng tới chạy tới nhà ông nội, nhớ hồi bé ông nội cùng Vân gia thường xuyên nhắc tới tổng giám đốc đương nhiệm Lục Thành của Lục thị, nói không chừng ông nội biết chút gì đó!

Hiện tại anh chỉ có thể đem hi vọng đặt ở trên An lão gia.

Ra cửa Vân Tịch Dạ cũng không lái xe mà một mình đi bộ, tâm tình vô cùng tệ hại.

Cô đang sợ!

C sợ hãi vì An Vũ Hàm trước nay đều là nghĩ cô rất đơn thuần, ẽ bởi vì những chuyện hiện tại cô đang làm mà cảm thấy cô là một người phụ nữ tâm địa ác độc.

Cô sợ anh sẽ nói ra rằng cô rất tàn nhẫn, cho nên cô chỉ có thể trốn tránh!

Cô cũng không muốn không nói một tiếng đã bỏ lại anh mà rời đi, nhưng lúc này cô sợ hãi cho nên căn bản là không có cách đối mặt với sự đơn thuần của anh.

Đúng vậy, Vân Tịch Dạ biết An Vũ Hàm là thiếu gia được bảo vệ rất tốt!

Nàng không muốn cho anh biết những công việc cô đang làm, không muốn bị anh hiểu lầm, càng không muốn sau này lúc anh nhìn thấy cô, trong mắt chỉ có vẻ khinh thường.

Yêu!

Thì ra có thể cho làm một người lo lắng sợ hãi như vậy!

Có thể làm cho một người mềm yếu vô lực như vậy!

Có thể làm cho một người mất đi chính mình!

Cô hiện tại có thể lý giải, lúc An Vũ Hàm đối mặt với tâm tình không tốt của cô, đều phải cẩn thận từng li từng tí là vì sao!

Chuyện này chứng minh thật rõ là anh yêu cô rất nhiều.

Vân Tịch Dạ lắc đầu làm rơi chuyện khiến tâm tình nặng nề này, vừa đi vừa nghĩ đến chuyện trên báo kia, tâm tình chậm rãi cũng tốt lên, lúc này Lục Thành khẳng định đứng ngồi không yên.

Cô tin không bao lâu nữa, cô có thể lấy lại tất cả những gì đã từng thuộc về cô!

Đúng lúc này, một chiếc Rolls-Royce thon dài dừng lại ở bên cạnh Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ nhíu mày trong lòng thầm than vãn “tới thật là mau!”

Ngẩng đầu xoay người nhìn cánh cửa khns chậm rãi hạ xuống của Rolls-Royce.

Khuôn mặt Lục Thành chậm rãi lộ ra kia so với trong trí nhớ của cô đã già nua rất nhiều, kỳ thực nàng cũng đã quên Lục Thành trông như thế nào, mặc dù mấy năm nay trên nhiều tờ báo lớn cũng có ảnh của Lục Thành, nhưng cô luôn luôn vội vã, ngó cũng không ngó qua.

Lục Thành ngồi ở trong xe, híp mắt đánh giá đứa con gái đã bị hấn bỏ quên mười mấy năm này.

Cao khoảng 178 cm, quần áo rộng rãi màu trắng hơi nhàn chàm dệt sam, một cái quần thường cùng màu, đôi giày màu trắng đế thấp.

Đứng ở đó dưới ánh mặt trời hai tay tùy ý bỏ trong túi quần, làm cho cô thoát nhìn cao quý mà biếng nhác.

Mái tóc ngắn màu đen, khuôn mặt vẫn như cũ vô cùng tinh xảo, giống như một tác phẩm nghệ thuật.

Chỉ là lúc này trong mắt cô đã không còn vẻ khiếp đảm hồi bé, thế nhưng có thể yên lặng đối diện với hấn.

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ như vậy một không thua kém con trai, trong lòng Lục Thành nói không nên lời, nếu như cô vẫn là con gái của hấn hấn đã trở thành niềm kiêu ngạo cho hấn, mà bây giờ lại trở thành trở ngại trước mặt hấn, lại là một trở ngại nguy hiểm!

Hồi lâu thanh âm Lục Thành khàn khàn mà một mỗi chậm rãi truyền ra: “Lên xe đi, chúng ta tìm một chỗ nói chuyện!”

Nói chuyện? Nói chuyện gì? Vân Tịch Dạ chẳng đáng bĩu môi, nhưng vẫn là đi vòng qua bên kia xe mở cửa xe ngồi vào, cô cũng muốn nghe một chút vị ‘Phụ thân’ nhiều năm không gặp này nếu thấy cô thì muốn nói cái gì!

“Lão Lưu, đi tới tiệm cà phê.”

Thấy Vân Tịch Dạ mặc dù miễn cưỡng, nhưng vẫn là lên xe.

Buông xuống trong mắt Lục Thành tất cả đều là quyết tuyệt, đứa bé này thật không đơn giản!

Lúc này hai người tới một quán cà phê yên tĩnh, lại chẳng nói gì!

Thực sự là không nghĩ tới sau mười mấy năm cha và con gái gặp lại mà giống như người lạ thế này!

Nhìn thấy Lục Thành dường như không có ý muốn mở miệng, Vân Tịch Dạ cũng không muốn chịu đựng sự buồn chán cùng hấn ở đây, thản nhiên nói: “Không biết Lục tiên sinh, tìm tôi có chuyện gì?”

Nghe được Vân Tịch Dạ mở miệng Lục Thành trong lòng thở dài, xẹt qua một tia đắc thắng, cô vẫn là tuổi còn quá trẻ chưa đủ sự kiên nhẫn.

Nhưng không biết, người ta căn bản cũng không muốn cùng hấn kiên nhẫn!

“Ta biết, năm đó là ta có lỗi với mẹ con!”

Con bây giờ cũng đã trưởng thành chắc hẳn cũng có thể hiểu được chuyện của ta năm đó.

Ta cũng...”

Lúc này Lục Thành trên mặt hiện ra là một bộ thần sắc yêu thương, nhìn Vân Tịch Dạ hai mắt tràn đầy áy náy, thực sự là làm đủ muốn tranh thủ hảo cảm của Vân Tịch Dạ mà biểu tình thật tốt, chỉ là thật đáng tiếc Vân Tịch Dạ cũng không để mình bị đẩy vào hố, hấn vừa mới mở miệng nói hai câu liền bị Vân Tịch Dạ cắt ngang.

“Lục tiên sinh, tôi hôm nay ngồi ở đây không phải muốn nghe ông sám hối!”

Có việc thì nói đi!

Nếu không có việc gì tôi đi trước, gần đây công ty nhận mấy hợp đồng lớn rất bận.”

Nghe Lục Thành kia giả mù sa mưa sám hối, Vân Tịch Dạ chán ghét cắt ngang, còn không quên thị uy nói mình bề bộn nhiều việc.

Lục Thành lời nói bị chen ngang có chút tức giận, nhìn thấy vẻ mặt chán ghét bộ dáng không kiên nhẫn của Vân Tịch Dạ, càng phần nộ đến muốn điên lên!

Nhưng dù sao hấn cũng được coi như là một nhân vật, rất nhanh liền đè sắc mặt giận dữ trên mặt xuống.

lần thứ hai ôn thanh nói với Vân Tịch Dạ: “Cục cưng, ba ba biết con hận ba ba, thế nhưng ai không có tuổi trẻ, ba ba năm đó cùng mẹ ly hôn là bởi vì đã không còn tình cảm, hai người không còn tình cảm mà sống chung một nhà, chắc là sẽ không hạnh phúc.

Ba ba hi...”

“Được rồi!”

Lục tiên sinh chẳng lẽ ông không cảm giác mình nói những lời này rất buồn cười sao? Hay là ông thực sự vẫn coi tôi là một đứa bé, dễ dàng lừa?”

Vân Tịch Dạ lên tiếng cắt ngang lời nói thao thao bất tuyệt của Lục Thành, cười nhạo bĩu môi nhàn nhạt nhắc nhở: “Lục tiên sinh, thời gian của tôi rất quý giá!”

Tôi chỉ có thể cho ông năm phút đồng hồ, nếu như ông vẫn không thể nói trọng điểm, như vậy tôi xin lỗi!”

Lần thứ hai bị Vân Tịch Dạ cắt ngang, sắc mặt Lục Thành vốn đã không tốt lúc này lại đen hơn phân nửa, hai mắt lợi hại nhìn chăm chăm Vân Tịch Dạ vẻ mặt ra vẻ đạo mạo nói: “Ta hi vọng con...”

Một vừa hai phải!

Tử Hạo, Tử Lộ đều là anh em ruột của người, người làm như vậy chẳng lẽ không cảm thấy lương tâm bất an sao?”

“Ha ha...”

Lương tâm bất an? Ha ha Vân Tịch Dạ nhìn Lục Thành ngồi đối diện mình, vẻ mặt phần nộ lại muốn làm ra chính nghĩa, cười ra tiếng khinh bỉ liếc mắt nhìn Lục Thành, rồi quay đầu nhìn về phía khác vẻ mặt thản nhiên nói: “Vậy ông lừa gạt tình cảm của mẹ tôi, lại lừa đi bà cho người lập ra Lục thị, sinh con đẻ cái, mà ông lại dạn dĩ ở ngoài... lương tâm có bất an hay không vậy?”

“lúc ông nhìn hai đứa bé kia khỏe mạnh vui vẻ lớn lên, giúp chúng an bài con đường tương lai bằng phẳng.

Có nghĩ tới hay không ông còn có một đứa con gái, lại không biết nó sống khỏe mạnh hay vui vẻ? Có hay không giúp nó an bài tương lai tốt đẹp sau này?”

Vân Tịch Dạ cúi đầu, che giấu nồng đậm trào phúng trong mắt kia “Ông không có tư cách cùng tôi nói điều kiện, xem lại cẩn thận tất cả những gì là của ông, cẩn thận chúng đột nhiên có một ngày đổi chủ.”

Nói xong Vân Tịch Dạ không hề cho Lục Thành cơ hội mở miệng, đứng dậy ra khỏi quán cà phê sau đó thở thật mạnh.

26. Chương 26

Ông ta không hỏi cô mấy năm nay sống có tốt không, càng không hỏi hiện tại mẹ cô thế nào, mở miệng chính là sấm hời dối trá, mở miệng chính là chỉ trích cô.

Cô nghĩ thầm ông ta chỉ biết đến con trai, con gái của mình!

Được rồi, cơ hội chỉ có một lần!

Nếu không phải là sợ An Vũ Hàm sau này nhìn cô bằng ánh mắt khác, thì ông ta cũng chẳng có cơ hội như lần này nữa.

Lục Thành vẫn ngồi ở phòng tức đến đen mặt, nhìn Thượng Quan Vệ vừa vào khi Vân Tịch Dạ rời đi, trên mặt không thể nén được phần nộ nữa, với Thượng Quan Vệ lạnh lùng phun ra một chữ “Giết!!!”

Thượng Quan Vệ vừa mới vào phòng nghe được Lục Thành nói, toàn bộ thân thể run rẩy, nhìn về phía Lục Thành hai mắt tràn đầy khiếp sợ!

Hắn không nghĩ tới cha nuôi thực sự ác tuyệt như vậy!

Mặc dù đã có dự cảm từ trước, nhưng hắn nghĩ không ra cha nuôi thực sự có thể ác độc với con gái ruột của chính mình đến như thế!

Ánh mắt Thượng Quan Vệ có chút do dự vừa định nói gì, lại bị thanh âm càng ngày càng lạnh của Lục Thành làm cho ngừng lại.

“Làm theo lời ta nói!”

Nhìn ra do dự của Thượng Quan Vệ, phần nộ trong hai mắt Lục Thành dần dần lạnh đi, nhìn về phía Thượng Quan Vệ trong mắt chỉ có một mảnh sương lạnh.

Thượng Quan Vệ bị ánh mắt ấy nhìn chằm chằm cảm thấy toàn thân băng lạnh như rơi vào hầm băng, thiếu chút nữa không thở nổi!

Vội vã cúi đầu đáp: “Dạ!”

Dứt lời một phút cũng không dám ở lại, xoay người rời khỏi phòng.

Rời khỏi quán cà phê Vân Tịch Dạ ở trên đường cái du đãng một hồi, cuối cùng vẫn còn lựa chọn trở lại đối mặt với An Vũ Hàm, nếu như anh thực sự không thể chấp nhận cô như vậy, có lẽ tách ra sớm một chút sẽ tốt nhất với cả hai!

Nghĩ tới đây Vân Tịch Dạ chuẩn bị gọi taxi trở về, xoay người lại thấy có người theo dõi mình trong lòng kinh hãi, thấy rõ là Thượng Quan Vệ thì ảo não không ngớt!

Cô vẫn đang suy nghĩ việc của An Vũ Hàm, thế nhưng đại lại bị người ta theo dõi mà cũng không phát hiện được!

Vân Tịch Dạ nhắm hai mắt hiện lên vẻ lo lắng, chuẩn bị gọi taxi nhưng lại quay ngược lại đi đến một hẻm nhỏ vắng vẻ, nhận thấy Thượng Quan Vệ tiến lên theo, Vân Tịch Dạ chặt mím đôi môi đỏ mọng cong lên một nụ cười khát máu.

Đi thẳng đến một bãi đất trống không người, Vân Tịch Dạ mới ngừng lại, đứng lại một lúc rồi mới xoay người, nhìn Thượng Quan Vệ chậm rãi đến gần.

Theo dõi Vân Tịch Dạ, tâm trạng Thượng Quan Vệ có chút phức tạp, vừa rồi nhiều lần hần có thể nhẹ nhàng mà giết cô, nhưng mỗi lần định ra tay, trong lòng lại nổi lên một cảm xúc không rõ ràng, làm cho hần bức bối bất an.

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ phát hiện ra mình, hần không hề tức giận, trái lại còn có một loại cảm giác nhẹ nhõm, Thượng Quan Vệ âm thầm lắc đầu hy vọng loại cảm xúc phức tạp này sẽ biến mất, hần theo sát Vân Tịch Dạ mà đi tới hẻm nh ”

Thượng Quan Vệ – con nuôi của Lục Thành từ hai mươi năm trước?!

Lão đại của ‘Thủ hộ’!

Đứng thứ ba trong bảng xếp hạng sát thủ trong nước! Sát thủ chưa bao giờ thất thủ.”

Vân Tịch Dạ nhìn Thượng Quan Vệ trước mặt, một bên thanh âm không hề run sợ nhàn nhạt nói, một bên chậm rãi đi tới phía Thượng Quan Vệ.

Cách Thượng Quan Vệ còn khoảng 1 thước, Vân Tịch Dạ mới ngừng lại, tay giấu ở trong túi quần nhanh chóng nhấn nút điện thoại gọi cho Tà, cô không dám cam đoan Thượng Quan Vệ không che giấu thực lực!

Cô không muốn làm chuyện không nắm chắc.

Nghe được những điều Vân Tịch Dạ kể ra chuẩn xác, Thượng Quan Vệ nhíu nhíu mày trong mắt xẹt qua một tia hoảng loạn muốn trốn, nhưng tại sao hần lại có loại ảo giác này? Nhìn thấy trong mắt Thượng Quan Vệ hoảng loạn, Vân Tịch Dạ khước miệng lần thứ hai cong ra một nụ cười lãnh diễm (lãnh diễm: lạnh lùng+xinh đẹp), nhưng lại giống nụ cười tàn khốc hơn, tiếp tục nói: “ĐƯỢC, muốn giết người thì phải bắt đầu luôn đi chứ!

Sao cứ suy tư mãi vậy?”

Không sai, Vân Tịch Dạ đã biết thân phận của Thượng Quan Vệ.

Trước đây phát hiện Tà một mực điều tra ‘Thủ hộ’ làm cô cảm thấy kỳ quái, sau khi về nước mọi việc đều là Tà xử lý, cô cũng không có can dự gì nhiều, làm sao sẽ bị ‘Thủ hộ’ ghen ghét chứ!

Vì thế Tà lập tức đi điều tra, thực sự là không điều tra thì không biết, tra ra thật đúng là phải giết mình!

Cũng may mọi chuyện đều là do Tà sắp xếp, nếu như cô chủ động làm việc không khéo đã bị Lục Thành bóp chết lâu rồi!

Thì ra Thượng Quan Vệ là con nuôi của Lục Thành, đồng thời lão đại trên danh nghĩa của ‘Thủ hộ’, nhưng cũng chỉ là giúp Lục Thành quản lý mà thôi, ‘Thủ hộ’ tồn tại chính là để phòng ngừa sau này Vân gia trả thù!

Mà lúc Thượng Quan Vệ 17 tuổi, Lục Thành đã làm cho hần trở thành một gã sát thủ ưu tú.

“Cô...”

Ở thời khắc Vân Tịch Dạ nói ra thân phận của hắn, Thượng Quan Vệ chỉ là có loại ảo giác muốn chạy trốn. Mà bây giờ hắn bị cô nói ra mục đích lần này, làm hắn có loại cảm giác chịu tội.

Nhìn của cô không còn vẻ trong sáng nữa, Thượng Quan Vệ đến dừng khí cầm mã tấu lên cũng không có, lúc này hắn rốt cuộc cũng hiểu rõ hắn đã vô tình yêu chủ nhân của cặp mắt to kia từ mười mấy năm trước.

Bây giờ sợ rằng cô cần bản không hề nhận ra hắn!

Hắn chính là thằng nhóc mà năm đó cô hận thấu xương mà!

“Người không muốn động thủ sao?”

Vân Tịch Dạ cắt ngang lời nói của Thượng Quan Vệ, cô cũng không muốn nói chuyện với người muốn lấy tính mạng mình, vừa mới nói nhiều như vậy chỉ là cung cấp ra một chút thông tin của Tà thôi, dứt lời Vân Tịch Dạ trong bàn tay phải đã cầm con dao bình thường luôn mang bên người phòng thân, tiến về phía cổ của Thượng Quan Vệ.

Bị Vân Tịch Dạ cắt ngang Thượng Quan Vệ cũng không có vẻ tức giận, ngẩng đầu liền thấy con dao của Vân Tịch Dạ đã nhanh chóng tới gần cổ mình, kinh hãi nhanh chóng giơ tay phải lên đón đỡ, tay trái cầm lấy tay phải đang cầm dao của Vân Tịch Dạ, muốn đoạt lấy con dao trong tay Vân Tịch Dạ, ai ngờ Vân Tịch Dạ đột nhiên biến chiêu con dao lần thứ hai thứ lại ở bụng Thượng Quan Vệ, nhìn con dao chuyển hướng đã tới gần thân thể, Thượng Quan Vệ nhanh chóng hạ thất lưng nhắc chân đá vào cánh tay phải của Vân Tịch Dạ, lộn ngược ra sau nguy hiểm thoát được.

Thượng Quan Vệ vừa mới rơi xuống đất còn chưa đứng vững, liền thấy Vân Tịch Dạ cầm trong tay con dao lần thứ hai tiến tới.

Chỉ là tiếp xúc vài giây Thượng Quan Vệ đã không dám khinh thường, hắn không nghĩ được công phu của Vân Tịch Dạ lại tốt đến thế, thế nhưng bởi vì cô như vậy mà trong lòng có chút tự vị không vui!

Nhưng nhiều hơn lại là yêu cô, hắn biết cô như vậy là muốn trả thù, từ nhỏ hắn đã chấp nhận sự an bài của cha nuôi, sự huấn luyện của ông, khổ như vậy cho nên hắn cả đời này đều không muốn trở về.

Mà lúc này cô đâm hắn một nhát có lẽ cô còn phải chịu khổ hơn hắn rất nhiều!

Đột nhiên ở sâu trong đáy lòng hắn có một loại mong muốn được ôm cô, cho cô hiểu được chân tình của hắn.

“Lúc đối địch thế này, người thế nhưng lại thất thần!”

Người đây là khinh thường ta sao? hay là muốn chết?”

Vân Tịch Dạ cầm con dao, lúc này nhợt nhạt cắm ở ngực Thượng Quan Vệ, nhìn thấy Thượng Quan Vệ thất thần, Vân Tịch Dạ cũng không có giấu đồ bìm leo để nhanh chóng giải quyết hắn Nhưng thời khắc này cô nhìn thấy ánh mắt của Thượng Quan Vệ, nguy hiểm đã mị thành một cái khe hở hẹp, cô vô cùng bất mãn vì Thượng Quan Vệ vào lúc này mà thất thần.

Ngực đột nhiên đau đớn cùng thanh âm phảng phất sương lạnh gần ở bên tai, làm cho Thượng Quan Vệ phục hồi lại tinh thần.

Tất cả đây đều chỉ là xảy ra trong nháy mắt, lúc Thượng Quan Vệ muốn yêu thương Vân Tịch Dạ, con dao của Vân Tịch Dạ lại chạm vào da thịt của hắn, Thượng Quan Vệ cúi đầu nhìn vết thương trên ngực cũng khoong gọi là vết thương, ngẩng đầu chăm chú nhìn Vân Tịch Dạ, khóe miệng cong lên một nụ cười tà mị nhàn nhạt.

Lúc này trong lòng Thượng Quan Vệ dĩ nhiên là ngọt ngào, mặc kệ cô là vì sao mới hạ thủ với hắn nhẹ như vậy, với hắn xem ra đều là không quan trọng!

Hắn chỉ biết là cô đối hắn hạ thủ cũng lưu tình, thế là đủ rồi!

Chẳng sợ cuộc đời này không thể ở bên cô hắn cũng sẽ vĩnh viễn yêu cô thật sâu.”

Cám ơn em hạ thủ lưu tình!

Kỳ thực cái mạng của tôi chỉ cần em muốn tôi có thể cho em, thế nhưng...

Không phải là bây giờ.”

“Chờ tôi báo đáp xong cho cha nuôi, tôi mới có thể cho em được!”

Nhớ tới công ơn giáo dục và nuôi dưỡng nhiều năm của cha nuôi trong lòng hân phần muộn, hân không thể để cho người ta phá hủy cha nuôi!

Nhưng càng không muốn làm tổn thương người hân yêu thương nhiều năm như vậy.

Vân Tịch Dạ không ngốc, nghe thấy Thượng Quan Vệ nói như vậy, nhắm hai mắt lại rồi chậm rãi mở ra, nhìn nụ cười của Thượng Quan Vệ trước mặt tà mị dị thường.

Đề nén xúc động kì lạ, hồi lâu với Thượng Quan Vệ vẫn đang cười như cũ, nhàn nhạt phun ra ba chữ “Bệnh tâm thần!”

Dứt lời trong mắt hiện lên một tia dị quang, lần thứ hai gờ con dao sắc bén lên hướng về phía Thượng Quan Vệ đâm tới.

Chiêu thức ấy thực sự là mau mà ngoan!

Thượng Quan Vệ nhìn thấy dao của Vân Tịch Dạ rất nhanh tới gần, trên khuôn mặt tuấn lãng ưu tú nổi lên một phần nhàn nhạt ửng đỏ, cau mày rất nhanh tránh đi, thoát được còn không quên quay đầu lại trừng hướng Vân Tịch Dạ.

Không nghĩ tới Vân Tịch Dạ lại ác như vậy, một chút ý tứ dừng lại cũng không có, nhưng tránh được một dao thì cũng không thể tránh được mũi dao thứ hai từ đằng sau.

Thượng Quan Vệ bất đắc dĩ lấy ra mã tấu trên người, đón lấy lưỡi dao của Vân Tịch Dạ theo sát từ phía sau tới gần trán hân.

Nhìn ánh mắt Vân Tịch Dạ lóe lóe bắt đầu chủ động xuất kích.

Nhìn thấy Thượng Quan Vệ bắt đầu phản kích Vân Tịch Dạ nhẹ cong khóe môi, trong hai mắt nổi lên quang mang khát máu chiêu thức càng thêm tàn nhẫn.

27. Chương 27

Hai mươi phút sau, hai người tách ra.

Lúc này Vân Tịch Dạ từ cánh tay chạy tới gần bả vai, một vết thương dài sâu tới xương máu tươi đỏ sẫm rất nhanh đang chảy ra bên ngoài, trên mặt của cô vẫn là nụ cười khát máu như trước, trong mắt ngoại trừ lạnh lùng ngoại còn có chút ngạc nhiên nhẹ kinh, Thượng Quan Vệ quả nhiên ẩn tàng thực lực của mình rồi, cùng cô đánh lâu như vậy mặc dù có bị cô làm cho thương tổn không ít chỗ, nhưng đều là vết thương nhỏ cũng không nguy hiểm đến tính mạng!

Quan trọng là hân cuối cùng vẫn một chém làm thương cô!

Vân Tịch Dạ sớm đã quên lần trước mình bị thương là lúc nào, không khỏi có chút kinh ngạc!

Coi như là lúc cùng với Tuyết lãnh khốc, lúc khai hỏa toàn bộ thực lực, cũng không thể làm cô hao tổn công lực mà bị thương, bây giờ có thể không khiến cô kinh ngạc sao? Ra nước ngoài từ lúc 5 tuổi, 15 năm nay cô chưa bao giờ ngừng tập luyện, mặc dù một năm nay cô không thường xuyên đánh nhau hay giết người nhưng nhiều năm qua khắc khổ huấn luyện cũng không là giả vờ!

Huống chi mỗi ngày cô đều tới phòng tập thể thao tập Mà kinh ngạc hơn...

Không!

Phải là khiếp sợ!

Lúc này Thượng Quan Vệ càng khiếp sợ hơn, hấn cho rằng Vân Tịch Dạ mặc dù còn g phu không tồi, nhưng hấn dù sao cũng là sát thủ!

Cũng không cần so công phu với cô, đơn giản giết cô cũng không phải là việc khó, lại không nghĩ rằng cô so với tên sát thủ này còn giống một sát thủ hơn!

Không chỉ có thể chuẩn xác tránh mỗi lần hấn công kích, thế nhưng mỗi lần gươm dao lên với hấn cũng có thể đâm trúng điểm yếu của hấn, mặc dù những vết thương kia đều không phải là rất sâu, nhưng nhiều vết thương cũng khá nguy hiểm.

Mà hấn cuối cùng lại xuất khí lực toàn thân, sượt qua cánh tay cô một lưỡi dao, nếu không phải là cha nuôi kiên trì nhiều năm huấn luyện cho hấn, luyện thân thủ nhạy cảm hôm nay sợ là đã giết người ở chỗ này!

Nhưng như vậy cũng tốt, như vậy cha nuôi sẽ tin tưởng, cũng sẽ không lại ép hấn đi giết cô!

Lúc đối mặt với ông, hấn cũng không có cảm giác tội lỗi.

Tà nhận được điện thoại của Vân Tịch Dạ, nghe được chính là câu nói của Vân Tịch Dạ với Thượng Quan Vệ, ‘Tốt, giết người khi nào thì bắt đầu!’

Sao cứ suy tư mãi vậy?’, lúc đó hấn kinh hãi, thiếu chút nữa điện thoại cầm trong tay rơi xuống mặt đất!

Không hề nghĩ ngợi, lập tức cứ dựa theo tình trạng của Vân Tịch Dạ trên điện thoại di động mà theo dõi, tìm vị trí của cô.

Đúng lúc Tà chạy tới, lại nhìn thấy máu trên cánh tay trái Vân Tịch Dạ không ngừng đi xuống, mà Thượng Quan Vệ đứng ở một bên cũng không tốt chút nào, trên người khắp nơi đều là vết thương lớn nhỏ chập chập không chịu nổi.

Tà cau mày, khuôn mặt tuần tú lạnh lùng kia khấn trương đi đến trước mặt Vân Tịch Dạ, nhìn xuống kiểm tra vết thương trên cánh tay Vân Tịch Dạ xác định không có tổn thương đến xương cốt, thở phào nhẹ nhõm, lại thấy Vân Tịch Dạ dường như đứng không vững, gấp giọng hỏi tới: “Còn chỗ nào bị thương nữa? Thương có nặng hay không?”

”

không có, nhưng ta chảy máu thể lực tiêu, nếu người không mang ta về, ta sẽ chết ở đây đó!”

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Tà, Vân Tịch Dạ trong lòng cảm động, không khỏi có chút vui đùa.

Tà căn bản không để ý đến lời nói của Vân Tịch Dạ, lần thứ hai tỉ mỉ kiểm tra trên người cô một chút, xác định ngoại trừ vết thương trên cánh tay thì không còn vết thương nào đáng ngại cả, xoay người từ trong ngực lấy ra khẩu súng, về mặt phần hận, hướng về phía Thượng Quan Vệ chuẩn bị nổ súng!

Ngay lúc hấn muốn bóp cò, cánh tay đột nhiên lại bị một bàn tay run run nắm lấy!

Tà nhíu mày quay đầu nghi hoặc liếc nhìn cánh tay Vân Tịch Dạ bám vào tay hấn không hiểu.

Vân Tịch Dạ liếc mắt nhìn Thượng Quan Vệ trong đôi mắt bị thương buồn bã, trong lòng tràn đầy cảm xúc phức tạp, những lời nói bên tai cô vừa nãy của hấn, kỳ thực hấn cũng chỉ là một người đáng thương mà thôi!

Quay đầu, Vân Tịch Dạ nhìn Tà giật giật khóe miệng, nhàn nhạt nói với hấn: “Bỏ đi, hấn cũng chỉ miễn cưỡng!”

Cho ta về nào, ta mệt lắm.”

Nghe thấy Vân Tịch Dạ nói, tà nhíu mày thật sâu quay đầu nhìn Thượng Quan Vệ chằm chằm hồi lâu, đến lúc cảm giác được Vân Tịch Dạ đặt hơn nửa thể trọng của mình lên người hấn mới bất đắc dĩ thu súng lại liếc mắt nhìn Thượng Quan Vệ tựa như lung lay sắp đổ cảnh cáo một cái, xoay người ôm lấy Vân Tịch Dạ đi ra khỏi hẻm nhỏ, cẩn thận đưa Vân Tịch Dạ ra xe của mình thắt dây an toàn cho cô, lên xe sau đó lái

nhANH như bay tới nhà Vân Tịch Dạ mở cửa ra, còn không quên gọi điện thoại báo cho Lý Kính chuẩn bị thuốc trị thương.

Thượng Quan Vệ nhìn Vân Tịch Dạ cùng Tà rời đi, trong mắt xẹt qua một tia chua chát, mãi đến lúc bóng dáng của bọn họ biến mất ở hẻm nhỏ, mới lấy điện thoại ra gọi.

Nói chuyện điện thoại xong thân thể mệt mỏi của hắn cũng không chịu được thêm nữa, từ từ khụy xuống.

Lúc nhắm hai mắt mệt mỏi lại, hắn lần thứ hai thấy được thù hận tràn đầy trong cặp mắt to kia.

Tà ôm Vân Tịch Dạ vừa vào trong nhà, liền nhìn thấy Lý Kính nhận được điện thoại của Tà xong vội vàng chạy tới, Lý Kính trên sô pha trong tay là hộp cấp cứu, nhìn kỹ sẽ phát hiện tay cầm hộp cấp cứu của anh run nhè nhẹ, khi anh nghe thấy tiếng mở cửa ngẩng đầu đã nhìn thấy Vân Tịch Dạ bị Tà ôm ở trong ngực, mà Vân Tịch Dạ dường như rất mệt mỏi đôi mắt khép hờ, máu trên vết thương nơi cánh tay không ngừng chảy xuống.

Lý Kính từ trên ghế salon đứng lên thật nhanh bước tới trước mặt họ, né qua cánh tay bị thương của Vân Tịch Dạ, nhận lấy cô từ trong lòng Tà, chăm chú đem cô ôm vào trong ngực không chịu buông ra!

Lý Kính ôm Vân Tịch Dạ chôn mặt trên cổ cô xẹt qua một giọt nước mắt, lúc này anh thực sự rất sợ!

Trước đây khi Vân Tịch Dạ còn nhỏ, cô cũng thường xuyên bị thương, khi đó anh cũng chẳng lo lắng như hôm nay.

Bao nhiêu năm rồi? Anh đã quên mất lần bị thương cuối cùng của cô cách đây bao nhiêu năm.

Khi anh nhận được điện thoại của Tà, nói cô bị thương, trái tim anh thiếu chút nữa ngừng đập!

Có phải anh đã an nhàn quá lâu rồi? Anh bắt đầu hoài nghi anh có phải đã già rồi hay không? Cảm giác được giọt nước mắt nóng hổi chảy trên cổ mình, Vân Tịch Dạ vốn buồn ngủ đôi mắt mở thật to, giơ tay lên ôm lấy Lý Kính, vỗ vỗ bờ vai của anh, cười cười với anh, giả vờ dễ dàng nói: “Lý đại thúc, ta còn chưa có chết!

Nhưng, chú còn ôm ta như vậy như vậy!

Dù không chết ta cũng sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết!”

Bình phục tâm trạng Lý Kính buông Vân Tịch Dạ ra, xoay người ôm lấy cô đi vào phòng khách, đem cô đặt ở trên sô pha, cầm lấy hộp cấp cứu bắt đầu giúp Vân Tịch Dạ xử lý vết thương, khuôn mặt tuấn tú vẫn bình tĩnh, từ thủy tới chung cũng không nói một câu.

Tà theo vào cũng không có ý định mở miệng, ngồi qua một bên giúp Lý Kính lấy thuốc.

“Kính!

Đừng như vậy, ta không sao!

Người xem ta cũng không phải là một người lỗ mãng.

Không phải có gọi điện thoại cho Tà rồi sao!

Đừng nóng giận.”

Nhìn thấy Lý Kính như vậy Vân Tịch Dạ biết anh tức giận, để anh tùy ý xé ống tay áo của cô giúp cô xử lý vết thương, Lý Kính cô coi như cha mình Nhìn thấy anh trong lòng vì cô mà lo lắng cô cũng thấy khó “Ta không tức giận!”

Giúp Vân Tịch Dạ xử lý vết thương, Lý Kính đem việc băng bó giao cho Tà, ngẩng đầu nhìn Vân Tịch Dạ trong mắt tất cả đều là yêu thương.”

Ta chỉ là đang lo lắng, người gọi điện cho Tà thực tốt!

Nhưng nếu như lúc Tà chưa mà Lục Thành phái nhóm sát thủ thứ hai thì sao.”

“Đừng lo lắng, Thượng Quan Vệ là con nuôi Lục Thành lại là sát thủ nổi tiếng trong nước, Lục Thành đối với hắn vẫn là rất yên tâm.

Lấy hiểu biết của ta với ông ấy, ông ta chắc là sẽ không phải người thứ hai đâu.”

Thấy Lý Kính lúc nghe được sát thủ nổi tiếng sắc mặt càng âm trầm, Vân Tịch Dạ cười cười với Lý Kính nói tiếp: “Yên tâm, ta cũng chỉ bị thương chút xíu thôi!

Trên căn bản là còn chưa nguy hiểm, cho nên bây giờ mới mệt mỏi như vậy.

Mà Thượng Quan Vệ cũng không tốt số bằng ta!

Không tin người hỏi tà.”

Nói xong Vân Tịch Dạ quay đầu liếc nhìn Tà đang cầm băng gạc, bấu môi với Lý Kính.

Một bên Tà cầm băng gạc chuẩn bị qua đây băng bó cho Vân Tịch Dạ, nhìn thấy Vân Tịch Dạ nhìn qua bất đắc dĩ gật đầu với Lý Kính, thản nhiên nói: “Thượng Quan Vệ đại khái cũng phải nằm mấy ngày!

Mặc dù gân cốt không thương tổn, nhưng vết thương trên người hắn cơ bản đều là ít nhiều nguy hiểm, nếu như sau khi chúng ta rời đi năm phút đồng hồ, vẫn chưa có người nào tìm được hắn, hắn sẽ bởi vì mất máu quá nhiều mà chết.”

“Nhưng.”

Tà sắc mặt bất thiện liếc nhìn Vân Tịch Dạ, thản nhiên nói với Lý Kính: “Cô ấy cũng phải ở trên giường nằm mấy ngày!

Mất máu quá nhiều cũng không phải là chuyện đùa.”

“Vậy hãy phải cho cô ấy nằm yên, tốt nhất vĩnh viễn đều không xuống giường được.”

Lý Kính đen mặt nói xong, đứng lên đi đến phòng bếp, anh muốn xem trong tủ lạnh có thứ gì bổ máu không, nấu chút cháo cho cô ăn.

28. Chương 28

Xe của An Vũ Hàm đang trên đường về nhà, nhớ tới sự việc vừa nghe được nơi ông nội, trong lòng lộ rõ vẻ ảo não.

Lúc hôm nay anh tìm được An lão gia hỏi chuyện của anh em Lục gia và Vân Tịch Dạ, nhưng An lão gia vẻ mặt bất đắc dĩ nói: “Báo ứng!

Chỉ có thể nói là báo ứng.”

Nghe An lão gia nói vậy, An Vũ Hàm biết ông nội mình nhất định biết điều gì đó mà lại không nói cho anh, vẻ mặt nghi hoặc hỏi An lão gia ”

Lục gia kia cùng bảo...

Cùng Vân gia có quan hệ gì.”

An lão gia liếc nhìn anh, đại khái cũng hiểu được tại sao hôm nay anh hỏi chuyện này, thở dài rồi nói: “Lục Thành là cha đẻ của Tiểu Dạ, nhưng Lục Thành không hề coi Tiểu Dạ là con gái mình, lúc Tiểu Dạ 4 tuổi, cũng chính là năm cháu gặp được Tiểu Dạ, Lục Thành dùng thủ đoạn hèn hạ để cho Vi Nhi ký vào ly hôn hợp đồng, Lục Thành cũng không hề yêu Vi Nhi, hắn chẳng qua là coi trọng tiền của Vi Nhi, công ty hiện tại của hắn nào vẫn là khởi đầu từ tiền của Vi Nhi lấy của Vân lão năm đó.”

“Ngày hôm sau khi lừa Vi Nhi ký vào đơn ly hôn, Lục Thành liền mang người phụ nữ bên ngoài của hắn cùng một thằng nhóc lớn hơn Tiểu Dạ một tuổi, đi tới Lục gia ép buộc Vi Nhi nhanh chóng chuyển ra ngoài, khi đó Tiểu Dạ 4 tuổi tận mắt thấy cha mình lừa dối, chủ yếu vẫn là Tiểu Dạ sau khi được sinh ra đã không có được một chút tình thương của cha, nó vẫn cho là cha nó không thích trẻ con cho nên mới xa cách với

nó như vậy, nhưng khi nhìn thấy Lục Thành ôm đứa trẻ khác thân mật, có lẽ tâm hồn nhỏ bé của nó chấn động ghê lắm, hơn nữa còn nhìn thấy Vi Nhi thương tâm như vậy...

haiz!”

An lão gia thở dài, vỗ vai An Vũ Hàm nói với anh: “Đừng trách nó nhẩn tâm, nếu như tất cả chuyện này đặt ở trên người cháu, cháu có làm vậy hay không!

An Vũ Hàm thật không nghĩ tới Lục Thành chính là cha ruột của Vân Tịch Dạ, anh biết đến hắn như những người cùng giới thương nhân, cho rằng chồng trước của Vân đại tiểu thư là bởi vì tai nạn xe cộ mà qua đời, bà rất đau buồn, mới tái hôn cùng Tổng giám đốc ” Hâm hi »Kiều Tuấn Dật mãnh liệt theo đuổi mình bốn năm.

Không ngờ sự thực lại là như vậy!

An Vũ Hàm xuống xe liền vội vã lên lầu, anh phải đợi cục cưng trở về!

ANh muốn cho cục cưng biết anh vĩnh viễn đều ở bên cạnh cô!

Anh không thể để cho cục cưng nghĩ là anh ghét bỏ cô, hắn muốn cho cục cưng trở thành người phụ nữ hạnh phúc nhất trên thế giới này.

Nhìn Lý Kính vào phòng bếp, Vân Tịch Dạ mệt mỏi mở to hai mắt, nhìn tà trong tay băng gạc ý bảo hắn giúp nàng băng bó.

Lúc Tà cầm băng gạc phải giúp Vân Tịch Dạ băng bó, ngoài cửa truyền đến chìa khóa vặn mở, chặt tiếp theo liền thấy An Vũ Hàm tay cầm chìa khóa về mặt ảo não đẩy cửa phòng ra đi vào.

Vân Tịch Dạ không nghĩ rằng An Vũ Hàm hôm nay sẽ về sớm như thế, nghe được tiếng mở cửa không để ý là Tà đang giúp mình dán băng gạc, cầm áo khoác của Lý Kính vắt ở trên sofa mặc lên người, vết thương vừa mới xử lý xong lại một lần nữa bởi vì cô cử động mặc quần áo mà máu lại bắt đầu thẩm ra.

“Người làm gì thế? Muốn bỏ cái tay này đi sao?”

Lý Kính ở phòng bếp nhìn một lượt không tìm được cái gì có thể dùng làm nguyên liệu nấu ăn, vừa đi ra đã thấy Vân Tịch Dạ cử động như vậy, lập tức nắm lấy tay Vân Tịch Dạ nghiêm nghị mắng mỏ, ánh mắt buồn bã, trong lòng cũng không khỏi một trận chua xót.

ANh là đang làm gì vậy? Không phải đã tự nói với mình rằng phải buông tay sao? Nhưng trong lòng vì sao vẫn buồn như vậy? Vì sao nhìn thấy cô sợ An Vũ Hàm thấy bị mình bị thương, mà không sợ vết thương sẽ chuyển biến xấu mà cố ý che giấu, trong lòng lại ghen tỵ.

đẩy cửa bước vào nhìn trên mặt sàn khắp nơi đều là máu nhất thời tái mặt, ngay sau đó nghe được Lý Kính tức giận, cuống quýt chạy đến phòng khách, ngẩng đầu nhìn thấy hai người ngồi trên sofa, Lý Kính cũng đứng trước sofa cầm lấy tay Vân Tịch Dạ.

Mà trên cánh tay Vân Tịch Dạ bị Lý Kính nắm lấy có giọt máu chậm rãi chảy xuống, Tà vẻ mặt màu sắc trang nhã trong tay còn cầm băng gạc, mà Vân Tịch Dạ sắc mặt lại tái nhợt nhìn bộ quần áo trên người.

An Vũ Hàm vốn là đang nhìn thấy trên sàn nhà có máu, sắc mặt đã có chút trắng bệch, đến lúc biết là Vân Tịch Dạ bị thương thân thể không khống chế được mà run lên.

An Vũ Hàm lắc lắc đầu chạy đến trước mặt Vân Tịch Dạ, quỳ xuống dưới nền cầm cánh tay trái của Vân Tịch Dạ, nhìn thấy vết thương sâu tới xương không ngừng chảy máu kia, nước mắt mờ hồ trong hai mắt, trên khuôn mặt tuấn mỹ bấy giờ tất cả chỉ có sợ hãi và hối hận.

“Xin lỗi...

Xin lỗi...

Đều là anh không tốt!

Anh không nên làm em tức giận, nếu không phải là vì anh làm em giận, em cũng sẽ không một mình mà ra ngoài...”

An Vũ Hàm xoay người đoạt lấy băng gạc trong tay Tà, nghẹn ngào nỉ non, nước mắt từng dòng rớt xuống.

Hai tay run rẩy băng bó cho Vân Tịch Dạ, trong lòng tự trách vạn phần, nếu không phải là sáng sớm anh vì tổn thương của họ Lục kia mà khó chịu, cục cựa cũng sẽ không bỏ ra ngoài, càng không bị thương, tất cả đều là sai lầm của anh!

Là anh không bảo vệ cho cô!

Là anh làm cô tổn thương.

Vân Tịch Dạ nhìn thấy nước mắt An Vũ Hàm không ngừng rơi xuống, trong lòng có một loại cảm giác không thể nói ra lời, không lịch sự hỏi mình có phải cô quá tùy hứng hay không, kỳ thực An Vũ Hàm cũng không biết chuyện của cô, chính mình lại chưa từng nói qua với anh.

Anh nói giúp anh em Lục gia cũng rất bình thường, dù sao anh cùng Lục gia không hận không oán như cô, cô lại làm như vậy khiến cho anh em người ta sau này làm người thế nào.

Cô lại còn bốc đồng cho là anh sẽ ghét bỏ mình, bây giờ còn làm cho anh lo lắng hải hùng.

Đưa tay phải lau những giọt nước mắt không ngừng rơi xuống của An Vũ Hàm, Vân Tịch Dạ ôn nhu cười, hai tay nâng khuôn mặt tuấn mỹ kia lên, cúi cúi xuống hôn vào cặp mắt to sưng đỏ kia, ôn nhu nói: “Em không sao, cũng không trách anh, dù cho hôm nay em không đi một mình, cũng sẽ gặp chuyện như vậy.

A thực sự không cần lo lắng, đừng rơi nước mắt như vậy, em sẽ đau lòng.”

“Không!

Là lỗi của anh, là lỗi của anh!

Sau này anh không bao giờ hoài nghi bất cứ chuyện gì em làm nữa, sau này anh lúc nào cũng tin tưởng em được không? Cục cựa, anh rất sợ!”

Từng giọt, từng giọt nước mắt lướt qua hai tay Vân Tịch Dạ đang nâng khuôn mặt An Vũ Hàm, làm cho tâm Vân Tịch Dạ yêu thương không dứt.

An Vũ Hàm run hai tay giúp Vân Tịch Dạ băng bó, nhìn vết thương kia, làm cho anh cảm thấy trong lòng mình dường như cũng bị hàng ngàn mũi kim châm vào.

“Được rồi, đừng khóc.”

Vân Tịch Dạ lần thứ hai hôn lên đôi môi bạc của anh, nhẹ giọng an ủi.

Nghe thấy Vân Tịch Dạ nói như vậy, Lý Kính đứng ở một bên thân thể khẽ run, nhìn thấy họ như vậy đau khổ nhắm chặt mắt.

Đây là khác biệt sao? Thì ra anh chỉ có thể làm người thân của cô.

Băng bó xong vết thương cho Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm căn bản cũng không nhận thức được trong nhà còn có hai người, quỳ xuống ôm lấy thắt lưng của Vân Tịch Dạ, đem vùi đầu ở bộ ngực mềm mại của cô, thân thể khẽ run thanh âm buồn bã nói: “Cục cựa, chuyện của em anh biết rồi, anh giúp em được không? Anh thật không muốn nhìn thấy em bị thương nữa!

Anh sợ lắm!”

“Được.”

Nghe thấy An Vũ Hàm nói, Vân Tịch Dạ vui vẻ đồng ý, dù sao phải làm cái gì, làm như thế nào đều là cô quyết định, anh cũng chỉ là biết chuyện quá khứ của cô mà thôi, không cần phải cự tuyệt anh, lại làm cho anh khổ sở lo lắng cho cô.

29. Chương 29

Lúc này Lý Kính đứng ở một bên, trong lòng chua xót, nhìn cũng không được nữa mở miệng nói: “Dạ, nếu không người trong khoảng thời gian này ở chỗ ta đi, lần này Lục Thành không đắc thủ khẳng định còn có thể đến lần thứ hai, người bây giờ bị thương một mình ở đây...”

Nói đến đây Lý Kính trừng mắt liếc nhìn, An Vũ Hàm vẫn như trước đem đầu vùi ở ngực Vân Tịch Dạ, có chút ít khinh bỉ nói: “Còn phải chăm sóc một tên choai choai, sẽ rất không bình an, ở chỗ ta, ta có thể chăm sóc người.”

An Vũ Hàm đang vùi đầu ở ngực Vân Tịch Dạ nghe được Lý Kính nói, ngẩng đầu nguy hiểm nheo cặp mắt to lại trên hàng lông mi kia còn lộ vài giọt nước mắt, nhìn Lý Kính thản nhiên nói: “Không cần, tôi có thể chăm sóc cục cưng, không cần làm phiền đại thúc!”

An Vũ Hàm vô cùng không thích Lý Kính, lần đầu tiên nhìn thấy anh đã không thích rồi, mặc dù theo anh thấy Lý Kính một chút cũng không thích cục cưng, nhưng An Vũ Hàm lại cảm thấy Lý Kính rất nguy hiểm, chính là cảm thấy người này và Tà không giống nhau, Tà luôn dùng một loại ánh mắt giống như anh em bạn bè nhìn cục cưng, còn tên này...mỗi lần nhìn về phía cục cưng trong ánh mắt đều là sùng nịnh không che giấu được, anh cũng biết Lý Kính nhìn thấy cục cưng lớn lên từ nhỏ, mang theo chút sùng ái của người lớn cũng không có gì, nhưng anh chính là cảm thấy ánh mắt của Lý Kính có vấn đề.

Tại sao có thể cho Kính cơ hội mang cục cưng đi được!

Lý Kính nghe thấy An Vũ Hàm gọi mình là đại thúc, trong lòng một cơn đau ập đến, anh cũng là bởi vì vấn đề tuổi tác mà không dám tiến vào thế giới của Vân Tịch Dạ, hiện tại bị tình địch của mình khiêu khích như vậy, tức giận đến mức cả khuôn mặt đều đen “Cậu sao? Một thằng nhóc xấu xa, còn chăm sóc người khác? Nếu cậu có thể chăm sóc cô ấy, tại sao còn để ch Dạ một mình ra ngoài? Hôm nay cậu không đọc báo sao? Sao cậu không nghĩ tới Lục Thành sẽ trả thù Dạ? Cũng là cậu ngốc đến mức ở cùng Dạ lâu như thế, lại không nhìn ra tất cả mọi chuyện đều là Dạ làm? Phải không?!”

“Tôi...”

Tôi...”

Nghe thấy Lý Kính An Vũ Hàm cũng cảm giác anh thực sự không đủ cẩn thận, suy nghĩ không chu toàn, anh chỉ có thể lo lắng nhiều, cục cưng nói như vậy không đúng, có lẽ cô cũng sẽ không thương một người mà rời khỏi.

Hoặc là nếu anh đi cùng cô, có lẽ cô cũng không bị thương.

Nghĩ tới đây nước mắt An Vũ Hàm vừa khô, lần thứ hai bắt đầu lác lác trong viền mắt.

Vân Tịch Dạ nhìn thấy ánh mắt An Vũ Hàm lần thứ hai bị hơi nước mê lên, yêu thương nói: “Được rồi, Tiểu Vũ không sai, Kính, người đừng trách anh ấy nữa!

Ta ở đây được rồi.”

Nhìn thấy Lý Kính không đồng ý nhìn qua, Vân Tịch Dạ tiếp tục nói: “Yên tâm, mấy ngày nay ta dưỡng thương không ra khỏi cửa, chờ hai ngày nữa sự kiện anh em họ Lục loạn luân lắng xuống, Tà, lúc đó người đem chỗ tài liệu kia đưa tới tòa soạn báo, ta tin Lục Thành nhìn thấy cái đó nhất định sẽ giật mình, đến lúc đó cũng không có thời gian để ý tới ta.”

Lý Kính há miệng còn muốn nói điều gì, mà Vân Tịch Dạ lại không có cho hắn cơ hội mở miệng, hạ lệnh đuổi khách “Kính, gần đây phải làm phiền người nhiều hơn một chút, chuẩn bị tài chính nhiều một chút để ‘Long đẳng’ thu mua cổ phần của Lục thị, được rồi, ta hiện tại thực sự mệt lắm, các người đều đi nhanh đi!

Không cần lại ở đây coi chừng ta.”

“Hừ!”

Liếc mắt lườm An Vũ Hàm canh giữ ở bên cạnh Vân Tịch Dạ, Lý Kính bắt đắc dĩ hừ nhẹ một tiếng, cảm áo khoác cùng chìa khóa xe xoay người rời khỏi.

Tà nhìn Lý Kính bỏ về trong lòng thở dài, năm đó là Lý Kính mang hấn đi Anh quốc, mặc dù về sau mọi người làm việc không giống nhau, nhưng hấn vẫn là cùng Lý Kính gần gũi, Lý Kính với Vân Tịch Dạ là yêu, ngoại trừ Lý Kính, cũng chỉ có hấn hiểu rõ nhất!

Có bao nhiêu chuyện hấn cũng không nhin được muốn nói cho Vân Tịch Dạ, cho cô biết tình cảm của Lý Kính với cô, nhưng cuối cùng hấn vẫn là nhin được, đó là một tình yêu không thể nói ra!

Đã nhiều năm như vậy Vân Tịch Dạ chỉ coi Lý Kính là người cha, nếu như hấn thật đậm thủng tầng giới hạn này, hấn tin đối với người nào cũng sẽ không tốt.

Lắc lắc đầu nói với Vân Tịch Dạ: “Dạ, sáng sớm ta nhận được điện thoại của Hương, nói hai người họ chuẩn bị đến Trung Quốc.”

“Họ đến để làm chi? Mọi chuyện bên kia đều giải quyết rồi?”

Nghe thấy tin này, Vân Tịch Dạ nhú mày hỏi.

“À, Hương nói là nhớ người, lại nói bên kia chỉ có một chút chuyện căn bản là không tốn nhiều thời gian.

Nếu họ mấy ngày nay tới đây, vậy ta cứ để họ ở chỗ người, cũng tiện bảo vệ người, để ngừa mọi chuyện thôi.”

Vừa nói Tà vừa nhìn sắc mặt Vân Tịch Dạ, lại nhìn sắc mặt An Vũ Hàm, sợ họ không đồng ý.

“Người sắp xếp thì được rồi, chỉ là...”

Vân Tịch Dạ khó xử nhìn mặt An Vũ Hàm vẫn như cũ lộ ra vài giọt nước mắt nói: “Có ảnh hưởng đến anh hay không? Nếu không anh về An gia ở tạm đi!”

An Vũ Hàm nhìn Vân Tịch Dạ đôi mắt to hơi nước sương mù, vô tội nói: “Không đâu, em đừng đuổi anh chứ!

Anh ở chỗ đây muốn chăm sóc cho em.”

“Vậy thì cứ như vậy đi, em mệt lắm, Tiểu Vũ bế em vào phòng ngủ đi.”

Nhìn thấy An Vũ Hàm như vậy Vân Tịch Dạ cũng không nói thêm nữa, nháy nháy đôi mắt mệt mỏi ôn nhu nói với An Vũ Hàm.

“Thôi đi nghỉ đi, ta về ” Dạ Vũ ” xem chút.”

Tà thấy Vân Tịch Dạ ánh mắt mệt mỏi không ngừng rũ xuống, biết cô đã đến cực hạn chịu đựng, nếu không đi nghỉ ngơi rất có thể sẽ ngất xỉu, cho nên chào hỏi nhìn An Vũ Hàm liếc mắt một cái xoay người đi ra.

“Cực căng, anh...”

Thấy Tà rời đi An Vũ Hàm nhìn thấy Vân Tịch Dạ mệt mỏi trong lòng nhói đau, muốn nói cái gì đó lại “Tiểu Vũ, đừng linh tinh, em hiện tại thực sự mệt chết đi, em không có khí lực lết vào, bế em vào có được không.”

Vân Tịch Dạ miễn cưỡng cười cười với An Vũ Hàm, kỳ thực cô rất muốn cùng anh tâm sự, nhưng mí mắt nặng nề cảm giác sắp không thể mở lên nữa.

Thấy Vân Tịch Dạ như vậy An Vũ Hàm đành phải trật tự, đứng lên xoay người vừa mới định bế Vân Tịch Dạ đi phòng ngủ, liền nghe thấy tiếng chuông cửa vang lên, An Vũ Hàm nhú mày liếc nhìn Vân Tịch Dạ mở mắt đang ra, nhẹ giọng nói: “Em nằm ở trên sofa đã, anh đi mở cửa.”

An Vũ Hàm mở cửa chính liền nhìn thấy Lý Kính mang theo một đồng đồ đạc gì đó đi rồi mà quay lại, nhú mày ngăn ở cửa cũng không có ý muốn cho anh vào, dùng khẩu khí bất thiện nói với Lý Kính: “Còn việc gì nữa?”

Anh chưa từng quên chuyện Lý Kính vừa định cướp cục cưng của anh, những người như thế nhất định phải đề phòng một chút, nếu không ngày nào đó cục cưng sẽ bị người ta mang đi mất!

Thấy An Vũ Hàm cũng không định cho mình đi vào, Lý Kính khuôn mặt tuần tú đen lại, thực sự rất muốn dạy dỗ thằng nhóc xấu xa này một chút, nhưng suy nghĩ đến Vân Tịch Dạ bị thương, nếu như hiện tại cùng tên tiểu tử này xung đột sẽ làm Vân Tịch Dạ khó xử, đành phải buông lỏng đồ vừa mới mua được toàn bộ giao cho An Vũ Hàm, trừng mắt nhìn An Vũ Hàm một cái lạnh lùng nói: “Ồ đây đều là một ít nguyên liệu nấu ăn bổ máu, tôi nghĩ cậu không cần tôi dạy phải làm như thế nào chứ!”

“Cám ơn, không cần!”

Nghe thấy Lý Kính nói vậy, An Vũ Hàm tiếp nhận đồ anh đưa tới, mặt lạnh nhàn nhạt trả lời Lý Kính một câu, sau đó đóng cửa lại, làm Lý Kính đứng ngoài sắc mặt đen sì lại.

30. Chương 30

Phanh!

Phanh!

Phanh!

Một trận tiếng đập cửa giữa biệt thự vắng vẻ đã vang lên cả ngày.

Lúc này một người phụ nữ trung niên xinh đẹp, vẻ mặt lo lắng bất an, dùng sức đập cửa một căn phòng ngủ, thanh âm to mà không mất đi sự ôn nhu ở cửa phòng khuyên bảo: “Tử Lộ đi ra ăn chút gì được không, mẹ làm món ăn con thích ăn nhất rồi.

Con đã một ngày không ăn cái gì, tiếp tục như vậy nữa sẽ không chịu được đâu!

Tử Lộ ngoan, con nghe mẹ nói đừng nghĩ lung tung, tất cả chỉ là quá khứ đã qua rồi.”

“Mẹ, mẹ đừng gõ nữa được không?”

Một thanh âm khàn khàn mà trầm thấp mang theo bất đắc dĩ, áy náy cùng một tia ảo não từ dưới lầu truyền lên.

Nghe được giọng nói này người phụ nữ trung niên ngừng động tác gõ cửa lại, đột nhiên xoay người đi xuống cầu thang.

Người phụ nữ này rất đẹp, mắt to, chiếc mũi xinh xắn tinh xảo, đôi môi như quả anh đào nhỏ.

Người này nếu như ở thời phong kiến tuyệt đối là nhu nhược mỹ phụ kinh điển.

Chỉ thấy người phụ nữ trung niên này đi tới cầu thang, vẻ mặt phẫn nộ truyền thanh âm xuống dưới lầu giận dữ: “Đều là người súc sinh, người còn có mặt mũi ở đây nói sao!

Người bình thường ở bên ngoài làm cái gì ta không quan tâm, thế nhưng người lần này còn hạ thủ với cả em gái mình, người còn có phải là người hay không!”

“Mẹ...”

Con nói rồi, con và Tử Lộ là mắc bẫy người ta!

Mẹ vì sao cũng không tin con?”

Tên con trai ngồi trên sofa ở đại sảnh, thống khổ vò đầu, giọng nói đã bắt đầu nghẹn ngào.

Lại không có dũng khí ngẩng đầu nhìn mẹ mình!

Người phụ nữ xinh đẹp trên cầu thang chính là Hà Y Na, phu nhân của Lục Thành.

Còn người ngồi trên sofa ở phòng khách tầng một chính là Lục Tử Hạo.

Lúc này hắn đã không còn bộ dạng phong lưu ngày xưa nữa, mái tóc ngắn được tạo hình bị hắn vò xé lộn xộn, trên khuôn mặt tuần tú tràn đầy mệt mỏi cùng hối hận, chiếc quần vàng nhạt cùng áo sơ mi trắng đầy nếp nhăn, đã không còn là một Lục Tử Hạo trước kia nữa.

Sáng sớm khi trời còn chưa sáng hắn mơ mơ màng màng tỉnh lại, lập tức thấy mình và Lục Tử Lộ nằm ở trên cùng một cái giường, mà hắn rõ ràng cảm giác được vật nhỏ của mình lại đặt ở trong cơ thể của em gái, Lục Tử Lộ lại là ngủ say vẻ mặt đầy hạnh phúc nằm ở trong ngực hắn, khi hắn vén chăn lên nhìn thấy, trên người Lục Tử Lộ đầy dấu hôn thành từng mảnh xanh tím vô cùng đen tối!

Nhưng điều đó cũng chứng minh rằng tối hôm qua hắn đã điên cuồng xâm phạm thân thể em gái mình thế nào.

Nghe thấy Lục Tử Hạo nói, gương mặt xinh đẹp của Hà Y Na càng khó coi hơn, nổi giận với Lục Tử Hạo ở bên dưới quát: “Mắc bẫy? Người sống hai mươi năm nay là uống phí sao? những điều cha người vẫn dạy người vứt đầu rồi? Ta thế nào lại sinh ra một giống ngu như vậy chứ!”

“Mẹ, con dù sao cũng là con trai mẹ, bị thương không chỉ một mình Tử Lộ!”

Lục Tử Hạo ngẩng đầu nhìn Hà Y Na trên cầu thang vẻ mặt phẫn nộ, không khỏi có chút đồ kị oán giận nói.

Con trai? Hà Y Na nhớ tới tờ báo sáng sớm ngày qua đó suy đoán mà cơ thể run lên, không đâu!

Họ chỉ là suy đoán, căn bản họ không có chứng cứ gì cả!

Hà Y Na lần thứ hai nhìn về phía Lục Tử Hạo, ánh mắt tất cả đều là căm hận, lời nói ra càng làm tổn thương thấu tim người khác “Ta thật hy vọng người không phải là con trai ta!

Năm đó ta nên sinh người, thế thì hôm nay sẽ không có những việc này.”

Ánh mắt căm hận, giọng điệu nghiêm túc của Hà Y Na, làm cho Lục Tử Hạo vốn đã tâm cúi đầu càng thấp, hắn không ngờ ở trong lòng mẹ mình, hắn chỉ là một người thừa thừa, có cũng được, mà không có thì càng tốt!

Cùng là bị mắc bẫy, cùng bị tổn thương, Tử Lộ được mẹ quan tâm và hiểu cho, nhưng tại sao hắn chỉ được sự trách cứ và oán hận của mẹ.

“Mẹ!

Những việc này xảy ra con cũng rất áy náy, Tử Lộ là em gái con!

Mẹ thực sự cho con vô liêm sỉ rơi mức hạ thủ với cả em gái mình sao? Có lúc con thực sự hoài nghi, con có phải mẹ sinh ra hay không nữa!

Từ sau khi có Tử Lộ, mẹ có quan tâm đến con sao?”

Lục Tử Hạo nhìn Hà Y Na chất vấn, trên mặt thống khổ càng hơn một phần.

Hà Y Na nhìn Lục Tử Hạo không hề hé răng, thực sự, sau khi có Lục Tử Lộ, bà bắt đầu xa lánh, thậm chí là chán ghét đứa con trai này.

Đó là vì bà sợ, người ta vẫn nói giấy không gói được lửa, năm đó bà thật không nên vì ở bên Lục Thành mà sinh ra Lục Tử Hạo, bà có thể dùng rất nhiều cách để ở cạnh Lục Thành, nhưng nàng lại ngu xuẩn lựa chọn sinh ra Lục Tử Hạo.

Nhiều năm như vậy bà không có một giấc ngủ yên ổn, luôn ở trong ác mộng mà giật mình tỉnh giấc, bà sợ Lục Thành, nếu như Lục Thành biết Lục Tử Hạo không phải của con ruột của hắn, hắn nhất định sẽ ly hôn với bà!

Bà không thể ly hôn, bà không thể sống trong nghèo hèn!

Hà Y Na lần thứ hai nhìn về phía Lục Tử Hạo trong mắt có một tia áy náy, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Nửa ngày không thấy Hà Y Na trả lời, Lục Tử Hạo thống khổ nhắm chặt mắt, đứng dậy cầm áo khoác trên sofa, xoay người đi ra ngoài cửa, nhưng vẫn không quên nói với Hà Y Na “Mẹ, con ra ngoài một chút.”

Hà Y Na cũng không ngăn cản Lục Tử Hạo ra ngoài, xoay người liếc nhìn cánh cửa ở phòng Lục Tử Lộ, than nhẹ một tiếng đi vào phòng ngủ của mình.

Lúc này Lục Tử Lộ khóa thân, hai tay vây quanh hai đầu gối, ở góc giường khóc.

Hồi lâu không nghe thấy ngoài cửa có bất kỳ tiếng vang nào, Lục Tử Lộ mới chậm rãi ngẩng đầu chôn ở giữa hai chân lên, mới nhìn rõ trên khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô tất cả đều là nước mắt.

Lục Tử Lộ mặc dù không có vẻ đẹp của Vân Tịch Dạ làm người ta hít thở không thông, nhưng được di truyền dung nhan xinh đẹp của Lục Thành và Hà Y Na.

Không coi là cực phẩm mỹ nữ nhưng cũng là mỹ nữ hiếm thấy, lúc này nước mắt nhạt nhòa, càng làm cho gương mặt xinh đẹp ấy thêm động lòng đẹp một cách nhu nhược!

Cô bây giờ rất đau khổ, cô vĩnh viễn đều không thể tin được người đầu tiên cô yêu, lại lừa gạt cô!

Mặc dù trước đây cô nhìn thấy người đẹp trai cũng sẽ thêm thương, nhưng lần này cô rất nghiêm túc!

Sáng sớm hôm nay lúc cô còn ở trong mộng đẹp hạnh phúc, lại bị người bên cạnh đánh thức.

Cô cứ nghĩ là mình mở mắt ra nhìn thấy người yêu, vì thế nửa ngày xấu hổ không dám mở mắt ra.

Nhưng ông trời thật là vô tình, lúc thanh âm ảo não của anh trai vang lên, thế giới của cô cũng đã theo gương ngủ gật mà vỡ vụn.

Về đến nhà cô chạy ào vào phòng ngủ, lập tức bắt đầu tắm rửa, hi vọng có thể đem tất cả dấu hôn trên người cọ sạch, như vậy có lẽ cô mới có thể ngay thơ lừa gạt mình, đây chỉ là một giấc mộng!

Chỉ là một cơn ác mộng!

Khi cô ra ngoài phòng tắm, đứng trước gương trong phòng ngủ lấy hết dũng khí nhìn vào gương, hi vọng có thể vĩnh viễn sống ở trong giấc mộng của chính mình.

Nhưng trong gương, những dấu vết hoan ái trên người lại vô tình nói cho cô biết, cô chỉ là lừa mình dối người!

Vân Tịch Dạ thực sự lừa gạt cô.

A...

Khi cô nhìn chính mình trong gương, chỉ thấy đau lòng không có một nửa chút cảm hận với Vân Tịch Dạ, trái lại phát hiện mình vẫn thật sâu yêu hắn, như cũ không thay đổi.

Có phải rất buồn cười hay không? Nhưng vậy thì sao? Cô yêu hắn là thật!

Cô không trách hắn lợi dụng mình!

Cô chỉ lo lắng sẽ không còn được gặp lại hắn.

Lục Tử Lộ mở to hai mắt, nước mắt trong con ngươi chậm rãi chảy xuống, khóe miệng cong lên một nụ cười bi ai nhàn nhạt, lắc lắc đầu đứng lên đi tới tủ quần áo, mở tủ cầm một bộ mặc vào.

Cô muốn dùng cảm đối mặt với tất cả, cô phải kiên cường, cô nhất định phải có được tình yêu của Vân tịch Dạ!

31. Chương 31

Một tuần sau đó, ngay lúc chuyện anh em Lục gia loạn luân sắp thành quá khứ, phu nhân hiện tại của Lục Thành- Hà Y Na, lại đột nhiên bị một tòa soạn báo tung tin ra, bà từng là vợ bé của một tên phú hào ở

thành phố Z tới hai năm, còn có cả bức ảnh chụp lại cùng một ít tư liệu làm chứng!

Trước khi quay về với Lục Thành một tháng, bà đã bị một tên phú hào hơn 60 tuổi ở thành phố A nhìn trúng, chuẩn bị dùng bà làm công cụ tình dục giúp hắn sinh con trai, không ngờ sau đó tên phú hào đột ngột qua đời.

Ngày ngày hôm sau lại có một tòa soạn báo nhỏ đưa ra báo cáo xét nghiệm ADN chứng minh Lục Tử Hạo không phải là con ruột của Lục Thành mà lại là con trai tên phú hào qua đời năm đó!

An Vũ Hàm ngồi trên sofa nhìn tờ báo trong tay nhíu mày, thật không nghĩ tới Lục Tử Hạo lại không phải con trai của Lục Thành, thế nhưng anh tuyệt đối không nghi ngờ bài báo đó, bởi vì anh tin Vân Tịch Dạ!

Vân Tịch Dạ đẩy cửa phòng đi vào, nhìn thấy An Vũ Hàm đang ngồi trên sofa xem báo, vòng ra đằng sau An Vũ Hàm quét mắt qua tờ báo trong tay anh, nhẹ cong môi dưới ôn nhu nói: “Sáng nay ăn cái gì?”

Nghe được thanh âm phía sau, An Vũ Hàm quay đầu ghé vào chỗ tựa ghế sofa kéo tay Vân Tịch Dạ, vẽ mặt ủy khuất liếc mắt vào phòng bếp thấp giọng bất mãn nói: “Người kia không cho anh vào bếp!”

Cục cứng, chúng ta đuổi họ đi có được không? Một mình anh cũng có thể chăm sóc em mà!”

Ngày đó sau khi Vân Tịch Dạ bị thương, vừa rạng sáng ngày hôm sau trong nhà bếp hai nữ nhân đã nhanh chóng hò hét xông tới, một người chính là Tuyết, cả ngày lạnh như băng, ngoại trừ cục cứng thì ai cô ấy cũng không phản ứng.

Một người tên là Hương, suốt ngày quần quít cục cứng không tha, ghê tởm hơn chính là cô ta dám chê anh chuẩn bị canh cho cục cứng dinh dưỡng không tốt, mặc dù cô làm món ăn thực sự là có ngon hơn một chút!

Được rồi!

Không phải một chút mà là rất nhiều!

Thế nhưng món ăn của anh cũng đâu phải là không ăn được, quan trọng nhất là, đó là anh dùng tất cả tình yêu làm cho cục cứng, sao lại không tốt chứ? Cô ta dựa vào cái gì chê a??? Cô mấy ngày nay đều không cho anh vào trong bếp!

Vì thể hiện tại anh cực kỳ khó chịu!

Rất phiền muộn!

Đúng lúc này Tuyết thần luyện trở về nghe được anh than thở, nhíu mày im lặng tiêu sái đi đến sau lưng An Vũ Hàm nhìn chăm chăm vào lưng anh, thanh âm như tảng băng ngàn năm lạnh lùng vang lên: “Không thích ở đây, người có thể trở về An gia mà, than thở nữa thì cút ra ngoài!”

Nói xong nhìn cũng không thèm nhìn An Vũ Hàm bị dọa quay đầu lại, trên mặt tất cả đều là kinh khủng, xoay người đi đến phòng bếp.

An Vũ Hàm đang than thở với Vân Tịch Dạ, đột nhiên một thứ thanh âm lạnh như băng vang lên ở sau lưng, bị hoảng sợ kinh khủng quay đầu liền nhìn thấy, Tuyết mặt lạnh bỏ lại một câu, cũng không thèm nhìn anh một cái đã xoay người bay đi.

An Vũ Hàm vỗ vỗ trái tim nhỏ bị dọa đến, tức giận trừng mắt với bóng lưng rời đi của Tuyết.

Xoay người bày ra khuôn mặt đáng yêu đôi mắt mở to ngập nước, nhìn Vân Tịch Dạ ủy khuất khê cần môi dưới, thỉnh thoảng dùng khóe mắt hai người con gái ở trong bếp, nước mắt lưng t thật là không thể không thương!

Vân Tịch Dạ nhìn thấy bộ dáng đáng yêu này của An Vũ Hàm, nhin không được cúi người khê hôn nhẹ lên đôi môi của anh.

Bởi trong nhà chỉ có ba phòng ngủ, Tuyết và Hương đều không phải là người có thể ngủ cùng nhau, với danh nghĩa bảo vệ Vân Tịch Dạ không thể đi khách sạn, các nàng đành phải một người một phòng ngủ.

Cho nên An Vũ Hàm không có chỗ ngủ, lại không muốn về An gia, bày ra bộ dạng đáng thương, làm cho Vân Tịch Dạ không thể từ chối.

Bất đắc dĩ mấy ngày nay anh đều ở trong phòng Vân Tịch Dạ.

Mấy hôm rồi họ cũng coi như là cùng ăn cùng ngủ, vì thế chuyện hôn nhau, ở trong khoảng thời gian này cũng biến thành cơm bữa.

An Vũ Hàm đang liếc nhìn phòng bếp, đột nhiên cảm giác trên môi bị thứ gì đó mềm mại phủ lên, con mắt nhìn thấy Vân Tịch Dạ nhắm mắt lại hôn lên môi của anh, lúc trước còn ngập nước ánh mắt, bỗng nhiên lại lóe lên một tia sáng, khóe miệng nhin không được cong lên, hai tay đặt ở trên lưng sô pha di chuyển lên vòng eo nhỏ của Vân Tịch Dạ, kéo hai người gần nhau hơn làm cho nụ hôn này thêm sâu sắc... “Khụ... Ăn cơm!”

Hương bê bữa sáng ra tới, liền thấy hai người trong phòng khách đang hôn nhau khó dứt ra được, liếc mắt ho một tiếng lấy lệ, nhắc nhở, bình tĩnh bê bữa sáng vòng qua hai người, mới lảo đảo đi vào phòng ăn.

“Khụ...”

Vân Tịch Dạ nghe được tiếng ho khan của Hương, gương mặt xinh đẹp đỏ lên.

An Vũ Hàm vẻ mặt bất mãn, gắt gao trừng mắt nhìn Hương đang rời đi, đi đến phòng ăn.

Ngồi vào bàn ăn, An Vũ Hàm hai tay cầm dao nĩa, đôi mắt mở to ngập nước, đôi môi bởi vì vừa mới hôn mà đỏ sẫm.

Về mặt ai oán nhìn chằm chằm Hương và tuyết ngồi ở đối diện, có một khó chịu trong bữa sáng.

Dao nĩa dùng sức xẹt qua khay phát ra thanh âm làm người ta sợ hãi, mà Hương và Tuyết dường như lại không có phát hiện ra trên An Vũ Hàm phát ra cường đại oán khí, vẫn ăn đĩa cơm sáng của mình, càng không đem âm thanh mài dao của An Vũ Hàm để trong đầu!

Thấy không ai đem oán khí của mình để vào mắt, An Vũ Hàm phiền muộn bỏ dao nĩa lại, xoay người ôm lấy eo nhỏ của Vân Tịch Dạ đang ngồi bên cạnh, đem mặt thật sâu vùi ở trên bờ vai cô không muốn bỏ ra.

Vân Tịch Dạ đang ăn cơm bất đắc dĩ để thìa xuống một tay đẩy đầu An Vũ Hàm đang đặt ở bờ vai mình ra, một tay xúc đĩa lapis xường của mình, đút vào trong miệng An Vũ Hàm, cười cười nói với anh: “Đừng giận nữa, ăn xong chúng ta ra ngoài một chút.”

Tuyết và Hương đang ngồi ở đối diện ăn cơm, nhìn thấy hình ảnh như vậy cùng nhau đen mặt lại!

Dùng ánh mắt khinh thường nhìn An Vũ Hàm đang đắc ý nhíu mày với hai người.

Mặc dù khuôn mặt baby của An Vũ Hàm thật đáng yêu, vẻ mặt cũng rất cực phẩm, nhưng Vân Tịch Dạ hình như không phải thực thích tên nhóc đó chứ!

Xem ra lời Lý Kính mấy hôm trước nói với các nàng một chút cũng không sai, Vân Tịch Dạ đây là đang nuôi một khổ hài trong nhà!

An Vũ Hàm ôm thắt lưng Vân Tịch Dạ, nhai lapis xường trong miệng, quay đầu về phía đối diện nhìn thấy Tuyết và Hương liền đắc ý nhíu mày, một tay ôm thắt lưng Vân Tịch Dạ không tha, một tay cầm đĩa cơm bắt đầu ăn, cũng xúc một miếng lapis xường đút cho Vân Tịch Dạ.

“Tiểu tử thôi!”

Trên cánh tay Dạ có vết thương, người cách xa cô ấy một chút.”

Hương đột nhiên bạo phát gầm lên giận dữ, làm cho An Vũ Hàm đang chìm đắm trong hạnh phúc, đút cơm cho Vân Tịch Dạ, nhin không được run lên, chiếc thìa cầm trong tay, thiếu chút nữa bay lên mặt Vân Tịch Dạ!

An Vũ Hàm đen mặt buông thìa, quay đầu cầm giận nhìn Hương khê quát: “Lão bà, người bệnh à!”

Sáng sớm tinh mơ quát cái gì mà quát, ta biết trên cánh tay cực cưng có vết thương!

Không phải là vì cô ấy bị thương nên dứt cho cô ấy sao!

Nói xong quay đầu về mặt đáng thương nhìn Vân Tịch Dạ, nhẹ giọng lẩm bẩm: “CÔ ta là phụ nữ tiền mãn kinh sao? Thật là phiền phức!”

Ngồi trên bàn ăn đều là những người không đơn giản, những lời An Vũ Hàm thấp giọng nỉ non này, làm cho Hương vốn đã khó chịu với anh, gương mặt xinh đẹp xám xịt, làm cho khuôn mặt băng đá ngàn năm của Tuyết, lộ ra vết rách nhè nhẹ!

Tuyết nhìn về phía An Vũ Hàm, trong mắt tất cả đều là vui sướng khi người khác gặp họa.

“Tiểu tử thôi, người nói cái gì? Có tin hay không ta làm cho Dạ xử người!”

Hương mặt đen đứng lên, nhìn An Vũ Hàm ánh mắt lóe lóe, một tay nhanh chóng xẹt qua bàn ăn phía trên An Vũ Hàm, chỉ vào anh quát lên giận dữ.

Đối với lời đe dọa của Hương, An Vũ Hàm không tin tưởng bữu môi, lấy tay ngoáy lỗ tai liếc mắt nhìn Hương, thản nhiên nói: “Ta nói gì chứ!

Đại nhân, có phải già rồi hay không, vì thế nghe lầm rồi?”

Hương khó chịu nhìn An Vũ Hàm vì những lời anh vừa nói, lại bị Vân Tịch Dạ cắt ngang, Vân Tịch Dạ trách cứ trừng mắt nhìn An Vũ Hàm, nói với Hương: “Được rồi Hương, đừng cãi nhau với Tiểu Vũ nữa, ăn xong đi cùng ta ra ngoài một chút, lâu lắm rồi ta chưa ra ngoài.

Còn anh nữa Tiểu Vũ, đừng ôm em vậy, mau ăn cơm đi.”

Nghe thấy Vân Tịch Dạ nói vậy, Hương hung hăng trợn mắt nhìn An Vũ Hàm, rồi mới ngồi xuống tiếp tục ăn cơm.

An Vũ Hàm nhìn Vân Tịch Dạ, lại nhìn cánh tay mình đang đặt ở thắt lưng cô, trong mắt dường như im lặng miễn cưỡng, đành phải buông thắt lưng Vân Tịch Dạ ra, xoay người bắt đầu ăn cơm.

“Phốc!”

An Vũ Hàm vừa mới ăn hai miếng, bắt đầu cảm thấy đau bụng, đau ghê “Xì!

Ha...

Ha ha...

Khụ...

Khụ khụ...

Ha ha ha!”

Nghe thấy thanh âm kì lạ, Hương biết là thuốc của mình đã có tác dụng, lại không ngờ rằng thuốc này hiệu quả nhanh thế, nhất thời nhẹn không được cười ra tiếng, phải nhìn xem An Vũ Hàm đã chết hay chưa, khuôn mặt baby xấu hổ đen sì, cười đến mức thiếu chút nữa xóa liễu khí.

Nhìn thấy Hương vậy, Tuyết nhìn An Vũ Hàm đang ôm bụng, trên khuôn mặt tràn đầy xấu hổ cùng phần nộ, trừng mắt nhìn Hương, khóe miệng cũng dẫn ra một nụ cười nhàn nhạt, băng lạnh trong con người cũng ấm lên một chút.

“Lão bà, người cho vào cơm của ta cái gì thế?”

An Vũ Hàm thống khổ xoa bụng đang không ngừng kêu gào, hung hăng trừng mắt với Hương đang cười đến mức không thể dừng lại, phần nộ găm hết lên.

“Ha ha...

Hừ!

Tiểu tử thôi, người gọi ta một tiếng lão bà nữa thử xem!

Ta cam đoan cho người không thấy được mặt trời ngày mai.”

Hương đắc ý nâng cằm, liếc mắt nhìn An Vũ Hàm ở đối diện ôm bụng, kêu gào với mình, tiếp tục uy hiếp.

“Người...”

Người...”

An Vũ Hàm giơ tay lên chỉ vào Hương, vừa mới chuẩn bị nói với cô ta hai câu, cái bụng lại quặn đau, đau đến mức nói không ra lời.

Thấy An Vũ Hàm đau thành như vậy, Vân Tịch Dạ nhíu mày bất đắc dĩ lắc đầu, cầm lấy cánh tay An Vũ Hàm ôn nhu hỏi: “Anh sao vậy? Có đau lắm không?”

“Dạ, đừng để ý đến hần, ta chỉ là cho một chút thuốc xổ thôi, vào toilet thì tốt rồi.”

Nói xong còn không quên khinh bỉ liếc nhìn An Vũ Hàm, thần nhiên nói: “Người thật vô dụng, một chút cảnh giác cũng không có, nếu là người xấu hạ độc, người còn bảo vệ Dạ thế nào a!”

Hương nói còn chưa xong, An Vũ Hàm bên này lại một lần nữa phát ra phốc!

Phốc!

An Vũ Hàm hung hăng trợn mắt nhìn mắt Hương rời khỏi bàn ăn, vội vã chạy vào toilet trong phòng khách.

32. Chương 32

Lúc này Lục Thành vừa xem tin tức trên báo, tờ báo trong tay nhanh chóng trở thành nhàu nát, trên mu bàn tay gân xanh nhảy lên thỉnh thoảng, hần ngồi trên sofa, trầm mặc nhìn người đàn bà trước mặt mà hần yêu này.

Hần vẫn mù quáng yêu người đàn bà này, hần vì nàng, đã từng làm tổn thương một người thật sâu yêu nữ nhân của hần, vì họ và con trai của họ, hần lừa gạt người phụ nữ khác, từ bỏ con gái ruột của mình.

Lại không từng nghĩ đến, hần yêu người đàn bà đã từng làm tình nhân của người khác!

Cái gọi là con trai của họ căn bản cũng không phải là con hần!

Người phụ nữ này lừa hần nhiều năm như vậy, hần lại cứ ngây ngốc tin nàng.

Cũng là, năm đó tình đầu trở về bên hần, thế nhưng hần lại không điều tra nàng, không nghi ngờ rằng khi đó làm sao nàng lại xuất hiện ở bữa tiệc của giới thượng lưu đó.

Họ cũng coi như là thanh mai trúc mã, đối với gia cảnh của nàng hần vẫn là hiểu biết, khi đó nàng cũng đã có các loại đồ trang sức châu báu, rất rõ ràng không phải là thừa hưởng hay giàu có, mà ở đêm đầu tiên đó đã chứng minh không phải, bằng không bọn họ cũng sẽ không có về sau, nhưng hần vẫn Đứng ở trước mặt Lục Thành, Hà Y Na mặt tái nhợt, thân thể run nhè nhẹ, bà nhìn sắc mặt của tướng công, trong hai mắt dần dần lộ ra tuyệt vọng.

Bà không nghĩ tới lại nhanh như vậy, bí mật mình đã khổ tâm giấu giếm nhiều năm đã bị người ta vạch trần, bà đã trải qua nhiều chuyện như vậy, thật vất vả mới thế được chỗ của người đàn bà đó bây giờ tận mắt thấy thành quả vứt mất khỏi tay Bà không cam tâm, vì sao người khác đều có nhiều hơn bà, bà cũng chỉ muốn cuộc sống khá hơn một chút mà thôi, thế là sai sao? Không!

Không!

Bà không thể mất đi tất cả những gì đang có!

Những phóng viên kia cũng chỉ là suy đoán, mà Lục Thành luôn rất tin tưởng bà, chỉ cần bà nói những thứ này đều là bịa chuyện, là nói xấu, hần tuyệt đối sẽ tin tưởng bà!

Đúng!

Chỉ cần bà không thừa nhận, hẳn là tuyệt đối sẽ không thăm dò thêm nữa!

Nghĩ tới đây Hà Y Na trấn tĩnh lại, hướng mắt nhìn Lục Thành lần nữa, trên mặt vốn là nhu nhược kiêu mị, lúc này càng thêm rung động lòng người, nước mắt từng hạt chảy xuống, nhẹ nhàng đến bên cạnh Lục Thành chậm rãi ngồi xuống, cầm lấy cánh tay Lục Thành nghẹn ngào nói: “Thành, nhiều năm như vậy chẳng lẽ anh còn không hiểu em sao? Chuyện của Tử Hạo và Tử Lộ vừa mới qua đi, hiện tại lại là tin đồn như thế.

Tử Hạo đích thực là con trai của anh, chuyện này rõ ràng là có người hãm hại Lục gia chúng ta!

Anh không thể buông tha cho họ a.”

Lục Thành vốn là đang đọc bài báo kia, chỉ cảm thấy buồn cười thực sự không thể nào tin được tin tức này, nhưng khi hắn tỉnh táo lại, lại có cảm giác muốn khóc!

Chuyện đưa tin này có lẽ đều là Vân Tịch Dạ sắp xếp, nếu quả thật là giả, mặc dù có thể cho Lục thị bởi vì gièm pha gần đây, mà đi xuống dốc, nhưng căn bản là không đủ kích được bản thân hắn.

Lần này hẳn phải người giết Vân Tịch Dạ, cô thông minh như vậy nhất định sẽ biết là hắn làm, cô chắc chắn là muốn hung hăng đủ kích hắn, cho nên sự nghi ngờ này không phải là không có lý!

Lục Thành thấy Hà Y Na cũng không có ý muốn nói thật, lửa giận trong ngực từng trận bốc lên, phần nộ trong mắt sương lạnh một mảnh, Lục Thành nhắm chặt mắt nhớ tới Vân Tịch Dạ, nhớ tới mẹ của Vân Tịch Dạ trong lòng chua xót khổ sở, hẳn là tạo ra nghiệt chủng gì đây!

Con trai rất có thể không phải là con đẻ, mà chính con gái ruột của mình lại hận mình tới tận xương tủy, hơn nữa thiếu chút nữa vì con trai có thể không phải cốt nhục của mình, chính mình đã giết con gái ruột, ông trời quả thực có mắt, mọi chuyện đều nhìn thấu.

Nhìn lại xem những năm qua mình đã làm gì rồi? Đúng lúc này, di động của Lục Thành vang lên, nhìn số điện thoại quen thuộc kia, Lục Thành thậm chí có chút khiếp đảm.

Ngày hôm qua sau khi hắn thông suốt đã để Thượng Quan Vệ, đi thăm dò cuộc sống của Hà Y Na trước khi giả cho hắn, hiện tại hẳn là đã điều tra được.

Nhìn thấy trên điện thoại di động của Lục Thành hiện lên 3 chữ Thượng Quan Vệ, trái tim Hà Y Na vừa bình ổn lần thứ hai lại đập mạnh, thậm chí còn có dấu hiệu vỡ vụn.

Cụ thể Thượng Quan Vệ làm cái gì, bà mặc dù không phải hiểu thực rõ, nhưng bà lại biết Thượng Quan Vệ thường xuyên giúp Lục Thành làm những việc không thể mang ra chiếu sáng.

Lục Thành yêu Hà Y Na là thật, bình thường ở nhà vì không muốn bà luôn nghi kỵ, không bao giờ gọi bằng di động, có việc gấp sẽ gọi điện thoại cố định ở nhà.

Mà bây giờ cú điện thoại này làm cho Hà Y Na khóc đến mặt cứng đờ, hai mắt mở thật o, nhìn điện thoại không ngừng vang lên trên bàn trà, đã có thể tiên đoán được tương lai của mình.

Lục Thành nhìn thấy Hà Y Na như vậy, hai mắt thiếu chút nữa thiêu cháy, không chút suy nghĩ tay nhấn nút nghe, lập tức trong điện thoại truyền đến một thanh âm khàn khàn trầm thấp mà không khỏi dự hoặc.

Tin tức mà thanh âm kia truyền đến, lại làm cho hai người trên sofa trong nháy mắt đều già đi.

“Cha nuôi, tin tức ngày hôm qua qua báo chí nói về mẹ nuôi, là thật!

nguyên nhân năm đó mẹ rời khỏi cha, cũng là bởi vì lúc đó lọt vào mắt một lão phú hào.

Còn về phần tin tức hôm nay qua trên báo, tạm thời còn chưa điều tra được, nhưng cha có thể đi... Híc..

Híc..

híc..”

Lời Thượng Quan Vệ còn chưa nói hết, liền nghe thấy micro truyền đến tiếng khóc của Hà Y Na bên kia, đành phải cúp điện thoại trước.

“Không phải như thế!

Không phải như thế!

Thành, anh phải tin em, em là vợ anh, Tiểu Vệ có phải hay không bị người ta mua chuộc.

Anh phải tin em!”

Hà Y Na cầm lấy ống tay áo Lục Thành, hai tay nhịn không được run lên, trên mặt là khủng hoảng không che giấu được, ngay cả trong lời giải thích đều là âm rung.

Lúc này một số thứ đã gần như là tan vỡ, bà không nghĩ tới Lục Thành lại để cho người ta điều tra bà.

bà không dám nghĩ những thứ bà sẽ phải đối mặt khi rời khỏi Lục Thành.

Lục Thành đột nhiên đứng lên, bỏ qua Hà Y Na đang cầm ống tay áo của hắn, đã khóc bao nhiêu, cũng chẳng thèm để ý những lời vô nghĩa kia.

Xoay người cầm lấy chìa khóa xe đi ra ngoài, hắn muốn đích thân xác định một chút, hắn muốn xác định, xác định Tử Hạo có phải con trai của hắn không!

Hắn không có cách nào tiếp nhận sự thật này!

“Thành, anh đi đâu vậy? Lục Thành!

Lục Thành...”

Hà Y Na bị vô tình bỏ qua nhìn Lục Thành quyết tuyệt xoay người, đi ra ngoài thì tất cả triệt để tan vỡ!

Quỳ ngồi dưới đất, chỉ có thể không ngừng i tên hắn, hi vọng hắn có thể quay đầu lại nhìn bà một cái, như vậy có lẽ bà còn có một chút cơ hội.

Nhưng, hiển nhiên làm cho nàng thất vọng rồi, Lục Thành cũng không có ý muốn quay lại, ở trong tiếng khóc của bà hắn càng thêm vô tình.

Mà Lục Tử Hạo cũng nhìn thấy tin tức này nhanh chóng trở về nhà, vừa mới dừng xe ở cửa nhà đã nhìn thấy người cha luôn luôn vô cùng chú trọng dáng vẻ, thế nhưng lại không mặc áo khoác, chỉ độc một chiếc áo sơ mi trắng, cà vạt xiêu xiêu vẹo vẹo, liền vội vã chạy ra bên ngoài.

Trên đường tâm trạng thấp thỏm, nhất thời có cảm giác hít thở không thông!

Nhìn thấy cha đã mở cửa xe, Lục Tử Hạo bất an rời khỏi chiếc xe thể thao, đi nhanh bước lên gấp giọng hỏi: “Cha, cha vội vã như vậy, là đi đâu vậy?”

Lục Thành ngồi lên ghế điều khiển liếc nhìn con trai mà hắn thương yêu từ nhỏ đến lớn, nghĩ đến nó có thể không phải là con ruột của mình, trong lòng một luồng phẫn nộ đập thề nào cũng không tắt, giả vờ không nghe thấy Lục Tử Hạo nói, nổ máy xe chạy ra khỏi Lục gia.

“Cha!

Cha...”

Lục Tử Hạo nhìn xe Lục Thành rời khỏi Lục gia, trái tim vốn là bất an bỗng nhiên nhảy lên, nhú mào xoay người chạy vào trong nhà.

Hắn muốn tận tai nghe mẹ hắn nói, tất cả đây đều không phải là sự thật!

Hắn đột nhiên rất sợ hãi, nếu như hắn thật không phải là con trai của Lục Thành, vậy hắn hiện tại là cái gì? Không!

Hắn không tin!

Hắn không thể tin!

33. Chương 33

Lục Tử Hạo đẩy cánh cửa ra, liền nhìn thấy cả người Hà Y Na, phảng phất một trận đau thương, ngơ ngác quỳ dưới đất, mà trên khuôn mặt xinh đẹp kia của bà, còn mang theo giọt nước mắt chưa khô, ánh mắt trống rỗng nhìn về phía trước, ở chỗ sâu trong hai mắt lại là cay nồng, nhìn không ra sợ hãi!

Một bộ quần áo và trang sức quý tộc, cũng không thể che giấu sự tuyệt vọng toát ra từ cơ thể bà, nhìn thấy Hà Y Na như vậy, Lục Tử Hạo lúc trước trong tim còn mang một tia hi vọng, bây giờ đột nhiên như rơi xuống hầm băng.

Khí lực trên người dường như bị cắt đứt, thân thể phải dựa vào lên tường, suýt nữa đứng không vững mà té ngã.

Nhưng hắn vẫn là lừa mình dối người, tận đáy lòng đã không còn là nghi vấn, Lục Tử Hạo nhìn Hà Y Na, thống khổ lắc đầu khó khăn mở miệng nói: “Mẹ!

Những lời trên báo này đều không phải là sự thực!

Đúng không?”

Lúc này Hà Y Na không thể tin được, người chồng từng thương yêu mình thế nhưng căn bản cũng không tin lời bà nói, hiện tại bà cũng có thể đoán trước được tương lai của mình đáng sợ cỡ nào.

Hà Y Na quỳ gối dưới đất, dường như không nghe thấy Lục Tử Hạo nói gì, hai mắt trống rỗng nhìn cánh cửa, trong miệng vô thức nỉ non: “Không, không được, ta không thể sống nghèo khổ như trước đây!

Không thể!”

Nghe thấy mẹ mình nỉ non như vậy Lục Tử Hạo hai chân như nhũn ra, không cần Hà Y Na trả lời, hắn hiện tại cũng biết rõ tất cả đây đều là sự thật!

Lục Tử Hạo thống khổ nhắm chặt mắt lại, thân thể đang tựa trên tường chậm rãi trôi xuống, hai tay thống khổ luồn vào mái tóc, trên khóe mắt một giọt nước mắt chảy xuống.

Trong miệng nhẹ giọng rên rỉ: “Vì sao? Tất cả là vì sao? Một lúc sau, Lục Tử Hạo mới ngẩng đầu lên, nhìn về phía mẹ mình trong ánh mắt tràn đầy chán ghét, hắn vĩnh viễn không nghĩ tới người mẹ luôn luôn xinh đẹp của mình, thế nhưng thật sự lại có quá khứ không chịu nổi như vậy, mà chính hắn cũng chỉ là một loại con hoang, nhớ tới sự thương yêu và dạy dỗ từ nhỏ đến lớn của cha với hắn, lúc này hắn chỉ cảm thấy yêu thương, chỉ là một loại dằn vặt từ đáy lòng.

Lục Tử Hạo trong ánh mắt hiện lên một tia lệ sắc, đứng lên xoay người rời khỏi Lục gia.

Hắn phải đi tìm Lục Thành, hắn không thể mất đi tất cả những gì đang có, hắn không muốn trở thành tên ăn xin ven đường.

Không thể như thế được!

Lục Thành ngồi ở trên ghế dài trước phòng xét nghiệm, không để ý cô y tá ngăn cản, cúi đầu đốt tiếp một điếu thuốc, trên mặt ngoại trừ lo lắng lại không còn biểu tình gì khác, sau khi rời Lục gia con người phần nộ kia, cũng đã phai nhạt dần, nếu có thì chỉ là băng lạnh làm người ta kinh sợ.

Lục Thành yên tĩnh ngồi ở nơi đó hút thuốc, chờ đợi báo cáo xét nghiệm.

Rất lâu sau cánh cửa phòng xét nghiệm chậm rãi được mở ra từ bên trong, một người đàn ông trung niên mặc áo blouse trắng, cầm trong tay một tờ giấy đi ra, nhìn thấy Lục Thành ngồi ở kia không ngừng hút thuốc chân mày nhíu chặt, đưa tờ báo cáo xét nghiệm trong tay ra, lạnh lùng nói: “Nơi này là bệnh viện, không thể hút thuốc!

báo cáo xét nghiệm của ông đã có.”

Nghe được thanh âm từ đỉnh đầu truyền đến, Lục Thành chần chừ trong chốc lát rồi ngẩng đầu, nhìn chăm chăm tờ báo cáo trong tay bác sĩ.

Ném điếu thuốc trong tay xuống định tiến tới, lại đột nhiên dừng lại.

Lúc này hấn phát hiện, hấn một chút cũng không muốn nhìn thấy kết quả bên trong, hấn sợ!

Hấn phải sợ kết quả trong đó không phải là điều mình muốn.

Nhưng, sợ hãi cũng không thể ngăn chặn được, trong lòng kia lại một chút muốn biết, Lục Thành cắn răng nhắm mắt trầm mặc một lát.

Đúng lúc bác sĩ không còn kiên nhẫn được nữa, Lục Thành đột nhiên đứng lên, đoạt lấy tờ báo cáo trong tay bác sĩ mở ra.

“A...

Ha hả!

Ha ha...

Ha ha...

Khụ...

Khụ khụ...

Ha ha ha!”

‘Không có mối quan hệ huyết thống nào’ tám chữ hiển hách viết trên tờ giấy báo cáo, Lục Thành trong nháy mắt dường như già đi, thân thể cứng đờ giữa đầu lên cười to.

Có lẽ là cười quá mãnh liệt cho nên bị sặc, hấn ho khan hai tiếng lại tiếp tục cười, nếp nhăn dài bên khóe mắt, chậm rãi chảy xuống một giọt nước làm cho lòng người trống trải.

Bác sĩ vừa định ngăn cản hấn làm ồn như vậy, tiếng cười đột nhiên dừng lại!

tiếp theo thân thể Lục Thành cứng đờ, chậm rãi ngã xuống.

Bác sĩ đứng bên cạnh cùng y tá vừa đi ngang qua, nhanh chóng bước lên phía trước đỡ, người cũng rơi vào trạng thái hôn mê, bác sĩ cùng y tá đỡ Lục Thành đưa vào phòng cấp cứu.

Lục Tử Hạo đang lái xe xung quanh lo lắng tìm kiếm Lục Thành, liền nhận được điện thoại báo Lục Thành sung huyết não hôn mê phải nằm viện.

Dừng xe ở ven đường hấn ngồi ở trong xe, nhìn di động cả người thật lâu thất thần.

A!

Nằm viện? Hôn mê bất tỉnh? Chẳng lẽ ông trời cũng đang giúp hấn? Chỉ cần Lục Thành bất tỉnh, như vậy kế thừa Lục thị là hấn rồi!

Ha ha.

Đối với Lục Tử Hạo lúc này mà nói, tin tức này thực sự có thể làm cho hấn cười to ba ngày.

Lúc trước hấn còn đang suy nghĩ tìm được Lục Thành xong thì phải làm sao, có phải chế tạo ra một tai nạn giao thông nho nhỏ không? Nhưng bây giờ xem ra không cần, Lục Thành hôn mê bất tỉnh!

Như vậy hấn có thể thuận theo lý mà tiếp quản Lục thị rồi.

Những thứ hấn muốn làm bây giờ chỉ là làm cho Lục Thành ‘Hôn mê’ càng lâu một chút, chỉ cần hấn tiếp quản được Lục thị hấn sẽ có năng lực biến nó thành của hấn.

Dù cho là Lục Thành chỉ hôn mê một thời gina ngắn, những Lục thị cũng sẽ sớm trở thành vật trong tay hấn, Lục Thành kia cũng không thể làm thế nào được.

Nghĩ thông suốt điều đó, Lục Tử Hạo nổ máy cho xe chạy tới bệnh viện.

Lúc Lục Tử Hạo chạy tới phòng chăm sóc đặc biệt trong bệnh viện, Lục Tử Lộ cùng Hà Y Na đã ở trong phòng bệnh, Lục Thành nằm trên giường bệnh, ống truyền dịch cắm khắp người, hôn mê bất tỉnh.

Nhìn thấy này cảnh này, bên khóe miệng Lục Tử Hạo dần ra một nụ cười hung tàn, sau đó nhanh chóng thay một bộ diện mạo khác.

Lục Tử Hạo đi tới bên cạnh Hà Y Na đang khóc lóc thương tâm, khoác vai của bà nhẹ giọng an ủi: “Mẹ!

Đừng khóc, cha sẽ không sao!

Tử Lộ cũng đừng quá đau buồn, sẽ không sao đâu!”

Lúc này Hà Y Na rất yếu đuối, nhìn thấy con trai bên cạnh dường như tìm được chỗ dựa, ghé vào trong lòng Lục Tử Hạo im lặng nức nở.

Lục Tử Lộ ngồi ở bên giường bệnh, nhìn thấy Lục Tử Hạo cũng không kích động, vẫn như cũ lẳng lặng ngồi đó nhìn Lục Thành trên giường bệnh, không nói gì cả.

Lúc này cô hình như qua ngày đã hiểu chuyện rất nhiều, làm cho Lục Tử Hạo nhìn không ra cô đang suy nghĩ cái gì.

Vân Tịch Dạ bên này nhận được tin tức Lục Thành hôn mê vào ở bệnh viện, Tà và Tuyết đã bắt đầu trắng trợn thu mua cổ phiếu Lục thị đang không dừng lại mất giá, Lý Kính đã cùng những cổ đông khác bên Lục thị thảo luận chuyện này, bởi gần đây Lục gia vướng vào nhiều vụ việc, hơn nữa Lục Thành lại đang hôn mê trong bệnh viện, điều này làm cho các vị đồng sự thấp thỏm lo âu, rơi vào đường cùng phải bán cổ phiếu giá rẻ, lợi ích cho Vân Tịch Dạ.

Lúc Vân Tịch Dạ nhìn thấy Lục Tử Hạo lần thứ hai là khi hắn đến trường giải quyết để tạm nghỉ học, Lục Thành cũng đã hôn mê hơn một tuần, bệnh viện thông báo bệnh tình nguy kịch.

Xem sống không được lâu nữa, kỳ thực đó cũng không phải kết quả Vân Tịch Dạ muốn, nhưng tuyệt đối là bây giờ Lục Tử Hạo rất mong chờ.

Lúc này Vân Tịch Dạ cùng Lục Tử Hạo ở trong sân trường không thể buông tha.

34. Chương 34

Lục Tử Hạo nhìn Vân Tịch Dạ trước mặt, trên mặt là hận ý không che giấu được.

Sau khi Lục Thành hôn mê, hắn cứ dựa theo sự sắp xếp trước đây Lục Thành của luật sư, trực tiếp tiếp quản Lục thị, cũng theo lời của Thượng Quan Vệ điều tra được tin tức gần đây về chuyện hắn không phải con ruột của Lục Thành, là xuất từ tay Vân Tịch Dạ, hắn đã biết thực sự Vân Tịch Dạ là con gái, hiện tại phải nhìn Vân Tịch Dạ sống vai cùng An Vũ Hàm đi tới chỗ mình nữa, hắn không có cách nào che giấu hung ác nham hiểm trong mắt.

Nhìn thấy Lục Tử Hạo nhìn mình bằng con mắt đầy thù hận, toàn thân tỏa ra hơi thở bạo ngược, Vân Tịch Dạ khẽ cười rồi tới gần.

Nhàn nhạt quét mắt qua Thượng Quan Vệ đi bên cạnh Lục Tử Hạo, dạo qua Lục Tử Hạo một vòng, cười tà mở miệng nói: “Chúc mừng Lục thiếu gia đã chính thức có được Lục thị!

Sao? Tôi đưa món hời này cho cậu mà vẫn chưa hài lòng sao?”

“Vân Tịch Dạ!

Cô đừng quá đáng!”

Lục Tử Hạo trừng mắt nhìn Vân Tịch Dạ vòng quanh người mình, nghiêng rằng nghiêng lợi, trong mắt cũng có thể phun ra lửa, những đòn đại trước đã làm hắn mất tất cả, cô ta bây giờ còn muốn làm gì? Lục Tử Hạo hé mắt, trong con ngươi hiện lên một tia sắc lạnh.

Vân Tịch Dạ dưới con mắt lạnh lẽo của Lục Tử Hạo, cố ý tỏ ra sợ sệt vỗ ngực, hỏi: “Lục thiếu gia nhìn tôi như vậy làm gì? Chẳng lẽ món hời đó, cậu vẫn chưa hài lòng?”

Nói đến đây, Vân Tịch Dạ nhìn Lục Tử Hạo càng thêm âm trầm, cười thần bí tiếp tục nói với Lục Tử Hạo: “Nếu như không hài lòng, cậu phải cho tôi biết!

Tôi nhất định sẽ tặng cậu những thứ to hơn.”

Nhìn bộ dáng thần bí kia của Vân Tịch Dạ, lửa giận trong lòng Lục Tử Hạo gần như bạo phát, hắn nheo mắt lại nghiêng răng nghiêng lợi gầm nhẹ với Vân Tịch Dạ: “Vân Tịch Dạ, cô rốt cuộc muốn thế nào? Cô biết rõ tôi không phải con trai Lục Thành, vì sao còn muốn nhắm vào tôi?”

Vân Tịch Dạ nhún vai, không đem sắc mặt tức giận của Lục Tử Hạo để trong lòng, nhướn mày khiêu khích thản nhiên nói: “Không muốn thế nào!

Chỉ là muốn nhắc nhở cậu, cẩn thận công ty của cậu thôi!

Còn chuyện cậu không phải con trai Lục Thành, vô cùng xin lỗi!

Muốn trách chỉ có thể trách Lục Thành nghĩ cậu là con ruột nuôi cậu nhiều năm như vậy.”

Thượng Quan Vệ nhìn thấy Lục Tử Hạo tức điên, trên cánh tay từng đường gân xanh nổi lên, âm thầm lắc đầu, lên tiếng nhắc nhở: “Tử Hạo, cha nuôi hôm nay phải làm kiểm tra, cậu đi đón mẹ cậu đi, bây giờ cũng không còn sớm nữa.”

Nghe thấy Thượng Quan Vệ nói vậy, Lục Tử Hạo biết hắn ta đang nhắc nhở mình, không thể cùng xung đột Vân Tịch Dạ công khai như vậy.

Hắn cũng thấy rõ nếu hắn và cô ta cãi nhau, cuối cùng chính hắn sẽ tức giận mà thôi, Lục Tử Hạo con mắt nheo lại xẹt qua một tia âm ngoan, hung hăng trừng mắt nhìn mắt Vân Tịch Dạ, không để ý tới cô nữa, xoay người đi ra ngoài cổng trường.

Vân Tịch Dạ nhìn Lục Tử Hạo cùng Thượng Quan Vệ rời đi, nheo cặp mắt hồ ly lại.

Lúc này An Vũ Hàm đi tới đằng sau Vân Tịch Dạ, nhẹ ôm eo cô từ sau lưng, đầu tựa trên bờ vai cô ôn nhu hỏi: “Tiếp theo, em định làm gì?”

Vân Tịch Dạ quay đầu hôn môi An Vũ Hàm một cái, ánh mắt sáng lên nhẹ nhàng cười cười, thản nhiên nói: “Em cũng không biết, mặc kệ đi!

Em không Lục Thành tức giận đến mức hôn mê bất tỉnh, làm hỏng bao nhiêu kế hoạch của em!”

Dừng một chút, Vân Tịch Dạ cau mày nói tiếp: “Nhưng nếu bên của ông ta loạn như vậy, em cũng không ngại giúp loạn thêm một chút, ‘An Khải Đường’ cho em mượn, em muốn chiến thắng ‘Thủ hộ’ một lần!

Thượng Quan Vệ này thật đáng ghét, đối đầu với em.”

“Được, cho em!

Còn cái gì cần anh giúp không? Anh hi vọng có thể giúp được em.”

Vừa nói, An Vũ Hàm còn không quên hôn nhẹ vành tai, rồi dịch sang cổ Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ đẩy An Vũ Hàm đang làm loạn ra, xoa xoa vành tai đang nóng lên, dịu dàng nói: “Được rồi, đừng làm loạn!

Cũng không phải làm gì, anh chỉ cần mỗi ngày bên em là được rồi.”

một chiếc Rolls-Royce thon dài dừng ở bên ngoài Kiều gia, Vân Vi Nhi ở nhà đi qua cửa sổ, nhìn chiếc xe bên ngoài, cau mày.

Sáng sớm Kiều Tuấn Dật đưa Tiểu Bảo đi học, thuận tiện tới công ty luôn, mà bà cũng chuẩn bị tới nhà cha để một chuyến.

Không ngờ mới vừa đi ra cửa, liền thấy luật sư thân cận của Lục Thành chờ ở ngoài, nói có thể thời gian Lục Thành tỉnh lại không nhiều, hy vọng có thể gặp bà lần cuối.

Bà do dự, không biết có nên đi gặp hấn hay không, người đàn ông bà từng yêu, bây giờ cũng bị báo ứng, nói thật bà rất muốn xem hấn hiện tại thế nào!

Muốn xem hấn bây giờ khó khăn ra sao.

Vân Vi Nhi ngồi trên sofa lặng im một lát, cuối cầm điện thoại gọi cho Kiều Tuấn Đạt, dưới sự cổ vũ của ông, bà mới có dũng khí đi ra cửa.

Lúc này Vân Vi Nhi đứng trong phòng bệnh, đã nhìn thấy Lục Thành trên người toàn ống truyền, thở bằng bình oxy.

Hấn hiện tại đã không còn hăng hái của trẻ, càng không còn sức quyến rũ của người đàn ông trung niên, chỉ có phảng phất yếu đuối của ông già tám mươi tuổi mà thôi.

Lúc này đôi mắt Lục Thành mở to ánh mắt hỗn độn bình tĩnh nhìn bà, trong đó có áy náy, có hối hận, nhiều hơn lại là khẩn cầu.

Lục Thành ý bảo luật sư bên cạnh giúp hấn tháo bình thở oxy, nửa ngày sau đợi được luật sư cùng vệ sĩ của Vân Vi Nhi ra khỏi phòng bệnh, mới chậm rãi mở miệng nói với Vân Vi Nhi: “Vi Nhi, anh...”

Anh biết khi còn trẻ anh đã làm sai rất nhiều...

Rất nhiều chuyện, cả đời này cũng không đủ để...

Xin lỗi, chuyện của em và cục cưng!

Anh xin lỗi cả hai người, khụ khụ...

Anh biết em bây giờ chắc chắn thấy anh vô cùng giả tạo, nhưng anh muốn nói với em một câu ” chưa nói xong nhưng Lục Thành đã thở hồng hộc.

Vân Vi Nhi nghe thấy Lục Thành nói, thực sự cảm thấy có chút châm chọc, quay sang chỗ khác không lên tiếng trả lời, chờ hấn nói ra mục đích thực sự tìm đến bà hôm nay.

Lục Thành nhìn thấy thần sắc nhàn nhạt của Vân Vi Nhi, ánh mắt vốn là hỗn độn lại càng thêm buồn bã, cũng biết dù cho hôm nay hấn khéo léo thế nào cũng sẽ không thưởng cho hấn một cái mỉm cười, cho nên lập tức cười về tự giễu nói tiếp: “Lần này tìm em đến, anh có việc muốn cầu xin, anh hỏi khụ khụ...”

Anh có hỏi qua bác sĩ, anh có thể tỉnh lại đã là may mắn, nhưng...

Nhưng tuyệt đối không có hy vọng sống sót.”

“Vi Nhi, anh xin em, sau khi anh đi rồi có thể buông tha cho Tử Lộ, nó chỉ là khụ khụ...”

chỉ là một đứa trẻ con không hiểu chuyện, vẫn bị anh lợi dụng làm kẻ chết thay cho Tử Hạo, a...

Thực sự là báo ứng a!”

Nói xong trên mặt Lục Thành tràn đầy cười khổ, làm cho khuôn mặt hấn vốn đã không có huyết sắc lại còn thêm già hơn.

Nhìn thấy Lục Thành như vậy trên mặt Vân Vi Nhi hiện lên một tia không đành lòng, người đàn ông kia đã từng rất hăng hái, bây giờ 50 tuổi!

Lại bị đả kích tới già như ông lão 80, Tịch Dạ có phải quá tàn nhẫn hay không, thế nhưng khi nhớ tới cục cưng từ nhỏ đã không có cha, chính bà còn bị hấn lừa lấy đi tất cả, cường chế tia không đành lòng vừa nổi lên trong lòng xuống, trầm mặc không nói.

35. Chương 35

“Vi Nhi, anh xin em hãy buông tha Tử Lộ, cho dù nói thế nào, nó cũng là...

em gái... ruột của cục cưng, nó mới 17 tuổi vẫn còn trẻ con!

Em nhần tâm sao? Vi Nhi, nếu có kiếp sau anh nguyện...

Nguyện làm trâu làm ngựa, đến trả lại ân...

Ân tình cho em!

Chỉ xin em buông tha một...

Một người là được rồi, xin...

xin em!”

Lục Thành nhìn Vân Vi Nhi vẻ mặt không có chút dao động nào, lời khẩn cầu có chút chút kích động thanh âm càng ngày càng nhỏ, hô hấp càng ngày càng gấp.

Vân Vi Nhi vẫn trầm mặc, bình tĩnh nhìn Lục Thành nằm trên giường bệnh thở dốc, hận nhiều năm, oán nhiều năm đột nhiên tiêu tan, thì ra người đàn ông này không yêu bà, chưa từng yêu dù một chút!

Hận cái gì? Vốn là chính bà tình nguyện làm mọi chuyện vì hắn, còn đi hận người khác sao? Oán cái gì? Bà trả giá tất cả đều là tự nguyện, người khác chưa từng bắt ép!

Bà tốt đẹp gì mà còn đi oán người khác? Nhìn Lục Thành trên giường bệnh, Vân Vi Nhi mới phát hiện đời người rất ngắn, không nên mãi nhớ đến những điều không vui, bà cùng Lục Thành chỉ có thể nói là không có duyên phận, mà Kiều Tuấn Dật mới là người có thể làm bạn với bà, có thể đi cùng bà tới cuối đời. Vân Vi Nhi đã nghĩ thông suốt điều này, lần thứ hai nhìn về phía Lục Thành trong mắt tình lạng, thoải mái cười, thản nhiên nói với Lục Thành: “Haiz...”

Mẹ không quản được con gái lớn, cục cưng có chủ kiến của nó, tôi chỉ có thể tận lực khuyên bảo, nó cũng không phải một đứa trẻ nhần tâm, nó cũng sẽ không tận cùng giết hết bọn họ đâu!”

Nói xong Vân Vi Nhi không hề liếc mắt nhìn Lục Thành xoay người đi ra khỏi phòng bệnh, oán hận nhiều năm biến mất. Vân Vi Nhi chỉ cảm thấy toàn thân thật dễ chịu, trên mặt cũng không tự chủ lộ ra một nụ cười vui vẻ phát ra từ đáy lòng.

Vân Vi Nhi cùng hai người vệ sĩ vừa đi ra cửa lớn của bệnh viện, ngẩng đầu liền nhìn thấy vẻ mặt lo lắng đang chờ ở dưới cửa Kiều Tuấn Dật, bà mỉm cười đi nhanh chạy lên nhào ôm lấy ông, vùi đầu trong khung ngực rắn chắc của Kiều Tuấn Dật, một giọt nước mắt cảm kích chảy xuống từ khóe mắt, vui vẻ nhõng nhẽo: “Tuấn Dật, em yêu anh!

Cám ơn anh nhiều năm như vậy yêu em!”

Kiều Tuấn Dật sau khi nhận được điện thoại của Vân Vi Nhi, lập tức bỏ lại mọi chuyện ở công ty, vội vã chạy tới bệnh viện.

Chỉ sợ Lục Thành làm trò gì đó mờ ám!

Ở dưới ông đã chờ lâu lắm mới thấy Vân Vi Nhi đi ra, còn chưa bước tới hỏi bà có ổn hay không đã bị bà ôm lấy, âm thanh ôn nhu trầm thấp của bà vang lên bên tai, nhận thấy được trên người bà có một loại hơi thở dễ chịu từ tận đáy lòng, ông mới thở phào nhẹ nhõm, cũng ôm lấy người phụ nữ mà ông yêu nhất trên đời, vì bà mọi chuyện đều có thể qua hết!

Lúc này Vân Tịch Dạ và An Vũ Hàm vừa về đến nhà, liền thấy Tà vẻ mặt nghiêm trọng ngồi ở trên sofa pha cùng Tuyết trò chuyện một vài câu, Hương ở phòng bếp bận rộn với bữa tối, Vân Tịch Dạ kéo An Vũ Hàm đi tới trước sofa ngồi xuống, liếc mắt nhìn Tà nhàn nhạt mở miệng nói: “Nói đi, đây là như thế nào?”

Tà bất đắc dĩ liếc nhìn Vân Tịch Dạ, nửa ngày mới rầu rĩ nói: “Lục Thành tỉnh rồi!

Hơn nữa sau khi tỉnh lại hẳn lại muốn gặp mẹ người, cùng mẹ người nói chuyện rất lâu, mẹ của người sao khi đi ra khỏi phòng bệnh thì tâm trạng thoải mái hơn nhiều.

Sau khi mẹ người rời khỏi Lục Thành lại cùng luật sư của hẳn nói chuyện cũng rất lâu, về sau thấy con nuôi của hẳn – Thượng Quan Vệ cùng Lục Tử Lộ, không thấy Hà Y Na và Lục Tử Hạo.

Lúc xế chiều truyền ra, quyền sở hữu tài sản của Lục Thành đã chuyển toàn bộ cho Lục Tử Lộ, hai tiếng trước...

Hắn đi rồi!”

“n!”

Vân Tịch Dạ gãi đầu, tâm trạng không biết tại sao đột nhiên vô cùng bức bối, thản nhiên nói với Tà: “Lục Tử Hạo phản ứng thế nào?”

Tà lắc đầu bất đắc dĩ nói: “Không biết Lục Thành nói gì với Thượng Quan Vệ, không lâu sau khi rời phòng bệnh hẳn, Lục Tử Hạo và Hà Y Na cùng nhau mất tích!

Ta điều tra được Hà Y Na là Lục Thành sắp xếp cho ra nước ngoài, nghe nói ở bên kia hẳn giúp bà ta chuẩn bị cuộc sống của nửa đời còn lại rồi.

Còn Lục Tử Hạo và Thượng Quan Vệ ta chưa điều tra được!

Hiện tại chỉ còn Lục Tử Lộ là ở đây.

Về phần Lục Thành tìm mẹ người nói chuyện gì, thì chỉ có mẹ người biết thôi!”

Biết Vân Tịch Dạ trong lòng buồn phiền, tà nói một mạch xong xuôi.

Đúng lúc này chuông cửa vang lên, An Vũ Hàm ngồi ở một bên rất tự giác đứng dậy mở cửa, cửa vừa mở anh liền thấy Lý Kính đem theo túi văn kiện đứng ở bên ngoài.

Có chút khó chịu, nhưng anh biết hiện tại Vân Tịch Dạ đang khó chịu, không thể phân cao thấp với Lý Kính vào lúc này được cho nên chỉ bấu môi khó chịu với Lý Kính, xoay người hé cửa rồi đi vào trong, cũng không để ý tới gương mặt Lý Kính nhìn anh đã đen hết gần một nửa.

Lý Kính vừa vào cửa cũng cảm giác được bầu không khí trầm lắng trong phòng khách, cũng hiểu được chuyện gì đang xảy ra cho nên không hỏi gì cả, sau khi ngồi xuống liền bắt đầu báo cáo đơn giản “Vừa rồi Lục Tử Lộ tìm ta, muốn đem toàn bộ cổ phần của Lục thị trong tay cô ấy bán cho ta, còn có một ít bất động sản, trong đó bao gồm biệt thự của Lục gia, cổ phần thì ta đã đồng ý với cô ta mai làm hợp đồng chính thức, bất động sản ta chỉ cần tòa biệt thự kia, đương nhiên ta có để lại phòng ở cho cô ấy.”

Nghe xong Lý Kính báo cáo Vân Tịch Dạ kinh ngạc nhú mày nhìn Lý Kính, Tà cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm anh, một lúc lâu sau Vân Tịch Dạ nhìn Lý Kính lần thứ hai nhàn nhạt mở miệng “Là Lục Thành bảo nó làm vậy.”

Không phải hỏi mà là khẳng định.

Lấy năng lực hiện tại của Lục Tử Lộ là đã không thể tìm được Lý Kính, Lục Tử Hạo bây giờ xem như người ngoài lại còn đang mất tích cho nên không thể giúp nó, cũng chỉ còn lại người vừa mới qua đời 2 tiếng trước Lục Thành.

Nghe Vân Tịch Dạ nói Lý Kính gật đầu, nhìn cô một cái nói tiếp: “Mẹ người bảo ta nói với người, rằng Lục Tử Lộ dù sao cũng là em gái người, nếu có thể bỏ thì bỏ qua cho cô ấy.

Ta đoán việc này có lẽ là hôm nay Lục Thành gặp mẹ người đã nói vậy.”

Dừng một chút, Lý Kính lại tiếp tục: “Mẹ người hôm nay sau khi rời khỏi bệnh viện thì thoải mái lắm, hình như đã nghĩ thông suốt rất nhiều chuyện.”

“n, Tà nói rồi, chỉ cần mẹ ta vui vẻ là được rồi.

Chỉ là, không biết Lục Thành nói với Lục Tử Lộ những điều gì!

Haiz, đã đến bước này, buông tha cho nó được không?”

Vân Tịch Dạ có chút mệt mỏi dựa vào lòng An Vũ Hàm ngồi bên cạnh, xoa xoa mi tâm có chút phiền não nói.

Lý Kính nhìn thấy Vân Tịch Dạ rất tự nhiên dựa vào lòng An Vũ Hàm, đôi mắt hoa đào đẹp đẽ trong phút chốc trở nên buồn bã, Lý Kính khép hờ hai mi mắt che giấu cảm xúc của mình.

Trầm mặc một lát Vân Tịch Dạ ngẩng đầu thản nhiên nói: “Tà, tiếp tục tìm Lục Tử Hạo, người này không phải kẻ dễ bắt nạt!

Ta phỏng đoán hắc hiện tại hắc là trốn ở chỗ ta không thể biết được.

Tuyệt, phái người theo dõi Hà Y Na, nếu như bà ta an phận thì cứ để bà ta sống thế đi!

Nếu như không an phận người xử lý một chút.

Còn Lục Tử Lộ, sắp xếp trước một chút!

Nó từ nhỏ đã được Lục Thành nuôi dưỡng thành cô gái xinh xắn vậy, gặp chuyện này nó cũng khó có thể đứng dậy nhanh được.

Lúc này Hương ở trong phòng bếp bận rộn đã xong bưng mâm cơm đi ra, nói với những người sắc mặt khó coi ở phòng khách: “Được rồi, cho dù là chuyện lớn cỡ nào, đầu tiên phải nạp năng lượng đã!

Dạ, ta làm món cá kho tàu người thích nhất nha.”

Vân Tịch Dạ nhìn Hương bận rộn cả ngày, cười miễn cưỡng, gật đầu đáp: “Tốt, cảm ơn Hương.”

36. Chương 36

Căn phòng hắc ám không bật đèn, chỉ có ánh trăng nhàn nhạt từ ngoài cửa sổ chiếu vào, Vân Tịch Dạ nằm trên giường nhớ tới Lục Thành, một nam nhân tâm cơ rất nặng, hắc khi còn sống đã tới bước đường cùng!

Nếu như năm đó không có chuyện gì xảy ra, cô bây giờ có phải cũng giống như Lục Tử Lộ thiên chân vô tà, có một người cha yêu thương mình, còn có một người mẹ ôn nhu thiện lương, một gia đình ba người quá hạnh phúc cuộc sống thực mỹ mãn.

Đúng là cô có ý muốn trả thù Lục Thành nhưng cũng không có nghĩ tới bắt hắc chết, nếu như không phải hắc cho người giết cô, có lẽ Lục Thành cũng là chỉ là mất đi công ty cùng những địa vị mà hắc đang có, nhưng hắc vẫn là có thể sống cùng vợ con hắc, đáng tiếc số phận lại trêu người!

An Vũ Hàm đẩy cửa đi vào trong nhìn thấy trong phòng tối om không bật đèn, Vân Tịch Dạ mở to mắt nằm ngửa trên giường, ánh trăng mềm nhẹ rơi trên khuôn mặt cô, làm cô có một dáng vẻ cô đơn như vậy, An Vũ Hàm đi tới bên giường ngồi xuống kéo Vân Tịch Dạ vào trong ngực anh, nhẹ nhàng lau mái tóc ngắn của cô ôn nhu nói: “Đừng suy nghĩ nhiều nữa!

Em cũng nói Lục Tử Hạo không phải một kẻ dễ bắt nạt, hắc hiện tại biến mất, em muốn làm sao đối phó hắc.”

Vân Tịch Dạ tựa đầu vào ngực An Vũ Hàm nhắm mắt lại, hai tay dùng sức ôm thắt lưng An Vũ Hàm, nhẹ nhàng ngửi hơi thở ôn nhu tỏa mát ra từ người anh, trong lòng có một mảnh yên tâm!

Mím chặt môi chậm rãi quỵn rũ ra giọng nói trầm thấp nỉ non “Tiểu Vũ, đừng rời khỏi em được không.”

An Vũ Hàm lau khuôn mặt mệt mỏi của Vân Tịch Dạ, nghe cô nỉ non cười ngọt ngào, ôn nhu nói: “Được!”

Anh nguyện ý đứng sau lưng cô chờ đến lúc cô mệt mỏi bỏ neo, anh muốn vĩnh viễn bên cạnh cô như vậy để cho cô không cảm thấy cô đơn, thứ gọi là duyên phận này thực sự là không thể nói rõ được, nhớ tới lúc nhỏ

anh ghét nhất chính là một đứa con gái khóc lóc sụt sùi, nhưng lúc nhìn thấy Vân Tịch Dạ, đã không thể không chế được đến hôn cô một ngụm, tuyên bố bọn họ cả đời này ràng buộc.

Nói là hôn, kỳ thực chính là cắn, khi đó anh còn nhỏ nhìn thấy Vân Tịch Dạ thật đẹp, thì chỉ muốn thân thiết một chút mà thôi!

Nhưng không nghĩ khi anh chạm vào môi cô, chỉ cảm giác thấy môi mình chạm vào một thứ mềm ngọt, hơn nữa hô hấp của cô đánh vào trên môi của anh thật ngứa, vì thế anh đã vào làm hai mắt cô nhắm lại, miệng sưng lên mấy ngày, bây giờ nhớ tới cảm giác khi đó đều là vô cùng thoải mái An Vũ Hàm khẽ cười cúi đầu liếc mắt nhìn môi Vân Tịch Dạ, cúi người nhẹ nhàng cắn cắn, cảm giác vẫn là thoải mái như vậy.

Vừa mới chuẩn bị rời đôi môi đi lại bị Vân Tịch Dạ cắn lại, lực đạo dùng thật là mạnh, An Vũ Hàm chớp chớp đôi mắt to vô tội, cố gắng muốn mơn mê đôi môi bị Vân Tịch Dạ cắn trong miệng, thật là đau, nước mắt từng hạt rơi xuống.

Hiện tại anh có thể cảm nhận được, năm đó anh chỉ bắt quá hôn Vân Tịch Dạ một ngụm, mà cô lại ở một bên rưng khóc lóc, thế nhưng một bên lại hung hăng đánh một quyền lên khuôn mặt xinh đẹp của anh!

Nhưng mà, thật sự rất đỗi Nhìn thấy nước mắt An Vũ Hàm chảy xuống, Vân Tịch Dạ biết là anh đang giả bộ đáng yêu khiến cô đau lòng, anh là một người đàn ông, lại nguyện ý vì cô mà thường xuyên bày ra bộ dạng đáng yêu bị người khác khinh bỉ(các bạn đã hiểu vì sao anh ấy hay khóc chưa, chỉ là giả nai thôi mà), vậy có phải hay không chứng minh anh yêu cô là thật? Vân Tịch Dạ buông đôi môi đang bị cắn của An Vũ Hàm ra, ngửa đầu nhẹ nhàng hôn đôi môi bị cô cắn đỏ bừng kia, nghiêm túc hỏi: “Tiểu Vũ, anh sẽ cả đời yêu em, cùng em sao?”

An Vũ Hàm đang hưởng thụ cái “hôn”

của Vân Tịch Dạ, nghe thấy Vân Tịch Dạ hỏi vậy, trên mặt lập tức thay một vẻ mặt nghiêm túc, hai tròng mắt mơ màng trong nháy mắt đã trong trẻo.

Cúi người thật sâu hiểu rõ hôn vào trán Vân Tịch Dạ, hồi lâu mới ngẩng đầu chăm chú nhìn hai mắt Vân Tịch Dạ, đơn giản mà trịnh trọng nói: “Anh sẽ đời đời kiếp kiếp yêu em, dù cho em có làm chuyện gì, anh sẽ vĩnh viễn, vĩnh viễn bên cạnh em, dù cho em không hề cần anh làm bạn, anh cũng mặt dày mày dạn mà bám theo em, vĩnh viễn không bỏ đi.”

Vân Tịch Dạ nhìn con người An Vũ Hàm trong đó toát ra thành ý chân thực, khóe mắt chậm rãi rơi một giọt nước mắt, ngồi dậy, đặt tay lên khuôn mặt tuấn tú của An Vũ Hàm nghiêm túc nói: “Tiểu Vũ, em yêu anh, em không cho phép anh rời khỏi em!

Anh phải đời đời kiếp kiếp bên cạnh em!

Cho dù chết cũng phải cùng em!

Nhớ kỹ đó!”

An Vũ Hàm kéo hai tay Vân Tịch Dạ xuống nắm trong tay, cúi người lần thứ hai hôn lên môi Vân Tịch Dạ, thấp giọng nỉ non “Yên tâm, cho dù chết anh cũng sẽ theo em!

Tuyệt không buông em ra!”

Nghe An Vũ Hàm nỉ non, Vân Tịch Dạ cười hôn đáp lại nhẹ nhàng nhợt nhạt, ôn nhu mà triển miên.

Thanh âm tương giao vang lên trong căn phòng vắng vẻ “A!”

Sau một hồi, một tiếng hét thảm tử trong phòng Vân Tịch Dạ truyền ra, phá vỡ buổi đêm vắng vẻ, Hương và Tuyết đã chia tay đi ngủ nhưng lại chưa lên giường, nghe thấy một tiếng hét lên, hai người lại ăn ý xuất hiện.

Hai người liếc mắt nhìn nhau, đều từ trong mắt đối phương thấy được khiếp sợ cùng không dám tin tưởng, có người lên vào sao? Lấy năng lực của các cô lại không phát hiện được!

Hai người lần thứ hai ăn ý nhằm phía phòng của Vân Tịch Dạ, vừa muốn đẩy cửa phòng Vân Tịch Dạ ra để đi vào, liền nghe thấy bên trong truyền đến tiếng hét giận dữ của Vân Tịch Dạ cùng tiếng xin lỗi ủy khuất của An Vũ Hàm.

“Tiểu tử thôi, người làm gì thế? Người muốn chết sao?”

Tiếng hét này của Vân Tịch Dạ, có thể nói là mười phần trung khí.

Mà tiếng xin lỗi của An Vũ Hàm, có vẻ lo lắng chưa đủ nhiều!”

Xin lỗi, anh không phải cố ý!”

“Không được tỏ ra đáng thương như vậy!”

Nhìn thấy bộ dáng đáng thương của An Vũ Hàm, Vân Tịch Dạ lần thứ hai giận dữ hét lên.

“Được rồi, cục cưng không đau a!

Chúng ta lại tiếp tục, lần này tuyệt đối sẽ không đau!”

An Vũ Hàm giống như một đứa trẻ dũng cảm nhận sai, đành phải thu hồi bộ dạng đáng thương, ôn nhu an ủi.

Tuyệt và Hương đứng ở ngoài cửa xấu hổ liếc mắt nhìn đối phương, lần thứ hai lại ăn ý xoay người chuẩn bị trở về phòng.

Đúng tại đây một tiếng hét thảm thiết chói tai hai trước, lần thứ hai từ trong phòng Vân Tịch Dạ vang lên, thành công bước chân của “An Vũ Hàm, em giết anh!”

Trong phòng lần thứ hai vang lên tiếng hét giận dữ của Vân Tịch Dạ.

“Ách... Cục cưng nói cho em biết một tin xấu, anh... anh phát...!”

Ô ô... Bên trong chật quá anh kiên trì không được nữa!

Ô ô...”

Những lời này của An Vũ Hàm, làm cho Hương và tuyệt ở ngoài cửa đồng thời đỏ mặt.

“Vương bát đản, ra ngoài!

Anh cũng không phải xử nam!”

“Ai nói cho em biết người ta không phải? Ô ô... Người ta thuần khiết bị em phá hủy!

Em phải chịu trách nhiệm!

Ô ô...”

“Dựa vào kỹ thuật hôn của anh tốt như vậy, sao có thể là xử nam chứ?”

“Ách... Em chẳng lẽ không biết hiện tại có loại đồ dùng gọi là DV? Hồi bé, lần đầu tiên không phải người ta cần em đến khóc sao!

Vì thế người ta...

người ta sau này phải cố gắng học tập!”

“Ách...

Em đừng kích động!

A!!!

Em vì sao đánh anh? Nga!

Yên tâm!

Yên tâm!

Chỉ là nhìn DV học tập theo, chưa có thực hành mà!”

“ ... ”

Trầm mặc!

Tuyết và Hương liếc mắt nhìn nhau đầu đầy hắc tuyến, thế này là thế nào? Không phải đang yêu nhau trên giường sao? Làm sao đột nhiên thảo luận vấn đề có phải xử nam hay không? Hai người kia rốt cuộc đang suy nghĩ gì? Hai người trừng mắt nhìn cửa phòng Vân Tịch Dạ, xoay người trở về phòng của mình không hề để ý tới nữa.

Im lặng một lát, bên trong cánh cửa lần thứ hai truyền ra thanh âm sợ hãi của An Vũ Hàm “Cực cực, chúng ta lại làm lần nữa được không?”

37. Chương 37

Sáng sớm Tà liền nhận được điện thoại của Tuyết, bảo là muốn cùng Hương chuyển ra khỏi nhà Vân Tịch Dạ, để cho hắn sắp xếp thời gian đi đón hai cô.

Hắn vừa mới xong việc đã liền chạy tới, vào cửa nhìn thấy hai vali hành lý to oạch để ngay bên ngoài, trong phòng khách truyền đến từng đợt tiếng buồn nôn, Tà nghi hoặc đi vào, liền nhìn thấy Hương và tuyết hai người trên sofa trong phòng khách, trừng mắt lắc đầu làm bộ dạng nôn mửa với Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm ở đối diện.

Bên này Vân Tịch Dạ ngồi ở trên sofa, nửa nằm ở trong lòng An Vũ Hàm mặt lạnh nhìn tờ báo, trên người tản ra hơi thở có thể đông chết người.

An Vũ Hàm tội nghiệp ngồi ở chỗ kia, một tay cầm đĩa đâm vào miếng hoa quả trên bàn, nửa ôm Vân Tịch Dạ cẩn thận từng li từng tí đưa hoa quả vào miệng cho cô, trong miệng còn không ngừng nói khiếm, lại thủy chung không gặp sắc mặt Vân Tịch Dạ có chuyển biến tốt đẹp, trên đầu nhanh chóng đầy mồ hôi.

“Các người làm sao vậy?”

Tà đến, vẻ mặt táo bón nhìn chằm chằm Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm với Tuyết và Hương, đi tới bên cạnh họ ngồi xuống nhàn nhạt hỏi, chỉ thấy Tuyết quay đầu liếc mắt nhìn hắn, thế nhưng chỉ là liếc qua lại quay đầu tiếp tục nhìn chằm chằm Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm, còn Hương cắn bản không thêm quan tâm đến lời của hắn, chỉ lo ở nơi nào đó ‘Nôn mửa’.

Tà nghi hoặc quay đầu, nhìn chằm chằm An Vũ Hàm cùng Vân Tịch Dạ một lúc lâu cũng không nhìn ra điều gì, ai người kia trong khoảng thời gian này vẫn luôn là như vậy, chẳng phân biệt được giữa thân mật và không thân mật khác nhau thế nào!

Vẫn là một người nhàn nhạt, một tên thích khoe mẽ!

Nơi này không có gì quá kỳ lạ cả, duy nhất không phải, chỉ sợ là hơi thở tản mát ra từ người Vân Tịch Dạ thôi!

Nhưng điều này cũng không đến mức làm cho hai người đó sắc mặt lại kém như thế a!

Tà lần thứ hai quay đầu nhìn Tuyết ngồi bên cạnh và Hương sắc mặt không tốt lắm, nghi hoặc không hiểu.

Hương còn chút thiện lương bị Tà nhìn không được tự nhiên, mới thản nhiên nói: “Hai người này tối hôm qua còn hòa thuận!”

Thế nhưng, hình như quá trình diễn ra không được trôi chảy, mới sáng sớm, đã duy trì thái độ này đến bây giờ!”

Nghe thấy Hương nói Tà không mở miệng chỉ nhìn Tuyết và Hương, ho nhẹ một tiếng phá vỡ bầu không khí kỳ quái này, nói với Vân Tịch Dạ: “Dạ, Lục Tử Lộ sáng sớm hôm nay đã làm xong thủ tục, liền lên máy bay đến Thụy Sĩ, có muốn hay không phải người đi theo?”

Vân Tịch Dạ chậm rãi ngồi dậy, đẩy ra An Vũ Hàm sắc mặt chưa kịp đổi vẫn đang ôm cô ra, thản nhiên nói: “Không cần, nếu mẹ ta đã đồng ý với Lục Thành, dù sao cũng không nên thất hứa!

tìm được Lục Tử Hạo rồi sao?”

An Vũ Hàm bị đẩy ra ủy khuất bĩu môi, lần thứ hai tiến đến bên cạnh Vân Tịch Dạ ngồi xuống, thân thủ quay về eo nhỏ của Vân Tịch Dạ, đem cằm đặt lên vai cô, không ngừng chớp mắt to vô tội.

“Còn chưa được.”

Nói đến Lục Tử Hạo Tà nhú nhú mày, thật không nghĩ tới Lục Tử Hạo giỏi như vậy!

Từ lúc mất dấu hẩn ở Thiên Sứ, một lần nữa Tà đã nhận ra nhiều điều về năng lực của “Mau chóng tìm hẩn, gần đây làm việc đều nên cẩn thận chút, các người không ai là đối thủ của Thượng Quan Vệ đâu.”

năng lực của ‘Thiên sứ’ Vân Tịch Dạ rất rõ, sợ rằng lần này phải lâu dài, không phải Vân Tịch Dạ không muốn buông tha Lục Tử Hạo, mà là lần cuối cùng nhìn thấy trong mắt Lục Tử Hạo là hận ý thật sâu, làm cho Vân Tịch Dạ không thể buông tay, cô không thể giữ lại một người lòng lang dạ sói.

Tà phiền muộn gật gật đầu “Người đã lâu rồi không về Vân gia, Vân lão gia tử nhấn người tối nay về nhà một chút, Kiều tiên sinh cùng mẹ người cũng sẽ mang theo Kiều Tịch Mạch về đó.”

Nói đến đây, Tà liếc mắt nhìn An Vũ Hàm đang ủy khuất chăm chú nhìn Vân Tịch Dạ, chứng chạc đường hoàng nói: “An lão gia cũng tới, bọn họ đều hi vọng người có thể cùng An thiếu gia về nhà.”

Nghe đến đó Vân Tịch Dạ đen mặt, về nhà? Về nhà thế nào? Hiện tại cô đến khí lực đứng lên cũng không có, về nhà nếu bị ông nội nhìn thấy cô còn không bị cười nhạo sao!

Nghĩ tới đây, Vân Tịch Dạ tức giận trừng mắt nhìn chằm chằm An Vũ Hàm ủy khuất nhìn mình.

Cô vẫn cho là anh không phải lần đầu tiên, lại không ngờ rằng anh đúng thật lần đầu tiên, nhất thời khiếp sợ!

mạch suy nghĩ đang chìm trong vui sướng tinh thần không thể phục hồi lại.

Vừa mới hở ra chút xiu, đã bị anh lừa làm cả đêm!

Nếu không phải là cô quanh năm rèn luyện, thân thể tương đối khá, có lẽ sớm đã không chịu sự đòi hỏi không kiểm chế được của anh chắc đã ngắt đi rồi!

Hiện tại một ngày qua đi, cô ngồi trên sofa, vẫn có thể cảm nhận được trên đùi cơ thể đang run lập cập như cũ.

Nếu như đứng lên, sợ rằng còn chưa đi ra khỏi nhà, hai chân cũng đã nhũn ra mà ngã xuống!

Vân Tịch Dạ vừa bảo Tà giúp cô từ chối ông nội hôm khác sẽ trở về thăm họ thì An Vũ Hàm đã nhanh chóng nhận ra ý định đó, gương mặt xinh đẹp giành trước Vân Tịch Dạ, bày ra bộ dáng đáng yêu, vẻ mặt nghiêm túc nói với Vân Tịch Dạ: “Cục cưng, đây là lỗi của em, dù cho bạn tới đâu cũng phải thường xuyên về nhà chứ!

Lại nói em dạo này căn bản là rảnh rồi!

Nếu ông đã nói vậy, anh nghĩ hôm nay chúng ta trở về nhà ăn cơm đi!

EM ngồi đây anh đi lấy túi xách cho, cũng muộn rồi, mình đi luôn.”

Chưa nói xong đã chạy về phía phòng ngủ.

Cơ hội tốt như vậy sao có thể bỏ qua được? Có thể hôm nay anh sẽ bị Vân Tịch Dạ giết chết cũng không thể bỏ qua!

Hai người bây giờ vẫn chỉ là vị hôn phu, hôn thê, dù cho hai người bây giờ đã xảy ra “quan hệ”

, nhưng cũng không thể cam đoan không có ngày Vân Tịch Dạ sẽ mất hứng mà rời khỏi anh, anh cả ngay cả quyền lợi có cô cũng không được!

Bây giờ anh sẽ dùng chuyện bọn họ đã xảy ra quan hệ, đến kích thích nhị lão trong nhà, để cho bọn họ mau chóng giúp anh giữ lấy Vân Tịch Dạ!

Lấy vợ, giữ chân cô, việc này không thể chậm chạp!

Tuyệt đối không được!

“An Vũ Hàm!”

Nhìn bóng dáng An Vũ Hàm nhnah chóng biến mất sau cánh cửa, Vân Tịch Dạ tức giận nghiêng răng, hét lên giận dữ với bóng lưng kia.

“Xuyt!

A...”

Thấy Vân Tịch Dạ tức giận cả khuôn mặt đều đen, Tà nhất thời không nhin được cười ra tiếng, lại lọt vào ánh mắt lạnh lẽo như hàn băng đang càn quét của Vân Tịch Dạ, lập tức không cười nữa sửa sang lại quần áo ngồi xuống, ho nhẹ hai tiếng chừng chặc đường hoàng nói với Tuyết và Hương: “Khụ!

Khụ khụ!

Hương tỷ, Tuyết!

Ta đã dọn sạch phòng khách của ta, hiện tại thời gian thực sự không còn sớm nữa!”

“Nha!

Thời gian không còn sớm? Vậy không phải chúng ta cũng nên sớm một chút ‘Về nhà’ sao?”

Hương cố ý kinh ngạc một chập, từng câu từng chữ kéo dài ra.

Từ trên ghế salon đứng lên, mở trừng hai mắt nói với Tà.

Nghe thấy Hương nói cái gì ‘Về nhà’, Tà sững sốt một chút, nhìn sắc mặt âm trầm của Vân Tịch Dạ, khoe miệng dẫn ra một nụ cười tà, liên thanh đáp: “Đúng rồi!

Đúng rồi!

Không còn sớm, về nhà!

Về nhà!”

Nói xong Tà trong mắt là ý cười kéo Tuyết và Hương cùng đi ra ngoài cửa.

Vân Tịch Dạ Ngồi trên sô pha, nhìn thấy bọn họ như vậy tức giận tăng lên tận đỉnh đầu, cầm lấy cái gối trên sô pha, ném vào ba người đang đi ra ngoài cửa.

Đáng tiếc ba người kia không đơn giản, dường như có con mắt sau gáy dễ dàng tránh thoát khỏi vật lạ bay tới, tiêu sái ra cửa!

38. Chương 38

Vân Tịch Dạ lúc này hai chân như nhũn ra vẻ mặt giận tái đi, bị An Vũ Hàm nửa ôm nửa kéo tiêu sái đưa tới Vân gia, vừa lúc nhìn thấy hai lão gia đang ở phòng khách chơi cờ.

Hai vị lão gia đang chơi cờ liền ngẩng đầu nhìn thấy, Vân Tịch Dạ sắc mặt u ám bước đi hai chân thẳng hoảng, một tay lại chăm chú bầu chặt ngang lưng An Vũ Hàm không tha, bị An Vũ Hàm ngạnh kéo vào, nhìn lúc Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm bước vào, hai người già cười đến mức có thể kêu là ‘Hèn mọn’!

Nụ cười trên mặt Lý quản gia từ lúc nhìn thấy Vân Tịch Dạ, càng thêm hòa ái dễ gần!

Ngay cả Kiều Tuấn Dật luôn luôn sắm vai phụ đứng bên cạnh bàn cờ của hai vị lão gia,, lúc này nhìn về phía Vân Tịch Dạ, trong ánh mắt tất cả đều là ý cười nồng đậm.

Chỉ có Vân Vi Nhi từ phòng bếp vội vã chạy ra, nhìn thấy con gái như vậy thì trừng mắt đầy thương yêu với An Vũ Hàm.

Nhưng cái trừng mắt này của bà, lại làm cho Vân Tịch Dạ càng thêm lúng túng!

Cánh tay ở ngang lưng An Vũ Hàm, không khổng chế được mà tăng thêm “Tỷ tỷ chị làm sao vậy? Chân bị thương sao?”

Kiều Tịch Mạch nhìn thấy Vân Tịch Dạ đi vào, nghịch ngợm nhảy từng bước từ trên lầu xuống, chạy đến trước mặt Vân Tịch Dạ nhìn hai chân cổ quái của cô, vẻ mặt ngây thơ ngưng mi hỏi.

“Khụ..

Khụ...”

“Khụ..

Khụ khụ...”

Nghe giọng điệu hơi lo lắng vô tội của Kiều Tịch Mạch, nhìn vẻ mặt ngây thơ kia của nó, Vân Tịch Dạ đột nhiên mất tự nhiên ho khan, vốn là vô cùng xấu hổ, lúc này thật muốn tìm một cái lỗ chui vào.

An Vũ Hàm bị bầu trên lưng, bị mẹ vợ tương lai tức giận trừng mắt, vừa đau vừa sợ nhưng cũng cực kỳ vui vẻ, cười đến mức đôi mắt to đã không thấy được nữa!

Trên bàn cơm mọi người vừa nói vừa cười, nhất là hai vị lão gia cùng An Vũ Hàm cười đến mức không còn gì có thể hài lòng hơn!

Vân Tịch Dạ ngồi trước bàn ăn sắc mặt vẫn không thấy tốt lên, Vân lão gia nhìn thấy An lão gia trao đổi ánh mắt với mình, vội ho một tiếng mở miệng nói: “Khụ khụ... Ách, cái kia, ăn, cục cưng, cháu xem gần đây ông ở nhà đến mức buồn chết, An gia gia của cháu dạo này cũng tương đối nhàn nhã!

Sau khi cháu tiếp nhận công ty, mẹ cháu cũng rảnh rang lắm, Kiều thúc thúc của cháu vừa bảo mới hoàn thành xong hợp đồng hiện tại cũng nhàn rồi ở nhà, mọi người đều không có việc gì làm cả!

Mà cháu và Vũ Hàm bây giờ không phải là đã ở cùng một chỗ sao!

Vậy có phải hay không nên có một đám cưới? Nói đến đây, Vân lão gia nhìn thấy sắc mặt Vân Tịch Dạ càng thêm âm trầm, bàn tay cầm đũa ngày càng gắt gao, không dám cho cô cơ hội mở miệng nói chuyện, vẻ mặt lập tức nghiêm túc dạy dỗ: “n, người Vân gia chúng ta không ngheo đói gì, Nhưng cũng không phải ỷ thế hiếp người, mà bây giờ cháu và Vũ Hàm đã nhanh chóng...”

Khụ...

Chúng ta không thể mặc kệ các cháu.

Vì thế chúng ta nhất trí cho rằng các cháu nên nhanh chóng làm đám cưới.”

Nghe xong Vân lão gia nói, An Vũ Hàm lần này là thực sự cười không thấy mắt, bàn tay cầm đũa kích động run không ngừng!

Còn Vân Tịch Dạ nghe được như vậy, cũng không nói gì!

Tất nhiên cô biết Kiều Tuấn Dật hết khoảng thời gian rảnh rỗi này, chỉ sợ là sẽ vô cùng bận rộn, mẹ cô cũng không nhàn rỗi hơn đâu.

Về phần An lão gia thực sự không tính là bề bộn nhiều việc, nhưng cũng không nhàn đến mức cả ngày ngồi không được!

Bây giờ, lại nghe phía sau nói, trong tim cũng có chút vui mừng!

Bộ dạng của cô bây giờ, thực sự chỉ lừa được tụi nhóc con ngốc nghếch mà thôi? Được rồi!

Cô không nghĩ tới muốn lấy chồng sớm như thế, nhưng là tuyệt đối chưa nói sẽ không lấy chồng, Còn nghe ông nội thuyết phục cô, cái gì mà chúng ta nhất trí cho rằng... Chỉ sợ tất cả những cái cho rằng ấy là do An Vũ hàm tự biên tập ra thôi Vân Tịch Dạ đặt đôi đũa xuống, giọng điệu bất đắc dĩ, nhàn nhạt mở miệng nói “Ông à, cháu...”

“Tiểu Hàm a, ba mẹ cháu mất sớm!

Ông nội một mình nuôi cháu lớn khôn, ông nội giờ đã không còn trẻ nữa!

Haiz, chỉ cần nửa bước nữa là có thể chui vào quan tài rồi, nếu như cháu không lấy vợ, ông chỉ sợ mình không còn có thể nhìn thấy tăng tôn thôi!”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ có ý muốn mở miệng cự tuyệt, An lão gia tử cầu vào đứa cháu thân thể cứng đờ, kéo tay anh hai mắt nhắm lệt thở dài, cắt ngang lời nói của Vân Tịch Dạ.

Thấy An lão gia tóc đã hoa râm nói như vậy, Vân Vi Nhi mềm lòng có chút không đành lòng, vỗ vỗ bàn tay Vân Tịch Dạ đặt trên bàn, ôn nhu khuyên bảo: “Cục cưng, ông nội con và An gia gia đều lớn tuổi con phải thông cảm, con cũng không còn nhỏ nữa, cũng nên kết hôn đi!

Vũ Hàm đối xử với con tốt như vậy, mẹ cũng hơn bốn mươi tuổi rồi cũng muốn được ẵm cháu sớm một chút.”

“Con lại không nói mình không kết, chỉ cần có thời gian còn đâu tùy mọi người.”

Vân Tịch Dạ bị cắt đứt lời nói, nhìn mẹ mình đang khuyên bảo, liếc mắt lại cầm đôi đũa lên, không để ý tới mọi người nữa, vui đầu ăn cơm.

Nhìn thấy cô nói như vậy, Vân lão gia cùng An lão gia đang chuẩn bị tiếp tục cắt ngang, lại vô cùng sửng sốt, cùng nhau liếc mắt một cái, từ trong mắt đối phương đều thấy được một tia không thể tin tưởng, không nghĩ tới Vân Tịch Dạ dễ dàng đồng ý như vậy.

Vân Tịch Dạ nhanh chóng đồng ý như thế, là bởi vì vừa nãy khi lần đầu tiên cô mở miệng, vừa vặn nhìn thấy An Vũ Hàm nghe thấy cô phản đối cơ thể anh cứng lại, trong lòng đột nhiên cảm thấy buồn, cô tự cảm thấy mình thật tàn nhẫn, anh yêu cô như vậy, hôm nay còn kéo cô về đây, đại khái chính là muốn cô đồng ý kết hôn, anh biết nếu như anh trực tiếp mở miệng cầu hôn cô, cô chắc chắn sẽ không đồng ý!

Cho nên mới dùng bảo bối người thân thể này.

An Vũ Hàm nhìn Vân Tịch Dạ vui đầu ăn cơm, nụ cười nơi khóe miệng phát ra từ nội tâm vui sướng, trong mắt là yêu say đắm thật sâu!

Sau một hồi lấy lại tinh thần, Vân lão gia cùng An lão gia cười ha ha, bắt đầu bàn bạc thời gian cử hành hôn lễ, chi tiết việc mở tiệc chiêu đãi khách, căn bản không hề trưng cầu ý kiến của hai đương sự, đã quyết định tháng này phải tổ chức cưới!

Bây giờ đến cuối tháng cũng còn hơn một nửa tháng nữa, thời gian chuẩn bị một cái đám cưới hoành tráng rất khẩn trương, nhưng trong mắt hai vị lão gia, chuyện này không phải là vấn đề!

Kiều Tịch Mạch này giờ vẫn nghe người lớn nói chuyện, t cái miệng nhỏ nhắn trừng mắt với An Vũ Hàm, trên mặt rõ ràng là bất mãn vì không thể khiến cho An Vũ Hàm chú ý, tức giận cắn môi dưới nháy từ trên ghế xuống, chạy đến trước mặt An Vũ Hàm hai tay chống vào hông cảm tức nhìn anh, làm ra một vẻ mặt hung ác kêu gào “Em không đồng ý gả tỷ tỷ cho anh!

Anh căn bản là không yêu tỷ tỷ!”

Bộ dạng đáng yêu so với khuôn mặt baby của An Vũ Hàm tuyệt đối càng hấp dẫn người hơn, nhất là trên khuôn mặt nhỏ nhắn kia là một vẻ mặt thật sinh động, làm cho Vân Tịch Dạ phiền muộn vui đầu vào bát cơm im lặng nghe hai vị lão gia sắp xếp, thiếu chút nữa đem trong miệng cơm văng ra!

Nhưng nhìn thấy nhóc con này quan tâm tới mình như thế, cô vẫn là rất cảm động.

Âm thanh kêu gào này thành công kéo mọi người ra khỏi tâm trạng vui sướng.

Vân Vi Nhi nghe thấy con trai nói vậy, xấu hổ liếc nhìn phụ thân đang cùng An lão gia bàn luận khí thế ngất trời, kéo con trai lại thấp giọng răn dạy: “Trẻ con không được nói vậy, con thể nào biết Vũ được Hàm ca ca không yêu tỷ tỷ? Con ngồi yên ở đây ăn cơm cho mẹ.”

Kiều Tịch Mạch một lần nữa bị kéo lại trên ghế, mặc dù ngoan ngoãn ngồi xuống, nhưng đôi mắt híp lại cái mũi nhả lên chu cái miệng nhỏ nhắn ra, vẫn vẻ bất mãn như cũ, kéo tay Vân Vi Nhi khuôn mặt nhỏ nhắn nghiêm túc nói: “Ba ba nói, nếu thực sự yêu một người, sẽ yêu của tất cả của người đó!

Ưu điểm khuyết điểm của cô ấy, cùng với người nhà của cô ấy nữa!”

Nói đến đây Kiều Tịch Mạch quay đầu trừng mắt với An Vũ Hàm ở bên cạnh đang đưa khăn tay cho Vân Tịch Dạ, ề ầm lớn tiếng nói: “Mà anh ấy căn bản là không yêu người nhà của tỷ tỷ, đến bây giờ anh ấy cũng không mua cái gì đến cho con, trong mắt không coi con ra gì, điều này chứng minh anh ấy căn bản là không quan tâm tới tỷ tỷ, lần trước ở trong lễ mừng thọ của ông ngoại còn dùng ánh mắt thật đáng sợ lườm con!

Hừ!”

Nghe xong Kiều Tịch Mạch nói, trên bàn cơm hoàn toàn yên tĩnh, mọi người mở to mắt nhìn chằm chằm Kiều Tịch Mạch chững chạc đàng hoàng giải thích xong rồi ngửa đầu trừng mắt với An Vũ Hàm, ngạc nhiên một lúc lâu rồi cùng cười ha ha.

Vân Tịch Dạ vừa nãy cũng bối vì sự quan tâm của Kiều Tịch Mạch mà cảm động đến không ngừng được, lúc này trong miệng chứa một ngụm canh phun ra, vừa vọt tới trên mặt An Vũ Hàm!

An Vũ Hàm khước miệng nhếch lên, vô cùng bình tĩnh giơ tay lên giúp Vân Tịch Dạ lau miệng xong mới, cầm khăn tay ưu nhã lau nước canh trên mặt mình.

An Vũ Hàm quay đầu khước miệng lộ ra một nụ cười không phù hợp với khuôn mặt đáng yêu của anh, cảm tức nhìn nó, rất nhanh khước mắt cứng nhắc, lời nói nhỏ nhẹ từ trong hàm răng tung ra một chuỗi, không tính là khiêm tốn càng không tính là yêu thương nói: “Ừ, là lỗi của anh, đã không chú ý tới tiểu bảo đại nhân của chúng ta!

Không biết tiểu bảo đại nhân thích gì? Nếu không em lập một cái danh sách cho anh, chút nữa anh bảo người ta đưa tới, tuyệt đối không thiếu thứ gì!”

39. Chương 39

“Dạ, cái kia...”

Tà vào cửa ban công, liền thấy Vân Tịch Dạ đang nhắm mắt dưỡng thần, gọi một tiếng nhưng lại không biết nói gì.

Từ ngày Vân lão gia bắt đầu chiến dịch kết hôn cho họ, Vân Tịch Dạ càng ngày càng muốn sớm tìm được Lục Tử Hạo, vì thế cô để An Vũ Hàm đi đến trường tiếp tục học hành.

Còn cô thì trở về công ty xử lý mọi chuyện, cũng nhân tiện cùng bọn Tà bàn bạc về việc Lục Tử Hạo, đã nửa tháng qua đi, mắt thấy hôn lễ sắp tới, cô lại không tìm được Lục Tử Hạo, cô luôn có một loại cảm giác, một loại cảm giác bất an, cũng chính loại cảm giác này thúc giục cô sớm một chút nhanh chóng tìm Vân Tịch Dạ một mở hai mắt, nhìn Tà vừa vào phòng làm việc xong đã bắt đầu nhăn nhó nhí nhí, có chút nghi hoặc, nhíu mày thản nhiên nói: “Làm sao vậy? Có chuyện thì nói đi, lúc nào người bắt đầu giống đại cô nương nhăn nhó vậy.”

“Ách...”

Khụ!

Dạ, nói thể nào ta cũng là một soái ca anh tuấn tiêu sái, mặc dù diện mạo có chút yêu nghiệt, nhưng người cũng không cần đổ kị với ta như vậy nha!

Cái gì gọi là đại cô nương nhân nhó? Tà giống sao?”

Bị Vân Tịch Dạ nói thành đại cô nương, Tà có chút không vui, sớm quên mất mình vào đây để làm gì, lại đứng ở nơi đó sờ lên khuôn mặt tuần tú của mình.

“Được rồi!

đại soái ca yêu nghiệt của chúng, nói tại sao người không gõ cửa liền tiến vào phòng làm việc của ta mau lên!

Nếu ta nhớ không nhầm, ta bảo người ở trường học bảo vệ Tiểu Vũ mà?”

Vân Tịch Dạ lạnh buốt nói rồi từ bàn làm việc nhẹ nhàng đi ra ngoài, thành công làm cho người đang rơi vào ảo giác phục hồi tinh thần lại.

“Khụ!

Cái kia...”

Nghe thấy giọng điệu lạnh lùng của Vân Tịch Dạ, Tà ho nhẹ một tiếng đi tới trước bàn làm việc của Vân Tịch Dạ ngồi xuống, có chút khó xử nói: “Dạ, một tuần trước ở trường có một đứa con gái chuyển đến, bóng lưng của cô ta cũng rất giống của người nếu người trang điểm giống con gái.”

Nói đến đây Tà lén liếc mắt, sắc mặt Vân Tịch Dạ cũng không có thay đổi gì, tiếp tục nói: “Điều này cũng không có gì, người giống người rất nhiều, huống chi một bóng lưng, nhưng, theo ta quan sát hình như cô ấy thích An thiếu gia!

Ta biết người An thiếu gia thích là người, vốn không quan tâm đến chuyện này lắm, cũng không để ý cô bé kia, thế nhưng mấy ngày nay An thiếu gia cùng cô bé rất hay đi với nhau, đã hai buổi chiều liên tiếp đưa cô bé về nhà rồi!”

“Cô bé kia vừa hôn An Vũ Hàm!”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ không kiên nhẫn mắt đảo bay tới, Tà sợ né trái tránh phải, nhanh chóng báo cáo ngắn gọn mục đích mình tới đây.

Vân Tịch Dạ liếc nhìn Tà, quay đầu nhìn ngoài cửa sổ hoàng hôn xé bóng, trong mắt chỉ có thần sắc nhàn nhạt, cũng không tức giận hay đau xót: “Tiểu Vũ không từ chối sao?”

Nhìn cô không có chút biểu tình nào, tà biết Vân Tịch Dạ lúc này đã dấu chính mình vào tận sâu bên trong, trong lòng than nhẹ một tiếng nói: “Cô bé kia đột nhiên làm vậy, An thiếu gia cũng chỉ sững sốt một chút rồi nhanh chóng rời đi, ta nghĩ An thiếu hử là không thích cô bé kia.

Ta cũng chỉ là...

Chỉ là làm hết phận sự, không phải sợ người mắng ta cho nên mới đem hết những gì mình biết nói cho người mà thôi, người đừng quá yên tâm, quay đầu lại hỏi An thiếu đi.”

Mọi người sống với nhau nhiều năm như vậy, chẳng lẽ còn không hiểu nhau sau, tà nếu như sợ cô mắng thì đã không phải là Tà!

Vân Tịch Dạ không nói gì, vẫn như cũ chăm chú nhìn hoàng hôn trầm mặc một mình.

Gần đây Vân Tịch Dạ bởi vì việc của Lục Tử Hạo, vốn là tâm tình không tốt, nghe thấy tin tức này càng thêm trầm thấp mấy phần.

Thảo nào mấy hôm nay sau khi An Vũ Hàm về nhà, tâm tình đều rất tốt, cô còn tưởng rằng sắp đến hôn lễ, vì thế anh mới vui đến vậy, bây giờ xem ra cũng không phải như cô nghĩ rồi.

Sau đó một lúc, đến khi Tà cứ nghĩ là Vân Tịch Dạ sẽ không mở miệng nữa, thì cô lại khép đôi mắt đau nhức lại, khẽ mở môi yếu ớt nói: “Điều tra được cái gì rồi? Nói đi.”

“Haiz!

Cũng là người hiểu ta nhất!

Ta mấy ngày nay điều tra một chút thì phát hiện được cô bé này tên là Lưu Tư Vũ, vốn là một cô nhi, lúc 10 tuổi thì gặp được An Vũ Hàm 12 tuổi, khi đó bọn họ làm bạn với nhau gần một năm, Lưu Tư Vũ là một cô bé vô cùng ôn nhu sẵn sàng nhường nhịn, so với tính cách của người lúc đó đúng là vô cùng tương phản.

Bởi bóng lưng của cô bé rất giống người, An thiếu sót của cha mẹ hẳn là vợ chồng Lưu Hách Khanh thu dưỡng Lưu Tư Vũ, tên thật của cô bé là Từ Từ Nhã về sau đổi tên.

Lưu Hách Khanh ở thành phố T có một công ty nhỏ, lần này Lưu Tư Vũ vốn là đến đây bàn chuyện làm ăn, vừa vặn gặp An lão gia, liền sắp xếp cho Lưu Tư Vũ vào trường học.”

Tà một hơi nói xong, nhìn Vân Tịch Dạ trên mặt như cũ không có một biểu tình dư thừa nào.

Vân Tịch Dạ quay đầu lại, cười cười nói với Tà: “Bây giờ vẫn còn sớm, người đi cùng Tuyết điều tra Lục Tử Hạo.

Chuyện này ta tự biết giải quyết!”

“Người...”

“Được rồi, đi đi!”

Thấy Vân Tịch Dạ như vậy Tà vẫn còn muốn nói một chút, lại bị Vân Tịch Dạ cắt ngang, bắt buộc đành phải đứng dậy ra ngoài.

Nhìn Tà rời khỏi, Vân Tịch Dạ lần thứ hai quay đầu nhìn ngoài bầu trời ngoài cửa sổ, yên lặng trầm mặc.

“Lão gia, tiểu thư nhỏ đã về.”

Lý quản gia lộ đầu nhìn xe thể thao dừng lại bên ngoài, hài lòng nói với Vân lão gia ngồi ở trong phòng khách xem báo.

Nói xong liền chào đón người mở cửa xe, cùng Vân Tịch Dạ đi vào trong phòng.

Vân lão gia đang xem báo, ngẩng đầu liền thấy một mình Vân Tịch Dạ, vẻ mặt mệt mỏi đi đến, có chút nghi hoặc nhìn ra ngoài cửa hỏi: “Cục cưng hôm nay sao có thời gian về đây?”

Vân Tịch Dạ giao cho Lý quản gia đồ gì đó trong tay, vỗ nhẹ vai ông, cười cười với Vân lão gia ngồi trong phòng khách, đi tới ngồi bên cạnh Vân lão gia, khó có được thái độ nũng nịu tựa vào trong lòng Vân lão gia nói: “Ông không chào đón cháu “Ha ha...”

Nha đầu này!

Cháu xem sắc mặt cháu khó coi thành dạng gì rồi!

Nếu mệt như vậy thì đừng về đây nữa!

Trong lòng cháu có ông nội, ông nội cũng đã rất vui rồi.”

Vân Tịch Dạ đây là lần đầu tiên làm nũng với Vân lão gia tử, Vân lão gia không khỏi có chút kích động, ôm vai Vân Tịch Dạ vỗ vỗ, trong giọng nói tràn đầy quan tâm.

Nhưng Vân lão gia đã nhanh chóng hỏi ra nghi vấn của mình: “Sao, Tiểu Hàm không cùng về với cháu a?”

Vân Tịch Dạ có chút bất mãn ngẩng đầu, nhìn Vân lão gia liếc mắt nói: “Ông nội, cháu về nhà mang theo anh ấy làm gì a? Ngài không thích thấy cháu trở về thăm ngài, thì cháu đi ngay đây!”

Lời nói liền với việc làm đứng lên luôn.

Vân lão gia đầu đầy hắc tuyến, cháu gái mình lúc nào biến tính như vậy? Nhưng như vậy cũng tốt!

Con gái nên có chút nữ tính, như vậy sau này kết hôn cũng có thể làm cho người ta yên tâm một chút.

“Ái chà!

Lão Lý a, người nhìn một chút, nhìn một chút đi!

Con trai giả nhà chúng ta cũng học được phát cáu!

Ha ha ha...”

Thấy Vân Tịch Dạ đứng lên, Vân lão gia cũng không ngăn, cùng với lão Lý vừa đi từ trên lầu xuống nhạo báng Vân Tịch Dạ.

Bị nói phát cáu, Vân Tịch Dạ cũng cảm giác mình như vậy có chút khác người, tức giận trừng mắt với Vân lão gia, lại ngồi xuống oán giận nói: “Ông!”

Ngài chính là đối xử với cháu mình như vậy à? Cháu gái ngài đói chết rồi, ngài còn cười!”

“Ha ha...”

Được được!

Muốn ăn cái người nói với Lý quản gia đi, tý nữa chắc Tiểu bảo cũng về đây, làm một chút thức ăn nó thích.”

Thấy Vân Tịch Dạ sắp thẹn quá hóa giận, Vân lão gia cũng không trêu chọc cô nữa.

40. Chương 40

An Vũ Hàm sau khi đưa Lưu Tư Vũ trở về, tâm tình rất tốt lái xe trở về.

Tới nhà Vân Tịch Dạ, anh cho rằng Vân Tịch Dạ sẽ như thường ngày, mang theo rất nhiều hợp đồng về nhà, ở trong phòng khách nghiên cứu, chờ anh trở về.

Tất nhiên hôm nay làm cho hắn thất vọng rồi, nhưng cũng không có gì, Vân Tịch Dạ bận rộn như vậy không thể ngày nào cũng về sớm được, An Vũ Hàm mang theo nguyên liệu nấu ăn vừa mua vào phòng bếp, bắt đầu chuẩn bị cơm tối cho họ.

Một giờ qua đi!

Hai giờ qua đi!

Ba giờ sau... Trời đã tối rồi.

Trên bàn cơm nước đã lạnh, An Vũ Hàm cũng không đợi thấy Vân Tịch Dạ trở về, ngay cả một cuộc điện thoại cũng không nhận được.

An Vũ Hàm ngồi trước bàn cơm có chút tức giận, lại có chút bất an, cầm điện thoại gọi cho Vân Tịch Dạ lại là tắt máy.

Một khúc dương cầm duyên dáng ở căn phòng vắng vẻ vang lên, làm cho Tuyết đang vùi đầu tìm tư liệu nhú mày ngẩng đầu, trừng mắt nhìn tà đang do dự không biết có nên nhắc điện thoại không.

Tà cười cười với Tuyết, nhìn trên màn hình di động một dãy số không ngừng nhấp nháy, có chút do dự.

Vân Tịch Dạ nếu một chuyện gì đó, rất thích trốn đâu đó một mình, lúc này An Vũ Hàm gọi điện thoại cho hắn, nh t định là muốn hỏi Vân Tịch Dạ ở đâu.

Hắn thật không biết có nên nhận cuộc điện thoại này không, nhưng nhìn ánh mắt Tuyết càng ngày càng lạnh, đành phải bắt đầu dĩ bất đắc dĩ: “Alo...”

“Cục cưng có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Cô ấy không về nhà, di động cũng tắt máy.”

An Vũ Hàm không kịp chào hỏi Tà, đã vội vàng hỏi.

“Ách...”

Không có việc gì!

Nga!

Dạ bảo tôi báo cho cậu biết không cần chờ cô ấy, nghĩ thông suốt một việc thì cô ấy sẽ tự trở về, cậu không cần lo lắng!

Tôi còn có việc, không nói chuyện được!”

Tà cúp điện thoại xong, bắt đắc dĩ lắc đầu, tiếp tục nhìn bộ dáng bận rộn nghiêm túc của người hấn thích.

An Vũ Hàm thả chiếc điện thoại bị cắt đứt trong tay xuống, nhú mày, khuôn mặt suy tư không biết đang nghĩ gì.

Tất nhiên giờ phút này anh rất tức giận, trên người tản mát ra chính là hơi thở lạnh lẽo mà Vân Tịch Dạ chưa bao giờ gặp qua trên người anh.

“Tỷ tỷ, Tiểu Bảo rất nhớ chị nha!

Đã lâu lắm chị không về đây.”

Kiều Tịch Mạch trở lại nhà ông ngoại liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ đã lâu không gặp, hài lòng núp ở trong lòng Vân Tịch Dạ không muốn đi ra.

Vân Tịch Dạ ngồi ở trên sofa, ôm Kiều Tịch Mạch đáng yêu, vẻ mặt thương tâm thở dài nói: “Haiz!

Chỉ cần nghe thấy em nhớ chị, liền khẳng định không phải nhớ chị, mà là nhớ đến quà chị cho em.

Tâm sự bị đâm phá, Kiều Tịch Mạch có chút ngượng ngùng cúi cái đầu nhỏ, rầu rĩ nói với Vân Tịch Dạ: “Tỷ tỷ trong lòng biết thì được rồi, tại sao lại nói ra, như vậy tiểu Tiểu Bảo thấy xấu hổ lắm!”

“Oa!

kep tóc thật đẹp!

Thế nhưng tỷ tỷ chị ra ngoài không phải đều mặc nam trang sao? Mua kep tóc để làm gì?”

Kiều Tịch Mạch nhìn Vân Tịch Dạ giơ lên trước mắt mình một chiếc kep tóc thủy tinh hồng nhạt có hình hồ điệp, không chút keo kiệt nào khen ngợi, cũng không quên hỏi ra nghi vấn của mình.

Xấu hổ xin lỗi đầu nhỏ chưa ngẩng lên!

“Muốn con gái vui, không thể luôn cho đi ăn, thời gian thích hợp phải tặng cô ấy thứ khác, nếu không người ta sẽ thấy chán em.”

Vừa nói Vân Tịch Dạ vừa giống như nhà ảo thuật, biến ra một hộp trang sức đáng yêu, ở trước mặt Kiều Tịch Mạch quơ quơ nói tiếp: “Nha!

Đặt cái kep tóc thủy tinh này vào trong chiếc hộp, ngày mai tặng cho người em thích, cô bé nhất định sẽ thích.”

“Tỷ tỷ, chị thật là lợi hại!

Trong khoảng thời gian này cô ấy mập ra nhiều, thoát nhìn gốc gác.

Em cũng không biết ngoại trừ cho cô ấy ăn, còn có thể làm cái gì!

Hiện tại vấn đề đã được giải quyết.”

Kiều Tịch Mạch hài lòng tiếp nhận chiếc hộp trong tay Vân Tịch Dạ, khuôn mặt nhỏ nhắn cười ngọt như đường.

“Đương nhiên lợi hại rồi!

Nhìn xem tỷ tỷ của em làm ai chứ!

Hừ!”

Vân Tịch Dạ nhéo nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn tuần mỹ đáng yêu của Kiều Tịch Mạch, tâm tình cũng tốt hơn nhiều.

”

Tỷ tỷ mà cũng biết trang điểm!”

Nghe thấy Vân Tịch Dạ tự kỷ nói thế, Kiều Tịch Mạch che miệng thỉnh thoảng nhìn Vân Tịch Dạ, một mình cười trộm.

“Tiểu tử thôi, nói tỷ tỷ biết trang điểm sao? Không cho em nữa!

Trả lại đồ cho chị!”

Vân Tịch Dạ giả vờ tức giận trừng mắt với Kiều Tịch Mạch, hai tay không an phận thọc léc nó.

“Nha!

Ha ha...

Tỷ ha ha ha...

Tỷ tỷ em ha ha...

Em không dám!

Tha ha ha ha...

mạng a!

Ha ha ha...”

Lúc này Vân lão gia từ trên lầu thư phòng đi ra, nghe được tiếng cười to dưới lầu, nhìn hai chị em thân mật dưới lầu trong lòng cười vui sướng.

Nếu như hai đứa là chị em ruột, ở trong một căn nhà giàu có, hẳn sẽ là một loại cảnh tượng khác.

“Cục cưng, ngày kia chính là hôn lễ của cháu và Tiểu Hàm,, người có muốn mời ai không?”

Vân lão gia từ trên lầu đi xuống, đi tới bên cạnh hai chị em Vân Tịch Dạ ngồi xuống, cười ha hả hỏi Vân Tịch Dạ.

“Ông ngoại!

Ha ha...

Tỷ tỷ bắt nạt cháu!

Ha ha ha...

Mau cứu cháu!”

Kiều Tịch Mạch ở trong lòng Vân Tịch Dạ cười đến mức khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhìn thấy Vân lão gia bên cạnh, dường như gặp được cứu tinh, bắt đầu la hét cầu cứu.

Nghe thấy Vân lão gia nói, Vân Tịch Dạ dừng một chút, tạm hoãn cục hình trường trị Kiều Tịch Mạch.

Ôm Kiều Tịch Mạch ngồi xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ rực khi nó cười hôn một cái, cười cười nói với Vân lão gia: “Không có, phải mời đều là một số doanh nhân, mọi người không cũng đã phát thiệp mời rồi sao.”

Vân lão gia thấy Vân Tịch Dạ rõ ràng trầm mặc một chút như vậy, khẳng định đứa bé này có tâm sự, nhưng ông cũng không hỏi rõ.

Sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của Kiều Tịch Mạch, thăm dò nói tiếp: “Cháu không mời bạn học của mình sao? Mấy người bạn ở nước ngoài của cháu cũng không mời?”

Đối mặt với truy vấn của Vân lão gia, Vân Tịch Dạ bất đắc dĩ cười cười, vẻ mặt không tốt lắm nói: “Ông à, cháu cũng là vì muốn tìm hiểu Lục Tử Hạo, mới đi học thôi.

Trong khoảng thời gian này bề bộn nhiều việc, hơn một tháng rồi cháu không tới trường!

Ngài cho rằng với tính cách của ta, trong thời gian ngắn như vậy sẽ kết giao bạn bè sao?”

“Về phần bạn ở nước ngoài.

Không mời, kẻ họ, bạn bè cháu cũng chỉ có vài người.”

Vân Tịch Dạ buông mi mắt xuống, có chút bất đắc dĩ lại có chút phiền não.

Mất thấy hôn lễ gần kề, nhưng trong lòng cô càng ngày lại càng bất an.

“À, Tiểu Hàm có hay không muốn...”

Vân lão gia vừa định đang nói gì, lại bị Lý quản gia cắt ngang, Vân lão gia có chút bất mãn nhìn về phía bên cạnh Lý quản gia.

“Lão gia, cơm nước đều làm xong, tiểu thư cùng tiểu thiếu gia hẳn là đã đói bụng.”

Lý quản gia từ phòng bếp đi tới phòng khách, liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ buông mi mắt xuống không kiên nhẫn chớp động, vừa lúc cắt ngang lời nói kế tiếp của Vân lão gia.

“Lý gia gia, hôm nay có món cá hấp Tiểu Bảo thích không?”

Nghe thấy có thể ăn cơm, Kiều Tịch Mạch mới nghe thấy bụng mình cồn cào, từ trong lòng Vân Tịch Dạ nhảy xuống, kéo Lý quản gia hỏi.

“Ha ha, có!

Tiểu thiếu gia cùng tiểu thư đi rửa tay, sau đó chúng ta có thể ăn cơm.”

Lý quản gia hòa nhã sờ sờ đầu Kiều Tịch Mạch nói.

“A!

Tỷ tỷ nhanh lên, rửa tay xong chúng ta đi ăn cá!”

Nghe thấy có món ăn mình thích nhất, Kiều Tịch Mạch nhảy dựng lên xoay người kéo Vân Tịch Dạ trên sofa, chạy vào toilet.

Nhìn hai người rời khỏi, Vân lão gia bất mãn oán giận nói với Lý quản gia: “Người làm gì không cho ta nói xong?”

“Lão gia, tiểu thư hôm nay rõ ràng tâm tình không tốt, lúc chúng ta hỏi đến An thiếu gia thì càng không ổn, hà tất làm cho tiểu thư trong lòng thêm vướng mắc.”

Lý quản gia nâng Vân lão gia trên sofa dậy, hai người đi đến phòng ăn.

“haiz!

Đứa nhỏ này cũng thật là, có chuyện gì không thể nói ra? toàn để trong lòng làm chi!”

Vân lão gia tử tự nhiên cũng nhìn thấy Vân Tịch Dạ hôm nay tâm tình không tốt, đành phải bất đắc dĩ thở dài.

41. Chương 41

“Em về rồi đó à!”

Nghe thấy tiếng chìa khóa mở cửa, An Vũ Hàm vẽ mặt sương lạnh ngẩng đầu, nhìn Vân Tịch Dạ đi tới thản nhiên nói.

An Vũ Hàm ngồi trước bàn ăn, một mình tức giận một đêm hờn dỗi, cũng ngồi như vậy cả đêm nhưng vẫn không hiểu mình đã làm sai chuyện gì!

Cũng bởi vì suy nghĩ cả đêm, lần này anh không thể giống như hai lần trước cho là mình làm sai được.

Trước đây vì Vân Tịch Dạ, anh có thể chưa có tiếp xúc với con gái, không hiểu tâm lý của phụ nữ, hai lần trước Vân Tịch Dạ vô duyên vô cớ bỏ đi, anh cũng có thể dễ dàng cho qua, có thể ở trong đó tìm ra lỗi lầm của mình, nhưng lần này không thể được!

Lần này anh không có cách nào bình tĩnh, không có cách nào một lòng muốn cho cô vui mà đem mình đặt vào vị trí hèn mọn!

Mấy ngày nay tiếp xúc với Lưu Tư Vũ anh phát hiện ra rằng, con gái phải là ôn nhu, chăm sóc hiểu suy nghĩ của người khác, mà không phải giống như Vân Tịch Dạ bá đạo, tùy hứng nóng giận không có lý do. Nhưng, anh yêu cô, trước đây nguyện ý chịu đựng loại hành vi không có lý do tức giận liền rời nhà ra đi này, nguyện ý vì cô trả giá tất cả.

Thế nhưng điều này cũng không có nghĩa rằng anh vĩnh viễn không tức giận!

Đêm qua anh đợi cô cả một đêm không hề về nhà, di động vẫn luôn tắt máy.

Làm cho anh lại tức giận, lại nhịn không được mà luôn luôn lo lắng.

Sự vô lý của Vân Tịch Dạ làm anh nhịn không được mà nhớ tới Lưu Tư Vũ ôn nhu sẵn sàng, lúc nhỏ Tư Vũ cũng rất nhu thuận nghe lời, sau khi lớn lên càng có loại cảm giác giống như chim nhỏ nép vào người, An Vũ Hàm cũng là đàn ông, mặc dù ở trước mặt Vân Tịch Dạ anh vĩnh viễn là một tên con trai đáng yêu, nhưng anh cũng không thể không có vài phần tôn trọng sự ôn nhu chu đáo của Lưu Tư Vũ.

Tối hôm qua Vân lão gia gọi điện thoại tới, hỏi hai người họ có phải cãi nhau hay không, làm cho anh càng như lọt vào sương mù, sáng sớm hôm qua Vân Tịch Dạ lúc ra cửa còn vui vẻ, buổi trưa họ còn nói chuyện qua điện thoại, cũng không có gì khác thường cả!

làm sao đến buổi tối đã xảy ra chuyện rồi? Lúc này nhìn thấy Vân Tịch Dạ dường như không có chuyện gì xảy ra đẩy cửa vào, liền cảm giác lửa giận trong lòng mình làm thế nào cũng không trấn áp được.

Vân Tịch Dạ đẩy cửa đi vào, chuẩn bị trở về phòng ngủ thay quần áo đi tới công ty, lại nghe thấy giọng nói lạnh lùng của An Vũ Hàm từ phòng ăn truyền tới, nhúu mày có chút xấu hổ xoay người đi vào trong phòng đóng cửa lại.

Nghe xong chuyện ngày hôm qua tà báo cáo, Vân Tịch Dạ mặc dù lựa chọn tin tưởng An Vũ Hàm, nhưng vẫn là có cảm giác ở mình hơi vô lý, hai người gặp mặt cô sẽ thấy rất xấu hổ, hơn nữa lấy tính cách của cô mà nói nếu lúc này đối mặt với An Vũ Hàm, cô không dám cam đoan cô còn có thể vẫn kiên trì tín nhiệm trong lòng mình như cũ!

Cũng bởi như thế, tối hôm qua cô mới về Vân gia, hi vọng có thể làm cho mình bình tĩnh hơn một chút, không làm ra việc gì phải hối hận.

Hôm nay cố ý tính thời gian, đoán chắc là anh đã đi tới trường, mới về nhà chuẩn bị thay quần áo, không ngờ, lại nghe thấy giọng điệu băng lạnh như vậy của An Vũ Hàm.

Đi tới phòng ăn, Vân Tịch Dạ nhìn cơm nước bày ở trên bàn cơm đã lạnh lẽo, trong lòng có chút cảm động xen lẫn áy náy.

Nhìn An Vũ Hàm ngồi ở trước bàn ăn, trên người không có hơi thở ôn nhu, đối lại đôi mắt sáng trên khuôn mặt đáng yêu là hai con ngươi tối tăm, trong lòng than nhẹ một tiếng, tận lực ôn nhu nói: “Xin lỗi, em tối hôm qua về Vân gia.”

“Em đi đâu tại sao không nói cho anh? Vì sao di động cũng phải tắt máy? A!”

Em nói đi!”

Nghe được thanh âm ôn nhu mang chút áy náy của Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm vốn không muốn giằng dứ với cô, nhưng nhìn cơm canh trên bàn lạnh lẽo lại cảm thấy mình rất ủy khuất, nhịn không được lúc này rít gào với Vân Tịch Dạ.

Một buổi tối kiềm chế hờn dỗi trong lồng ngực, cuối cùng vẫn chiến thắng lý trí của anh, làm cho anh phát tiết nỗi giận ra.

Nhưng cũng đồng thời phá vỡ áy náy trong lòng Vân Tịch Dạ!

Vân Tịch Dạ đứng ở một bên chuẩn bị trở về phòng ngủ thay quần áo, lại bị lời gào thét của An Vũ Hàm dọa tới, thân thể chuẩn bị di chuyển đột nhiên cứng đờ ở đó, vẻ mặt không dám tin tưởng nhìn chiếc lồng bàn, giần dữ nhìn An Vũ Hàm của mình, trầm mặc thật lâu.

Sau khi quát xong, An Vũ Hàm mới phát hiện mình muốn làm chính là chạm nhẹ vào thân thể đang cứng đờ kia của cô, anh lại phát hiện mình không có dũng khí chạm vào của cô, hẳn hiểu tính cách của cô, lần này sợ rằng tình cảm của hai người không tránh khỏi rạn nứt An Vũ Hàm nắm chặt hai tay, lần thứ hai cúi đầu thấp giọng nói: “Xin lỗi, anh chỉ là một lúc không khống chế được, em...”

“Em gần đây bận rộn công việc, tâm trạng cũng không thoải mái gì, em có bảo Tà đến nói cho anh biết em sẽ không về nhà!”

Điện thoại di động tối qua đã hết pin lại không sạc được, ăn cơm tối xong em đi ngủ luôn, quên không xem điện thoại.”

Vân Tịch Dạ ánh mắt phức tạp trong đó tất cả hình ảnh ảo não của An Vũ Hàm, từ trong trạng thái ngây ngốc đã phục hồi lại tinh thần, khóe miệng nhẹ cong lên một điệu cười trào phúng lại lập tức biến mất.

Nghe thấy Vân Tịch Dạ giải thích, An Vũ Hàm yên tâm tâm không ít ngẩng đầu vừa muốn nói gì, lại bị khóe miệng vừa lóe lên nụ cười trào phúng của cô làm cho dừng lại.

“Còn việc gì nữa? Bây giờ em phải qua công ty, mấy ngày nay công việc nhiều lắm, không cần phải lo lắng cho em!”

Ngày kia là hôn lễ của chúng ta, em sẽ trực tiếp đến.”

Nói xong Vân Tịch Dạ không chút do dự xoay người, đẩy cửa phòng ra ngủ đi vào để lại phía sau An Vũ Hàm mới vừa rồi còn đang gặm thét bây giờ đã một mình thương tâm khổ sở!

Đổi một bộ quần áo màu đen Vân Tịch Dạ bước ra ngoài vừa đi tới phòng khách, liền bị An Vũ Hàm ngăn lại, có chút không vui đôi mắt hồ ly nhú lại, lúc này tất cả là hơi thở băng lạnh bức người.

“Cục cưng, xin lỗi!”

Đừng giận được không.

Tối qua anh làm món ăn ngon, chờ em thật lâu cũng không thấy em về, gọi điện thoại em lại tắt máy!

An không hiểu mình đã làm sai cái gì, lại lo lắng cho em nên mới giận dữ với em vậy thôi.”

An Vũ Hàm kéo Vân Tịch Dạ đi tới bên cạnh, trong đôi mắt to tràn đầy hơi nước sương mù khấn cầu nhìn cô, đôi môi không còn tươi tắn như bình thường Vân Tịch Dạ chưa bao giờ ở trước mặt anh lộ ra sát khí lạnh lẽo như vậy, An Vũ Hàm lúc này vô cùng hối hận, tại sao anh lại lấy Vân Tịch Dạ kiêu ngạo ra so sánh với Lưu Tư Vũ hiền lành, họ căn bản không phải là cùng một loại con gái, mặc dù anh không ghét Lưu Tư Vũ, nhưng anh biết rõ người mình yêu vĩnh viễn chỉ có Vân Tịch Dạ.

Nhìn An Vũ Hàm như vậy, sự lạnh lùng vừa được nguy trang trong phòng ngủ trong nháy mắt bị nghiền nát, cô có thể cảm nhận được An Vũ Hàm yêu cô, cô cũng thật lòng yêu anh.

Không biết từ lúc nào, cô không thể miễn dịch với nhu tình tỏa ra trên người anh, lúc này trên mặt anh là biểu tình ủy khuất đáng thương làm cho cô đau lòng, thật muốn nói rằng chính cô mới là người có lỗi, là cô quá ích kỷ chỉ muốn bảo vệ mình thật tốt, lại bỏ quên mất anh cần cô thế nào.

Vân Tịch Dạ đưa bàn tay định chạm vào khuôn mặt baby kia lại bị một giọng nói dễ nghe của một cô gái cắt ngang.

“Nghe được giọng nói này, anh Tiểu Vũ có vui không!”

Tư Vũ nhớ anh!

nghe điện thoại nhanh lên nào!’ một giọng nữ nghịch ngợm mà ngọt ngào từ trong di động trên bàn trà truyền đến.

Vân Tịch Dạ có chút bất đắc dĩ lại có chút tự giấu thu cánh tay ở giữa không trung lại, chậm rãi quay đầu nhìn bức ảnh siêu lớn trên màn hình đang nhấp nháy, không hiểu rõ cảm giác thực sự trong lòng mình lúc này, có chút thất vọng, có chút ủy khuất, lại có chút bất lực, nhưng trong trái tim lại là thật nhiều đau đớn!

Điều chỉnh tốt tâm trạng của mình, biểu tình lạnh nhạt lần thứ hai trở lại trên khuôn mặt cô, Vân Tịch Dạ cũng không nói gì nữa, chỉ là liếc nhìn An Vũ Hàm cũng sững đờ sau khi nghe giọng nói đó, sau lướt qua anh đi ra cửa lớn.

An Vũ Hàm nhìn màn hình di động, một tên con trai nhắm mắt ngủ say trên cổ cùng cô gái ở bên cạnh dựa vào anh ta ôn nhu mỉm cười, trong lòng anh chết lặng!

Một lúc sau anh nhắm mắt lại, một giọt nước mắt chảy xuống.

Sự bất mãn với việc làm của Vân Tịch Dạ tới hôm qua, lúc này đã trở thành nguồn suối thống khổ!

Vân Tịch Dạ tựa vào cửa sổ trong phòng làm việc, bưng một ly cà phê mà từ trước cho tới bây giờ cô đều không thích, vẻ mặt mê man nhìn thế giới rộng lớn bên ngoài.

Nếu như ngày hôm qua nghe thấy những điều Tà nói, cô cũng chỉ có một chút đối bức mình với An Vũ Hàm, nhưng vào hôm nay nghe thấy anh giận dữ lại nghe được giọng nữ nghịch ngợm mà ngọt ngào kia, sau khi nhìn thấy tấm ảnh làm cho người ta rất dễ hiểu lầm đó trong lòng cô có dấu vết của sự tan vỡ.

Anh đã nói rằng chỉ có một mình cô có thể gọi anh là Tiểu Vũ!

Từ lúc gặp đến lúc lấy nhau, hai người họ loại trừ ảnh chụp mới chụp gần đây, cũng chẳng chụp qua một bức ảnh nào nữa cả.

42. Chương 42

Lúc này tất cả mọi người ở Vân gia đều bận rộn chuẩn bị cho hôn lễ, Vân Tịch Dạ thời gian này vì chuyện tình cảm mà tinh thần cũng bị hao tổn.

Bây giờ, Lục Tử Hạo đang ở trong kho hàng tại thành phố N trong đó chỉ có hai cái giường nhỏ, hắt ngòi trên chiếc ghế mục nát bên cạnh bàn tròn, nhìn bài báo trong tay hai mắt lạnh lẽo, khát máu.

Sau khi luật sư tuyên bố của Lục Thành đều thuộc về Lục Tử Lộ, hắt lập tức bị Thượng Quan Vệ đem tới đây, sống cuộc sống trốn chui trốn lủi.

Nửa tháng nay, Vân Tịch Dạ vẫn luôn cho người truy tìm hắt.

“Hôm nay là ngày Tân tổng giám đốc của ‘Vân thị’

cùng người thừa kế duy nhất ‘An thị’ dắt tay nhau đi từ bờ biển vào cung điện hôn nhân”

tiêu đề bắt mắt, ảnh cưới lãng mạn chiếm tới 2/3 mặt báo, Lục Tử Hạo nhìn chằm chằm hai người ngọt ngào trong báo, khóe miệng dẫn ra một nụ cười tà ác quỷ dị.

Thượng Quan Vệ mở cửa nhà kho tiến vào, liền nhìn thấy Lục Tử Hạo tươi cười ngồi ở kia, hình dạng tờ báo trong tay đã hoàn toàn thay đổi, hắt rất bất đắc dĩ lắc đầu.

Khoảng thời gian trước ‘Thủ hộ’ một tiếng gió cũng không truyền được ra ngoài liền bị bùng, làm cho hắt mất đi rất nhiều sự giúp đỡ chỉ có thể mang Lục Tử Hạo trốn ở đây, lúc trước bởi vì không rõ ràng lắm kế hoạch của ‘Thiên sứ’, phái vài người đi nghe ngóng mặc dù không biết được nhiều, nhưng loại chuyện này đi tìm hiểu cũng biết được chút ít cho nên nửa tháng này hắt và Lục Tử Hạo mới may mắn thoát khỏi sự truy lùng của Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ buông tha cho Lục Tử Lộ làm cho hắt có chút ngoài dự tính, nhưng nhớ tới cô lúc trước có thể buông tha cho hắt khi bị thương cũng là không phải là vô tình, rõ ràng cô không phải là người thủ đoạn độc ác!

Sở dĩ không chịu buông tha cho Lục Tử Hạo, đại khái cũng là bởi vì thái độ của hắn!

Cô biết tính cách của Lục Tử Hạo như vậy tuyệt đối sẽ không dễ yên, cho nên mới phải kiên trì diệt trừ hắn.

“Cậu muốn thuyền tôi đã giúp cậu tìm được rồi, cậu tính làm gì?”

Thượng Quan Vệ đi tới trước một cái bàn duy nhất, tìm ghế ngồi xuống nhìn Lục Tử Hạo nói.

Lục Tử Hạo đem tầm mắt từ tờ báo nhún nhúm, liếc mắt sang Thượng Quan Vệ không tr An Vũ Hàm ôm eo Vân Tịch Dạ cầm đặt lên trên vai cô, nhìn trong gương Vân Tịch Dạ trong bộ áo cưới trắng tinh khôi mặt mộc còn chưa trang điểm, trên khuôn mặt đáng của anh là nụ cười hạnh phúc mê chết người, cục cưng của anh dù không trang điểm cũng là đẹp nhất!

Thế nhưng lúc nhìn thấy người đẹp nhún mày lại, ánh mắt của anh trong nháy mắt đã có một mảnh buồn bã.

Mặc dù anh biết qua ngày hôm nay, anh và Vân Tịch Dạ đã chính thức trở thành vợ chồng, nhưng anh cũng đồng thời hiểu rõ, hôn lễ ngày hôm nay nếu không phải không muốn làm mất mặt Vân lão gia thì Vân Tịch Dạ chắc chắn sẽ không đến!

Hôm nay lúc anh vẽ mặt tuyệt vọng đi tới đây, cũng đã chuẩn bị xong việc phải tiếp nhận với dả kích, thế nhưng không thể ngờ Vân Tịch Dạ lại xuất hiện.

Anh biết rõ hôm nay cử hành hôn lễ, rất có thể ngày mai cục cưng sẽ cùng anh giải quyết thủ tục ly hôn.

Nghĩ tới đây ánh mắt An Vũ Hàm vốn đã ảm đạm lại tăng thêm một phần phiền muộn, trên người tản mát ra hơi thở nồng đậm bi thương.

Vân Tịch Dạ vẫn đang nhún mày rất chặt, đột nhiên ngẩng đầu liền nhìn thấy con người của An Vũ Hàm trong gương dần dần ảm đạm, có chút buồn bực!

Hôm nay cô vi phạm tác phong làm việc của chính mình lại xuất hiện ở đây, chính là muốn cho mình một cơ hội, cũng là cho An Vũ Hàm thêm một cơ hội, yêu nhau có thể ở cùng một chỗ, nhất định không phải là chuyện dễ dàng.

Cô thực sự muốn bỏ qua, nhưng vì sao tấm hình kia luôn hiện hữu trong tâm trí cô, không cách nào xóa đi Vân Tịch Dạ chậm rãi xoay người, giơ hai tay lên đặt trên cổ An Vũ Hàm, che giấu sự phiền não trong mắt mình, ôn nhu cười nói: “Đừng suy nghĩ lung tung!

Em biết người anh yêu là em, có chuyện gì sau khi hôn lễ kết thúc chúng ta hãy nói.”

“Cục cưng....”

Nghe thấy Vân Tịch Dạ nói vậy, ánh mắt ảm đạm của An Vũ Hàm liền sáng lên, ôm cánh tay Vân Tịch Dạ thật chặt, bữu môi lớn tiếng la hét muốn hôn, thật không nhận ra với bộ dạng u buồn kia là cùng một người!

Khuôn mặt tuấn mỹ của An Vũ Hàm chợt rực rỡ lên, mắt to chớp chớp, lông mi cong dài rung rung, đôi môi phấn bạc mơn mề giống như chú chó cưng đòi chủ nhân niềm vui.

Mọi người trong phòng trang điểm đều vô cùng cảm động!.

Thấy mọi người xung quanh bị đáng điệu đáng yêu của An Vũ Hàm điện đến, Vân Tịch Dạ cong môi há miệng cắn vào đôi môi đáng yêu đó, tùy ý nếm mỹ vị thuộc về riêng cô!

Sau một hồi cô mới buông đôi môi đáng thương của An Vũ Hàm ra, vừa mở mắt liền nhìn thấy đôi mắt mở to đáng thương của anh, trong mắt có nước mắt đảo quanh, đôi môi bị cô cắn sưng đỏ vẫn cong lên.

“Chắc chắc... Đáng tiếc!

Thật sự là thật là đáng tiếc!”

“Nga!

Trời ạ!

Ta vẫn luôn tìm kiếm đứa trẻ con hoàn mỹ!

Chỉ là, tại sao lại xuất hiện ở đây...?”

“Đó chính là chú rể sao? Không phải chứ!

Thực sự là thật là đáng tiếc, trông thật là ngây thơ Nếu không phải là không ngừng nghe được giọng nói tiếc hận của mọi người bên tai, Vân Tịch Dạ đối với bộ dáng đáng yêu của anh vẫn không có gì miễn dịch được, thiếu chút nữa nhịn không được sẽ ở trước mặt mọi người đổ lên người anh!

Giơ ngón tay trở nhẹ đặt lên đôi môi sưng đỏ kia, nhẹ nhàng nỉ non “Tiểu Vũ, cảm ơn anh có thể yêu em như thế!

Mới để cho em có dũng khí hôm nay đứng ở đây.”

“Này, hai người dừng lại đi, ở đây còn có nhiều người khác đó!”

Hương đẩy ra cửa phòng trang điểm liền nhìn thấy các chuyên viên trang điểm tụ tập lại một chỗ, nhìn chăm chăm hai con người đang ân ái, luôn miệng nói tiếc tiếc, đen mặt lên tiếng ngăn cản hai người chuẩn bị tiến đến cái hôn nồng nhiệt.

An Vũ Hàm trong lòng ngọt như mật, vừa mới chuẩn bị cúi người tiến đến cái hôn nồng nhiệt, liền nghe thấy một thanh âm đại sát phong cảnh vang lên, vô tội chu mỏ lên bất mãn quay đầu liếc nhìn Hương, bĩu môi ôm Vân Tịch Dạ không tha.

Hương trừng mắt về mặt bất mãn, quay đầu lại phán xét ánh mắt An Vũ Hàm nhìn mình, đối với bộ dạng đáng yêu của anh thấy gớm ghiếc, giậm chân thóa mạ: “Tiểu tử thôi, người không thấy hôn lễ sắp bắt đầu Dạ còn chưa trang điểm sao!

Người còn không mau ra tiếp khách? Còn ở nơi này méo mó cái rắm a!”

Thấy thời gian thức sự không còn sớm, An Vũ Hàm buông cánh tay ôm chặt Vân Tịch Dạ ra, không để ý Hương căm tức ở trên môi Vân Tịch Dạ hôn lên, hai người lại ân ái một lát, An Vũ Hàm mới bất đắc dĩ đi ra.

Đưa mắt nhìn An Vũ Hàm ra ngoài, khoe miệng tươi cười của Vân Tịch Dạ dần dần biến mất, nhìn nơi An Vũ Hàm xa khuất trong con người đầy đau thương.

Mắt phải càng là những tia kinh sợ, nửa tháng nay trong lòng cô đều là cảm giác bất an, vào lúc này càng lúc càng đậm!

Vân Tịch Dạ nhú mày ngồi trên ghế, nhịn không được thở dài, tâm tình hỏi: “vẫn chưa tìm được sao?”

Trong khoảng thời gian này Vân Tịch Dạ cả ngày cả đêm đều gia tăng thể lực tìm kiếm Lục Tử Hạo, Hương đều biết hết, cô cũng hiểu rõ Vân Tịch Dạ là đang sợ Lục Tử Hạo sẽ gây nguy hiểm cho An Vũ Hàm.

Ý thức nguy hiểm của Vân Tịch Dạ rất mạnh, nếu có nguy hiểm cô ấy nhất định phát hiện được, lần này phạm vi tìm kiếm lớn như vậy, làm cho Tà-người không hiểu Vân tịch dạ nhất cảm thấy cô ấy có chút biểu hiện của bệnh thần kinh.

Nhớ tới ngày hôm qua đi tìm Vân Tịch Dạ bị cự tuyệt, Tà nói với cô, Hương lại có chút muốn Vân Tịch Dạ không đến nhưng không cách nào ngăn cản, bởi vì cô hiểu rõ Vân Tịch Dạ!

Quyết định của cô ấy không vì bất cứ một ai mà dao động, chỉ có thể chờ chính cô ấy nghĩ thông suốt thôi.

Hương đi tới bên cạnh Vân Tịch Dạ xoay người khoác vai của cô, hôn lên thái dương cô như một lời an ủi, kèm theo sự ôn nhu khó có được nói: “Còn chưa thấy, nhưng ‘Thiên sứ’ cũng không phải ăn chay, hiện ở bên ngoài canh gác nghiêm ngặt như vậy, muốn trà trộn vào cũng không phải dễ dàng.”

Nói đến đây Hương kéo tay Vân Tịch Dạ, nhìn thần sắc bất an của cô trấn an nói: “Được rồi, đừng nghĩ nữa!

Không có chuyện gì đâu!

Hôm nay người chỉ cần làm một cô dâu thật xinh đẹp là được rồi.”

Nói xong, Hương nhường vị trí bên cạnh cho chuyên gia trang điểm, để cho bọn họ nhanh chóng phục vụ Vân Tịch Dạ, xoay người đi ra khỏi căn phòng.

43. Chương 43

Ôi!

Trời ơi, đau đầu quá!

Vân Tịch Dạ dần dần từ trong hôn mê tỉnh lại, chỉ cảm thấy đầu đau muốn nổ tung.

Muốn giơ tay lên xoa mi tâm lại phát hiện cánh tay bị trói, lúc này mới nhớ tới mình đã bị bắt cóc!

Nhớ lại lúc đó sau khi Hương ra khỏi phòng trang điểm mấy vị chuyên gia trang điểm liền xúm lại.

Khi đó cô buồn bã cũng không chú ý lắm, nhắm mắt lại chuẩn bị sửa sang lại tâm trạng, vừa mới nhắm mắt lại đã ngửi thấy một loại mùi vị, không giống mùi của đồ trang điểm lại là mùi hoa cỏ, ngửi xong thì thấy đại não bại đi.

Lúc cô ngửi thấy được mùi vị đó, liền lập tức nín thở, tức khắc nghĩ tới nước Mỹ gần đây mới nghiên cứu ra mê dược tên là ‘Hoa tàn’.

Nhưng vẫn chậm!

thuốc này chỉ cần hít vào một chút, sẽ lập tức làm cho con người ngủ say hơn một giờ!

Trước khi mất đi ý thức, cô nhìn thấy Lục Tử Hạo đứng cách mình một thước tâm trạng ảo não, thế nào lại nghĩ ra là chính mình đã quên kiểm tra những người tới nay có cơ hội tiếp cận.

Càng khiến cô bất ngờ chính là Lục Tử Hạo bị như vậy mà vẫn hạ có tiền mua được loại mê dược này!

Nghe nói, thuốc này hiện tại ở chợ đêm, một giọt đã là mấy trăm vạn USD!

Vân Tịch Dạ lúc này cả hai tay và hai chân đều bị trói, nằm trên một cái giường lớn trên người vẫn là bộ áo cưới trắng như tuyết nhưng thật giống như bị người truy sát, đã nhận tới mức không còn nhận ra được bộ dạng ban đầu của nó!

Vân Tịch Dạ giãy giụa ngồi dậy, bắt đầu quan sát căn phòng này.

N i này rất nhỏ chỉ đặt được cái giường lớn, một ngăn tủ, một cái bàn nhỏ, không gian còn lại chỉ là một lối đi có thể chứa được hai người sống vai, cạnh giường là cửa sổ, hiện tại bị tấm rèm thật dày màu lam che khuất, không nhìn thấy bên ngoài là ban ngày hay Vân Tịch Dạ toàn thân bủn rủn cử động đầu gối, xoay người muốn dùng răng cắn dây thừng buộc ở cổ tay.

Đúng lúc này cửa phòng bị đẩy ra, một giọng nam khàn khàn trầm thấp mê người vang lên.

Làm cho Vân Tịch Dạ không thể không ngẩng đầu.

Vân Tịch Dạ ngẩng đầu liền nhìn thấy Thượng Quan Vệ bưng cái khay bước vào, lúc này biểu tình trên mặt hắn là tê dại, là bất đắc dĩ còn có một chút không được tự nhiên.

“Cô đã tỉnh rồi à, đã một ngày một đêm cô không ăn gì, ăn một chút gì đi đã.”

Thượng Quan Vệ đẩy cửa vào bưng khay đi tới chiếc bàn nhỏ cạnh giường đặt xuống, ôn nhu nói với Vân Tịch Dạ trên giường, cũng không đem hành vi của Vân Tịch Dạ lúc này để trong lòng.

Ngày hôm qua khi hắn nhìn thấy bị Lục Tử Hạo khiêng Vân Tịch Dạ lên thuyền, thực sự vô cùng sợ hãi!

Hắn sợ Lục Tử Hạo gây bất lợi với cô muốn mắng cho hắn một trận, nhưng trước khi cha nuôi của hắn mất, hắn đã đồng ý sẽ bảo vệ tính mạng Lục Tử Hạo, lại nhớ tới Vân Tịch Dạ nửa tháng này truy sát Lục Tử Hạo gắt gao như vậy, cô rõ ràng là sẽ không bỏ qua Lục Tử Hạo!

Hắn lúc đó há miệng nhưng không biết phải nói gì với Lục Tử Hạo cả.

Mà điều làm cho Thượng Quan Vệ khó hiểu nhất chính là trước khi cha nuôi lâm chung rõ ràng đã biết Lục Tử Hạo cũng không phải là con ruột của mình, lại vẫn như cũ còn muốn hắn dùng tất cả bảo vệ cho Lục Tử Hạo? Hắn không hiểu tại sao, nhưng, nhất định phải làm theo sự sắp xếp đó.

Khi hắn sắp chết đói ở đầu đường, là cha nuôi cho hắn sinh mệnh thứ hai, dưỡng dục hắn nhiều năm như vậy.

Hắn, là không thể cự tuyệt!

Nghe thấy Thượng Quan Vệ nói Vân Tịch Dạ nhú nhú mày, ‘Một ngày một đêm’ vậy bây giờ hắn là ngày hôm sau của hôn lễ, không ngờ kia một hơi nhỏ mê được kia làm cho cô mê man tròn một ngày!

Sau đó Vân Tịch Dạ nhắm chân mày càng chặt hơn, cô mất tích một ngày một đêm thế nhưng bọn Tà lại không tìm đến, chẳng lẽ bọn họ cũng đã xảy ra chuyện? Từ nhú mày trong mắt Vân Tịch Dạ hiện lên một tia bất an.

Thượng Quan Vệ nhìn thấy tia bất an kia trong mắt Vân Tịch Dạ, hai mắt trong nháy mắt đã buồn bã hắn hiểu rõ cô là đang suy nghĩ cái gì, bưng bát cháo trong khay lên, lấy thìa khuấy khuấy, ngồi bên cạnh Vân Tịch Dạ, múc một thìa thanh cháo đặt lên miệng mình thổi thổi rồi đưa tới miệng cô, nhàn nhạt nói với Vân Tịch Dạ: “Trên người của cô ngoại trừ bộ quần áo này, những vật khác đều bị Lục Tử Hạo ném xuống biển rồi, hắn chưa kịp hạ thủ với người nhà cô, chúng ta bây giờ ở trên thuyền, những thủ hạ của cô tạm thời là không tìm được tới đây.”

Thì ra là thế, trách nào bộ váy trên người cô lại nhăn nhúm đến thế, đồ trang sức và di động trên người cũng hoàn toàn không thấy!

Chắc là có thể giữ lại bộ váy này trên người, hắn là cũng có không ít công lao của Thượng Quan Vệ? Nếu chỉ có một mình cô bị bắt tới đây thì không cần lo lắng, cô tin Tà, bọn họ nhất định sẽ tìm được cô, dù cho bọn họ không thể xuất hiện lúc này, nhưng bây giờ cô tỉnh rồi, cũng không sợ Lục Tử Hạo giết mình nữa.

Tâm tình trùng xuống, Vân Tịch Dạ lúc này cũng chú ý tới Thượng Quan Vệ vẫn gắp thìa cháo ở bên miệng mình, một mùi thuốc sấm tạt nhàn nhạt, mùi gạo nồng đậm bay vào trong mũi Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ giương mắt lạnh lùng liếc nhìn Thượng Quan Vệ, khéo miệng nhẹ dẫn ra một nụ cười trào phúng nói: “Thực sự là phí tâm!

Vô cùng cảm tạ, tôi hiện tại không đói!”

Th như vậy, Thượng Quan Vệ bất đắc dĩ đặt bát cháo trong tay xuống, biết cô khẳng định ngủ được mùi thuốc trong cháo, cũng không cưỡng bách thản nhiên nói với cô: “Yên tâm, Lục Tử Hạo lần này chỉ cần tiền, có tiền hắn sẽ thả cô ra thôi.”

“Tôi tin được sao!

Hắn sau khi có tiền rồi, sẽ đem tôi giống như những đồ trang sức đó ném xuống biển.”

Vân Tịch Dạ bĩu môi nói, một bên chuyển thân thể tựa vào đầu giường không để ý tới hắn.

Trong lòng chửi rủa người nước Mỹ chế tạo ‘Hoa tàn’, hiện tại cô chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nổ tung, toàn thân mềm oại không chút khí lực.

“Tôi sẽ không để cho hắn tổn hại đến cô đâu!”

Thượng Quan Vệ kiên định mở miệng nhìn Vân Tịch Dạ, kỳ thực hắn cũng không tin lời Lục Tử Hạo nói sẽ thả cô, nhưng tuyệt đối hắn sẽ không để cho cô bị thương, càng không để cho Vân Tịch Dạ bị Lục Tử Hạo làm tổn thương!

Thượng Quan Vệ đứng lên phức tạp liếc nhìn Vân Tịch Dạ, bỏ lại những lời này xoay người định rời đi.

“Người đưa bé hồi Lục Thành mang đến nhà ta từ lúc ta về nước ánh mắt người nhìn ta, ta còn tưởng rằng những gì điều tra được là sai lầm!

Người bảo vệ Lục Tử Hạo như vậy là ý của Lục Thành?”

Vân Tịch Dạ nhắm hai mắt lại lạnh lùng nói với bóng lưng Thượng Quan Vệ.

“Người phải biết rằng, nếu năm đó mẹ ta hơi chút cường thế hoặc ông ngoại ta lại chạy tới sớm một chút, người rất có thể sẽ chết ở nơi đó!”

Nói xong Vân Tịch Dạ mở mắt, lạnh lùng nhìn bóng lưng Thượng Quan Vệ tiếp tục tàn nhẫn nói: “Người biết rõ Lục Thành chỉ là coi người là một quân cờ, chẳng lẽ trong lòng không hận sao?”

“Ha ha...”

Thượng Quan Vệ vẫn chưa xoay người nhàn nhạt cười cười, nhẹ giọng nói: “Đúng, tôi đều biết, nhưng nếu như không có cha nuôi ta cũng sẽ không sống đến bây giờ!”

Lại nói, năm đó cũng không x chuyện gì đáng sợ!

Được rồi, cô nghỉ ngơi đi.”

Nói xong Thượng Quan Vệ đi ra ngoài.

Thượng Quan Vệ đương nhiên hiểu được mình ở trong lòng cha nuôi là chiếm vị trí nào, dù cho năm đó lúc nhỏ không hiểu, hiện tại đã trải qua nhiều năm như vậy cũng nên hiểu chứ!

Nhưng hắn không đi hận.

Đó là quyền lợi của ông ấy, là ông ấy cho hắn sinh mệnh, hắn chỉ có thể dùng này sinh mệnh đi báo đáp công ơn nuôi dưỡng đó thôi!

Vân Tịch Dạ mở mắt ra nhìn cánh cửa phòng bị đóng, hai mắt lần thứ hai nhắm lại.

44. Chương 44

Hiện tại mọi người vẫn như cũ đứng ở bờ biển bên biệt thự, sứt đầu mẻ trán.

“vẫn chưa tìm được sao?”

Vân lão gia hiện tại ngồi trên sofa hai tay run run, trong mắt tràn đầy lo lắng.

Ngay sáng sớm hôm qua hôn lễ sắp bắt đầu, ông cười ha hả đi đón Vân Tịch Dạ, nhưng khi đẩy ra cửa phòng trang điểm liền nhìn thấy mọi người nằm trên mặt đất, chỉ có Vân Tịch Dạ là biến mất.

Đã qua một ngày một đêm lão nhân lại càng già nua thêm một chút!

Tà liếc nhìn Vân Vi Nhi sau khi biết Vân Tịch Dạ mất tích, vẫn hôn mê vừa mới tỉnh lại, hiện tại vẫn tựa trong lòng Kiều Tuấn Dật im lặng khóc nức nở, thật sâu trong cái cau mày là áy náy, lắc đầu nói với Vân lão gia: “Không có, trên điện thoại di động của Dạ có hệ thống định vị hiển thị vị trí của cô ấy, nhưng khi chúng cháu tìm tới nơi đó lại không phát hiện bất cứ một ai, điện thoại di động cùng đồ trang sức đeo trên người cô ấy thì đã tìm thấy rồi.”

Tà không ngờ rằng một nơi phòng bị nghiêm ngặt như thế, lại có thể để cho Lục Tử Hạo cướp Vân Tịch Dạ đi!

Lúc trước Vân Tịch Dạ nói cô luôn cảm thấy bất an, hắn còn cười nhạo cô hắn là mắc chứng bệnh sợ hãi tiền hôn nhân.

Nhưng không ngờ sự thực lại tàn nhẫn như vậy!

Hắn thực sự quá sơ suất.

An lão gia tử nghe thấy câu trả lời của Tà, chân mày nhíu càng chặt hơn!

Thực sự là không tới một hôn lễ hoành tráng tốt đẹp lại biến thành như vậy.

Đều là do ông quá nóng lòng, chỉ muốn mau mau chóng chóng giúp cháu trai đem vợ cứng về nhà, lại đã quên mất quả bom hẹn giờ của Lục Tử Hạo này.

Đúng lúc này Lý quản gia cầm điện thoại vội vã chạy tới, kích động nhìn Vân lão gia run giọng nói: “Lão gia, điện thoại!”

Là Lục Tử Hạo.”

Nghe được lời Lý quản gia nói, Vân lão gia thân thể cứng đờ, cố gắng hít sâu mấy cái mới làm cho mình thoát nhìn không có bộ dạng khẩn trương như vậy.

Vân lão gia tử tiếp nhận điện thoại trong tay Lý quản gia, cố gắng để cho tiếng nói của mình nghe có vẻ bình tĩnh, nhàn nhạt mở miệng: “Nói đi, điều kiện gì?”

Lục Tử Hạo bắt cóc Vân Tịch Dạ, lại đúng lúc này gọi điện thoại qua đây, điều đó chứng tỏ Vân Tịch Dạ còn chưa có gặp nguy hiểm!

Lục Tử Hạo kia gọi điện thoại tới nói yêu cầu, có yêu cầu là được rồi, như vậy cũng có thể giúp họ mau chóng tìm được Vân Tịch Dạ.

Một bên trong khi cuộc điện thoại vẫn được kết nối, Tà và Tuyết liền nhanh chóng mở máy vi tính bắt đầu định vị, Lý Kính vẫn chán chường ngồi ở một bên, trong mắt cũng lập tức sá “Ha hử...”

Vân lão gia thật đúng là bình tĩnh a!

Ông không sợ tôi sẽ giết cháu gái của ông? nhưng ông phải biết rằng!

Chính cô ta làm hại đã làm tôi hiện tại không còn gì cả lưu lạc giống như một con chó hoang, còn phải trốn tránh tránh!

Rất có thể tôi sẽ không tìm lòng được mà giết chết cô ta đâu!”

Một trận tiếng cười trêu tức từ trong loa truyền ra, làm cho con người của mọi người trong đại sảnh nheo lại.

Vân lão gia tử trong mắt nước mắt từ từ chảy xuống trong lòng đang rỉ máu, nét mặt lại càng thêm đậm nhiên giọng điệu càng là không có thay đổi gì nói điện thoại tiếp: “Nói đi, yêu cầu của người!”

Đừng nói với ta là không có.

Nếu như yêu cầu ta có thể giải quyết được, thì sẽ cố gắng thỏa mãn.

Nếu như không thể, như vậy xin lỗi!

Ta không cho là cần dùng toàn bộ Vân gia để đổi...

lấy một đứa con gái của Lục Thành!”

“Cha!

Cục cứng, là cháu gái của cha, cha không thể mặc kệ được!”

Nghe thấy lời Vân lão gia nói, ánh mắt của mọi người trong đại sảnh mọi người đều xẹt qua một tia kinh ngạc, dừng lại mọi việc đang làm.

Trước hết Vân Vi Nhi không chịu nổi nhanh chóng lên tiếng găm nhẹ.

“Câm miệng!”

Vân lão gia tử nhìn thấy con gái luống cuống, trong mắt không hề kiên nhẫn lại rất mau biến mất.

Quay đầu lạnh lùng nhìn Tà thao tác không ngừng tay, im lặng tàn nhẫn.

Tà nhận được ánh mắt lãnh lệ của Vân lão gia, nhanh chóng phục hồi tinh thần, rất nhanh làm mọi thao tác.

Hắn từ trong mắt Vân lão gia thấy được sự cấp thiết, vào giờ khắc này hắn đã hiểu được dụng ý của ông rồi.

Lục Tử Hạo này thật đúng là không ngốc!

Vân lão gia phải cố ý kéo dài thời gian, để cho người tìm được vị trí của hắn, cho nên Vân lão gia mới chậm rãi nói chuyện phiếm như vậy.

Nhưng Vân lão gia quá đề cao hắn, cố ý làm ra một dáng vẻ muốn biết kết quả không muốn trò chuyện nhiều đến mê hoặc Lục Tử Hạo.

Mà Vân lão gia lại chậm rãi nói rất nhiều điều để tranh thủ thời gian!

Tà một bên theo dõi, một bên không ngừng điều bộ giục già Tuyết, Tuyết dựa theo tay hắn cho người sắp xếp trên du thuyền, chỉ chốc lát liền mang theo từ bên tin tức tìm kiếm được ở ngoài nhận lấy, nhận được tin tức bên này An Vũ Hàm vội vã lên du thuyền, chạy tới chỗ Tà thông báo.

Lúc này An Vũ Hàm sớm đã không còn bộ dạng đáng yêu ngày xưa nữa, chiếc cằm trơn bóng hiện tại râu mọc lên lộn xộn mà chưa kịp cạo, đôi mắt to xinh đẹp chứa tơ máu, ở nơi sâu nhất trong đó là nồng đậm hối hận, chân mày thanh tú nhăn lại thật sâu, trên mặt tất cả đều là màu sắc trang nhã, dường như trong lúc bất chợt từ một tên nhóc đáng yêu biến thành nam nhân ổn trọng, lịch lãm!

Hiện tại ở trong lòng anh vô cùng hối hận, anh không nên nóng lòng nhất thời, không nên cử hành hôn lễ khi chưa diệt trừ các mối nguy hiểm, làm cho Lục Tử Hạo có được cơ hội.

Mà Lục Tử Hạo bên này, nghe khẩu khí của Vân lão gia cũng khá hài lòng, có thể không nói nhiều chuyện hắn tự nhiên cũng cảm thấy an tâm, hắn thực sự rất sợ Vân lão gia cố tình kéo dài thời gian để thăm dò.

Hiện tại thấy Vân lão gia dường như có ý muốn cúp điện thoại, vội thu hồi khẩu khí trên tức của mình nói: “Chuyển tới tài khoản của tôi 100 triệu USD, tiền đến nơi xong tôi sẽ nói cho ông biết Vân Tịch Dạ ở nơi nào.”

“Hừ!

Ta dựa vào cái gì tin người? Người chắc chắn con gái Lục Thành còn sống? Nó sống ít nhất cũng là món lợi trong tay ta, còn nếu đã chết...

Người cảm thấy lão gia ta bỏ ra 100 triệu USD mua một thi thể, để làm cái gì?”

Nhìn thấy Tà đã xác định được vị trí cụ thể, Vân lão gia Thở phào nhẹ nhõm song Vân lão gia lại bắt đầu lo lắng cho sự an toàn của Vân Tịch Dạ.”

con số lớn như vậy ta phải tới ngân hàng mới có thể giải quyết, mà ta bây giờ còn đang ở trong biệt thự bên bờ biển, người cũng biết từ nơi này đến ngân hàng gần đây nhất cũng phải hơn nửa tiếng.

Ta muốn nghe giọng nói của Vân Tịch Dạ, muốn xác nhận một chút.”

“Được rồi!

Lão gia tốt nhất không nên ra vẻ, tôi không biết ông có phải không quan tâm tới cháu gái mình hay không!

Nhưng, hi vọng lão gia biết, nếu như ép tôi vào đường cùng, có chết tôi cũng mang theo cô ấy!”

Nói xong, micro bên kia truyền đến thanh âm của Vân Tịch Dạ “Ông nội, cháu không sao, ông...”

“Được rồi, lão gia nghe thấy chứ!

Tuyết đối là người sống.”

Lục Tử Hạo cũng không có để cho bọn họ nhiều lời trực tiếp cắt ngang, để lại số tài khoản rồi nhanh chóng cúp điện thoại.

“Lão Lý, đem tất cả mọi người phái đi cho ta, hôm nay ta muốn nhìn thấy thi thể Lục Tử Hạo!”

Cúp điện thoại xong, Vân lão gia rốt cuộc cũng bạo phát.

Vân lão gia từ trên ghế salon đứng lên, hai tròng mắt già nua mở trừng trừng, hai bàn tay nhăn nhoe nắm chặt đặt bên mình, thân thể cũng bởi vì lo lắng mà run lên, lúc này bị tức giận làm cho lung lay sắp đổ.

Mọi người nghe thấy thanh âm của Vân Tịch Dạ cũng thở phào nhẹ nhõm, Lý quản gia nghe theo mệnh lệnh của Vân lão gia lập tức đi ra cửa xếp người, để cho họ có thể đuổi kịp lần xuất phát thứ hai của Tà, tranh thủ tìm được Vân Tịch Dạ sớm một chút.

Lúc này trong lòng mọi người đều có cùng một mục tiêu chung, đó chính là tuyệt đối không thể để cho trên thế giới này lần nữa!

45. Chương 45

Lục Tử Hạo nhìn Vân Tịch Dạ thiếu chút nữa bị Vân lão gia cho rằng đã chết mà từ bỏ, lại vẫn bình tĩnh như cũ, nhún mày kinh ngạc nói: “Vân lão gia thế nhưng chỉ coi người là một công cụ để lợi dụng, chẳng lẽ hôm nay người mới biết sao? chẳng lẽ người không buồn?”

Vân Tịch Dạ bị trói hai tay hai chân, liếc mắt nhìn Lục Tử Hạo thản nhiên nói: “Người cũng không ngốc! Người tin sao?”

“Ta không tin, thế nhưng chỉ cần là một người, dù cho kia chỉ là lời nói dối, nhưng khi người nghe thấy người mình yêu thương nhất từ bỏ mình, cũng sẽ buồn chứ!”

Lục Tử Hạo là hoài nghi lời Vân lão gia nói, nhưng không sao cả chỉ cần có tiền, hắn sẽ giết Vân Tịch Dạ trên chiếc du thuyền bị bỏ quên này, rồi rời khỏi đây.

Vân Tịch Dạ nghiêm túc liếc nhìn Lục Tử Hạo, bữu môi quay đầu không nhìn hắn nữa, nhắm mắt thản nhiên nói: “Chúng ta đánh cược, xem người lấy được tiền rồi giết ta chạy mất hay là ta giết người rồi chạy mất”

Lục Tử Hạo nghe thấy Vân Tịch Dạ nói liền phản xạ có điều kiện lui về phía sau một bước, để phòng nhìn xem có phải cô đã cắt đứt sợi dây trói trên người rồi không.

Xác định dây trói vẫn còn chắc chắn Lục Tử Hạo thở phào nhẹ nhõm, ngẩng đầu hí hóp mắt nhìn chằm chằm Vân Tịch Dạ che giấu sự luống cuống vừa rồi của hắn, từ trong hàm răng hung tàn buông ra mấy chữ “Ta là muốn nhìn sau khi người chết còn mạnh mẽ thế nào!”

Hừ!

Lục Tử Hạo xoay người rời đi nhanh chóng.

Hắn sợ cảm giác sợ hãi mà người này đem lại cho hắn, dù cho bây giờ cô đã thành con rối trong lòng bàn tay hắn.

Hắn luôn là đối mặt với người phụ nữ này, có một loại khủng hoảng không thể khống chế!

Giống như vừa rồi, hắn biết rõ thuốc mê trên người Vân Tịch Dạ, ít nhất cũng sẽ làm cho cô cả ngày tay chân đều vô lực.

Huống chi, hắn cũng là nhiều năm khắc khổ học tập võ thuật, dù cho Vân Tịch Dạ cùng Thượng Quan Vệ lợi hại như nhau!

Dù cho hiệu lực của thuốc không còn mạnh!

Chống lại cô, Lục Tử Hạo hắn cũng không nghĩ sẽ thất bại.

Nhưng hắn vẫn là vô thức lui về phía sau!

Hắn hận người này này, chán ghét cô ta!

Lấy được tiền, hắn nhất định phải giết!

Làm cho cô ả vĩnh viễn biến mất trên thế giới này!

Năm phút đồng hồ sau đó, Tuyết dựa theo sự điều tra của Tà tìm được một cái du thuyền, rất xa đã nhìn thấy trên du thuyền có bóng người qua lại, Tuyết để du thuyền dừng ở phía xa, cùng An Vũ Hàm và mấy tên thuộc hạ nhảy xuống biển, bơi tới hướng du thuyền kia.

Người Tuyết mang tới đều là những người tinh nhuệ trong ‘Thiên sứ’, mười mấy người thực lực mạnh nhất, mọi người bơi tới du thuyền sau đó cùng nhau nhảy lên du thuyền nhanh chóng giải quyết xong mấy người bên ngoài.

Lúc này, Tà và Hương cũng vừa kịp lúc chạy tới.

Từ trong phòng giam giữ Vân Tịch Dạ đi ra, Lục Tử Hạo tâm tình bực bội định ra bên ngoài hít thở không khí, vừa mới đẩy khoang cửa ra liền nhìn thấy Tuyết ở trên du thuyền một thân y phục ẩm ướt đàng đàng sất sất, cùng hơn mười mấy chiếc du thuyền tiến nhanh đến, kêu to một oay người chạy vào bên trong khoang thuyền.

An Vũ Hàm vẫn chỉ nghĩ tới Vân Tịch Dạ, nhìn thấy Lục Tử Hạo mở cánh cửa chuẩn bị bước ra ngoài, sau đó nhìn thấy mọi người sắc mặt bất thiện xoay người bước nhanh vào khoang thuyền.

An Vũ Hàm điều chỉnh lại chạy đuổi theo!

Lúc này đột nhiên anh lại có một loại dự cảm bất hảo.

“Phanh!”

Vân Tịch Dạ đang ngồi ở trên giường nghĩ cách cởi dây thừng trên tay chân ra, liền nghe thấy phanh một tiếng, cửa phòng bị dùng sức đá văng, ván cửa đáng thương theo thanh âm rơi xuống, nền đất lõm thành một cái hố.

Vân Tịch Dạ ngẩng đầu liền nhìn thấy Lục Tử Hạo nộ khí đằng đằng cầm trong tay con dao, đi nhanh đi đến.

Lập tức đã hiểu rõ nhất định là bọn Tà tìm tới nơi này!

Lục Tử Hạo thô lỗ nắm Vân Tịch Dạ ở trên giường bởi vì thuốc mê chưa hết tác dụng mà toàn thân vô lực, con dao trong tay đã đặt lên trên chiếc cổ trắng nõn của cô, Lục Tử Hạo vừa mới kéo Vân Tịch Dạ ra khỏi phòng liền đụng An Vũ Hàm đuổi theo, Lục Tử Hạo nhìn An Vũ Hàm đột nhiên ghì chặt con dao vào cổ cô hơn, trong nháy mắt trên cổ Vân Tịch Dạ một vết máu đỏ thẫm chảy ra.

Lục Tử Hạo hung hăng trừng mắt nhìn An Vũ Hàm tức giận nói: “Lập tức chuẩn bị cho ta một trăm triệu USD, ta muốn tiền mặt!”

Không biết người có làm được không!

Lại chuẩn bị cho ta một cái máy bay trực thăng, con dao trong tay ta không chờ người đâu.”

An Vũ Hàm tới rồi, đôi mắt đỏ hồng gắt gao nhìn chăm chăm vết máu trên cổ Vân Tịch Dạ, dường như hận không thể ăn tươi nuốt sống Lục Tử Hạo.

Bất đắc dĩ quay đầu đi cùng tà chuẩn bị tiền, lại quay đầu lại nhìn Lục Tử Hạo lúc mới phát hiện Vân Tịch Dạ là bị hấn kéo, Vân Tịch Dạ cũng giống như không thể chống đỡ thân thể của mình, An Vũ Hàm trong lòng căng thẳng vừa mới tiến lên đã bị Lục Tử Hạo “Ta cảnh cáo ngươi không được đi qua, bằng không ta giết cô ấy!”

Nhìn thấy An Vũ Hàm định tiến lên, Lục Tử Hạo lần thứ hai siết chặt con dao trên cổ Vân Tịch Dạ, thành công ngăn trở bước đi của An Vũ Hàm.

An Vũ Hàm dừng bước lại nhìn bộ dạng Vân Tịch Dạ để mặc cho người khác định đoạt, trong lòng như bị dao cắt, cảm tức nhìn Lục Tử Hạo gầm hét lên: “Ngươi làm gì cô ấy rồi? Vì sao cô ấy không thể tự mình đứng lên? Người tốt nhất để con dao kia xa một chút, nếu như ngươi lại thương cô ấy ta tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!”

Lúc này An Vũ Hàm nhìn Vân Tịch Dạ bị Lục Tử Hạo làm không thể tự chủ, vạn phần yêu thương, cô kiêu ngạo như vậy từ lúc nào bị người đối đãi như thế, An Vũ Hàm nhìn Lục Tử Hạo hận lúc này không thể xé nát hắn.

Vân Tịch Dạ thấy An Vũ Hàm tiều tụy ở chỗ sâu nhất trong đáy mắt tất cả đều là khát máu quang mang, lồng ngực đau xót!

An Vũ Hàm không phải là như vậy, anh chỉ thích hợp làm một tên con trai vui vẻ không phiền muộn, khuôn mặt baby kia không nên xuất hiện biểu tình hận thù đó, nhưng hai ngày nay cô lại cảm thấy may mắn khi thấy được khuôn mặt kia của An Vũ Hàm.

Vân Tịch Dạ tâm trạng thở dài, cũng không đem con dao trên cổ để trong lòng, nhìn An Vũ Hàm ôn nhu nói: “Em không sao!”

Chỉ là do tác dụng của thuốc mê, sau khi hết tác dụng của thuốc thì tốt rồi!

Anh đừng lo lắng.”

An Vũ Hàm thấy Vân Tịch Dạ nói chuyện với mình liền thở phào nhẹ nhõm, lúc quay đầu nhìn về phía Vân Tịch Dạ trong mắt không hề hung tàn, mà chỉ nhu tình.

“Máy bay trực thăng đã chuẩn bị xong, ra đi!”

Tà đứng ở cửa khoang nhìn hình ảnh bên trong, bày ra khuôn mặt tuấn tú yêu nghiệt thản nhiên nói.

Đúng lúc này Thượng Quan Vệ ở phía sau nghe được động tĩnh cũng đã tới rồi, nhìn thấy Lục Tử Hạo đặt dao trên cổ Vân Tịch dạ, trong mắt xẹt qua tia lo lắng gấp giọng mắng nhiếc: “Tử Hạo, cậu đã đồng ý với tôi, nói không thương tổn cô ấy!”

“Hiện tại tình hình như vậy không thương tổn cô ta, cậu muốn tôi chết sao?”

Nhìn thấy Thượng Quan Vệ tới chậm, Lục Tử Hạo hỗn hển tức giận, liếc mắt nhìn máy bay trực thăng bên ngoài liền kéo theo Vân Tịch dạ, không quên quay đầu nhìn về Thượng Quan Vệ nói: “Tôi sẽ lấy tiền trên máy bay!”

Yên tâm lên đó tôi sẽ thả cô ấy”

Thượng Quan Vệ bắt đầu cúi đầu đi theo ra, lên máy bay chuẩn bị vào buồng lái cho Lục Tử Hạo đi, liền thấy trong mắt Lục Tử Hạo hiện lên một tia hàn quang, ngay sau đó con dao trong tay Lục Tử Hạo hướng ới Vân Tịch Dạ than thế vô lực ngã xuống, Thượng Quan Vệ mở to hai mắt nhìn, muốn xuất thủ ngăn cản lại chậm một bước!

Con dao đã đâm vào trong cơ thể An Vũ Hàm xông ra che chở.

An Vũ Hàm Vẫn theo sát mà ra tới, chăm chú nhìn Lục Tử Hạo một chút cũng không dời, thấy hắn lên máy bay cũng yên tâm một chút, anh cho là hắn sẽ cứ như vậy lên máy bay rồi đi, không ngờ sự thực lại tàn khốc đến thế.

Chỉ thấy Lục Tử Hạo sắp sửa lên máy bay, giơ con dao hướng về phía Vân Tịch Dạ không thể đứng thẳng mà ngã xuống, dùng sức đâm một nhát, tim An Vũ Hàm trong nháy mắt vỡ tan, lập tức mở to hai mắt, chạy nhanh lên phía trước ôm lấy Vân Tịch Dạ đang trượt xuống, xoay người để con dao của Lục Tử hạo cắm vào lưng mình.

Nháy mắt liền nhìn thấy con dao trong tay Tuyết cũng hướng về phía Lục Tử Hạo, Thượng Quan Vệ nhảy từ trên trực thăng xuống chắn trước người Lục Tử Hạo, mũi dao kia cả Tuyết thật nhanh, cũng thật chính xác, trực tiếp đâm vào trái tim hắnThượng Quan Vệ chậm rãi trượt xuống ngã vào trong vũng máu, cố gắng mở to mắt nhìn thấy Vân Tịch Dạ bị thương ngã trên mặt đất lại gất gao ôm lấy An Vũ Hàm, hắn vô cùng đau đớn!

Sẽ kết thúc như vậy sao? Trong lòng cô chắc là vĩnh viễn không bao giờ có vị trí cho hắn!

Cũng tốt, nếu đã biết trước không có được, nhất định phải cùng cô đối nghịch, thì có lẽ thế này tốt hơn nhiều!

Như vậy hẳn cũng sẽ không mất ngủ, cũng sẽ không tiếp tục vì cô mà đau lòng!

Nếu có kiếp sau, hẳn nhất định không nên cùng cô đối nghịch, nếu phải dùng hết mọi thủ đoạn hẳn cũng phải có được cô!

Lần cuối cùng nhìn thấy Vân Tịch Dạ, Thượng Quan Vệ chậm rãi nhắm hai mắt lại, rơi vào đen tối.

Lục Tử Hạo ở phía sau An Vũ Hàm đôi mắt trừng lớn, trán trong động không ngừng lưu lại máu thân thể chậm rãi chảy xuống.

Vân Tịch Dạ mới hồi phục lại tinh thần nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của An Vũ Hàm, chân tay luống cuống, làm sao bây giờ? Hiện tại phải làm sao? Bác sĩ? bệnh viện!

đi bệnh viện!”

Tà mau xem anh ấy thế nào!

Mau...

Mau đi bệnh viện.”

Ở đây duy nhất hiểu y thuật chỉ có Tà, hiện tại cô chỉ có thể dựa vào hẳn.

Tà giờ đầu súng bắn Lục Tử Hạo, cũng vừa bị cảnh kinh tới, nếu không phải là An Vũ Hàm phản ứng mau, con dao kia chắc sẽ đâm vào thân thể của Vân Tịch Dạ, bây giờ nghe thấy Vân Tịch Dạ hoang mang hô hoán, hẳn mới phục hồi tinh thần chạy đến bên người An Vũ Hàm nhìn một chút, thở phào nhẹ nhõm nói: “Rất may không đâm trúng chỗ nguy hiểm, nhưng mất máu quá nhiều phải nhanh chóng tới bệnh viện, nếu trễ chỉ sợ sẽ bất lợi.”

Vân Tịch Dạ ngồi máy bay đi tới bệnh viện gần nhất, nhìn An Vũ Hàm vào phòng giải phẫu, thân thể mệt mỏi cũng không chịu nổi nữa, hôn mê bất tỉnh!

46. Chương 46

Vân Tịch Dạ lần thứ hai mở mắt ra thì đã nằm trên giường bệnh, nhớ tới chuyện té xỉu trước đó xảy ra, tâm tình bất an, quay đầu liền nhìn thấy An Vũ Hàm sắc mặt tái nhợt nằm trên một giường bệnh khác, bất an trong lòng dần dần giảm xuống, nhìn khuôn mặt baby của An Vũ Hàm đang say ngủ cô cảm thấy an tâm hơn, khóe miệng chậm rãi cong lên một nụ cười.

Lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, liền thấy Vân lão gia cùng An lão gia bọn họ vừa nói vừa cười đi đến, hai vị lão gia còn không che giấu tiếng cười làm cho Vân Tịch Dạ nhú mày.

An Vũ Hàm như vậy hai người này thế nào còn cười ra tiếng chứ? Vân Tịch Dạ trực tiếp bắt mồm với hai vị lão gia đi tới thấp giọng nói: “Gia gia, Tiểu Vũ hiện tại cần nghỉ ngơi, không có việc gì thì hai người ra ngoài đi.”

“U!”

Cục cưng đã tỉnh sau một giấc ngủ hoàn hảo rồi sao? Thân thể có chỗ nào không thoải mái không?”

Vào cửa Vân lão gia cười ha hả nhìn thấy cháu gái đã tỉnh vui vẻ không thôi, chạy vội tới bên giường cô hỏi lung tung này kia, còn không ngừng dùng cặp già của mình quét tới quét lui trên người Vân Tịch Dạ, làm cho cô nằm ở nơi đó toàn thân không thoải mái.

“Tiểu Dạ vừa mới tỉnh, muốn ăn chút gì không? An gia gia cho người đi chuẩn bị.”

Về mặt An lão gia cười ha hả cũng không cam lòng rút lại phía sau, đi đến trước giường Vân Tịch Dạ ân cần thân thiết hỏi, cũng dùng đôi mắt già kích động hưng phấn nhìn chằm chằm Vân Tịch Dạ, vị này chính là không chút nào che giấu nhìn vào bụng của cô(haha tin vui nha!).

Vân Tịch Dạ nhìn thấy ánh mắt ‘Không đứng đắn’ của hai người này, dùng sức trừng mắt đề phòng họ, trong nháy mắt khuôn mặt lãnh lẽo thản nhiên nói: “Cháu vẫn tốt!

Không có không thoải mái, vừa tỉnh lại cũng không đói.”

Nói xong quay đầu nhìn An Vũ Hàm ngủ say, nhẹ giọng hỏi: “Nhưng cháu muốn biết Tiểu Vũ hiện tại thế nào.”

An lão gia tử vừa định trả lời, Vân Tịch Dạ liền nghe thấy tiếng nói khàn khàn khô khốc của An Vũ Hàm, yếu ớt từ trên giường bên cạnh bệnh truyền đến: “Anh rất tốt, không có chuyện gì.”

An Vũ Hàm bị họ đánh thức, câu đầu tiên là nghe thấy sự quan tâm của Vân Tịch Dạ, kích động, trực tiếp mở miệng trả lời, cũng không cho hai vị lão cơ hội mở miệng gia lần thứ hai.

Nghe thấy thanh âm khàn khàn của An Vũ Hàm, Vân Tịch Dạ quay đầu, liền nhìn thấy khuôn mặt kia của An Vũ Hàm không có chút huyết sắc nào đang cười hài lòng với cô, Vân Tịch Dạ nhìn anh tươi cười, không tự chủ được buông sự đề phòng với hai vị lão gia xuống, hướng An Vũ Hàm cười ôn nhu quan tâm mở miệng nói: “Anh đã tỉnh rồi, có phải mọi người làm ầm ỹ quá không? Nếu anh mệt thì cứ ngủ đi, em bảo gia gia bọn họ đi về trước.”

“n, là bị mọi người đánh thức, bắt quá bây giờ anh không khó chịu lắm, chỉ là vết thương rất đau!

Cục cứng thối một chút đi.”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ quan tâm tới mình như thế, An Vũ Hàm không chịu được mân mê mở miệng, đôi mắt to ngập nước làm nũng.

An lão gia đứng ở một bên nhìn thấy An Vũ Hàm vừa mới tỉnh lại, cứ như vậy một bộ dạng không tốt, tức giận giậm chân mắng to: “Cháu...

cháu...

haiz!

Ông thật bất hạnh a!

Làm sao lại sinh ra một con người không tiền đồ như cháu!

Tận mắt trông thấy cháu làm sao mà chẳng có một bộ dạng của thằng đàn ông chứ!

Chất nội ông nếu cũng giống cháu như vậy!

Ông...ông sẽ gặp thật nhiều khó khăn!”

“Ha ha...

Lão An a, đừng nóng giận!

Đừng nóng giận!

Ta thấy đứa nhỏ này rất tốt mà!”

Vân lão gia nhìn thấy An lão gia như vậy, Có thể không đắc ý sao? Ở trên thương trường ông luôn chỉ bằng An lão gia, thế nhưng hiện tại cháu gái của ông lại trấn áp được cả cháu trai của An gia, cuối cùng cũng làm cho trong lòng ông có chút ôn hòa.

“Hừ!

Ông đương nhiên cảm thấy được rồi, hiện tại đã bị cháu gái của ông ăn sạch sành sanh, sau này cháu gái ông cũng không phải thê nô!

Hừ!”

Từ nhỏ đều cảm thấy bộ dạng đáng yêu của cháu trai chẳng có gì không tốt, thế nhưng bây giờ điểm không tốt đó đã lộ ra, điều này làm cho ông ở trước mặt Vân lão gia không ngóc đầu lên được.

Haiz!

Có thể trách ai? Chỉ có thể trách chính ông, lúc trước làm sao nuôi cháu thành cái tên nhóc đáng yêu vậy chứ!

Nghe thấy hai vị lão gia nói chuyện phía sau, ánh mắt Vân Tịch Dạ ban đầu là ôn nhu trong nháy mắt đã có chút phức tạp, cô và An Vũ Hàm hiện tại cách một Lưu Tư Vũ ở giữa, cô không biết mình có thể hay không, giống như trong lòng cô luôn tin tưởng An Vũ Hàm.

“Ông nội, phiền hai người nói trọng điểm!”

Cái gì gọi là cháu sẽ làm cha?”

An Vũ Hàm nắm lấy trọng điểm trong lời nói của An lão gia, hồ nghi ngẩng nhìn phía bụng của Vân Tịch Dạ nhíu mày, không thể nào đâu!

Họ mới chỉ có một lần, mặc dù khụ khụ...

đêm đó anh và cô cũng thật nhiều lần, nhưng cũng sẽ không may mắn như thế chứ!

Nói đến điều này mắt hai vị lão gia tỏa ra hào quang, họ nhìn chằm chằm bụng Vân Tịch Dạ hắc hắc cười gian!

Làm cho Vân Tịch Dạ nằm ở nơi đó tâm tình có chút thất thần, than dưới không nhịn được run lên, trong nháy mắt đầy mồ hôi lạnh chảy ra ở lưng!

Mà An Vũ Hàm trong thái độ kì quặc của hai vị lão gia, đã khẳng định được suy đoán của mình, kích động ngồi dậy làm động đến vết thương phía sau, kêu thảm một tiếng: “A!”

Ô ô...

Cực cứng, đau quá!”

Nói nước mắt từng giọt rơi xuống, thân thể ngồi dậy lại nghiêng xuống (ghét nhất cái kiểu “n mắt từng giọt rơi xuống này).

Vân Tịch Dạ nghe thấy tiếng kêu thảm của An Vũ Hàm bỗng nhiên nhảy dựng lên, cũng quên mất chính mình mới vừa rồi còn bị chú ý, đi qua xem An Vũ Hàm làm sao.

Lại bị An lão gia ngăn cản, bắt ở trên giường nhắc tới: “Ai u!

Tiểu Dạ của ông a!

Cháu bây giờ cũng không thể tùy tiện nhảy lên!

Đừng lo lắng, đừng lo lắng!

Tiểu tử kia không làm sao đâu, chỉ là vết thương không sâu mất máu quá nhiều!

Mau nằm xuống!

Ngàn vạn đừng khinh động nữa!”

An lão gia một bên an ủi Vân Tịch Dạ, sợ chất nội mình gặp nguy hiểm một bên quay đầu nhìn cháu trai trên giường bên cạnh đau tới rơi nước mắt, không đành, nhưng vẫn dần lòng khiển trách: “Cháu gào thét cái gì vậy? Biết đau còn lộn xộn, nếu như cháu kinh động đến chỗ của ông, ông liều mạng với cháu!”

Nói xong xoay người tiếp tục trấn an Vân Tịch Dạ giấy giữa trong suy nghĩ muốn đứng lên.

An Vũ Hàm nhìn bóng lưng của ông nội bủi môi, ủy khuất nhìn Vân Tịch Dạ lại không dám lên tiếng.

Nhưng Vân Tịch Dạ chính là không thể thấy được sự ủy khuất đó, nhìn thấy anh như vậy trái tim dường như đang rỉ máu, gương mặt nhìn chằm chằm hai vị lão gia cứ ép cô mãi, lần đầu tiên không tôn trọng hết lớn như thế: “Hai người cho cháu đứng lên đi!

Cháu không sao cả!

Nhìn xem Tiểu Vũ đau tới mức nào chứ!”

“VẬY cháu đi coi cũng vô dụng a!

Ông đã gọi bác sĩ, cháu nằm yên trên giường cho ông, không được lộn xộn!

Trong bụng cháu thể nhưng lại chứ một sinh mệnh, cốt nhục của Vân gia và An gia đừng lỗ mãng như thế được không!”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ không ngừng giãy giụa Vân lão gia rốt cuộc cũng lên tiếng!

Nhưng lời này cũng sợ tới Vân Tịch Dạ của chúng ta!

Cũng thành công làm cho Vân Tịch Dạ yên tĩnh lại.

Vừa nghe gia gia bọn họ nói cái gì, cô lại như đi vào cõi thần tiên nghĩ tới Lưu Tư Vũ, không nghiêm túc nghe, ần này nghe thấy cô có cái gì đang giữ cốt nhục của hai nhà Vân-An, lại nhớ tới ánh mắt quái dị của hai vị lão gia hôm nay luôn nhìn chăm chăm vào mình, làm cho Vân Tịch Dạ nửa ngày phản ứng không kịp. Lúc này bác sĩ và y tá đi vào cũng nghe được bọn họ nói, mà Vân Tịch Dạ cũng đã phục hồi tinh thần!

Lớn tiếng giải thích: “Không thể đâu, chúng cháu chỉ làm qua một lần!

Hơn nữa còn là nửa tháng trước, làm sao sẽ lợi hại như vậy!”

“Khụ...”

Khụ khụ...”

“Phốc...”

“Khụ...”

Vân lão gia cùng An lão gia nghe được thanh âm càng lúc càng to của Vân Tịch Dạ, xấu hổ nhìn bác sĩ cùng tiểu y tá xuy cười ra tiếng, trên khuôn mặt già nua hồng hào lên.

Thật muốn tìm một cái lỗ chui vào!”

Khụ...

Ách!

Cục cụng a, ần!

Về phần các cháu lợi hại hay không, về nhà cùng Tiểu Hàm nói!

Đừng ở trong bệnh viện kêu lên làm mọi người đều biết.”

Mà lúc này An Vũ Hàm đang đổi thuốc, ghé vào sát vách trên giường đem khuôn mặt đỏ lựng vui vào trong gối, ngượng ngùng không dám hé ra!

Thỉnh thoảng len lén nhìn Vân Tịch Dạ, trong mắt tất cả đều là hạnh phúc!

Nhưng, ở nơi sâu nhất của hạnh phúc lại có một tia lo lắng bất an.

Rốt cuộc Vân Tịch Dạ cũng phát hiện mình ở trước nhiều người như vậy nói những thứ gì, xấu hổ cười cười quay đầu nhìn An Vũ Hàm đem đầu vui vào gối, trong lòng có chút phức tạp!

Lúc này cô phát hiện mình càng thêm đề ý chuyện giữa An Vũ Hàm và Lưu Tư Vũ, cô không có cách nào cho qua như trước đây được nữa!

47. Chương 47

“Gia gia, cháu không sao!

Ngài không thể mặc kệ cháu sao? Thế này với công ty không tốt lắm đâu!”

Vân Tịch Dạ thực sự không chịu nổi, trừng mắt đến n lần, bất đắc dĩ nói với Vân lão gia phía sau.

Đã qua hơn một tháng, vết thương của An Vũ Hàm trên cơ bản cũng đã có thể xuất viện.

Mà cô cũng rất khỏe mạnh, mà không được nhảy lên nhảy xuống, lại bị mọi người canh chừng như là động vật trong sách đỏ, lúc nào cũng có người đi sau rồi lại đi trước.

“Ông cũng không muốn a!”

Ông già như vậy rồi cả ngày chạy tới chạy lui mệt chết đi!

nếu như cháu ngoan ngoãn ở nhà, thì lão già ta cũng không vất vả như vậy!

Haiz!

Thực sự là con cháu bất hiếu a!”

Vân lão gia đi theo phía sau Vân Tịch Dạ, vẻ mặt ủy khuất nhìn Vân Tịch Dạ oán giận.

Nhìn thấy Vân lão gia như vậy, Vân Tịch Dạ thực sự đã gặp trở ngại.

Bọn họ nói chuyện không dinh dưỡng như vậy, đã kéo dài hơn một tháng, thậm chí ngay cả lời kịch đều không có gì thay đổi.

Vân Tịch Dạ xoay người ôm vai Vân lão gia, nịnh nọt cười nói: “Được rồi gia gia, ngài trở về đi!

Cháu xong việc sẽ về mà, đừng lo lắng.”

“Haiz!

Nếu như Tiểu Hàm đi theo bên cạnh cháu ông cũng không lo lắng, nhưng cháu làm sao lại đuổi Tiểu Hàm về nhà chứ? Giờ thì tốt rồi, làm lão già ta cứ phải đi theo cháu mãi, chăm sóc cho cháu, lại còn bị cháu oán giận.”

Vân lão gia cũng không để ý tới nụ cười Vân Tịch Dạ, liếc mắt nhìn cô sau đó oán giận.

“Ông à...”

Vân Tịch Dạ bất mãn mở miệng lại b tiếng đập cửa vang lên lúc này cắt ngang.

Chỉ thấy thư ký đẩy cửa ra mỉm cười, nói với hai người bên trong: “Vân tổng(Vân lão gia gọi là đồng sự trưởng, gọi tắt là Vân tổng), Vân tổng, Vân tiểu thư tới.”

Nói xong thư ký tránh ra một bên mời Vân Vi Nhi ở ngoài cửa bước vào.

Nhìn thấy Vân Vi Nhi đem theo một hộp giữ ấm thật to bước vào, Vân Tịch Dạ có chút hụt hẫng buông cánh tay Vân lão gia ra, đi nhanh tiến lên muốn tiếp nhận cái gì đó trong tay Vân Vi Nhi, lại bị hai người kia nhìn thấy quát lớn.

“Đứng lại!

Dừng lại cho ông!”

“Haiz, đừng nhúc nhích!

Đừng nhúc nhích!

Con bây giờ là phụ nữ có thai, không thể tùy tiện đi tới đi lui như vậy.”

Vân Vi Nhi thấy Vân Tịch Dạ đi tiến nhanh lên, vô cùng ăn ý cùng Vân lão gia mở miệng ngăn cản.

Nghe thấy hai người này ăn ý quát mình, Vân Tịch Dạ đi được nửa đường dừng lại, ngẩng đầu lướt qua Vân Vi Nhi nhìn thư ký ngoài cửa còn chưa có rời đi, lúc này ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vào bụng dưới bằng phẳng của cô, bởi vì kinh ngạc mà há to miệng, nhin không được khoe miệng co quắp.

Tháng này, cô hao tổn tâm trí nghĩ cách che giấu ở công ty, chỉ sợ mấy vị người thân này nói ra, hiện tại thì tốt rồi!

Xem ra tin tức tổng giám đốc “Vân thị”

chưa kết hôn mà đã có thai sẽ nhanh chóng lên mặt báo thôi!

Vân Tịch Dạ nguy hiểm nheo mắt lại, nhìn thư ký ngoài cửa ngốc lảng, im lặng truyền đến lãnh ý của mình.

Thư ký nhìn thấy ánh mắt nguy hiểm của Vân Tịch Dạ, vô thức khó khăn khép miệng lại, nuốt nước bọt, làm bộ như không biết chuyện gì thân thể cứng đờ thân thể xoay người ra, thuận tiện còn không quên khép cửa vào.

Nhìn thư ký đi ra, Vân Tịch Dạ lại cúi đầu liền thấy Vân Vi Nhi chạy tới trước mắt cô, thế nhưng khoa trương đỡ tay cô muốn cô ngồi vào ghế cho an toàn, Vân Tịch Dạ thật muốn quát to hơn, lại không đành lòng phát giận với Vân Vi Nhi chỉ có thể dùng hành động ngăn cản.

Vân Tịch Dạ cầm tay Vân Vi Nhi, bắt đắc dĩ nói với bà: “Mẹ!

hiện tại con rất tốt, xin các người cho con yên tĩnh được không?”

Vân Tịch Dạ mở to mắt to vẻ mặt khẩn cầu nói, thấy Vân Vi Nhi muốn mở miệng vội vàng bồi thêm một câu: “Yên tâm, con tuyệt đối chăm sóc tốt cho cháu ngoại của mẹ!”

“Vậy cũng không được!

Phụ nữ có thai ba tháng đầu là dễ sảy thai nhất, bên cạnh con không có ai chăm sóc, mẹ và ông nội làm thế nào yên tâm được!”

Vân Vi Nhi cường thế khó có được trùng mắt với Vân Tịch Dạ, kéo cô ngồi xuống dạy dỗ tiếp: “Đáng lẽ, một tháng trước con và Tiểu Hàm đã có thể thuận lợi mà kết hôn, mẹ và cũng không cần lo lắng, tự nhiên đã có Tiểu Hàm chăm sóc con!

Nhưng còn con? Hiện tại chỉ cần nói đến chuyện kết hôn đã tìm mọi cách để trốn tránh!

Có người chăm sóc con là tốt rồi, dù sao giấy đăng ký kết hôn cũng đã ký, hôn lễ xong rồi sinh đứa nhỏ, không tốt sao!

Mà con lại làm cái gì? Con đem Tiểu Hàm đóng gói vứt ra khỏi cửa, một phụ nữ có thai ở một mình mà khiến người ta an tâm được sao?”

“Đúng, mẹ cháu nói không sai!

Cháu nghĩ là ông vui vẻ lắm khi ở chỗ này bị cháu ghét bỏ sao!

Cháu...

Vi Nhi, nhìn!

Nhìn đi!

Nói hai câu nó đã thấy phiền rồi.

Haiz!

Nhưng ông vẫn không hiểu được, cháu cùng Tiểu Hàm lúc trước còn tốt như thế, sao đột nhiên lại có mâu thuẫn.”

Vân lão gia ngồi ở một bên cùng Vân Vi Nhi, kẻ hát người múa khiển trách Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ tựa vào sofa nhắm hai mắt không để ý tới Vân Vi Nhi nhắc nhở, lại bị Vân lão gia nghĩ rằng cô đang giận họ, làm cho Vân Tịch Dạ càng không nói gì.

Sau đó cô mở mắt ra, tiếp thu lời chê trách của hai tiền bối “Cục cưng a, có cái gì muốn nói thì nói ra đừng luôn giấu ở trong lòng, như vậy dễ làm cho người ta hiểu lầm.

Mà phụ nữ có thai suy nghĩ nhiều quá sẽ ảnh hưởng đến đứa nhỏ.

Mẹ biết, nhất định là Tiểu Hàm làm sai chuyện gì đó, mới làm cho con kiên quyết phản đối chuyện hôn lễ như thế, nhưng con cũng phải cho nó cơ hội giải thích, mẹ nhìn thấy Tiểu Hàm thật là rất quan tâm con.”

Vân Vi Nhi một bên lời nói thắm thía khuyên bảo, một bên không quên múc bát canh gà, phiên muộn đưa đến trong tay Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ than nhẹ một tiếng, tiếp nhận canh gà của Vân Vi Nhi phiên nào khuấy nhẹ lên, bắt đắc dĩ nói với hai người đang nhìn mình chăm chăm: “Ông nội, mẹ!

Con đã lớn rồi, có thể xử lý tốt chuyện của mình, hai người không cần thiết đi theo con mỗi ngày nhắc nhở ta.”

”

nếu như cháu ngoan ngoãn, chúng ta cũng không cần ở bên tai cháu nhắc nhở!”

Thấy Vân Tịch Dạ bĩu môi, Vân Vi Nhi nói tiếp: “Nghe An gia gia nói Tiểu Vũ gần đây tâm tình không tốt, vết thương chưa khép miệng lên không được đi đâu cả, con nên tới thăm nó chút, hai đứa nói chuyện thẳng thắn với nhau coi sao.”

Vân lão gia thường thức ngậm trà cũng nói: “n, ông nghĩ hôm nay cháu đi luôn đi, dù sao hôm nay cũng không có chuyện gì quan trọng lắm, uống xong canh đi luôn đi.”

Vân Tịch Dạ nhìn bát canh thật muốn văng ra, ngẩng đầu nhìn Vân lão gia vừa định nói lại, nhưng đã bị ánh mắt Vân lão gia lườm nguýt liền nhanh chóng ngậm miệng lại.

Vân Tịch Dạ lái xe đứng ở ngoài biệt thự của An gia, xuyên qua cửa xe nhìn căn biệt thự quen thuộc lại xa lạ này.

Cô uống xong canh liền bị Vân lão gia đẩy ra khỏi phòng là, vừa ra ngoài mới nghĩ tới cô không có địa chỉ của An gia, nơi này là dựa vào một chút ký ức lúc nhỏ tìm đến, hồi bé cô cũng chỉ vào An gia có một lần, không ngờ cô đã tìm được rồi.

Vân Tịch Dạ hiện tại tâm tình rất phức tạp, cô không biết mình có nên đi vào hay không, biết rõ hai người là yêu nhau, rõ ràng cô tin An Vũ Hàm, nhưng không biết vì sao, mỗi lần nghĩ là sẽ bỏ qua được Lưu Tư Vũ, thì trí nhớ lại xuất hiện bộ dạng thân mật hôm đó của hai người trên điện thoại, trong lòng đau xót.

‘Đã quên mất bắt đầu thế nào, có lẽ chỉ là đối với anh, có một loại cảm giác, đột nhiên em phát hiện, đã yêu anh thật sâu, thực sự rất đơn giản...’ đột nhiên tiếng chuông điện thoại cắt đứt mạch suy nghĩ của cô.

Nhìn thấy cái tên hiện lên trên điện thoại không phải là ông nội, cô xoa xoa mi tâm, thở phào bắt điện thoại nói: “Chuyện gì?”

Nghe được thanh âm mệt mỏi của Vân Tịch Dạ trong điện thoại, Tà quan tâm hỏi: “Dạ, mệt lắm à?”

“Không, ta rất tốt, người gọi điện thoại cho ta chuyện gì?”

giọng điệu Nhàn nhạt nghe không ra là vui hay buồn.

“Chuyện của Hà Y Na đã giải quyết, bà ta bây giờ chỉ là một nữ nhân vì tiền tài mà sống vô cùng hèn mọn tham lam, về phần Lục Tử Lộ...”

Bây giờ căn bản tìm không được cô ấy, so với Lục Tử Hạo biến mất lúc trước còn triệt để hơn.”

Nói đến phần sau Tà có chút bất đắc dĩ, hần phát hiện sau khi về nước hần luôn đem tới cho Vân Tịch Dạ những tin tức bất lợi, mà kiêu ngạo trên người hần đã bị hai anh em Lục gia làm biến mất, lần đầu tiên hần hiểu cái gì gọi là cảm giác thất bại.

Nhắc tới Lục Tử Lộ, Vân Tịch Dạ nhẹ nhàng thở dài, lúc này trong lòng cô chỉ có chuyện của An Vũ Hàm, thật đúng là không có tinh lực mà suy nghĩ đến một đứa con gái không có chút nguy hiểm nào, cho nên Vân Tịch Dạ nhàn nhạt nói với Tà: “Tuyệt thì thôi đi, cô bé ấy cũng không nguy hiểm đâu.”

Về sau Vân Tịch Dạ hối hận muốn chết chính là vì tự đại của mình hôm nay, chính là quyết định buông tha Lục Tử Lộ.

48. Chương 48

“Xin hỏi cô tìm ai?”

Một phụ nữ trung niên ăn mặc giống người giúp việc, nhìn Vân Tịch Dạ ngoài cửa cùng xe thể thao phía sau cô, lễ phép hỏi.

Vân Tịch Dạ cười cười nói: “Xin chào, cháu họ Vân, cháu tìm An Vũ Hàm.”

Cuối cùng Vân Tịch Dạ quyết định vẫn là đi tìm An Vũ Hàm, kỳ thực trong khoảng thời gian này cô nhớ anh rất nhiều.

“Vân...”

Vân...”

Nữ giúp việc nghi hoặc nhìn Vân Tịch Dạ nghĩ ngợi một chút, hình như nhớ ra cái gì đó, nhìn khuôn mặt tuần tú của Vân Tịch Dạ, trong mắt tỏa ánh sáng lớn tiếng nói: “A!”

Cô là Vân tiểu thư!

cô mau vào, thiếu gia mấy ngày nay tâm tình không tốt toàn nhớ tới cô.”

Vân Tịch Dạ đi vào lễ phép gật đầu với những người giúp việc hai bên, người phụ nữ đó kéo tay Vân Tịch Dạ nhiệt tình tự giới thiệu: “Tôi là bảo mẫu của thiếu gia khi còn nhỏ, mọi người đều gọi tôi là dì Ngô, chúng ta đã gặp nhau rồi đó!”

Khi đó cô mới hơn 4 tuổi, còn nhớ không?”

“Nhớ, dì Ngô vẫn như vậy, không thay đổi gì.”

Vân Tịch Dạ mỉm cười lễ phép gật đầu.

Dì ha hả kéo tay Vân Tịch Dạ, vô cùng thân thiết lặng lẽ nói với cô: “Thiếu gia ở trong phòng, Lưu tiểu thư cũng ở đó!”

Bằng sự từng trải của mình, dì Ngô hiểu rõ, Lưu tiểu thư kia tuyệt đối không phải đơn giản như bề ngoài, cô nhanh đi xem một chút đừng để cho nữ nhân kia lừa thiếu gia!

Dì Ngô chỉ là người hầu khó mà nói được cái gì, cô là vị hôn thê của thiếu gia, lời nói rất có trọng lượng!

Tôi đi chuẩn bị nước trái cây cho cô.”

“Vâng, cảm ơn dì Ngô.”

Nghe được dì Ngô nói, Vân Tịch Dạ cảm giác trước mắt hình như sáng lên một cái, thoải mái cười thật tình tạ ơn dì Ngô.

Là chính cô để tâm chuyện vợ chồng, An Vũ Hàm yêu cô là thật, Tà cũng đã nói là Lưu Tư Vũ hôn trộm An Vũ Hàm xong rồi chạy mất, tấm hình trên điện thoại di động có cũng là khi gọi tới mới hiện lên, cũng không phải là ở trong điện thoại di động của An Vũ Hàm, trên tấm hình đó An Vũ Hàm rõ ràng là nhắm mắt lại ngủ ở trên cỏ, hẳn là Lưu Tư Vũ chụp ảnh!

Về phần giọng nói kia, hẳn cũng là Lưu Tư Vũ len lén thiết kế.

Vân Tịch Dạ nghĩ thông suốt, tâm tình liền mở rộng trong sáng, nhìn dì Ngô đi về phía phòng bếp, cô dùng ký ức khi nhỏ tìm được căn phòng hồi bé của An Vũ Hàm, cửa phòng đóng một ửa, cô định đi vào, liền nghe thấy tiếng cái vĩa từ bên trong truyền ra.

Lưu Tư Vũ nhìn chằm chằm An Vũ Hàm nằm ở trên giường, rồi lại nhìn nơi khác hắng giọng, sắc mặt cũng không tốt nói: “Không sai, là em có dự mưu tiếp cận anh, đó là bởi vì em yêu anh!”

Anh có biết lúc em ở thành phố T nghe được tin anh đính hôn, lòng em đau thế nào không? Em yêu anh!

Từ lúc nhìn thấy ánh mắt đầu tiên của anh...”

“Câm miệng!

Cô cút ra ngoài cho tôi!

Cô nghe không hiểu tiếng người sao?”

Nhìn nữ nhân trước mắt không biết xấu hổ, An Vũ Hàm khí trong phổi nhanh nổ tung!

Nhớ lúc nhỏ khi nhìn thấy cô ta, bóng lưng cô đơn ấy làm An Vũ Hàm tà Vân Tịch Dạ, kích động chạy lên, lại phát hiện cô không phải là Vân Tịch Dạ trong lòng mình, có hơi thất vọng.

Nhưng vẫn là chú ý tới này cô bé cô độc này đứng một mình trên đường cái, tiểu cô nương khuôn mặt nhếch nhác toàn nước mắt, anh thấy cô đáng thương mới mang cô về nhà, về sau Lưu bá bá không có con gái nhận nuôi cô, cho cô một cuộc sống bình thường.

Mà cô thì sao? Nhiều năm đã trở thành con người như thế, đầu tiên là ôn nhu săn sóc tiếp cận anh, làm cho anh đối với cô sản sinh hảo cảm, bị cô ảnh hưởng.

Lại đặt tấm ảnh họ chụp chung hiển thị khi điện thoại gọi đến làm cho Vân Tịch dạ hiểu lầm.

Bây giờ thì tốt rồi, Vân Tịch Dạ không muốn kết hôn với anh, còn bắt anh ra khỏi nhà, anh sau này sẽ không thấy được con mình sinh ra!

Càng nghĩ An Vũ Hàm càng sinh tức giận, nhìn mỹ nữ trước mắt cả người chỉ còn lại một chiếc quần lót, hai mắt đỏ đậm!

Không phải tình dục, mà là phần hận cùng chán ghét!

Nhìn thấy An Vũ Hàm quét ánh mắt lạnh lùng tới, thân thể Lưu Tư Vũ nhịn không được run rẩy, đề sợ hãi trong lòng xuống tự bảo mình phải bình tĩnh, một bộ dạng đáng thương nói với An Vũ Hàm: “Tiểu Vũ ca ca, Tư Vũ thật sự rất yêu anh!

Vân Tịch Dạ người kia căn bản là không yêu anh!

Nếu như yêu anh, cũng sẽ không bị em ảnh hưởng đến vậy!

Tiểu Vũ ca ca em...

A!”

‘Phanh!’ thanh âm đồ sứ rơi xuống đất cùng tiếng thét chói tai của Lưu Tư Vũ cùng nhau vang lên, làm cho biệt thự thoát nhìn vắng vẻ có chút cảm giác giống phim kinh dị, lập tức tiếng thét giận dữ của An Vũ Hàm vang lên, càng làm cho biệt thự vốn đã kinh khủng càng thêm phần mưa gió bão táp.

“ cho phép cô gọi bản thiếu gia là Tiểu Vũ? cô làm gì có cái phúc phận ấy!

Nếu không phải là bản thiếu gia thương hại cô, cô bây giờ không biết sớm đã chết ở nơi nào rồi!”

An Vũ Hàm có chút vô lực nửa nằm ở trên giường, hai má ửng đỏ.

“Tiểu Vũ ca...”

Lưu Tư Vũ nhìn An Vũ Hàm tuyệt tình trong lòng đổ kị càng đốt càng mạnh, trên mặt lại vẫn là một bộ đáng nhu nhược đau xót, vừa định nói gì lại bị An Vũ Hàm cắt ngang.

“hiện tại tôi cho cô ba giây, lập tức biến mất khỏi ánh mắt tôi, nếu không đừng trách tôi vô tình!

Một...

Hai...

Ách!

Cục cục...”

Lúc này trong tay An Vũ Hàm cầm một bình hoa, giận trừng mắt với Lưu Tư Vũ vừa tránh thoát được cái chén sứ, lạnh lùng nói với cô ta.

Cũng đang nhìn xem cửa phòng bị ai mở ra, An Vũ Hàm sắc mặt lạnh lùng chưa hẳn biến mất nhưng thanh âm đã mềm đi bảy phần.

Vân Tịch Dạ đẩy cửa tiến vào, liền nhìn thấy An Vũ Hàm tổn sức cầm một bình hoa có chút nghi hoặc, vết thương phía sau anh chưa khỏi hoàn toàn, nhưng cũng không đến mức cầm cái bình hoa mà mặt thành như vậy, sau đó nhìn thấy An Vũ Hàm khuôn mặt đỏ ửng cùng nửa thân trần của Lưu Tư Vũ, lập tức hiểu rõ mình tới thật là đúng lúc!

Vân Tịch Dạ lướt qua Lưu Tư Vũ trần nửa người, đi tới trước giường nâng An Vũ Hàm đang nửa nằm dậy, tự nhiên cúi người hôn lên ánh mắt tràn đầy hàn khí của An Vũ Hàm,, căn bản không để ý tới Lưu Tư Vũ ở một bên tức giận, ôn nhu nói với An Vũ Hàm: “Ông bảo em đến đón anh về nhà, để anh chăm sóc cho cốt nhục của anh!”

Nghe thấy Vân Tịch Dạ nói, An Vũ Hàm những lời vừa rồi của anh chắc chắn cô đã nghe được, bộ dạng phần nộ với Lưu Tư Vũ liền biến mất.

Hài lòng dựa vào lòng Vân Tịch Dạ, bĩu môi liếc nhìn Lưu Tư Vũ đang chỉnh sửa quần áo của mình, ủy khuất nói với Vân Tịch Dạ: “Cực căng, anh nóng quá!”

Em đuổi cô ta ra ngoài đi, nhìn thấy cô ta anh thật tức giận.

Sờ lên gương mặt của An Vũ Hàm, Vân Tịch Dạ nhú mày, ánh mắt lạnh đi mấy phần ngẩng đầu nhìn Lưu Tư Vũ bên cạnh, đứng dậy định hỏi cô ta có muốn giải thích gì hay không.

Mà Lưu Tư Vũ nhìn thấy ánh mắt băng lạnh của Vân Tịch Dạ, cũng bởi vì hàn khí cường đại tỏa ra từ trên người An Vũ Hàm mà thân thể run lên nhẹ nhàng lần thứ hai càng mạnh hơn, nhìn thấy Vân Tịch Dạ đứng lên lại càng hoảng sợ, lui về phía sau một bước vừa vặn đụng trúng vào dì Ngô, quần áo cũng chưa chỉnh tề đã chọn đường chạy mất.

“Ai, ai, ai!”

Con bé này.”

Dì Ngô vẻ mặt bất mãn nhìn bóng lưng Lưu Tư Vũ rời khỏi xoay người đóng cửa phòng, cười híp mắt nhìn An Vũ Hàm và Vân Tịch Dạ ngồi cùng một chỗ, nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn của An Vũ Hàm đỏ hơn mức bình thường, thân là người từng trải hơn nữa lại sống trong tầng lớp xã hội này đã lâu, lập tức hiểu rõ tại sao Lưu Tư Vũ lại nhanh chóng chạy mất như thế.

Dì Ngô đặt hai ly nước trái cây xuống, khách khí nói với Vân Tịch Dạ và với An Vũ Hàm đang mở trừng mắt: “Vân tiểu thư uống nước trái cây, ha ha...”

Tôi không quấy rầy, để tôi đi bảo người ta thu dọn những mảnh vỡ trên nền nhà, hai người từ từ trò chuyện.”

Nói xong người đã đứng ở ngoài cửa, lập tức truyền đến tiếng đóng cửa từ bên ngoài.

An Vũ Hàm xấu hổ đem vùi đầu ở ngực Vân Tịch Dạ không tính cuộn trào mãnh liệt, một tay tự nhiên ôm thắt lưng Vân Tịch Dạ, một tay không tự chủ kéo áo ngủ trên người, cảm giác có chút oi bức cho nên chân mềm bị cũng tung hết xuống dưới.

49. Chương 49

An Vũ Hàm ý thức càng ngày càng mơ hồ, chỉ cảm thấy thân thể rất nóng, áo ngủ trên người đã bị anh cởi sạch, chân trên giường cũng bị anh đá xuống phía dưới.

Vân Tịch Dạ nhìn An Vũ Hàm chỉ còn cái quần lót, có chút đau đầu lại có chút quẫn bách, mặc dù cô và An Vũ Hàm đã phát sinh quan hệ, nhưng không phải chỉ là buổi đêm thôi!

Hơn nữa không bật đèn cho nên cái gì cũng không nhìn thấy, tự nhiên cũng là không lúng túng như bây giờ.

Thật không nhìn ra được, bình thường thoát nhìn trông giống một thằng nhóc đáng yêu, làm cho người ta bỏ quên chiều cao cùng tuổi tác của hắn, An Vũ Hàm lúc này khóa thân dĩ nhiên là vô cùng hoàn mỹ, vóc người tuyệt vời đó khiến cho gương mặt cô nhện không được mà nóng lên.

“Cực căng...

Cực căng, nóng!

Nóng quá.”

An Vũ Hàm mơ mơ màng màng nhìn thấy hai má Vân Tịch Dạ ửng đỏ, bò dậy lại gần Vân Tịch Dạ, bấu môi cắn vào hai má cô, dùng tiếng rên rỉ tràn đầy dụ hoặc, lập tức liền hôn lên môi Vân Tịch Dạ.

Cảm nhận được nụ hôn nóng bỏng mà ôn nhu của An Vũ Hàm, Vân Tịch Dạ nhắm mắt nhẹ nhàng đáp lại, một đôi bàn tay to nóng như lửa mơn trớn thân thể của cô, trong nháy mắt tự trong cơ thể cô như có hàng vạn đốm lửa nhỏ, quần áo trên người từng thứ một bị anh thoải mái cởi ra...

Tiếng thở hỗn loạn của đàn ông hòa cùng tiếng thở gấp của phụ nữ, tựa như thống khổ lại tựa như vui sướng, không ngừng mà vang vọng ở căn phòng vắng vẻ...

Từ tiếng thở dốc lên xuống này căn phòng không có ai quấy rầy bắt đầu nóng lên!

Hồi lâu sau trong phòng cũng có một cơn gió nhẹ khoan khoái, làm cho lửa nóng trong phòng rốt cuộc cũng từ từ dịu bớt.

An Vũ Hàm lần thứ hai mở mắt ra, liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ nhắm mắt say, trong lòng là hưng phấn cùng hài lòng không thể nói ra, nhưng nhìn thấy Vân Tịch Dạ chân mày nhíu thật sâu lại có chút đau nhói trong tim, giúp cô vuốt vuốt vuốt, rồi lại lập tức nhíu lại như cũ.

Tối hôm qua Vân Tịch Dạ bao nhiêu lần đau đớn kêu van, mà khi đó anh lại điên cuồng đến mức không thể dừng được, bây giờ nhìn thấy Vân Tịch Dạ như vậy không ngừng tự trách.

Thấy lông mi Vân Tịch Dạ run rẩy, anh biết cô đã tỉnh liền nhắm mắt lại, làm bộ vô thức tay ôm lấy eo nhỏ của cô, đem vùi đầu vào trong ngực cô tại nơi bộ ngực mềm mại cọ sát.

Vân Tịch Dạ mở mắt ra liền thấy An Vũ Hàm nhắm mắt lại, vẻ mặt mơ hồ ở bộ ngực mình cọ cọ, khuôn mặt tinh xảo của cô nhanh chóng đỏ ửng lên.

Thân thủ vô cùng mờ ám muốn kéo chiếc chăn qua tối hôm qua cô nhặt lên đắp lên trên người cả hai, hiện tại đã chạy xuống đến hai bên hông, không muốn đánh thức An Vũ Hàm đang ngủ say trong lòng, không ngờ anh lại mở mắt ra.

An Vũ Hàm làm bộ mơ hồ ngẩng đầu, vô tội trát hạ ánh mắt của Vân Tịch Dạ, liếc nhìn cô chuẩn bị kéo chăn, sau đó liền nhìn thấy thứ mềm mại trước mặt mình, đùa dai gặm nhấm.

“A!

An Vũ Hàm, anh to gan nhỉ!

Dám giả bộ ngủ!”

Vân Tịch Dạ đẩy An Vũ Hàm chuẩn bị ở trên người mình tiếp tục làm loạn ra, mắng to một tiếng, trong mắt của anh rõ ràng như thế, làm sao tránh được ánh mắt của Vân Tịch Dạ cô chứ!

An Vũ Hàm bị đẩy ra ủy khuất nhìn Vân Tịch Dạ, giống như con chó nhỏ bị chủ nhân vứt bỏ lần thứ hai tiến lên, ôm lấy thắt lưng cô bấu môi nói: “Cực căng, anh đối bụng!

Em có đói không? “Ách...

Em cũng đói!”

Nói đến đói, bụng Vân Tịch Dạ rất phối hợp vang lên một chút!

Nhìn ánh nắng ngoài cửa sổ rồi trầm mặc không nói gì, ngày hôm qua cô chưa ăn cơm tối, muốn tới đây đón An Vũ Hàm về ăn cùng, không ngờ lại phát sinh ra loại chuyện này, hiện tại da bụng đã dính vào da lưng rồi, hơn nữa trong bụng còn có một kẻ cướp cơm!

“Anh đi làm bữa sáng cho em, em nằm yên đó đi”

An Vũ Hàm chuyển đề tài thành công, cả người nhanh chóng mặc áo ngủ vào, chạy ra khỏi phòng.

—— “Cháu tránh ra cho ông!”

Ông muốn đi xem chất nội? Người làm cha như cháu được nhìn, tại sao ông là cụ nó lại không được nhìn!”

An lão gia vẻ mặt phần nộ, ủy khuất oán giận An Vũ Hàm ngăn lại trên cầu thang.

An Vũ Hàm bưng mâm cơm chặn ở cầu thang, nhìn ông nội mình không chút e lệ nào định xông vào phòng ngủ của người khác, phi thường bất đắc dĩ liếc mắt thần nhiên nói: “Ông à, cụ cưng còn chưa có ngủ dậy mà, ông tới đó để làm chi? Dì Ngô làm bữa sáng rồi, ông đi ăn mau đi, đừng có giống cái đứa trẻ không hiểu chuyện được không?”

“Tiểu tử thôi, ông là ông nội của các cháu, sợ cái gì!

Ông chỉ là muốn nhìn chất nội chút thôi!

Để ông đi tới liếc mắt nhìn, liền liếc mắt một cái!”

Vân Tịch Dạ ở trong phòng chờ An Vũ Hàm, nửa ngày không thấy anh về, tùy tiện mặc quần áo của anh vào đi ra, liền nhìn thấy hai ông cháu đứng ở cầu thang, mắt to mắt nhỏ trừng nhau.

Vân Tịch Dạ không nói gì đi ra, chào An lão gia, chậm rãi đi xuống lầu dưới: “An lão gia, buổi sáng mạnh khỏe!

“À, cháu cũng thế, cũng thế!”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ đi ra An lão gia cười ha hả chào lại, thấy Vân Tịch Dạ một người từ trên cầu thang đi xuống dưới có chút lo lắng, đưa mâm cơm trên tay An Vũ Hàm cho dài Ngô, giục An Vũ Hàm tới đỡ: “Tiểu tử thôi, còn không đi lên đỡ!

Chất nội ta có sơ suất gì, ta làm thịt cháu!”

An Vũ Hàm nghe lời vội vã lên lầu, đỡ Vân Tịch Dạ đã gần xuống tới nơi.

Mà Vân Tịch Dạ nghe thấy An lão gia nói khỏe miệng co quắp, thể nào biến cô thành người tàn phế rồi!

Xuống lầu cũng cần người đỡ, vô dụng vậy sao.

Vân Tịch Dạ không để ý An Vũ Hàm đi tới muốn đỡ tay cô, tiếp tục đi xuống dưới, vừa vừa xuống dưới vừa nói với An gia: “An lão gia, cháu không yếu ớt như vậy!”

“Haiz!

Mang thai không thể so với bình thường, nhất định phải cẩn thận!”

Nói An lão gia tử đã kéo tay Vân Tịch Dạ lại, trực tiếp đi đến phòng ăn, cũng không để ý An Vũ Hàm, làm anh một mình điên cuồng đi ở phía sau.

Ăn xong bữa sáng An Vũ Hàm nhớ tới Vân Tịch Dạ tối hôm qua kêu đau, muốn kéo Vân Tịch Dạ đi bệnh viện làm kiểm tra, anh rất sợ tối hôm qua cử động mạnh quá làm thương tổn Vân Tịch Dạ.

Quả nhiên sau khi kiểm tra xong, đáng thương An Vũ Hàm bị một thời mãn kinh phụ khoa bác sĩ hung hăng giáo huấn một trận, nói anh không biết kiểm chế lại làm cho phụ nữ có thai lần qua lần lại như vậy, nếu không phải là Vân Tịch Dạ thân thể khỏe khoắn, có thể thai nhi đã sớm rớt rồi!

Lúc này An Vũ Hàm đã ra khỏi bệnh viện, vừa lái xe thể thao của Vân tịch Dạ, vừa thỉnh thoảng quay đầu về mặt áy náy, ủy khuất nhìn cô.

Vân Tịch Dạ toàn thân không còn chút sức lực nằn định phải nghỉ ngơi, lại bị ánh mắt hối hận của An Vũ Hàm thỉnh thoảng đảo qua, cho nên toàn thân không được tự nhiên, đành phải nghiêng người tựa lưng vào ghế, mở trừng hai mắt nhìn An Vũ Hàm hỏi: “Làm sao vậy?”

“Xin lỗi, anh không nên qua lại thân thiết với Lưu tư vũ như vậy, hôm đó càng không nên giận dữ với em.”

Thấy Vân Tịch Dạ hỏi, An Vũ Hàm cắn cắn môi dưới, một lát mới yếu ớt nói.

Nghe được An Vũ Hàm nói lời này, Vân Tịch Dạ ôn nhu cười nói: “Không liên quan!”

Em bây giờ mệt mỏi chỉ muốn ngủ, anh đừng dùng ánh mắt vô tội kia nhìn em, chuyên tâm lái xe đến nơi gọi em dậy.”

“n.”

Nhìn Vân Tịch Dạ thực sự mệt chết đi, An Vũ Hàm nhẹ nhàng trả lời, liền bắt đầu chuyên tâm lái xe.

Xe chậm rãi dừng ở dưới nhà, An Vũ Hàm xoay người liền nhìn thấy dung nhan mỹ lệ khi ngủ của Vân Tịch Dạ, khoe môi tươi cười không đánh thức cô, mà là xuống xe mở cửa xe bên kia, nửa người trên thò vào trong, nhẹ nhàng tháo dây an toàn cho cô, mềm nhẹ ôm Vân Tịch Dạ đang ngủ say lên trên lầu.

50. Chương 50

“U!”

Mấy ngày không gặp, hai người này tốt hơn rồi!”

Tà cùng Lý Kính đẩy cửa nhà Vân Tịch Dạ ra tiến vào, liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ đang ở trong lòng An Vũ Hàm, một bên uống canh, một bên xử lý tài liệu trong tay.

Mà An Vũ Hàm ngồi ở trên sofa nửa ôm Vân Tịch Dạ trong lòng, tay trái bưng chén canh, tay phải cầm thìa ăn cần dứt canh cho Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ ngẩng đầu nhìn Tà cùng Lý Kính bước vào, lại cúi đầu tiếp tục nhìn tài liệu, ngoài miệng không quên nói: “Ngồi đi.”

Vào cửa nhìn thấy tình hình bên trong xong, ánh mắt Lý Kính mất tự nhiên tối sầm đen đặc, sau đó trong tim nói ra câu chúc phúc.

An Vũ Hàm ôm Vân Tịch Dạ, tự nhiên thấy được tia buồn bã trong mắt Lý Kính kia, nháy đôi mắt to che giấu tia không hài lòng, vẫn như cũ ôm Vân Tịch Dạ cũng không có ý muốn buông cô ra.

“Có việc gì sao?”

Thấy Lý Kính cùng tà chậm rãi ngồi xuống, Vân Tịch Dạ lần thứ hai nhàn nhạt lên tiếng.

“Tuyệt và Hương đã an toàn trở về An quốc, ách...”

Hôm nay ở dưới kia có rất nhiều phóng viên!

Có lẽ là vì chuyện người chưa kết hôn đã có thai, còn có...”

Tà có chút khó xử liếc nhìn An Vũ Hàm, lần thứ hai đưa ánh mắt rơi trên người Vân Tịch Dạ đang ở trong lòng An Vũ Hàm, không biết mình phải mở miệng như thế nào, cuối cùng nhìn Lý Kính bên cạnh tâm trạng không tốt, trong lòng thở dài.

Nghe ra sự chần chừ của Tà, Vân Tịch Dạ từ trong tài liệu ngẩng đầu liếc mắt nhìn hắn, từ trong lòng An Vũ Hàm đi ra tới trước bàn làm việc ngồi xuống, một bên nhắm mắt dưỡng thần một bên thản nhiên nói: “Ta không phải là chưa kết hôn mà có thai trước, ta đã kết hôn rồi!”

Chỉ là chưa có cử hành hôn lễ mà thôi, hiểu không? ‘Còn có’ của người là có ý gì?”

“Hiểu rồi!

Những phóng viên kia ta sẽ xử lý.

Về phần ‘Còn có’ kia ta nghĩ vẫn là để Kính nói cho người biết đi.”

Tà thu được ánh mắt của Vân Tịch Dạ, lần thứ hai mắt liếc nhìn An Vũ Hàm không nói gì.

Không phải là hấn không muốn nói, thật sự hấn không rõ ràng tình trạng người này, Vân Tịch Dạ thực sự nhanh như vậy đã tha thứ cho An Vũ Hàm sao? Ngàn vạn lần, đây có khi chỉ là ngoài mặt!

Tà phát hiện hấn thực sự là một chút cũng nhìn không thấu được Vân Tịch Dạ.

Lại nói An Vũ Hàm, tên này đối Lưu Tư Vũ kia vẫn là không tệ!

Nhưng mà nói chuyện này khi An Vũ Hàm đứng ngay kia Vân Tịch Dạ sẽ nổi giận không? Hấn gánh chịu không được lửa giận của Vân Tịch Dạ đâu, quên đi, hãy để cho Lý Kính nói!

Nếu quả thật có chuyện gì không tốt xảy ra, Vân Tịch Dạ cũng sẽ không phát hỏa với Lý Kính đâu.

Hiểu rõ tâm tư của Tà, Lý Kính liếc nhìn An Vũ Hàm, chân mày khẽ nhíu đi gần tới, cầm lấy tài liệu bên người xòe ra trước mặt Vân Tịch Dạ nói: “Lưu Tư Vũ mấy ngày nay đã cướp mất vài đối tác của chúng ta, mặc dù chỉ là một vài đối tác nhỏ!

Nhưng, chủ yếu là chúng ta không điều tra được cô ta làm sao mà có thể làm thành như thế!

Hợp tác với chúng ta chủ yếu là những đối tác lâu năm, có thể tùy tiện bị người ta cướp đi, sợ rằng mọi thứ không đơn giản như thế đâu.”

Dừng một chút Lý Kính nói tiếp: “Gần đây trên thị trường mới xuất hiện “Nhã Vũ”

thể nhưng lại thu mua cổ phiếu của chúng ta, ba ngày đã thu mua ba phần trăm và còn muốn mua thêm nữa.”

Nói xong Lý Kính tựa trên sô pha, nhìn An Vũ Hàm lúc này đã rời đi, Vân Tịch Dạ ngồi ở trước bàn làm việc nhắm mắt dưỡng thần.

Không cần phải nói chắc hấn Vân Tịch Dạ cũng biết “Nhã Vũ”

là của ai!

Vân Tịch Dạ nhíu mày, khóe miệng dần ra một nụ cười trào phúng lạnh lùng, mở to đôi mắt hồ ly mị hoặc, nhìn cũng không thấy An Vũ Hàm ngồi trên sô pha đen mặt, thần nhiên nói với Lý Kính: “Cổ phiếu của chúng ta đang mất giá sao?”

Nhìn thấy Vân Tịch Dạ khóe miệng trào phúng, Lý Kính cũng nhin không được nữa thanh âm ôn nhu vang lên: “Không có!

“Người kia là có rất nhiều tiền?”

Hỏi câu này cùng lúc Vân Tịch Dạ nhìn qua An Vũ Hàm, mà trong thanh âm của cô đè nén cười nhạo, làm cho Tà ngồi ở trên sô pha trực tiếp xuy cười ra tiếng.

“Ha hã...”

Công ty của vợ chồng họ Lưu ở thành phố T chỉ là một công ty nhỏ, cũng không được liệt vào giới thượng lưu ở thành phố T, cuộc sống của bọn họ chỉ có thể nói là an nhàn thôi!

Bọn họ không thể cho Lưu Tư Vũ nhiều tiền tiêu xài vậy đâu.”

Nghe được trào phúng ám mang trong lời nói của Vân Tịch Dạ, Tà hiển nhiên có chút đắc ý vênh váo, quên mất An Vũ Hàm ngồi ở trên sô pha đen mặt, càng quên ánh mắt Vân Tịch Dạ ném tới.

Vân Tịch Dạ cất khóe miệng trào phúng đi, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tà, yên lặng lại tràn đầy băng lạnh lên tiếng nói: “Người cười cái gì? Không muốn Tuyết nữa thì nói đi, để ta nhanh chóng đi tìm cho tuyết một lão công!”

“Ách...”

Bị Vân Tịch Dạ nói Tà ghen, trong đầu đầy hắc tuyến, hấn không có năng lực sao? Haiz!

Thực sự rất không có năng lực!

Thật không ngờ trong nước khắp nơi đều là ngọa hổ tàng long, hấn đã thất thủ rất nhiều lần.

Nhưng, dù cho như vậy Vân Tịch Dạ cũng không thể cứ mãi dùng Tuyết để uy hiếp hấn a!

Hấn đã quên mất đây là lần thứ mấy cô dùng cái tên này để uy hiếp hấn rồi!

Lúc trước thật không nên cho Vân Tịch Dạ biết hấn thích Tuyết, hiện tại động một chút là bị uy hiếp.

“Dạ, đừng như vậy!”

Ta cam đoan không quá hai ngày nhất định điều tra ra!

Người yên tâm.”

Về mặt Tà bắt đắ dĩ xem xét Vân Tịch Dạ mặt lạnh, dùng khuôn mặt yêu nghiệt mặt của mình, vừa nói vừa cấp tốc đứng dậy rời khỏi hiện t Nhìn cửa phòng làm việc bị đóng lại, Lý Kính ngẩng đầu nhìn An Vũ Hàm ngồi ở trên sô pha, vẫn không nói chuyện, quay đầu cười cười nói với Vân Tịch Dạ: “Lưu Tư Vũ cô gái này, bởi hồi bé trải qua nhiều chuyện cho nên có chút thông minh, vì thế cô ta không ngốc nghếch mà ở lại đây, bằng không chúng ta cũng không thể biết “Nhã Vũ”

có phải của cô ấy không!

Chỉ là không biết cô ấy đối phó thế nào thôi.”

Sau khi Vân Tịch Dạ đuổi An Vũ Hàm ra khỏi nhà, từ Tà, Kính biết được sự tồn tại của Lưu Tư Vũ người này, cũng vì An Vũ Hàm không rõ ràng, cho nên mục đích của cô ta mới đạt được, làm khó cho Vân Tịch Dạ, thực sự là không đáng!

“Cái này thực là cô ấy làm?”

An Vũ Hàm vẫn không lên tiếng từ đầu đến giờ rốt cuộc sau khi Lý Kính dứt lời cũng phải mở miệng hỏi.

Nghe được của An Vũ Hàm Lý Kính nhìn anh nhú mày, chẳng lẽ chuyện của anh ta và vân tịch Dạ như vậy rồi mà vẫn chưa hiểu rõ? Hiện tại Lý Kính đối với người này thật là hết chỗ nói rồi, Lý Kính bắt đắ dĩ nhún vai nói: “cậu không có việc gì cũng có thể đi thăm dò, chắc là người của ‘An khảo đường’ tuyệt đối sẽ không lừa cậu đâu.”

Nghe được Lý Kính nói như thế mặt An Vũ Hàm vốn là đã đen nay càng đen, không nghĩ tới chỉ là nhất thời nhầm lẫn mà mang đến cho Vân Tịch Dạ rắc rối như thế, An Vũ Hàm quay đầu nhìn Vân Tịch Dạ trong mắt tràn đầy áy náy.

Vân Tịch Dạ liếc nhìn An Vũ Hàm đen mặt không nói gì, lần thứ hai nhắm mắt lại tiếp tục dưỡng thần.

“Vân tổng, em trai cô tìm cô, hiện tại ở dưới lầu.”

Một giọng nữ dễ truyền ra từ điện thoại trên bàn làm việc, làm cho Vân Tịch Dạ vừa mới nhắm mắt lại bắt đắ dĩ nhú mày.

“Bảo nó lên đây đi.”

Lúc này Kiều Tịch Mạch hấn là đang học mới đúng a, thế nào chạy ở đây tới.

“ta đi trước.”

Lý Kính đứng dậy liếc nhìn An Vũ Hàm, cùng Vân Tịch Dạ chào hỏi rồi xoay người rời đi.

Chỉ chốc lát cửa phòng làm việc bị đẩy ra, liền thấy Kiều Tịch Mạch mặc áo màu trắng ngắn tay khoác áo dilê bên ngoài, quần tây màu đen, đôi giày da cỡ nhỏ màu đen, khoác cặp sách màu đen, mở to đôi mắt ngập nước chu cái miệng nhỏ nhắn, trong tay vững vàng nắm tay một cô bé mặc váy công chúa màu hồng, hai bím tóc, một bên còn có một cái kẹp tóc thủy tinh hồ điệp, trong lòng ôm một chiếc balô nhỏ tiến vào,

lúc này trên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé tràn đầy nước mắt, nhìn thấy Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm trong phòng làm việc có chút sợ hãi.

51. Chương 51

Nhìn thấy kẹp tóc trên đầu cô bé, Vân Tịch Dạ cũng đã biết cô bé này là “vui sướng” mà Kiều Tịch Mạch thường nói.

Lúc này nhìn lại hai tên nhóc này, một vẻ mặt lệ ngấn mắt to hồng hồng, một vẻ mặt yêu thương bộ dáng vô cùng ủy khuất, làm cho Vân Tịch Dạ không tự chủ cười khẽ.

Nhìn những đứa trẻ này, tình cảm của chúng thật chân thực, cũng vô cùng thuần khiết!

Thấy Kiều Tịch Mạch kéo tiểu cô nương này tiến vào, lại đứng ở nơi đó không nhúc nhích, An Vũ Hàm từ trên ghế salon đứng lên đi tới đóng cửa lại, kéo chúng ngồi ở xuống sofa thế nào? Sao giờ này lại chạy tới công ty?”

Kiều Tịch Mạch bị An Vũ Hàm tùy ý vào trong, một tay vẫn đang vững vàng nắm lấy tay cô bé, cũng không trả lời An Vũ Hàm, chỉ là đôi mắt ủy khuất liếc nhìn Vân Tịch Dạ ở trên bàn làm việc.

“Anh rể hỏi sao em không nói.”

Không nghe thấy Kiều Tịch Mạch trả lời, Vân Tịch Dạ trừng mắt liếc nhìn cảnh cáo, sau đó từ bàn làm việc đi tới trước sofa ngồi xuống, kéo Kiều Tịch Mạch ngồi trong lòng mình.

Kiều Tịch Mạch ngồi vào trong lòng Vân Tịch Dạ, liếc mắt nhìn An Vũ Hàm bên cạnh, kéo tay cô bé lại gần, làm cho nó lại ngồi trên một cái đùi khác của Vân Tịch Dạ.

Mà tiểu cô nương tất nhiên là vô cùng nhát gan, nhìn mặt Vân Tịch Dạ không có biểu tình gì không dám tiến lên, lại bị Kiều Tịch Mạch ngang ngạnh kéo ngồi xuống, sau khi ngồi xuống dùng đôi mắt to hơi nước sưng mù nhìn Vân Tịch Dạ.

Vân Tịch Dạ cũng không nói gì, thân thủ cố trấn giữ để hai đứa nhóc không té xuống.

Nhưng An Vũ Hàm ngồi ở một bên lại không hài lòng, Vân Tịch Dạ hiện tại đang có thai mà ôm những hai đứa nhóc 8, 9 tuổi sẽ rất mệt, mặc dù chỉ là để cho chúng ngồi trên đùi, nhưng anh rất là bất mãn, An Vũ Hàm trừng mắt nhìn Kiều Tịch Mạch lên tiếng nói: “Cục cưng em để chúng nó ngồi lên sofa đi, bây giờ có thai đừng để mệt nhọc.”

“Tiểu Vũ em biết mà, em có chút khát nước muốn uống nước trái cây, thuận tiện mang cho chúng nó luôn nhé.”

Vân Tịch Dạ cười cười với An Vũ Hàm đang bất mãn, nhắc lên thứ bản thân đang mu “Được rồi.”

An Vũ Hàm không cách nào cự tuyệt yêu cầu của Vân Tịch Dạ, chỉ có thể bất mãn lườm Kiều Tịch Mạch, bắt đầu đi đứng dậy ra khỏi phòng làm việc.

Kiều Tịch Mạch đương nhiên nhìn thấy An Vũ Hàm bất mãn, cố ý làm cái mặt quỷ với An Vũ Hàm đang rời đi.

Nhìn An Vũ Hàm rời khỏi, Vân Tịch Dạ quay đầu lần thứ hai nhìn Kiều Tịch Mạch thản nhiên nói: “Bây giờ nói đi.”

“Tỷ tỷ, cha của “vui sướng”

đã thật nhiều ngày không về nhà, hôm nay lúc em đi đến trường vừa vặn nhìn thấy cha mẹ “vui sướng” đang cãi nhau, bọn họ hiện tại muốn ly hôn, không cần đến “vui sướng”

nữa.”

Kiều Tịch Mạch nói xong bĩu môi, buông cổ tay Vân Tịch Dạ, một tay kéo tiểu cô nương qua cầm tay đặt trong tay mình, một tay vươn ra lau nước mắt trên mặt cô bé.

Nghe Kiều Tịch Mạch nói, tiểu cô nương lần thứ hai sợ hãi nhìn Vân Tịch Dạ, trong đôi mắt to hồn nhiên tất cả đều là mê man cùng không hiểu, lần thứ hai nhìn về phía Kiều Tịch Mạch cái mũi nhỏ nhắn nhó lại đỏ rực, trong mắt còn có chút nghi hoặc.

Nhìn thấy nghi hoặc trong mắt tiểu cô nương, Kiều Tịch Mạch bỏ cánh tay giúp cô bé lau nước mắt xuống, vô cùng nghiêm túc nói với tiểu cô nương: “Không cần nghi ngờ! Anh ấy là con gái, là chị của tớ, không phải là con trai đâu!”

Khụ, bây giờ là thảo luận vấn đề Vân Tịch Dạ là nam hay nữ sao? Vân Tịch Dạ nhìn tiểu cô nương có chút cảm khái người có cùng số phận, nhưng tiểu cô nương này tất nhiên không phải là cô năm đó.

Tiểu cô nương thoát nhìn rất đơn thuần, là loại đơn thuần cần người khác che chở cho mình, sau khi lớn lên nhất định là một tiểu nữ nhân mỹ lệ mê người.

“Em tên là “vui sướng”

, tên đầy đủ là gì?”

Nhìn tiểu cô nương nghe được Kiều Tịch Mạch giải thích lại có chút không hiểu nhìn mình, Vân Tịch Dạ mở miệng hỏi.

Nghe thấy Vân Tịch dạ hỏi, tiểu cô nương khiếp đảm nhìn Kiều Tịch Mạch, cũng không có lập tức mở miệng trả lời Vân Tịch Dạ.

“cậu đừng sợ, chị gái tớ là người khá tốt, chị ấy có thể giúp cậu trừng phạt người ba khi để mẹ cậu.”

Thấy tiểu cô nương nhìn qua, Kiều Tịch Mạch hiểu rõ đưa tay sờ đầu nhỏ của cô bé, không tính là ôn nhu lại là kiên định nói với tiểu cô nương.

Nghe thấy Kiều Tịch Mạch nói như thế, tiểu cô nương quay đầu nhìn Vân Tịch Dạ, hơi sợ, lại rất lễ phép mở miệng: “Chào chị!

Em là Quách Nhị Hân.”

“ba ba của “vui sướng”

là ai? Có thể nói cho chị chuyện gì đã xảy ra không?”

Cô bé này rất thích hợp với Kiều Tịch Mạch bá đạo, con dâu nuôi từ bé? Rất tốt!

Nói đến ba mẹ, Quách Nhị Hân lập tức cắn môi, giọt nhỏ giọt to nước mắt từ trong hốc mắt chảy xuống, đôi vai nhỏ cũng vì khóc mà run lên một cái, triệt để buông sợ hãi với Vân Tịch Dạ xuống ủy khuất kể ra: “Ba ba tên là Quách Quân Khải, ba nói muốn cùng mẹ ly hôn không cần em nữa!

Mẹ cũng vậy!”

“Vui sướng”

đừng khóc, Tiểu Bảo muốn cậu, sau này Tiểu Bảo nuôi cậu có được không.”

Nhìn thấy Quách Nhị Hân nước mắt lại rớt xuống, Kiều Tịch Mạch nhảy từ chân Vân Tịch Dạ xuống, nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Quách Nhị Hân quan sát thật kĩ.

Mà Vân Tịch Dạ thấy Kiều Tịch Mạch như vậy không nói gì, rút khăn giấy đưa cho Kiều Tịch Mạch, vỗ vai Quách Nhị Hân ôn nhu nói: “Đừng khóc!”

“Chị à, chị chính cái tên đàn ông đáng ghét đó đi.”

Kiều Tịch Mạch tàn bạo nói làm cho Vân Tịch Dạ đầu đầy hắc tuyến.

Quách Quân Khải? Hiện nay ba mươi bốn tuổi, người này ở thành phố N cũng là nhân vật vô cùng thủ đoạn và lợi hại!

Chỉ là, nghe nói người này rất chung tình, vợ của hắn cũng là mối tình đầu, hai người tình cảm lưu luyến, năm đó cũng là chấn động một thời.

Nếu như Quách Quân Khải này chính là người trong miệng Quách Nhị Hân, vậy làm cho Vân Tịch Dạ có chút không tin vào tình yêu.

An Vũ Hàm bưng ba ly nước trái cây tiến vào, Vân Tịch Dạ buông hai đứa nhỏ xuống để chúng ngồi ở trên sofa, tiếp nhận ba ly nước trái cây khác nhau trong tay An Vũ Hàm đưa cho hai đứa nhỏ, An Vũ Hàm rất tự nhiên ngồi vào bên cạnh Vân Tịch Dạ đặt tay ở vòng eo nhỏ nhắn của cô.

Vân Tịch Dạ tựa ở trong lòng An Vũ Hàm chỉ cảm thấy vô cùng an tâm, nhấp một ngụm nước trái cây nói với Kiều Tịch Mạch: “Một lát nữa chị bảo anh Tiểu Vũ đưa hai đứa đến một chỗ, trước hết chị sẽ cho người tìm hiểu tình hình đã.”

Nghe được Vân Tịch Dạ nói Kiều Tịch Mạch bất mãn chu miệng lên nói với Vân Tịch Dạ: “Chị còn chưa đáp ứng em sẽ trừng phạt đại cú cãi kia mà!”

“Tiểu bảo, mọi người đều nói Quách tiên sinh rất yêu vợ, nói không chừng hôm nay các em nhìn thấy chỉ là hiểu lầm thì sao?”

Vân Tịch Dạ lườm Kiều Tịch Mạch đang bất mãn, thuận nhìn Quách Nhị Hân nói: “Vui sướng”

hôm nay cùng Tiểu Bảo ở lại chỗ chị, chị sẽ bảo người nói với mẹ em một tiếng.”

“vâng!”

Quách Nhị Hân một tay ôm túi sách, một tay bưng nước trái cây ngồi ở trên sofa, đôi mắt to ngập nước, nhu thuận đáng yêu trả lời Vân Tịch Dạ.

Nhìn Quách Nhị Hân nhu thuận như vậy Vân Tịch Dạ cười cười, quay đầu nhìn An Vũ Hàm ôn nhu nói: “Tiểu Vũ, anh đưa bọn nó về Vân gia, em ở đây xử lý chút công việc, sau đó anh quay lại đây đón em.”

“Em đừng quá mệt mỏi, anh vừa nhận được điện thoại cho ông nội cùng Vân gia, bọn họ bảo ngày mai sẽ đến tiếp nhận công ty, muốn em bắt đầu an tâm dưỡng thai.”

Thấy Vân Tịch Dạ nói lại muốn làm việc An Vũ Hàm có chút yêu thương, giơ hai tay lên vuốt khuôn mặt cô, nhẹ nhàng hôn vào môi cô.

Nhìn thấy hai người ân ái, Kiều Tịch Mạch lập tức giơ tay lên che khuất đôi mắt to vô tội của Quách Nhị Hân, vẻ mặt chán ghét hết lớn với hai người: “Thiếu nhi không thích hợp!”

Ở đây còn có trẻ con chưa đến tuổi vị thành niên, cầu xin hai người kiểm điểm một chút!”

“Khụ...”

An Vũ Hàm có chút lưu luyến đôi môi của Vân Tịch Dạ không muốn buông ra, ho nhẹ một tiếng trừng mắt với Kiều Tịch Mạch một bên vướng bận, đứng dậy nghiêng răng nghiêng lợi với cậu bé nói: “Đi thôi!”

Tiểu quý.”

“Tiểu tử thôi, đừng cho là em không biết lúc trước vì sao chị đuổi anh ra ngoài!”

Hừ!”

Kiều Tịch Mạch cũng không đem cái nhìn chăm chăm của An Vũ Hàm để trong lòng, còn khiêu khích cãi lại, một bên lại không quên kéo Quách Nhị Hân đang ngồi ở trên sofa đi ra ngoài, để lại cho An Vũ Hàm một bóng lưng ngạo mạn. Nhìn họ rời đi, Vân Tịch Dạ cầm điện thoại gọi cho Tà, điện thoại kết nối xong cô chỉ nhàn nhạt nói một câu: “Điều tra một chút Quách Quân Khải.”

Sau đó lập tức làm việc.

52. Chương 52

“Vân gia gia sáng sớm đã tới công ty, em bây giờ chỉ cần ở nhà là được rồi!”

Sáng sớm ăn sáng xong, Kiều Tịch Mạch cùng Quách Nhị Hân cất bước đến trường, Vân Tịch Dạ cũng đứng lên chuẩn bị đi công ty lại bị An Vũ Hàm ngăn lại.

“Được rồi, vậy em đi ngủ tiếp.”

Vân Tịch Dạ bất đắc dĩ bỏ túi xách xuống xoay người đi đến phòng ngủ.

An Vũ Hàm theo sát phía sau ôm vòng eo vẫn chưa thay đổi lắm của Vân Tịch Dạ, vẻ mặt ôn nhu nói: “n, như vậy mới ngoan chứ!

Em nghỉ ngơi thật tốt, anh đi nghiên cứu một chút xem buổi trưa nên làm cái gì cho em.”

Đúng lúc này tiếng chuông cửa vang lên, An Vũ Hàm bất đắc dĩ liếc mắt, ôm Vân Tịch Dạ xoay người đi mở cửa lưu lại câu nói “Anh đi mở cửa.”

“Good morning, Dạ có ở đó hay không.”

Tà thấy cánh cửa mở ra một bên không chút khách khí đi vào trong, một bên chào hỏi An Vũ Hàm, tâm tình hình như không tồi bộ dáng còn hơi hưng phấn.

An Vũ Hàm nhìn chằm chằm Tà có chút kích động quá dị hồi lâu, Tà cho là mình có cái gì không ổn muốn mở miệng hỏi thì đúng lúc An Vũ Hàm mới quay đầu thản nhiên nói: “Có cần phải kích động như vậy không “Ách...

Rõ vậy sao!”

Nghe thấy câu hỏi của An Vũ Hàm tà lập tức cứng đờ, bộ dạng kích động của hắn càng phát ra thì càng cho thấy trước đây hắn đúng là vô dụng!

Tà bĩu môi, trong nháy mắt xuất hiện một mảnh cụt hứng.

Vân Tịch Dạ nghe được thanh âm của Tà liền đi ra, nhìn thấy bộ dáng cụt hứng kia của liếc mắt đứng ở bên cạnh An Vũ Hàm, nhàn nhạt hỏi: “Điều tra ra rồi?”

“Ừ, ra rồi!

Nhưng, phải cảm ơn người hôm qua nhắc ta điều tra Quách Quân Khải.”

Nói đến chuyện này tà lập tức lại hưng phấn lên.

“Người đừng đứng, lâu lắm, đến đây mau ngồi xuống.”

An Vũ Hàm đi tới bên người Vân Tịch Dạ, nửa ôm cô đi tới trước sofa ngồi xuống.

Tà cũng theo bọn họ ngồi xuống, một bên hưng phấn nói: “Vốn ngày hôm qua ta vẫn là nửa chút manh mối cũng không có thật chán chết, người gọi điện thoại tới bảo ta điều tra Quách Quân Khải, ta nghĩ dù sao cũng không có việc gì, đều nhanh bị chuyện của Lưu Tư Vũ phiền chết, trước hết ta liền đi điều tra Quách Quân Khải, người này thế nhưng ở thành phố n là loại người nổi tiếng chung tình, không nghĩ tới cũng bao dưỡng tình nhân, bây giờ lại định ly hôn với vợ, ta dĩ nhiên là phải tra xét hạ vị nào có thể làm cho nhân vật lợi hại người người đều biết si tình cỡ nào này thay lòng đổi dạ, bắt đầu thế nào đều tra không được bị người ta ngăn cản, ta đây trong cơn tức giận nghĩ ngơi một chút khôi phục sự bình tĩnh của mình, từ một chút đầu mối trên người Lưu Tư Vũ ta tra được, sau đó ta...”

“Lưu Tư Vũ từ ngày đó sau khi rời khỏi nhà ta tìm đến Quách Quân Khải, cô bán dâm đầu tiên của mình cho Quách Quân Khải một trăm triệu, Lưu Tư Vũ trên thực tế là em gái Quách Quân Khải, là con riêng của mẹ kế hắn, rất khéo Lưu Tư Vũ lớn lên rất giống với người vợ hiện tại của Quách Quân Khải, cơ hồ vừa sờ như nhau.”

Nghe Tà thao thao bất tuyệt An Vũ Hàm có chút chịu không nổi, vì thế vô cùng quyết đoán cắt ngang lời kể tiếp của Tà.

“Này!

Đây là ta muốn nói mà!”

Bị An Vũ Hàm cắt ngang, công lao cũng bị anh cướp đi Tà vô cùng bất mãn la hét.

Vân Tịch Dạ tựa trong lòng An Vũ Hàm, sửa sang lại trí nhớ tiếp thu tin tức đến, hỏi tiếp: “Cha của Quách Quân Khải là chết như thế nào?”

“Để ta!”

Tà cướp ở cơ hội mở miệng của An Vũ Hàm, làm An Vũ Hàm nhú mày, tà nói tiếp: “Cha cùng mẹ kế của hần xảy ra tai nạn xe cộ chết, lần tai nạn xe cộ đó Lưu Tư Vũ cũng ở hiện trường cô là người duy nhất ở trong xe mà sống sót được, cũng là ngày đó An thiếu đi qua nơi đó mang Lưu Tư Vũ đi!”

Nói về sau tà có ý định liếc nhìn An Vũ Hàm.

Vân Tịch Dạ cũng dùng sức cầm bàn tay to An Vũ Hàm, giọng điệu nhàn nhạt mở miệng nói: “Tiểu Vũ, xem ra là anh là đầu sỏ gây nên, hại huynh muội người ta chia lìa nhiều năm như vậy!”

“Yên tâm, sau này tuyệt đối sẽ không phạm loại sai lầm này nữa!”

Cảm giác được lực đạo trên tay, An Vũ Hàm hôn xuống tóc mai Vân Tịch Dạ, nhẹ cười ra tiếng.

Vân Tịch Dạ liếc mắt không lại để ý tới An Vũ Hàm, sau đó hỏi Tà ”

Cha mẹ Lưu Tư Vũ là ai?”

“Vợ của Quách Quân Khải là Liễu Thiển Thiển, cha của Liễu Thiển thiển là Liễu Uy, mẹ của Lưu Tư Vũ chỉ là một tình nhân của Liễu Uy, Lưu Tư Vũ sau khi sinh ra thì mang họ mẹ, nói cách khác Lưu Tư Vũ là em cùng cha khác mẹ với vợ của Quách Quân Khải.”

Tà lần này vô cùng ngắn gọn nói rõ quan hệ phức tạp của họ.(phức tạp, mọi người hiểu không: bố vợ của QQQ và mẹ kế của hần có một đứa con chung chính là LTV, QQQ và LTV không có huyết thống ở cùng nhà với nhau thôi) “Thật phức tạp!

Quách Quân Khải là yêu Lưu Tư Vũ, con riêng của mẹ kế hần, vợ hần bây giờ chỉ là vật thay thế của Lưu Tư Vũ thôi!”

Vân Tịch Dạ vừa nói vừa đi ra khỏi lòng An Vũ Hàm.

Ngay sau đó Vân Tịch Dạ từ trên ghế salon đứng lên đi đến phòng ngủ, vừa thản nhiên nói với Tà: “Đi bảo cho Quách Quân Khải nói ta cho hần hai ngày để dạy dỗ tình nhân của mình, hai ngày sau nếu như không thấy cô ta dừng lại, người tự giải quyết nhé!

Đừng vì chuyện tình phức tạp này tìm ta nữa.”

Vân Tịch Dạ vừa mới đóng cửa phòng ngủ, hình như nhớ ra cái gì đó lần thứ hai mở cửa phòng, ló đầu ra nói với tà: “À, giúp ta chuyển lời cho Quách Quân Khải, con gái của hần sẽ là vị hôn thê của Kiều thiếu gia, để hần yên tâm không cần tìm người nuôi con bé nữa.”

“Ách...

Được!”

Nghe được Vân Tịch Dạ thêm những lời này phía sau, Tà nhìn An Vũ Hàm vẫn như cũ ngồi ở trên sofa, nhẹ nhàng hỏi: “Dạ, lúc nào đổi nghề sang nghề giặc cướp rồi?”

“Ha hã...”

An Vũ Hàm ngây thơ cười cười với Tà, Tà không rõ chân tướng cũng ngây ngô cười theo, nhìn thấy hần như vậy An Vũ Hàm trong nháy khuôn mặt lạnh lẽo nhẹ nhàng bỏ lại câu “Không biết!

Người biến đi!”

Liền đứng dậy đi đến phòng bếp.

“Xì!”

Nhìn bóng lưng An Vũ Hàm rời khỏi nụ cười ngây ngô cứng đờ trên mặt tà, chẳng đáng bĩu môi, sửa sang lại khuôn mặt tuần tú cứng ngắc, đứng dậy nhanh chóng rời đi.

— “Tỷ tỷ, chúng em đã trở về.”

Kiều Tịch Mạch kéo Quách Nhị Hân mới vừa vào cửa đã làm ồn.

An Vũ Hàm đang bận rộn trong phòng bếp nghe được tiếng động, cầm thìa xào rau vọt ra chỉ vào Kiều Tịch Mạch mới vừa vào cửa, thấp giọng khiển trách: “Không được quấy rầy!”

Tỷ tỷ em đang ngủ, em cùng “vui sướng”

đi rửa tay trước, rồi có thể ăn cơm.”

“xí!

Thực sự là trong núi vô hổ, hầu tử xưng đại vương!

Ai cần anh lo cho em.”

Nghe được An Vũ Hàm răn dạy, Kiều Tịch Mạch không cho là đúng, liếc mắt, nhưng giọng nói rõ ràng nhỏ rất nhiều, bởi vì mẹ có nói là trong bụng tỷ tỷ có đứa nhỏ, hẳn là sẽ mệt lắm.

”

tiểu quỷ, không phải đều đã cho em một đồng đồ rồi sao!

Thế nào còn khó dễ ta?”

An Vũ Hàm bỏ lại câu đó, xoay người lần thứ hai vào bếp.

Kiều Tịch Mạch buông túi sách kéo theo Quách Nhị Hân vào trong bếp, một bộ dạng tiểu đại nhân trả lời An Vũ Hàm: “Nhưng anh lại lấy mất tỷ tỷ em vừa có được không bao lâu!

Có thể tùy tiện đổi bằng đồ vật sao?”

Nghe được Kiều Tịch Mạch nói, An Vũ Hàm quay đầu nhìn Kiều Tịch Mạch một bộ chính nhi bát kinh khê cười nói: “Hắc!

Anh lấy tỷ tỷ của em về làm vợ, không phải làm tỷ tỷ!

Lại nói tỷ tỷ của người cả đời vẫn là của người tỷ tỷ, thì em có một anh rể còn gì, sao lại thù hận người khác như thế?”

“Hừ!

Đừng cho là em không biết, sau khi tỷ tỷ gả cho anh rồi, em đâu có thấy được tỷ tỷ nữa.”

Kiều Tịch Mạch một bên hừ nhẹ cùng An Vũ Hàm chiến đấu, một bên không quên cầm đĩa gấp đồ ăn ngon đút cho An Vũ Hàm xoay người một tay cầm thìa xào rau hai tay khoanh ở trước ngực, trừng mắt nhìn hai tên nhóc, lúc này vẻ mặt tức giận với Kiều Tịch Mạch nói: “Anh và tỷ tỷ em hiện tại cũng kết hôn, dù sao em cũng đâu thể bên tỷ tỷ mãi được!”

“Ách...”

Kiều Tịch Mạch đang cho Quách Nhị Hân dùng bữa nghe được những lời này của An Vũ Hàm lại ngăn người, có chút hiểu ra nhưng vẫn cố chấp nói: “Vậy thì thế nào? Em chính là không thích anh trở thành anh rể em đó!

Anh làm gì được em? Hừ.”

“Ha hã...”

Anh chẳng làm thế nào được!

Nhưng anh biết, có người đang đổ kị!”

Nhìn thấy Kiều Tịch Mạch không nói gì An Vũ Hàm tâm tình thật tốt, xoay người tiếp tục hoàn thành món ăn cuối cùng.

Kiều Tịch Mạch chẳng đáng liếc mắt với An Vũ Hàm một bên đắc ý, giúp Quách Nhị Hân lau miệng, chua loét nói với An Vũ hàm đang xào rau: “xí!

Anh? Một lão nam nhân, có cái gì tốt làm cho em phải đổ kị?”

Kỳ thực Kiều Tịch Mạch trong lòng vẫn là thật sự có chút đổ kị An Vũ Hàm, dù sao từ nhỏ nó cũng chưa từng gặp mặt tỷ tỷ, mà Vân Tịch Dạ sau khi về nước thời gian chủ yếu là ở bên lão nam nhân này, thời gian chơi cùng em trai ngày càng ít.

Món ăn cuối cùng hoàn thành, An Vũ Hàm bưng đĩa thức ra mang ra ngoài phòng ăn, một bên không quên đắc ý nói với Kiều Tịch Mạch phía sau: “Em đổ kị anh đáng yêu hơn em!

Em đổ kị anh có thể làm cục cưng hài lòng hơn em!”

Cất kỹ món ăn, an Vũ Hàm xoay người đón nhận mâm cơm từ tay Kiều Tịch Mạch, còn không quên nhéo nhéo cái mũi nhỏ xinh tiếp tục nói: “Em còn đổ kị với anh vì anh và tỷ tỷ em ở cùng một chỗ!”

Kiều Tịch Mạch bị nói trúng tim đen, vốn định hung hãn bắt lấy bàn tay to trên mũi mình của An Vũ Hàm, nhưng không ngờ An Vũ Hàm đã nhanh chóng rút lui, thực sự là khí sát tiểu bảo đồng hài!

Đúng lúc này Kiều Tịch Mạch thấy Vân Tịch Dạ từ trong phòng ngủ bước ra, nhanh chóng che cái mũi nhỏ vừa bị nhéo, trong nháy mắt hai mắt nước mắt lưng tròng chảy xuống kêu to một tiếng: “Ai u, anh rể làm gì mà đánh em thế chứ?”

An Vũ Hàm bị Kiều Tịch Mạch hét to cùng hai chữ anh rể tuyệt đối không thể ở trong miệng nó phun ra dọa tới, xoay người liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ đen mặt từ phòng ngủ đi ra, An Vũ Hàm không nói gì liếc mắt nhìn tiểu quý phía trước diễn trò, không thèm nói chuyện với nó xoay người đến bên cạnh Vân Tịch Dạ.

“Cục cưng dậy rồi à, đi rửa mặt một chút rồi chúng ta ăn cơm.”

An Vũ Hàm bỏ tạp dề xuống tiến lên ôm lấy thắt lưng Vân Tịch Dạ, mang cô đi tới toilet ở phòng khách.

“Vâng.”

Vân Tịch Dạ vừa mới tỉnh ngủ trong đầu còn có chút mơ màng, nhân nhạ trả lời theo An Vũ Hàm vào trong toilet, để lại Kiều Tịch Mạch diễn trò trong gió mát trật tự.

Quách Nhị Hân thấy Kiều Tịch Mạch vẫn bịt mũi ngốc nghếch đứng ở đó, tiến lên kéo tay Kiều Tịch Mạch sợ hãi lên tiếng “Mạch ca ca!”

“Xí!

Có gì đặc biệt hơn người!

“Vui sướng”

!

chúng ta trước ăn cơm không để ý tới bọn họ nữa.”

Kiều Tịch Mạch thấy Vân Tịch Dạ biến mất trong toilet liếc mắt, kéo tay Quách Nhị Hân cũng hạnh phúc vui vẻ đi đến bàn

53. Chương 53

Thời gian lúc chậm thì giống như rùa bò, nhưng lúc nhanh thì lại như điều đứt dây, muốn bắt đầu bắt không được.

Trong chớp mắt tám tháng đã qua, Vân Tịch Dạ cũng sắp tới ngày sinh.

“Tiểu Vũ, anh đừng lúc ẩn lúc hiện có được không? Anh có biết hay không anh như vậy còn khiến em hoa mắt hơn!”

Còn hơn mười ngày nữa mới hết mười tháng, Vân Tịch Dạ cũng đã bị An Vũ Hàm đưa vào bệnh viện chờ sinh, lúc này Vân Tịch Dạ nằm ở trên giường nhìn An Vũ Hàm đi tới đi lui trên mặt đất không nói gì.

Còn mấy ngày nữa An Vũ Hàm sẽ lên làm cha, mỗi ngày nhìn bụng Vân Tịch Dạ ngày càng to ra trong lòng là vừa lo lắng vừa sốt ruột.

Nghe thấy Vân Tịch Dạ nói An Vũ Hàm nhắm mắt đi tới bên người Vân Tịch Dạ ngồi xuống, giở tay sờ vào chiếc bụng lớn của cô, ở nơi đó thỉnh thoảng có một quả đấm nhỏ hoặc chân bó đánh lên lên bàn tay to của anh.

“Cực cực, bây giờ anh sốt ruột lắm!”

Em nói xem bao giờ thì đứa nhóc này ra đời?”

An Vũ Hàm cau mày một bên dùng bàn tay to của mình tìm vị trí của bàn tay bé nhỏ, một bên hỏi ra nghi vấn, giống như là chậm một chút là sẽ lo đến chết vậy.

Vân Tịch Dạ nắm lấy bàn tay to của An Vũ Hàm ở trên bụng cô sờ loạn ném qua một bên, liếc mắt thản nhiên nói: “Em nào biết!”

Chứng trầm cảm trước sinh không thích hợp với anh, đừng suốt ngày khấn nguyện.”

An Vũ Hàm cũng không ngại bàn tay to bị Vân Tịch Dạ bỏ qua, lần thứ hai kéo tay Vân Tịch Dạ về mặt anh cần mở miệng nói: “Cực cực, em nói xem đặt tên gì cho nhóc con nào? Không thể để cho tên nó trùng với tên em được.”

“Ông nói đứa nhỏ sau khi sinh tên là Vân Kỳ, anh thấy được chứ?”

Vân Tịch Dạ trêu tức nhìn An Vũ Hàm cười cười mở miệng, chống tay lên giường ngồi dậy buột chân ra khỏi giường, nhẹ nhàng hoạt động hai bàn chân sưng tấy, mang thai thực sự là chuyện lao người, ngày xưa cô gầy teo vóc người mặc dù không nóng bỏng nhưng tuyệt đối cảnh đẹp ý vui, hiện tại bụng to tay chân đều sưng thành móng heo rồi!

“Không hay!”

Vân gia gia thế nào có thể nghĩ ra cái tên đó chứ? Một chút đặc sắc cũng không có, không được.”

Vừa mới nghe xong câu nói trêu tức của Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm lắc đầu như trống bỏi, vẻ mặt không đồng ý.

Làm sao mà đồng ý được!

Trong bụng Vân Tịch Dạ là con của An Vũ Hàm anh mà, mặc dù anh yêu Vân Tịch Dạ thật sâu, nhưng đứa bé này là con đầu lòng của họ, mặc kệ nói như thế nào cũng phải họ An chứ!

“Vậy anh nghĩ được cái nào rồi?”

Vân Tịch Dạ hai tay đỡ cái đầu rung lắc của An Vũ Hàm, khó khăn tiến lên phía trước nhìn chằm chằm ánh mắt của anh hỏi.

“Ách...”

Còn chưa có!

Nhưng anh phải nghĩ cho ra.”

An Vũ Hàm đỡ lấy Vân Tịch Dạ định đứng lên, một bên chăm sóc cho cơ thể nặng nề của Vân Tịch Dạ, một bên lao lực ra sức suy nghĩ giúp con đặt tên.

Thấy An Vũ Hàm thực sự bắt đầu nghiêm túc nghĩ tên, Vân Tịch Dạ không nói gì đẩy người đang ôm lấy cô, bắt đầu lên tiếng nói: “Em đói bụng, nếu nghĩ tên cso thể chờ em ăn xong mới nghĩ tiếp hay không? Đúng lúc này cửa phòng bệnh bị đẩy ra, liền thấy Vân lão gia cùng An lão gia tiến vào, phía sau bọn họ là Lý quản gia cùng dì Ngô, cầm theo một đồng đồ gì đó, vẻ mặt xấu hổ.

“Tôi cho ông biết lão già kia, đứa bé đầu tiên này phải theo họ Vân của tôi!

Đứa thứ hai mới là ông.”

Vân lão gia vào cửa còn không quên cùng An lão gia tranh nhau cái họ cho đứa chất.

“Không được!

Nói gì thì nói đứa đầu tiên cũng phải họ An!

Đứa thứ hai nếu là con trai thì họ vân, con gái thì họ An!”

An lão gia vô cùng bá đạo bác bỏ khiếu nại của Vân lão gia.

“Hắc!

lão già này ông thật quá đáng!

Được, nói cho ông biết!

Mặc kệ là bao nhiêu đứa cũng phải theo họ vân hết!”

Nghe thấy An lão gia nói, Vân lão gia lập tức tức sùi bọt mép, bạo phát tức giận.

“ông nói tôi quá đáng? Ông mới quá đáng!

Ông...”

“...”

Nghe đến lão bà đại nhân nói đói bụng, An Vũ Hàm này thê nô đương nhiên là lấy lão bà làm trọng, đỡ Vân Tịch Dạ ở trên giường ngồi xong, An Vũ Hàm xoay người nhìn Vân lão gia cùng An lão gia khắc khẩu không ngớt, thấy trong tay bọn họ ngoại trừ cây gậy thì cái gì cũng không có nhú mảy, lướt qua hai người khắc khẩu tới trước mặt Lý quản gia cùng dì Ngô về mặt xấu hổ, tiếp nhận đồ đạc trong tay họ rồi tìm kiếm cái gì đấy, rốt cuộc anh cũng tìm được canh gà và canh cá trong hộp giữ ấm.

Một bát canh gà lại một bát canh cá, An Vũ Hàm bưng hai chén canh lần thứ hai lướt qua hai vị lão gia khắc khẩu còn chưa kết thúc, đi tới bên giường hỏi qua Vân Tịch Dạ uống cái gì, một bên cho Vân Tịch Dạ uống canh một bên lên tiếng nói: “Cục cứng, anh đã nghĩ ra cho đứa nhỏ một cái tên rất hay!

Gọi là an Vân Dạ vũ đi? Rất đặc biệt phải không!”

“Phác!”

Vân Tịch Dạ canh vừa mới đến lưỡi còn chưa nuốt xuống liền phun ra, nhìn An Vũ Hàm khuôn mặt đầy nước canh vẫn như cũ nhắm mắt lại.

Mà những lời này thành công làm cho hai vị lão gia khắc khẩu kia dừng lại!

“Không tốt sao?”

An Vũ Hàm bình tĩnh lau nước canh Vân Tịch Dạ phun lên trên mặt hần, về mặt ủy khuất nhìn Vân Tịch Dạ nhắm mắt không để ý tới mình.

“Không phải là không tốt, mà là...”

Vân Tịch Dạ mở mắt ra liền thấy An Vũ Hàm một bộ ủy, trong lòng mềm nhũn nhưng vô cùng kiên định nói: “Quên đi!

Gọi là Tiểu Dạ Vũ đi!

Về phần họ gì, sau này hãy nói.”

Nếu Vân Tịch Dạ đều nói như vậy, hai vị lão gia tự nhiên cũng chẳng cần khắc khẩu nữa, mà An Vũ Hàm càng chắc là sẽ không lỗ măng.

Vân lão gia đi tới bên người Vân Tịch Dạ ngồi xuống, cười ha hả nhìn cái bụng to tướng của Vân Tịch Dạ, lẩm bẩm: “Tiểu Dạ Vũ, có hay không muốn chất nội của cụ!”

“Lão già, tôi mới là cụ nội của nó!”

Nghe thấy Vân lão gia tự xưng, An lão gia không hài lòng cũng chạy đến bên cạnh Vân Tịch Dạ, cười ha hả hét lên với cái bụng nhô ra của cô: “Nào, Tiểu Dạ Vũ gọi cụ nội đi!”

“Biến đi!

lão già kia, đây là cháu nội tôi thì đó phải là chất nội ta chứ!”

hai vị lão gia vừa mới yên ổn chưa được mười phút, lần thứ hai lại bắt đầu tranh cướp.

An Vũ Hàm một lần nữa bưng bát canh định dứt cho Vân Tịch Dạ, xem xét ánh mắt mãnh liệt của hai vị lão gia nhìn chằm chằm bụng của lão bà nhà mình, trong lòng bất mãn cùng nước chua không ngừng hướng ra mào, vừa định quát lớn lại nghe được thanh âm đau đớn của Vân Tịch Dạ.

“A!!!

Tiểu Vũ đau quá!”

Đột nhiên Vân Tịch Dạ ôm bụng ầm ĩ lên, mấy lần co rút làm cho khuôn mặt vốn là hồng hào của Vân Tịch Dạ trắng bệch ra.

An Vũ Hàm bưng chén canh nghe được Vân Tịch Dạ kêu đau, trái tim kiên cường kia thiếu chút nữa vỡ vụn!

Khi nghe thấy âm thanh ấy, An Vũ Hàm chỉ cảm thấy thân thể có trong nháy mắt vô lực, chén canh bưng trên tay nhất thời không ổn rơi xuống nền đất vỡ vụn.

An Vũ Hàm lúng túng ngồi xuống bên cạnh Vân Tịch Dạ, hai vị lão gia cũng nghe thấy tiếng kêu thất thanh ấy, nắm lấy tay Vân Tịch Dạ nhìn cô khuôn mặt nhỏ nhắn kia trong nháy mắt tái nhợt, yêu thương thanh âm run rẩy hỏi: “Cục cứng đau chỗ nào? Có phải đau bụng hay không? Bác sĩ!

Mau gọi bác sĩ đi.”

“Ân!

A!...

Không được!

Dì Ngô nhanh...

Mau Nhanh xem giúp cháu...

Có phải chảy máu rồi hay không? A!

cháu...

Cháu cảm giác dưới thân dính nhớp lấm!

A!

Đau quá.”

Dù sao là lần đầu tiên sinh con dù cho Vân Tịch Dạ lợi hại đi thì cũng sẽ lo lắng, sẽ sợ hãi, lúc này cảm giác dính nhớp dưới thân làm cô nghĩ tới máu, nghĩ tới năm chữ ‘Khó sinh xuất huyết nhiều’ này.

Trong lòng Vân Tịch Dạ căng thẳng cầm tay An Vũ Hàm càng lúc càng chặt, tay An Vũ Hàm đã bị cô nắm thật chắc, ngón tay của anh cũng bởi vì dùng sức bắt đầu trở nên trắng, An Vũ Hàm bị cô vịn tay như mây, trong lòng thấp thỏm không ngớt cũng nhìn đi Ngô giúp như cầu xin giúp đỡ.

Ở lúc Vân Tịch Dạ kêu đau Lý quản gia đã chạy ra ngoài, lúc này hai vị lão gia cũng phục hồi tinh thần lại nhanh chóng đi ra ngoài khẩn trương vịn phần đi tìm bác sĩ.

Nghe thấy xuất huyết Dì Ngô hoang mang tiến lên, cẩn thận kiểm tra một chút mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ nhẹ ngực Vân Tịch Dạ giúp cô thuận khí, nhẹ giọng an ủi “Không có việc gì!

Không có việc gì!

Chỉ là vỡ nước ối, bác sĩ sẽ tới ngay thôi, hít sâu giữ sức.”

Nghe được dì Ngô nói không có việc gì Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm đồng thời thở phào nhẹ nhõm.

Không đến hai phút bác sĩ cùng y tá liền chạy tới, vì Vân Tịch Dạ, An Vũ Hàm cũng kiên trì cùng đi vào phòng sinh.

Thời gian ở từng giây từng phút trôi qua, hai vị lão gia ngồi ở ngoài phòng sinh lo lắng chờ đợi, không bao lâu Kiều Tuấn Dật mang theo Vân Vi Nhi chạy tới, sau đó Lý Kính, Tà còn có Tuyết vừa mới về nước cũng lật đặt chạy tới.

Trong phòng sinh Vân Tịch Dạ đã bị lặn qua lặn lại đầy người mồ hôi, An Vũ Hàm cũng bị những lời kêu đau của Vân Tịch Dạ làm cho sợ hãi đến đại mồ hôi nhỏ đến mức mồ hôi từng giọt chảy xuống, ngay cả các bác sĩ và y tá mặc dù không nên lo lắng cũng đầy mồ hôi.

Có thể không vội sao? Người mẹ hiện tại ở bàn sinh này, thế nhưng tổng giám đốc Vân thị, người giậm chân một cái là có thể đánh ngã một mảnh thành phố N- Vân Tịch Dạ!

mà người lo lắng đứng bên cạnh cô, lại là chúa tể chỉ cần giơ tay lên là kinh tế của thành phố N có thể còn mà cũng có thể mất, người thừa kế duy nhất “An gia”

thủ phủ đệ nhất thành phố N – An Vũ Hàm!

Hai nhân vật lợi hại như thế kết hợp, hài tử của bọn họ bất luận là nam hay nữ, sau này đều là tiểu thái tử, tiểu công chúa của thành phố N mà tuyệt đối không thể trêu vào,!

Lúc này Vân Tịch Dạ đã vào phòng sinh hơn một canh giờ, nước ối đã vỡ cô cũng đã đau đớn hơn một giờ, nhưng đứa nhỏ này lại chậm chạp không muốn ra, Vân Tịch Dạ lại chọn sinh tự nhiên, điều này làm cho này bác sĩ cùng y tá nghe của tiếng kêu thảm thiết của cô trái tim nhỏ đều ngưng đập.

Thời gian tí tách tiêu sái lại qua một giờ nữa, ngay khi mọi người chuẩn bị chạy loạn, một tiếng trẻ con khóc rất to từ phòng sinh truyền ra.

Vân Tịch Dạ liếc nhìn An Vũ Hàm vui sướng ôm đứa trẻ vào ngực, cùng An Vũ Hàm kích động ánh mắt nhìn nhau vài giây rồi an tâm liền đi ngủ.

54. Chương 54

An Vũ Hàm ngồi ở bên giường nhìn hai người trên giường ngủ say trong lòng vô cùng hạnh phúc, nhất là lúc nhìn thấy Tiểu Dạ Vũ nằm trên giường nhắm mắt chu cái miệng nhỏ nhắn, chồng vó đại tự hoành, trong mắt là nồng đậm tình thương của ba ba.

Trong nháy mắt Vân Tịch Dạ đã hết thàng ở cũ, cũng là ngày đầy tháng của Tiểu Dạ Vũ.

Mà Vân lão gia cùng An lão gia là mao đủ kính, ai cũng muốn nhìn ngắm đứa chất nhiều hơn chút, hai vị lão gia các ở hai nhà mời bày rượu tới mời khách, nhưng chất nội thì lại chỉ có một!

Đi một nhà thì lại có lỗi với nhà bên kia, vì thế ba ba đáng yêu cùng mama thông minh của Tiểu Dạ Vũ lại chọn cho nó ở trong nhà tới buổi trưa luôn!

Lúc này hai vị lão gia tiệc rượu đã bày xong mãi mà không thấy chất nội đến, hai người là chất nội đến nhà bên kia, nhanh chóng chuẩn bị xe chạy tới biệt thự của người kia muốn đoạt lại chất nội, hai người đi tới nửa đường lại phải dừng lại.

Xe dừng lại, bảo vệ từ từ mở ra cửa sau hai chiếc xe, chỉ thấy hai vị lão gia xuống xe, đều là một bộ tây trang thẳng thớm, tay chống quai, vẻ mặt uy nghiêm trung thêm điểm ấy đó kị hai bờ sông nhìn nhau, song phương trong mắt tất cả đều là hừng hực hỏa diễm!

“Chất nội ta đâu?”

“Chất nội ta đâu?”

Hai vị lão gia tử cùng lúc mở miệng trong lời nói nồng đậm mùi thuốc súng, hình như muốn thổi bay hết đám bảo vệ ra ngoài!

“Lão gia, điện thoại!”

“Lão gia, điện thoại!”

Hai vị lão gia đang dùng ánh mắt giao chiến đột nhiên hé mắt ra, tiếp nhận điện thoại từ tay thủ hạ, cũng không biết người trong điện thoại nói gì với hai người, cả hai vô cùng ăn ý bỏ lại đối phương mà lên xe, bảo với tài xế đi tới nhà hàng “đại khảo lợi”.

Bên trong nhà hàng đại khảo lợi, Tuyết và Hương cùng nhau từ Anh quốc gấp gáp trở về đang ở cùng những người khách đến từ bữa tiệc của hai nhà Vân-An, Vân Tịch Dạ mặc một bộ váy áo hồng, nữ trang đơn giản nhưng lại khó nhìn thấy, ngồi ở một bên vừa ôm Tiểu Dạ Vũ mới vừa đi tè xong đôi mắt to đã trừng lên, tay chân đập loạn xạ, Mà vị An Vũ Hàm này vô cùng xứng chức vú em, cầm bình sữa trong tay, trên cổ khoác một túi xách trong đó là đầy đủ trang bị, còn có cả tã lót, trên khuôn mặt baby tràn đầy ủy khuất ‘Lệ ngân’!

Không, không, không!

Là đôi mắt đi tiểu đầy lên khuôn mặt ấy!

Phúc họa tương y, những lời này nói ra ở giờ phút đầy vui mừng này có vẻ không thích hợp, nhưng đặt ở trên người An Vũ Hàm kia tuyệt đối là xứng đáng!

Trong một tháng sau khi sinh Tiểu Dạ Vũ này, anh –lão công của Vân Tịch Dạ đã chính thức bị đuổi ra khỏi phòng.

An Vũ Hàm chỉ có thể lưu luyến nhìn chiếc giường lớn mà anh và Vân tịch dạ đã từng mây mưa, đây đưa trên đó, giờ đây đã bị tên con trai kia bá đạo chiếm lấy!

Hại anh tuổi còn trẻ đã trở thành oán phu.

Này còn chưa tính!

Ai muốn tên tiểu tử kia là con của mình, anh có thể đồng ý cả hai tay đem nó bán đi.

Bởi vì thế này!

Người mới lên chức vú em này mỗi đêm đều phải tá túc ở phòng khách và ghế sôpha, những lúc đang ngủ mộng hương nồng lại phải chịu đựng sự quấy rầy không chút ngưng ngừng của con trai, những lúc thế này anh nhất định phải nhanh chóng xuất hiện ở trước mặt tiểu Diêm vương, nhìn xem vị tiểu tổ tông này là đi tiểu, đi đại hoặc giả là đói bụng!

Như có một khắc chậm trễ thì bà vú em này chắc chắn sẽ bị đuổi ra khỏi cửa nhà nữa kia!

Giống như hôm nay, cái việc đi tiểu này với anh đã là nhìn mãi quen mắt!

Đã một tháng anh không đụng tới một sợi tóc gáy của vợ mình!

Nguyên nhân rất đơn giản, tiểu tử thối này chỉ cần vừa thấy An Vũ Hàm tới gần Vân Tịch Dạ, nhất định sẽ ra vẻ gặp tình trạng khẩn cấp mà quang minh chính đại quấy rối Haiz!

Hắn thật không biết có phải lão bà sinh ra cho anh là con trai sao? Vẫn là sinh tình địch thì đúng hơn!

Hiện ở trong lòng anh là đã có kích động sơ tính tình phụ, vừa có thống khổ cùng dần vật sơ tính tình phụ, rất lại còn có cả sự chua chát khi gặp phải tình địch.

Đôi mắt to của An Vũ Hàm trừng lên ủy khuất nhìn Tiểu Dạ Vũ thật lâu, rốt cuộc hít thở sâu một hơi về mặt chính sắc bĩu môi, nhẹ nhàng kháng nghị với Vân Tịch Dạ nói: “Cục cưng, chúng ta đem bán nó đi!

Quá chán ghét.”

Nói xong còn không quên nhú mày uy hiếp với Tiểu Dạ Vũ.

Mà Tiểu Dạ Vũ hình như thực sự hiểu được những gì An Vũ Hàm nói, nụ cười trên mặt tắt ngấm nhàn nhạt liếc mắt với An Vũ Hàm, vô cùng nhẹ cũng tuyệt đối không thể quên hừ nhẹ một tiếng với An Vũ Hàm, hai tay hoảng loạn vững vàng nắm lấy áo Vân Tịch Dạ, đầu nhỏ dùng sức chui vào trong lòng Vân Tịch Dạ, dùng sức lật mình đem mông chống lại An Vũ Hàm, lần thứ hai ở trong lòng Vân Tịch Dạ nở nụ cười.

“Tiểu tử ngốc, cha con chỉ đùa thôi mà!”

Nhìn Tiểu Dạ Vũ thông minh đáng yêu, Vân Tịch Dạ nhẹ nhàng xoa xoa cái đầu nhỏ đag rúc vào lòng mình đó, hạnh phúc mỉm cười.

An Vũ Hàm nhìn Tiểu Dạ Vũ chui ở trong lòng Vân Tịch Dạ mông chống lên, vô cùng đổ kị, uy hiếp nói: “Tiểu tử thối, sớm muộn cũng phải bán mi đi!”

Đúng lúc này ngoài cửa của nhà hàng truyền đến một trận tiếng ồn ào, Vân Tịch Dạ nghe được thanh âm không thể nói là quen thuộc nhưng lại làm cho cô cả đời khó quên, ngẩng đầu cùng An Vũ Hàm liếc mắt nhìn nhau, trên mặt nụ cười hạnh phúc hài lòng chậm rãi giảm đi.

Mà cũng nghe thấy thanh âm đó, An Vũ Hàm không t hơn so với cô, rất rõ khi nghe được thanh âm kia, khuôn mặt tuấn mỹ trong nháy mắt tràn đầy vẻ hung ác nham hiểm, đôi mắt to nheo lại trong đó tăng tăng sát khí nổi lên.

“Vân Tịch Dạ người phụ nữ không biết xấu hổ này, người Tiểu Vũ ca ca yêu rõ ràng là tôi, cô không nên ở chính giữa bước trước một bước, được, tôi không bản lĩnh như cô, tôi rời khỏi, thế nhưng thật không ngờ người như cô lại ác độc như vậy, tôi đã chọn thua cuộc, cô còn không buông tha tôi, phải đem công ty của anh trai tôi phá đổ cô mới an tâm? Nhưng cũng phải thôi, ngay cả cha ruột sinh ra mình cô cũng có thể quyết tâm tươi sống tức chết, ngay cả em gái mình cũng có thể đem giọt máu đào bán đi, chuyện gì làm không được!”

ngoài cửa nhà hàng Lưu Tư Vũ...

Không!

Hiện tại phải gọi là Từ Tư Nhã.

Thời gian Tà xử lý chuyện này đã ‘Quang minh chính đại’ giúp cô ta khôi phục thân phận.

Lúc này Từ Tư Nhã đưa ra hai bàn tay móng tay được chăm chút dài ngoằng, tựa như người đàn bà chanh chua trên đường chống lại sự ngăn cản của Hương và Tuyết.

“Tiểu Nhã đừng nói lung tung, cùng ta trở về!”

Sau đó Quách Quân Khải đuổi theo Từ Tư Nhã, tiến lên kéo Từ Tư Nhã điên cuồng muốn mang cô ta đi, lại bị Từ Tư Nhã tâm thần bất ổn bỏ qua.

“Hương, cho bọn họ vào đi.”

thanh âm nhàn nhạt Vân Tịch Dạ đột nhiên truyền đến, làm cho Từ Tư Nhã, Hương và Tuyết ăn ý cùng nhau buông tay, thân thể cô ta mất đi điểm tựa ngã nhào xuống nền đất, tân khách xung quanh xem chuyện vui rất nể tình bật cười.

“Cười cái gì mà cười!

Có cái gì hay lắm sao?”

Từ Tư Nhã từ trên mặt đất bò dậy phần nộ trừng mắt một bên với Hương và Tuyết, một bên la hét với những tân khách xung quanh cười nhạo mình.

“Tiểu Nhã!

Cùng ta đi về!”

Thấy Từ Tư Nhã như vậy Quách Quân Khải người từ nhỏ đã thương nhớ cô, yêu cô, vì cô mà ra nông nổi đó, có loại xúc động muốn che mặt mà chạy Từ Tư Nhã hôm nay biến thành như vậy kỳ thực cũng là lỗi của hắn, lúc trước Tà đã cố ý cảnh cáo hắn rồi, nhưng hắn thân là nam nhân tự phụ, thân là một doanh nhân thành công kiêu ngạo, làm cho hắn lựa chọn đối kháng cùng Vân Tịch Dạ một người phụ nữ lúc trước hắn xem ra chỉ là có chút thông minh cộng với gia đình có điều kiện tốt!

Từ Tư Nhã cũng không để ý Quách Quân Khải phía sau kêu la, mà là đi nhanh vào bên trong nhà hàng, đi thẳng đến trước mặt Vân Tịch Dạ cùng An Vũ Hàm mới ngừng lại, Từ Tư Nhã nhìn Vân Tịch Dạ ngồi ở kia ôm đứa nhỏ, một bộ váy áo màu hồng híp mắt, trên người tất cả đều là hơi thở đậm đặc, cùng An Vũ Hàm đứng ở bên cạnh cô ôn nhu nhìn cô, khuôn mặt đẹp của Từ Tư Nhã vì đổ kị mà méo mó thật khó coi.

Tiểu Dạ Vũ ở trong ngực Vân Tịch Dạ hình như cũng cảm giác được không khí khẩn trương mà yên tĩnh xung quanh, cô cười nhạt vỗ nhẹ phía sau lưng Tiểu Dạ Vũ không hề ngẩng đầu, giọng điệu giống như băng tuyết từng hạt rơi xuống, rơi vào góc yếu nhất trong lòng mỗi người đứng xung quanh “Cô muốn như thế nào?”

Năm chữ vô cùng đơn giản, bị Vân Tịch Dạ băng lạnh không chút tình cảm nào nói ra như vậy, ngay cả các vị doanh nhân thành công xung quanh hôm nay đến cũng nhin không được run hạ thân thể, chứ đừng nói là Từ Tư Nhã một tiểu nha đầu mới ra đời như thế.

Từ Tư Nhã tự nhiên là không đỡ được hàn khí áp bách của Vân Tịch Dạ lúc này, nhưng lại phải nhìn thấy Tiểu Vũ ca ca mà mình từ nhỏ ái mộ, lúc này cẩn thận che chở cho người phụ nữ khác, trong lòng cô sự đổ kị so với địa ngục minh hỏa có chút giống nhau tồn tại mãi, không cách nào thuyên giảm.

Từ Tư Nhã mạnh mẽ chống lại thân thể run rẩy, vẻ mặt đều là đổ kị nhìn Vân Tịch Dạ đến một ánh mắt cũng keo kiệt không cho cô gầm hét lên: “Muốn thế nào? Là cô từng bước một đem tôi ép thành hôm nay như vậy, hắn là tôi phải hỏi cô, cô rốt cuộc muốn thế nào!”

“Cô có ngày hôm nay chính là tự tìm lấy!”

Vân Tịch Dạ rốt cuộc ngẩng đầu, nháy mắt một cái cũng như không đánh giá Từ Tư Nhã trước mắt mặc quần áo hàng hiệu, trên khuôn mặt thanh tú biến dạng méo mó, lần trước khi cô ta ở trong nhà An Vũ Hàm cô thật đúng là không nghiêm túc nhìn người phụ nữ này, hiện tại nghiêm túc nhìn mới phát hiện thật ra cô ta là một cô gái rất xinh đẹp.

Chỉ là, phụ nữ chỉ có bề ngoài xinh đẹp đầu óc kém cỏi thì có lợi ích sao? Lập tức Vân Tịch Dạ nhắm mắt xuống tiếp tục lạnh lùng nói: “Tôi đã cho cô nhiều cơ hội, trước khi tôi kết hôn không tính toán chuyện cô xen vào giữa chuyện tình cảm của tôi và vị hôn phu của tôi, sau khi kết hôn tôi không trách cứ chuyện cô dùng sắc dụ hoặc chồng tôi!

Nhưng, hình như cô nghĩ tôi bỏ qua là vì không có khả năng chống lại cô phải không?”

“Tôi chính thức nói cho cô biết, cô làm nhiều chuyện như vậy tôi không động thủ với cô là nể mặt Tiểu Vũ, về phần Quách Quân Khải? Đó là hắn tự tìm!

Tôi đã cảnh cáo hắn để cho hắn tự quản người nhà mình, là chính hắn tự cho là đúng, không coi ai ra gì!”

Vân Tịch Dạ lần thứ hai giương mắt nhìn về phía Quách Quân Khải phía sau Từ Tư Nhã, trong con người lạnh lẽo kia có chút khinh bỉ.

“Cô nói năng lung tung gì đó!

Cô chính là đồ kị Tiểu Vũ ca ca yêu tôi!

Cô chính là một nữ nhân rắn rết giết cha nhục muội!”

Bị Vân Tịch Dạ vũ nhục như vậy lửa giận trong lòng Từ Tư Nhã càng hơn một tầng, thân thủ muốn cũng không muốn liên hương trên mặt Vân Tịch Dạ vừa kêu vừa mắng.

Ngay lúc Từ Tư Nhã nhanh tay muốn chạm vào mặt Vân Tịch Dạ, một con dao ăn lạnh lẻo để ở trên bàn cũng nhanh chóng không kém chạm vào cổ tay Từ Tư Nhã, trong nháy mắt trên cổ tay trắng nõn kia những giọt máu lỏng hồng đỏ rơi xuống, rơi vào Tiểu Dạ Vũ đang nở nụ cười, giọt máu trong bàn tay nhỏ bé thoáng chút đã thành mây Vân Tịch Dạ nhìn Tiểu Dạ Vũ trong tay mình, máu đỏ tươi dính vào, nhũ nhũ mảy, tiếp nhận khăn ướt An Vũ Hàm đưa tới liền cầm lấy bàn tay nhỏ bé lộn xộn của Tiểu Dạ Vũ cẩn thận lau chùi, sau đó mới ngẩng đầu liếc nhìn tay Từ Tư Nhã cương ở nơi đó, quay đầu bất mãn liếc nhìn Tà ho khan đứng ở một bên thở dốc, trong tay lại cầm con dao ăn từ cổ tay Từ Tư Nhã.

Liếc nhìn Tà, Vân Tịch Dạ ôm Tiểu Dạ Vũ chậm rãi đứng dậy rời chỗ đi tới nơi khác ngồi xuống, thân nhiên nói với Tà đang thở dốc một bên: “Xem ra ngươi cần về Anh quốc học tập một lần nữa.”

“Ách...”

Tà vốn đang ở trong siêu thị nhanh chóng chọn quà đầy tháng cho Tiểu Dạ Vũ, nhận được tin tức nói Từ Tư Nhã tới ở đây liền vội vã chạy tới, đến phòng khách của nhà hàng vừa vặn nhìn thấy Từ Tư Nhã cử động, thuận tay cầm lên một con dao ăn thành công ngăn trở hành động của Từ Tư Nhã, bởi vì đường dài lại quá khẩn trương nên bây giờ phải thở dốc ho khan, lại nghe Vân Tịch Dạ nói xong trong nháy mắt nuốt cục tức xuống.

Hắn tuyệt đối sẽ không cho rằng ‘Học tập’ của Vân Tịch Dạ chỉ là một loại học tập đơn giản, hắn có dự cảm!

Lần này nếu hắn không giải quyết chuyện này ổn thỏa, hắn tuyệt đối sẽ mất một lớp da!

Thân thể Tà run lên tròng mắt với Từ Tư Nhã tên đầu sỏ gây nên, thấy cô ta đã bị dọa đến mức sắc mặt tái nhợt gào thét chói tai cũng gì đó đã quên, lúc này chỉ là ngây ngốc nhìn chằm chằm máu ở cổ tay mình há hốc mồm, tròng mắt kinh khủng im lặng ngẩn người.

Tà bủi môi chậm rãi rút dao ăn về từ cổ tay Từ Tư Nhã, xoay người đối mặt với Quách Quân Khải xám như tro tàn tà mị cười cười, thoát nhìn vô cùng hữu hảo mà lại có thành ý nói: “Quách tiên sinh!

Chúng ta lại gặp mặt, ta nhớ ngươi rất muốn cùng ta nói chuyện.”

Nói xong tà còn dụ hoặc Quách Quân Khải mở tròng hai mắt “A!!!”

Lúc này Từ Tư Nhã giật mình tỉnh lại mới nhớ tới thét chói tai, nắm lấy cổ tay chính mình nơi máu còn đang chảy xuống chạy đến bên Quách Quân Khải điên cuồng kêu la “Ca ca mau báo cảnh sát!

Tổ cáo bọn họ mười sát!

Mau!

Mau a!”

Nghe những lời Tà nói Quách Quân Khải như tử thủy bàn, ánh mắt sáng vừa định nói tiếp, liền bị tiếng thét chói tai hàng vạn đề-xi-ben của Từ Tư Nhã cắt đứt, Quách Quân Khải nhũ mảy trong mắt xẹt qua tức giận, tầm mắt lại chạm đến máu ở cổ tay Từ Tư Nhã trong nháy mắt tức giận biến thành đau lòng, thân thủ Quách Quân Khải đặt lên người Từ Tư Nhã vừa để bên cạnh mình ôn nhu an ủi nói: “Tiểu Nhã ngoan, đừng sợ!

Chúng ta về nhà.”

“Không!

Không!

Em không muốn về nhà, em muốn tố cáo bọn họ!

Em muốn...”

Nghe được câu nói vừa rồi của Quách Quân Khải, Từ Tư Nhã không dám tin mở to hai mắt, dùng sức ở trong ngực hấn giãy giụa, lớn tiếng kêu la lại đột nhiên im bặt.

“Cô làm cái gì rồi?”

Vững vàng ôm lấy thân thể Từ Tư Nhã té xỉu trượt xuống, Quách Quân Khải tức giận nhìn cô gái trước mắt này bằng lạnh giống như một tòa nhà khắc băng, trên người cô tản ra sát khí nồng đậm cũng chỉ có thể làm cho hấn phát ra tiếng gầm giận dữ như vậy.

Tay Tuyết chậm rãi thu hồi phách vưng Từ Tư Nhã cũng không có trả lời Quách Quân Khải, chỉ là nhủ mày nhàn nhạt nhìn hấn một cái, Tà nhìn bộ dáng lạnh như băng kia của Tuyết, biết cô căn bản sẽ không mở miệng với Quách Quân Khải, đành phải tiến lên che trước người Tuyết cười cười nói với Quách Quân Khải đang tức giận: “Quách tiên sinh cho rằng không như vậy, người có thể mang đi cô ta đi sao? Buổi chiều sáu giờ ta sẽ đi tìm người, Quách tiên sinh đi thong thả.”

Quách Quân Khải là một người thông minh, mặc dù có chút đặt tình cảm nhầm chỗ, nhưng đó cũng không thể che giấu sự thông minh của hấn.

Quách Quân Khải liếc nhìn Tà đứng ở trước mặt lại nhìn một chút những người chung quanh, tầm mắt rơi vào Vân Tịch Dạ một thân quần áo màu hồng ôm đứa nhỏ ngồi ở chỗ kia toàn thân phát ra hơi thở đậm đặc, sau đó đánh giá An Vũ Hàm đứng ở bên người Vân Tịch Dạ khuôn mặt baby đáng yêu nhũn hạ mi, Quách Quân Khải lại quay đầu ôm lấy Từ Tư Nhã té xỉu gật gật đầu với Tà xoay người rời đi.

Hấn không biết vì sao Từ Tư Nhã lại thích một người đàn ông thoát nhìn không xứng là đàn ông như vậy, nhưng trong lòng hấn đột nhiên lại có cảm giác đố kỵ với An Vũ Hàm, đố kỵ không phải bởi vì Từ Tư Nhã thích An Vũ Hàm, mà là sau khi nhìn thấy Vân Tịch Dạ một bộ váy áo màu hồng, hơi thở đậm đặc ngồi đó, từ đáy lòng mới dần dần sinh ra một chút đố kỵ.

Sau khi Quách Quân Khải mang theo Từ Tư Nhã rời đi không lâu, hai vị lão gia trên đường tiến hành đua xe thi đấu cũng đồng thời dừng lại trước cửa chính nhà hàng, nhìn quét một lượt xong, hai vị lão gia đem tầm mắt dừng lại ở trên người Vân Tịch Dạ.

Chính xác mà nói là dừng lại ở trên người Tiểu Dạ Vũ trong lòng Vân Tịch Dạ, quay đầu hai vị lão gia triển khai tư thế xuất phát chạy, đều híp mắt đánh giá đối phương, trong mắt hai song lão trong nháy mắt đã nổi lên iếng sấm, cứ như vậy giằng co hồi lâu, đang lúc mọi người cho rằng hai vị lão gia sẽ vẫn ‘Thâm tình nhìn nhau’ như vậy thì hai người lại cùng cử động!

Lúc này hai vị lão gia bước đi như bay chạy về phía Tiểu Dạ Vũ nằm ở trong lòng Vân Tịch Dạ, An lão gia mắt thấy mình nhanh hơn Vân lão gia một bước trái tim nhỏ sẽ rung lên trên mặt cười rất đắc ý....

Chỉ thấy tiểu soái ca Kiều Tịch Mạch kéo tiểu mỹ nữ Quách Nhị Hân cũng vừa tới, hai vị lão gia nhanh chóng một bước chạy đến trước mặt Vân Tịch Dạ, Kiều Tịch Mạch hưng phấn liền đoạt lấy Tiểu Dạ Vũ trong lòng Vân Tịch Dạ, xoay người đưa cho Quách Nhị Hân ở phía sau về mặt hiếu kỳ, lại bị tiếng quát mắng phía sau truyền đến làm thẳng bé sợ đến mức thiếu chút nữa buông Tiểu Dạ Vũ đang ôm trong tay ra.

Kiều Tịch Mạch ôm Tiểu Dạ Vũ nghi hoặc xoay người liền thấy cách chỗ Vân Tịch Dạ đã bị ôm An Vũ Hàm, An lão gia ở dưới Vân lão gia ở trên, hai người lúc này về mặt khó coi quỳ rạp trên mặt đất, đang dùng ánh mắt âm âm u u nhìn nó!

Kiều Tịch Mạch chống lại ánh mắt hai vị lão gia nhin không được rùng mình một cái, nhẹ nhẹ nhìn hai vị lão gia trên mặt đất với sự tạo hình quái dị, thanh âm vô cùng không cốt khí mềm mại hỏi: “Ông ngoại!

Ông cùng An gia gia đang làm gì thế?”

Hỏi xong Kiều Tịch Mạch vô tội chớp chớp đôi mắt to về mặt mê man liếc nhìn hai vị lão gia, ôm Tiểu Dạ Vũ xoay người nghiêng đầu, lại là về mặt ngây thơ với Quách Nhị Hân thấp giọng nói: “Chẳng lẽ...”

Đây là BL trong truyện thuyết ?”

Nghe thấy câu nói này hai vị lão gia quỳ rạp trên mặt đất đồng thời đủ số hắc tuyến, mà An Vũ Hàm ôm Vân Tịch Dạ lui về phía sau là người đầu tiên nở tình mỉm cười, Tiểu Dạ Vũ nghe được tiếng cười nằm ở trong lòng Kiều Tịch Mạch có chút mờ mịt lắc lắc cái đầu nhỏ, lúc nhìn thấy hai vị lão gia quỳ rạp trên mặt đất, cũng khanh khách nở nụ cười.

Khi tiếng cười thanh thúy của Tiểu Dạ Vũ vang lên, từ các góc trong phòng khách cũng truyền đến tiếng cười vui mừng.

55. Chương 55

Thời gian trôi mau, trong nháy mắt Tiểu Dạ Vũ đã bốn tuổi, An Vũ Hàm cùng Vân Tịch Dạ thủy chung cũng không cần tổ chức hôn lễ, khi con trai của họ cũng đã lớn, hai người không cần đám cưới này lại có chút khác người, tình yêu của họ mặc dù không quá oanh liệt nhưng cũng đủ hạnh phúc.

Ngày hôm đó vào một buổi sáng, An Vũ Hàm ôm Vân Tịch Dạ còn đang ở trong mộng, lại bị tiếng đập cửa bên ngoài một tiếng lại một tiếng mạnh hơn đánh thức, An Vũ Hàm ảo não ngẩng đầu nhìn nắng sớm ngoài cửa sổ vừa mới xuất hiện, kéo chăn qua đầu vẫn chăm chú ôm Vân Tịch Dạ bên cạnh sắp bị đánh thức tiếp tục mơ mộng, nhưng mà thực sự anh còn có thể ngủ an ổn tiếp được sao? Đáp án là, không!

Ngay khi An Vũ Hàm ‘Tỉnh phúc’ chìm đắm ở trong mộng đẹp, sắc thủ sắp động chạm vào nơi thần bí của Vân Tịch Dạ, một tiếng chìa khóa mở cửa ‘Răng rắc’ thanh thúy vang lên.

Ngay sau đó một giọng nói trẻ con non nớt mà lại bá đạo vang vọng bên tai An Vũ Hàm.”

Lão...

ba ba!

Mặt trời lên rồi còn nằm phơi mông!

ba ba còn...

Ngô!”

Triệt để từ trong mộng đẹp tỉnh lại An Vũ Hàm xoay người che cái miệng nhỏ nhắn của Tiểu Dạ Vũ chuẩn bị tiếp tục hét lên to hơn, quay đầu ấy nãy cười với Vân Tịch Dạ bên cạnh bị đánh thức lại vẫn như cũ hai mắt mông lung, nhìn Vân Tịch Dạ xoay người tiếp tục ngủ bù, An Vũ Hàm mới nghiêng đầu lại, vẻ mặt dữ tợn nhìn thẳng bé trước mặt giống anh đến bảy phần này, cũng chính là khắc tinh tiểu gia hỏa của anh, con người đen láy hắc hắc cười gian.

An Vũ Hàm một tay nhẹ nhàng vén chăn lên đi xuống giường, một tay bưng miệng Tiểu Dạ Vũ giống như xách đồ, Tiểu Dạ Vũ dùng sức giãy giụa nhưng không cách nào thoát khỏi ma chướng kẹp ở trong khuỷu tay, nhón chân nhẹ nhàng đi ra khỏi phòng ngủ thuận tay đi tới phòng bếp, An Vũ Hàm đem Tiểu Dạ Vũ đặt ở trên bàn cơm làm cho tiểu gia hỏa đối mặt với mình, lúc này hình ảnh tại phòng ăn vô cùng muốn phun máu!

Chỉ thấy An Vũ Hàm tóc tai lộn xộn, vẻ mặt mơ màng đôi mắt to híp lại nhìn chăm chăm Tiểu Dạ Vũ, hai tay khoanh trước ngực, thân trên để trần, thân dưới độc một chiếc quần ngắn, hai chân thon dài mà thẳng tắp đặt trên mặt đất.

Tiểu Dạ Vũ nhìn ánh mắt ăn thịt người của An Vũ Hàm vô cùng thức thời ngoan ngoãn đứng ở trên bàn cơm, trừng đôi mắt to ngập nước so với An Vũ Hàm còn đáng yêu hơn, chu đôi môi nhỏ anh đào lên.

Chưa nói tới tiểu mỹ nam hai tay nhỏ đặt ở sau lưng, bộ quần áo đang mặc kín đáo hơn nhiều so với chiếc quần ngắn của baba, vẻ mặt ủy khuất thấp giọng nói với An Vũ Hàm: “Baba!

Tiểu Dạ Vũ dúi bụng!”

“Lấy ra đây!”

Nhìn bộ dạng đáng yêu của Tiểu Dạ Vũ, An Vũ Hàm nhìn cũng như không nhìn, cười nhạt!

Anh không phải là Vân Tịch Dạ, làm sao bị cái bộ dạng đáng yêu giống ai đó của Tiểu Dạ Vũ mê hoặc được chứ!

Lại nói từ nhỏ anh đã nhìn cái dáng điệu đáng yêu của mình đến bây giờ đã hai mươi bảy năm, đã sớm không cái gì có thể lọt qua mắt rồi.

“Baba nói cái gì thế?”

Tiểu Dạ Vũ vẻ mặt ngây thơ chớp đôi mắt to, dường như thực sự không biết An Vũ Hàm đang nói gì, nhưng hai con ngươi linh động trong mắt to chợt lóe lên tia giả hoạt bán đứng sự nguy trang của thân ch An Vũ Hàm nhìn Tiểu Dạ Vũ giả bộ híp mắt, vẻ mặt đặc ý uy hiếp nói: “Tiểu tử thôi, lại vẫn giả bộ, có tin hôm nay baba sẽ dùng kiến thức để giải thích, cái gì gọi là độc...”

Sùng!

không?”

“Đê tiện!

Vô sỉ!

Baba lấy mama ra uy hiếp con!”

Nhìn dáng vẻ uy hiếp đặc ý của An Vũ Hàm nhìn mình, vẻ mặt ngây thơ của Tiểu Dạ Vũ rốt cuộc không còn tồn tại nữa, thở phì phì đưa chùm chìa khóa trong cánh tay giấu ở đằng sau ra, vẻ mặt phần nộ bất mãn rít gào với An Vũ Hàm.

Sau sinh nhật hai tuổi Tiểu Dạ Vũ liền bị An Vũ Hàm đá ra phòng ngủ, từ đó buổi tối vắng vẻ bên người Tiểu Dạ Vũ không có cái ôm ấm áp mềm mại của mama nữa.

Tiểu Dạ Vũ mới chỉ có ba tuổi liền bị An Vũ Hàm vô lương tâm ép buộc ban ngày mặc kệ đi đâu, đều tuyệt đối không thể để cho Vân Tịch Dạ ôm càng không thể để mama hôn, vẫn là về sau Tiểu Dạ Vũ dùng ảnh nude của An Vũ Hàm khi đang tắm uy hiếp, mới đổi lấy một cái ôm hôn vào ban ngày của mama thân yêu.

An Vũ Hàm tiếp nhận chìa khóa Tiểu Dạ Vũ đưa tới, còn không quên nhíu mày với Tiểu Dạ Vũ, lại nghe thấy những câu nói kế tiếp của Tiểu Dạ Vũ trên mặt biểu hiện cứng đờ.

“Hừ!

Có gì đâu chứ, loại chìa khóa giống thế này, con còn có một bó lớn nữa!”

Thấy An Vũ Hàm cầm lấy chìa khóa, cánh tay nhỏ bé của Tiểu Dạ Vũ khoanh trước ngực, một bên khinh bỉ liếc nhìn An Vũ Hàm đặc ý, một chậu nước lạnh dội xuống làm cho An Vũ Hàm trong nháy mắt đông lại.

An Vũ Hàm đen mặt trong tay cầm hai nửa chìa khóa ném vào thùng rác, hai tay ôm Tiểu Dạ Vũ vẻ mặt khinh bỉ định ném phát nữa, tiếng thét chói tai kinh khủng của Tiểu Dạ Vũ vang lên biến mất trong nháy mắt.

An Vũ Hàm tâm tình vui vẻ đón được Tiểu Dạ Vũ tiếp đất, thuận tiện che cái miệng nhỏ nhắn đang phát ra thét chói tai của nó, con người kinh khủng đối diện với Tiểu Dạ Vũ nói: “Nói mau!

Ai đưa cho con chìa khóa?”

An Vũ Hàm chính là mấy hôm trước trong lúc vô ý phát hiện được Tiểu Dạ Vũ, không nghĩ tới tiểu gia hỏa này còn thật thông minh vẫn lén gạt đi cái nhược điểm này của mình, ngay cả anh và Vân Tịch Dạ cho tới nay cũng không biết.

Ở trong lòng An Vũ Hàm cứng rắn, Tiểu Dạ Vũ vô cùng sợ sệt vỗ vỗ trái tim nhỏ, sau một hồi lần thứ hai vẻ mặt khinh bỉ trừng mắt với An Vũ Hàm nói: “Baba đê tiện vô sỉ!

Con bảo mama bỏ baba cho coi.”

“Không nói?”

Dứt lời An Vũ Hàm làm bộ tính toán lại ném một lần..

“Đừng!

Đừng!

Đừng!

Con nói!”

Lần thứ hai bị giơ lên Tiểu Dạ Vũ vẻ mặt hoang mang lên tiếng, thành công ngăn cản động tác kế tiếp của An Vũ Hàm.

Yên ổn, Tiểu Dạ Vũ chân mềm oặt đặt mông ngồi trên bàn, liếc mắt với An Vũ Hàm thản nhiên nói: “Cha nuôi đưa!”

“n?”

Từ trong miệng An Vũ Hàm phun ra một âm độc nhất, làm cho Tiểu Dạ Vũ run hạ thân thể vội vàng mở miệng lần nữa nói: ”

cha nuôi Lý Kính và Cha nuôi Tà đều đưa!”

“Cái chìa khóa khác ở đâu?”

Nghe xong lời này An Vũ Hàm khé miệng co quắp.

Tà đưa? Vậy anh còn có thể hiểu được rằng Tà thuần túy muốn tiểu ác ma cứng đầu này quý mến mình, nhưng Lý Kính đưa!õ ràng là không có ý tốt!

Dù sao Tiểu Dạ Vũ đã bốn tuổi rưỡi rồi mà Lý Kính vẫn còn độc thân.

Tiểu Dạ Vũ lắc lắc đầu liền thấy An Vũ Hàm lần thứ hai vươn đôi tay ma thủ tới mình, lập tức gương mặt khẩn trương nhìn An Vũ Hàm, cái mông nhỏ ngồi trên bàn dùng sức xô dịch lớn tiếng nói: “Haiz...

Đừng...đừng!

Baba đừng tới đây!

Con thật là không biết!

Hai vị cha nuôi cũng đã nói, lúc nào cần chìa khóa thì gọi điện thoại cho họ, đến lúc đó họ mới nói cho con biết cái chìa khóa khác ở đâu.”

Sợ An Vũ Hàm không tin Tiểu Dạ Vũ còn vô cùng nghiêm túc nhìn thẳng An Vũ Hàm, neho mắt lại, một bên gật đầu thật mạnh một bên không quên gấp giọng chứng minh nói: “Tin con trai của baba!

Con trai của baba tuyệt đối sẽ không lấy cái mạng nhỏ của mình nói đùa!”

“Được rồi, bây giờ trở về phòng tắm rửa mặc quần áo tử tế mới ra ngoài.”

Thấy Tiểu Dạ Vũ như vậy An Vũ Hàm cũng tin thật, ôm Tiểu Dạ Vũ từ trên bàn xuống, một bên dặn dò Tiểu Dạ Vũ chuyện cần làm, một bên xoay người ra khỏi phòng bếp đi vào toilet phòng khách.

Tiểu Dạ Vũ làm cái mặt quỷ với bóng lưng rời đi của An Vũ Hàm, xoay người chạy vào phòng ngủ của Vân Tịch Dạ bỏ lên trên giường lớn tiến vào trong lòng Vân Tịch Dạ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn giống An Vũ Hàm đến bảy phần tất cả đều là thỏa mãn.

Vân Tịch Dạ bị thân thể mềm mại trong lòng đánh thức, mở ánh mắt sương mù liếc nhìn Tiểu Dạ Vũ tiến vào trong ngực cô nhắm mắt lại giả bộ ngủ, hạnh phúc cười đưa hai tay ra ôm lấy thứ nhỏ bé trong lòng mình, lật mình tiếp tục ngủ bù.

Làm xong bữa sáng An Vũ Hàm ở trong phòng Tiểu Dạ Vũ tìm nửa ngày cũng không thấy, đẩy cửa phòng ngủ ra liền thấy nó và Vân Tịch Dạ trên giường lớn, lúc này hai thân hình một lớn một nhỏ đang ôm anh

An Vũ Hàm đi tới bên giường ngồi xuống nhìn hai người ngủ say trên giường lớn, trên khuôn mặt baby đáng yêu là hạnh phúc cùng thỏa mãn không che giấu được.

Mất thấy thời gian đã qua thật lâu, mà hai người ‘Ngủ say’ trên giường lớn một chút dấu hiệu sắp thức dậy cũng không có, An Vũ Hàm rất cuộc nhẹn không được xuất thủ...

Phòng ngủ trong nháy mắt vang lên tiếng cười. ầm ập “Ha...

Ha ha...

Baba!

Ha...

sao ha ha...

Tại sao có thể ha ha...

Như vậy!

Ha ha...”

Bị thọc lét Tiểu Dạ Vũ cũng không cách nào tiếp tục giả bộ ngủ nữa.

“Con không thích giả bộ ngủ nữa sao? Thị lực tốt của baba con không cần nhìn cũng thấy.”

An Vũ Hàm một bên dùng khăn mặt đã chuẩn bị trước lau mặt cho tiểu Dạ Vũ, một bên thủ hạ tiếp tục cù nó.

“Ha ha...

Hừ!

Ha ha...

Baba bắt công!

Mẹ ha ha...

Mama cũng giả bộ ngủ mà!

Ha...

Ha ha ha...

Mama...

Mama tha mạng a!”

Còn chưa chạy trốn được khỏi ma chướng của An Vũ Hàm, Tiểu Dạ Vũ cũng bối vì bán đứng mama thân yêu, mà thân thể lại phải hứng chịu độc thủ của mama.

Vân Tịch Dạ đưa Tiểu Dạ Vũ trong tay cho An Vũ Hàm, để cho An Vũ Hàm giúp nó mặc quần áo một bên tiếp tục cù nó, hung hăng nói với Tiểu Dạ Vũ: “Vật nhỏ thế nhưng bán đứng mama, mama làm sao tha thứ cho con chứ.”

“Ha ha ha...

Mama tha mạng a!

Tiểu Dạ Vũ ha ha...

Cũng không dám nữa!”

Tiểu Dạ Vũ trong lòng lặng lẽ thở dài, vì mình như vậy gặp gỡ baba mama vô lương tâm mà bị ai...

—— Đến đây, thích cái kết này bạn có thể nghỉ ngơi rồi, nếu như còn có bạn nào muốn biết kết cục cuối cùng, như vậy mời chuẩn bị khăn tay cho tốt kết thúc chờ bạn ở phía sau..

56. Chương 56

Dùng xong bữa sáng An Vũ Hàm vui vẻ mang theo Tiểu Dạ Vũ đi đến nhà Tà vãn an em gái nhỏ trong bụng Tuyết, để Vân Tịch Dạ ở nhà tiếp tục chiến đấu với đồng công việc trong tay.

Sau 12h trưa, ánh nắng tươi sáng Vân Tịch Dạ nằm trên ghế sa lon ngủ một chút, nhưng lại bị một ánh mắt phức tạp làm giật mình tỉnh giấc.

Vân Tịch Dạ đột nhiên mở mắt ra từ trên ghế salon đứng lên, cẩn thận nhìn người phụ nữ cách hai thước đang giơ tay chỉ về phía mình, đã thấy rõ dung mạo của người đó, Vân Tịch Dạ ảo não nhíu mày, xem ra những ngày tháng an nhàn dài quá làm cho ý thức nguy hiểm của cô dần dần giảm xuống, mà lại là sắp biến mất.

Vân Tịch Dạ làm ra một bộ dáng chẳng đáng phải nhíu mày, lạnh lùng nói với người cách cô hai thước: “Thế nào? Năm đó tôi không ra tay với cô, cho nên cô thống khổ quá sao?”

Cô gái xinh đẹp hai tay giơ lên cao, gắt gao nhìn chằm chằm về mặt chẳng đáng của Vân Tịch Dạ, trong đôi mắt đẹp có hận, có thương lại còn có cả tình yêu say đắm.

Năm đó cô đối Vân Tịch Dạ là tình yêu thực sự, dù cho cô biết rõ Vân Tịch Dạ chính là người sắp đặt làm ra sự việc của cô và anh trai, cô vẫn như cũ lựa chọn không oán trách “hắn”

làm cho sự việc của cô và anh trai xảy ra, cô có thể tha thứ cho ‘Hắn’.

Dù cho về sau cô biết “hắn”

chính là con gái, là một người con gái!

Lại còn là chị gái của cô!

Nhưng, cô lại vẫn như cũ thật sâu yêu hắn!

Dù đã qua nhiều năm như vậy cũng chưa từng thay đổi!

Nhưng cô lại không thể tha thứ cho Vân Tịch Dạ đã phá hoại gia đình cô!

Là cô ấy, Vân Tịch Dạ làm cho cô mất đi người cha từ nhỏ thương yêu!

Là cô ấy, biến người mẹ hiền lành của cô thành một người đàn bà tham lam như bây giờ!

Cũng chính cô ấy, khiến cô đã sớm trở thành một người đàn bà.

Cho nên cô hận cô ấy, hận sự ích kỉ, càng hận sự vô tình của cô ấy!

Cô nhất định phải tận tay giết chết con người kia!

Vì con người ấy mà cô đã phải trả giá thật nhiều Người phụ nữ xinh đẹp kia không phải là ai khác, Chính là người duy nhất năm đó Vân Tịch Dạ không tiếp tục truy cứu – Lục Tử Lộ!

Lục Tử Lộ nhìn người trước mặt đã cách xa cô 5 năm, Vân Tịch Dạ vẫn anh tuấn như cũ làm cho lòng cô đau nhói, chính là người không giống phụ nữ lại cũng không giống đàn ông, làm cho cô thống khổ nhiều năm, cô yêu hắn, mặc dù “hắn”

không phải đàn ông nhưng cô vẫn cứ mãi yêu “hắn”

!

Lục Tử Lộ trong mắt hiện lên tình yêu say đắm xen lẫn sự đau xót, cô dùng hai tay che mặt cố tỏ ra lạnh lùng trước Vân Tịch Dạ, chậm rãi mở miệng “Vân Tịch Dạ, cô đã bao giờ yêu tôi chưa?”

Cô biết mình hỏi ra những chuyện này thật là nực cười, nhưng cô vẫn không cách nào quên được.

Nghe Lục Tử Lộ hỏi, Vân Tịch Dạ lại có loại muốn xúc động cười to, ánh mắt của cô càng lạnh hơn “Cô đang nói chuyện Lục Tử Lộ hai mắt đã tràn đầy nước, cô cắn chặt răng nhìn chăm chăm vào Vân Tịch Dạ trấn định, lạnh lùng mở miệng nói: “Vân Tịch Dạ, đừng cho là không có ai thắng được mình, năm đó là là cô vô tình khiến tôi phải trưởng thành nhanh như vậy, hôm nay nếu cô phải chết ở chỗ này chỉ có thể trách chính cô mà thôi!”

“Lục Tử Lộ!

Cô nên biết phân biệt một chút, năm đó tôi tha mạng cho cô chỉ là nể mặt mẹ tôi thôi, đừng cho là tôi thương hại cô.”

Nhìn Lục Tử Lộ bây giờ, Vân Tịch Dạ trong lòng tất cả đều là hối hận với quyết định lúc trước đã bảo Tà tha cho Lục Tử Lộ.

“Vân, Tịch, Dạ!

Tôi hận cô, nhưng tôi yêu cô còn nhiều hơn, vì thế cô chỉ có thể chọn cái chết thôi!”

Dứt lời Lục Tử Lộ nhắm mắt chuẩn bị bóp cò.

Đúng lúc này Tà và An Vũ Hàm mang theo Tiểu Dạ Vũ bốn tuổi cười ha ha đẩy cửa tiến vào, An Vũ Hàm mặt mày rạng rỡ ngẩng đầu liền nhìn thấy cảnh tượng làm anh hít thở không thông, không chút suy nghĩ đem con trai đẩy vội cho Tà, chạy vội tới chỗ Vân Tịch Dạ chặn đường bay của đạn giúp cô.

Lục Tử Lộ bị sự xuất hiện của An Vũ Hàm làm cho hoảng sợ, viên đạn thoát ra khỏi khẩu súng bất ổn trong tay bay đến thẳng ngực trái của An Vũ Hàm.

Cũng phát hiện ra điều này Tà đem Tiểu Dạ Vũ đặt ở góc, lập tức liền chạy về phía Lục Tử Lộ cầm súng, nhưng lại là chậm mất rồi!

Vân Tịch Dạ đã tính đến cách tránh đường bay của đạn, nhưng cô lại không ngờ tới An Vũ Hàm vào lúc này đột nhiên trở về, càng không nghĩ tới anh sẽ không lịch sự không hỏi han mà trực tiếp chạy tới, thân thể chuẩn bị né tránh của cô cứng lại, chạy tới ôm lấy thân thể An Vũ Hàm trước mặt bắt đầu chậm rãi rơi xuống, đại não còn chưa tiếp thu được tin tức gì xảy ra nước mắt đã rơi xuống trước một bậc.

“Cục cưng, đừng khóc!

Ha ha!

Anh khụ...

Khụ khụ...

Anh sợ rằng lần này không thể may mắn như lần trước rồi!”

An Vũ Hàm nhìn thấy rơi Vân Tịch Dạ nước mắt xuống cánh tay muốn giúp cô lau đi, lại chỉ với tới bả vai của cô cho nên mới bắt đắc dĩ cười cười.

Anh biết mình lần này tránh cũng không được nữa, kỳ thực anh không hề muốn rời đi, cô còn trẻ!

Lấy tính cách của cô mà nói chỉ sợ kiếp này tuyệt đối sẽ không tái giá, mà đời này còn rất dài anh không muốn nhìn thấy cô phải cô đơn, nhưng ông trời trêu người!

Nhìn thấy An Vũ Hàm đang cười, nước mắt Vân Tịch Dạ càng cuộn trào mãnh liệt tràn đầy chảy xuống, cô nắm lấy bàn tay An Vũ Hàm vì với không tới mà chuẩn bị rơi xuống, đặt lên trên mặt mình, ôm chặt thân thể anh, dùng sức che dòng máu chảy ra từ vết thương trên người anh, dùng sức lắc đầu, hôn trán anh thật lâu không biết nói gì!

Chỉ có dòng nước mắt không ngừng chảy xuống đã kể rõ đau thương của cô.

An Vũ Hàm lau nước mắt trên mặt Vân Tịch Dạ, càng ngày đôi mắt càng mơ hồ, tất cả đều là yêu thương, chỉ sợ hai năm qua cộng lại cô cũng không mất nhiều nước mắt như hôm nay!

Cô không nên xuất hiện trong dáng vẻ thương tâm như vậy.

An Vũ Hàm cố gắng giúp cô lau nước mắt, ôn nhu mở miệng lần nữa “Đừng khóc!

Em khóc trông thật xấu, đừng khụ khụ...

Đừng buồn!

Kiếp sau anh chờ em, anh vẫn sẽ vì em mà giữ thân như ngọc mà!”

“Cục cưng, anh yêu em!

Kiếp sau anh khụ...

Khụ khụ...

Anh vẫn sẽ chờ đến khi nào em xuất hiện trước mặt anh!

Em phải sống thật tốt, chăm khụ...

chăm sóc thật tốt cho Tiểu Dạ Vũ của chúng ta, anh...

anh...”

An Vũ Hàm nằm ở trong lòng Vân Tịch Dạ, khóe miệng từ những câu chữ ấy ngày càng ra nhiều máu!

Thanh âm càng ngày càng nhỏ cánh tay nhẹ nhàng trên mặt Vân Tịch Dạ khẽ buông xuống, ý thức dần dần mất đi, trong hai mắt nhìn Vân Tịch Dạ không nở, là lưu luyến, là yêu say đắm không nói lên lời!

Thời gian dường như cũng theo hai tay anh rơi xuống mà ngưng lại!

“A...!”

Nhìn thấy An Vũ Hàm nhắm mắt lại, trong lòng Vân Tịch Dạ cũng chịu không nổi bi thương nữa, ngửa đầu lên, tiếng thét dài tới tận trên trời.

Ôm thật chặt An Vũ Hàm thân thể dần dần lui ôn lớn tiếng cầu xin “Đừng...

Đừng mà!

Xin anh...

Em xin anh!

Tiểu Vũ đừng mà!

Anh không thể để em lại một mình như thế được!

A!

...”

Đây có lẽ là lần đầu tiên cô cầu xin, lần thứ hai mềm yếu trong đời!

Năm năm trước khi Lục Tử Hạo đâm vào thân thể anh một dao kia cũng không làm cho cô mềm yếu như hôm nay!

Đó là bởi vì cô biết một dao kia không nguy hiểm đến tính mạng!

Nhưng đó không giống hôm nay, cô hiểu rõ sinh mệnh của An Vũ Hàm đang dần mất đi trong tay cô.

Tại sao? Tại sao? Ông trời tại sao thử thách cô nhiều quá vậy? Cô rất cuộc làm sai cái gì, từ nhỏ đã không có tình thương của cha!

Không có một gia đình hoàn chỉnh!

Đến khi tìm được tình yêu đích thực cũng chỉ có thể bên nhau 5 năm, lại để cho cô yêu sâu như vậy, thương nặng như vậy!

Tà nhanh chóng gọi điện thoại cho người tới chế trụ Lục Tử Lộ rồi cấp cứu, liền nhìn thấy Vân Tịch Dạ mềm yếu không nơi nương tựa, ở kia khóc thét, đi tới kéo cô đứng lên lại bị cô đẩy ra, khi Tà chạm vào An Vũ Hàm cánh tay rơi xuống làm cả người hấn cứng lại!

Nhanh như vậy!

Ngay cả kỷ phút đều không kịp đợi sao? Đúng vậy, trên cánh tay kia đã không còn nhiệt độ, cũng không bắt được mạch nữa!

Nếu như bây giờ thần y có xuất hiện cũng chẳng thể cứu vãn gì cả!

Tà bi thống nhìn nhìn Vân Tịch Dạ ôm An Vũ Hàm trong vũng máu im lặng khóc thét, trong mắt lộ vẻ bất đắc dĩ.

Khi bác sĩ đẩy cửa tiến vào nhìn thấy hai người trong vũng máu cũng lắc đầu bất đắc dĩ, nhưng vẫn là làm hết phận sự, đem An Vũ Hàm ra tới xe cứu thương, Vân Tịch Dạ ôm chặt thi thể An Vũ Hàm, thế nào cũng không chịu buông tay, mọi người đành phải đem cả hai lên xe cứu thương!

Phòng cấp cứu đèn sáng rõ, mà người đợi ở bên ngoài lại không ôm bất cứ tia hy vọng nào, tà ôm tiểu Dạ Vũ bốn tuổi đứng ở một bên, Vân Tịch Dạ toàn thân chỉ có máu và máu ngồi dưới đất, ánh mắt trống rỗng chăm chú nhìn cửa phòng cấp cứu, nước mắt lại không hề rơi xuống dù là một giọt!

Vân Tịch Dạ nhắm chặt mắt ép nước mắt không được rơi xuống, cô không muốn khóc, cô thực sự không muốn khóc!

Bây giờ cô mới phát hiện thì ra tất cả đều là lỗi của cô, không oán ông trời lại càng không oán người khác, giống như Lục Tử Lộ nói cô đã quá mức tự tin, là tự tin của cô làm cho cô mất đi người cô yêu nhất đời này, là tự đại của cô làm cho một người đàn ông yêu thương cô vì cô mà bỏ mạng.

Nếu như có thể, cô tình nguyện dùng sinh mệnh của cô đổi lấy bình an cả đời của An Vũ Hàm!

Nghe điện thoại, hiểu rõ mọi chuyện, Vân lão gia, An lão gia vội vã tới rồi cùng mọi người chạy tới phòng cấp cứu, nhìn thấy chính là Vân Tịch Dạ cả bộ quần áo dính máu đau đớn ngồi dưới đất vẻ mặt hối hận, lại có Tà ôm Tiểu Dạ Vũ bi thống đứng ở một bên.

Nhìn thấy bọn họ như vậy, đến đây mọi người chỉ một thoáng khuôn mặt vốn đã tái nhợt lại càng không có chút huyết sắc, An lão gia thiếu chút nữa ngồi xuống mặt đất, An lão gia được vệ sĩ đỡ lấy thân thể run rẩy khó khăn đi lên trước muốn đi về phía Vân Tịch Dạ, lại bị Tà ở một bên “Cô ấy hiện tại sợ rằng nghe không hiểu mọi người nói gì đâu.”

Tà ngăn An lão gia lại, liếc nhìn Vân Tịch Dạ bi thương nói.

An lão gia cố gắng bình phục trái tim sắp ngừng đập, nắm lấy tay Tà nhìn hấn nói không nên lời!

Tà đỡ toàn thân run rẩy của An lão gia không đành lòng nhú mày, lại nhìn thấy An lão gia kiên định như vậy, bất đắc dĩ cúi đầu dùng sức lắc mạnh.

Nhìn thấy Tà lắc đầu, An lão gia cùng Vân lão gia hai người cùng than khóc một tiếng, trước sau song song hôn mê bất tỉnh!

“A!”

Vân Vi Nhi khuôn mặt trắng bệch che miệng hô nhỏ, nước mắt cuộn cuộn chảy xuống, nhìn về phía Vân Tịch Dạ trong mắt là áy náy, là hối hận, cúi đầu trong miệng rên rỉ: “Xin lỗi!”

Xin lỗi!

Xin lỗi cục cưng!”

Kiều Tuấn Dật nhìn thấy vợ như vậy, bi thống nhẹ nhàng đặt tay lên vai bà trấn an.

Vân Vi Nhi ghé vào trong lòng chồng, thân thể run nhè nhẹ, không ngừng nức nở “Đều là lỗi của mẹ!

Đều là lỗi của mẹ!

Nếu không phải là mẹ đồng ý với Lục Thành buông tha Lục Tử Lộ, hôm nay sẽ không xảy ra chuyện như vậy!

Là mẹ, mẹ xin lỗi con!

Ô ô...”

Sau một hồi cánh cửa phòng cấp cứu mở ra, mấy vị bác sĩ chậm rãi đi ra vừa muốn nói gì, lại bị Vân Tịch Dạ giơ tay lên cắt ngang.

Vân Tịch Dạ từ trên mặt đất đứng lên tới bên cạnh giường của An Vũ Hàm vừa được đẩy ra, cánh tay nhẹ xoa lên khuôn mặt đã mười phần lạnh toát của anh, nước mắt vừa ngừng lần thứ hai lại chảy xuống rơi vào trên khuôn mặt tái nhợt của An Vũ Hàm, cánh tay từ gương mặt lùa vào mái tóc, Vân Tịch Dạ cúi người hôn lên đôi môi An Vũ Hàm không chút huyết sắc nào, nhắm mắt cảm nhận được hương vị hạnh phúc thuộc về riêng họ. Nhớ lại những giây phút hạnh phúc họ đã trải qua bên nhau, khóe miệng Vân Tịch Dạ hôn An Vũ Hàm nhẹ nhàng cong lên, dẫn ra một nụ cười hạnh phúc thật lâu không ngừng lại, Vân Tịch Dạ dùng hai má cọ nhẹ lên trán của An Vũ Hàm, nhẹ giọng nói với Vân Vi Nhi phía sau: “Mẹ, đây không lỗi của mẹ, mẹ đừng tự trách mình!

Con yêu của mama!

Mẹ à, Giúp con chăm sóc cho Tiểu Dạ Vũ.”

Nói xong Vân Tịch Dạ ôm lấy thi thể An Vũ Hàm, lúc mọi người còn chưa kịp phản ứng, đã chạy đến hàng lang bên cửa sổ nhảy xuống, đây là tầng mười lăm làm như thế chắc chắn cô sẽ không còn giữ được mạng nữa!

Trong khoảng thời gian rất nhanh này, chiếc nhẫn bảo thạch tử sắc trên tay Vân Tịch Dạ phát ra một tia sáng chói lọi, nhưng ở trong nháy mắt tia sáng đã biến mất như chưa từng xuất hiện.

Không ngờ Vân Tịch Dạ sẽ có hành động này, mọi người nhất thời đều đứng chết trân tại chỗ không kịp phản ứng, đã thấy Vân Vi Nhi rơi vào trạng thái ngất xỉu, Tiểu Dạ Vũ giãy giụa khỏi vòng tay của Bà, chạy tới cửa sổ nơi Vân Tịch Dạ và An Vũ Hàm biến mất!

Kiều Tuấn Dật vẫn khá bình tĩnh buông bà vợ ngất xỉu trong tay ra, đúng lúc kéo được Tiểu Dạ Vũ ở gần cửa sổ lại, mới không làm cho giọt máu cuối cùng của hai nhà Vân-An biến mất.

“Buông con ra!

Con muốn đi với baba, mama!”

Bị Kiều Tuấn Dật nắm lấy, Tiểu Dạ Vũ quay đầu lại con người phần nộ gào lên.

“Con nghĩ như thế thì baba mama đã mất của con yên lòng được sao?”

Kiều Tuấn Dật một tay kéo Tiểu Dạ Vũ đang giãy giụa ôm vào lòng, xoay người đi đến chỗ Vân Vi Nhi té xỉu.

Ở trong vòng tay cứng rắn của Kiều Tuấn Dật, Tiểu Dạ Vũ trong nháy mắt bình tĩnh lại, nó nhìn cửa sổ ngày càng xa mình cúi đầu xuống, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu chảy xuống hai hàng nước mắt, sau một hồi Tiểu Dạ Vũ lần thứ hai ngẩng đầu lúc đó trong đôi mắt to cái gì cũng không tồn tại, ngay cả trên khuôn mặt nhỏ nhắn giọt lệ vừa chảy xuống kia cũng biến mất.

—— “Đã chết rồi sao? Ha ha...”

Đã chết rồi Ha ha ha...”

Xem ra khi Lục Tử Lộ biết Vân Tịch Dạ đã chết, có lẽ bị điên mất rồi, cho dù bị bọn tà mỗi ngày dẫn vặt cũng không biết chỉ là không ngừng cười to, lảm bảm lảm bảm như vậy, hai ngày sau cũng tự tử!

Cô đã quá yêu người con gái so với đàn ông còn xuất sắc hơn kia, chỉ mong kiếp sau cô ấy có thể sớm một chút yêu thương cô, mà không phải coi cô như kẻ thù!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-hoac-vuong-tu-dang-yeu>